BEYZA AKSOY

Kelebeği Öldürmek

Epsilon

Soru işaretleriyle dolu bir çocukluk geçiren Ada, lise yıllarının hemen öncesinde öğrendiği bir gerçekle sarsılır. Bu gerçeğin sancılarıyla geçen ilk lise yılları sonrasında, ünlü bir okula kabul edilerek umuda kanat çırpmak ister. Bu okulun ona hazırladığı ve kontrolünden çıkacak olaylar zincirinden habersizdir. Uğrayacağı zorbalıklar sadece okul hayatını değil, tüm yaşamını etkiler. Her şeye rağmen çevresindeki insanlarla değil, bahçesindeki çiçekleriyle mutlu olmayı öğrenmiş olan Ada'nın hayatı, okulun gizemli öğrencisi Varis Adin yüzünden kontrol edemediği bir hâle gelir. Kaçtıkça içine çekildiği durumlar, yeni gizemler ve soru işaretleri doğurur.

www.epsilonyayinevi.com

9 786051 738871

online alışveriş:kitap365.com

KDV'den muaftır.

"Ama bazen herkes
masumdur.
Gözün gördüğüne
akıl kördür,
dil söktüğü an
anıların canı asılır
vicdan mahkemelerinde."

- Kül Kelebek

Kelebeği Öldürmek

Kelebeği Öldürmek
Beyza Aksoy

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Veysel Yağcı
Kapak Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarım: Çağla Yön

3. Baskı: Haziran 2021
ISBN: 978-605-173-887-1

© Beyza Aksoy, 2021
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Kelebeği Öldürmek

BEYZA AKSOY

epsilon®

SERİ

Onun Şeytanları

Kelebeği Öldürmek I

Kül Kelebek II

Onun Şeytanları ve Kelebeği Öldürmek
birbirleriyle bağlantılı kitaplardır.
Kül Kelebek, Kelebeği Öldürmek'in
devam kitabıdır.

"Bir çiçeği büyüten sevgi,
insanı değiştirmez mi sanıyorsun?"
Küçük Prens

Çalma Listesi

Vide, "Everything"
Charlotte Lawrence, "Slow Motion"
Wafia, "Heartburn"
Redd, "Her Neyse"
Redd, "Beni Sevdi Benden Çok"
PVRIS, "Death of Me"
PVRIS, "Old Wounds"
PVRIS, "Loveless"
PVRIS, "January Rain"
Billie Eilish, "Come Out and play"
The Fray, "Heartless"
G-Eazy & Madison Love, "Mama Always Told Me"
5 Seconds of Summer, "Lie to me" (Acoustic)
5 Seconds of Summer, "Lover of Mine"
5 Seconds of Summer, "Thin White Lies"
5 Seconds of Summer, "Ghost of You"
Sam Smith & Burna Boy, "My Oasis"
SYML, "Fear of the Water"
Sabrina Claudio, "Problem With You"
Sam Tinnesz & Yacht Money, "Play With Fire"
Jeremy Zucker & Chelsea Cutler, "You Were Good To Me"
Nick Jonas, "Find You"

BİRİNCİ BÖLÜM

"Kelebek, yükseklerden uçarsa kanatlarının kırılacağını bilmiyor muydu?"

Nietzsche'nin bir sözü var: "Unutan iyileşir." Dünyanın böyle döndüğünü sanmıyorum.

Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, gözün gördüğünü aklın unutması mantıklı gelmiyor bana. Unuttum diyen; eşyalarla dolu karanlık bir odada, her şeyin üzerine kapkara bir örtü örtse mesela; hiç yokmuş gibi onların üzerinden yürüyebilir mi? Görmezden gelebilir, evet, yok sayabilir belki ama inkâr edemez.

O anılar yaşandı.

Sen oradaydın.

O duyguları hissettin.

Şimdi göğsünden söküp atamazsın öylece.

Geçmiş, bir kıyafet değil; istediğinde giyip istemediğinde çıkaramazsın.

Ama ya o karanlık odada, her şeyin üzerinde bir örtü olduğunu bilmiyor, adım dahi atmıyorsan ve hiç atmadıysan içeri; bir gölün dibine çökmüş geçmişini hatırlayabilir misin?

Ekimin başına göre oldukça sıcak günlerdi. Okul hâlâ kış formasına geçmemişti, bu seneki turnuvalara katılan sporcular açık sahada antrenman yapabiliyordu, öğle yemeklerinde genellikle bahçedeki masalar tercih ediliyordu ve en güzeli de yürüyüş alanlarına ekilen çiçekler, kışın gelmesiyle henüz kaderlerine mahkûm edilmemişlerdi. Her sene aynı şeydi: Bahçeden sorumlu görevliler, kış gelince bahardan kalan çiçeklerin ölmelerine göz yumarlardı. Daha sonra bahar tekrar geldiğinde, yeni çiçekler kasalardan çıkarılıp ekilirdi. Sanki onlar da bir sonraki kış ölmeyecekmiş gibi... Ya bahar küsüp de gelmeseydi?

Eski okulumda da aynı gelenek sürdüğünden küçükken, bahçe sorumlularının kardelen aşığı olduğunu düşünürdüm. Kışı dört gözle beklediler, o yüzden bahar çiçeklerini görmedi gözleri.

Altıncı sınıftayken okuduğum okulun bahçesindeki son açelyayı, köküyle dikkatlice söküp sırt çantamda eve götürdüğümden beri, kapalı çiçek bahçem vardı.

Çiçeklerim olduğundan beri ise hiç kimsem...

Güneşli bir gündü bugün. Uzun zamandır yağan yağmurlar, sonunda durmuştu ve kaldırımlar kurumaya başlamıştı İstanbul'da. On sekizine basıp henüz ehliyet almamış tek akıllı olarak okula servisle gidip geliyordum, aslında o kadar da büyük bir sorun değildi çünkü kapında seni hazır bekleyen bir araç varken her gün aynı yolu gidip gelmek sıkıcı olabilirdi ama yine de serviste yüksek sesle konuşup dedikodumu yapan kızları ve bazen arkalarını dönüp sataşanları, her gün aynı yolda araba sürmeye tercih etmezdim. Bir de ehliyetimi alsam bile, babama bir araba istediğimden bahsetmek istemiyordum. Belki biriktirdiğim parayı kullanabilirdim; eğer Kumsal'ın telefonunu kırıp aylık harcamalarıma gidecek parayı, ona son model bir IPhone almaya harcamamış olsaydım.

Toprakla, çiçekle, böcekle uğraşan insanların sakin oldukları söylenir, bu koca bir saçmalıktı çünkü saatlerini bahçede harcayan ben, öfkeme tasma geçiremiyordum.

Özellikle de son günlerde.

Böylece sahile yakın bir kafede, Begonya'da, çalışmaya başlamıştım. Bu, ikinci haftamdı ve her şey yolunda gidiyordu beklenmeyecek bir şekilde. Bir aylık ödememi ilk günden aldığım için, karşılığında çoğu akşam kafeyi kapatan eleman oluyordum ama bu durum, karanlık sokaklarda otobüse binmek dışında çok da yorucu ya da ürkütücü değildi.

Her şey yolundaydı.

Sadece babam yoktu.

Ben, on birinci sınıfta ünlü Safir Okullarına kabul edildikten sonra o, çok sık iş gezilerine çıkmaya başlamıştı ve son iki aydır İngiltere'deydi. Yalnızca yılbaşında gelebilmek için söz verebilmiş olması, olayın vahimliğini ortaya seriyordu. İşte, liseli bir genç kız, kocaman bir evde tek başına; haftada birkaç kere ziyaret eden bahçıvan ve dadısı, Pamuk halası dışında... Yılbaşına daha çok vardı, ama belli ki babamın da oralarda çok işi vardı.

Evlatlık olduğunuzda üvey ebeveyninizin sahip olduğu ayrıcalıklar, uzanırken düşünmeden edebileceğiniz şeyler klasmanında olmuyordu, öyle olsa bile siz öyle görmüyordunuz. Uyan, güzellik. Annenle baban seni terk etti ve zengin üvey babanı sömürüyorsun. Bazen Kumsal'ın sözlerine aldırış etmiyor değildim, her ne kadar ondan tüm kalbimle nefret ediyor olsam da. Sadece o günden beri üstüme en çok gelen kişi olması sinirlerimi bozuyordu. Benim sahip olmadığım her şeye sahipti: biyolojik ebeveynler, kardeş, aileyle yapılan haftalık geziler, aile fotoğrafları... Resmen kız, okul sıralamasında ilk beşteydi ve muhtemelen yurtdışındaki ünlü

üniversitelerden kabul alacaktı. Ben mi? Ellinci olarak sıramı korumaya çalışan bir zavallıydım. Belki sinirlenip kızın telefonunu havuza atmasaydım ve telefon kullanılmaz hâle gelmeseydi, akşam vakitlerimi kurtarıp en azından birkaç sıra atlamaya çalışabilirdim ama Ada Kandemir'den bahsediyoruz, benden, illaki bir sakatlık çıkmak zorundaydı.

Birkaç seçeneğim vardı aslında: Bir, babama olayları olduğu gibi anlatabilir ve telefonun ücretini karşılamasını sağlayabilirdim. İki, babama bütün paramın harici okul harcamalarıma yetmediğinden bahsedip bu aylık, ekstra harçlık isteyebilirdim. Üç, bankadaki paramla telefonu alıp bir işe girebilir ve arayı kapatabilirdim. İlk iki seçenek, gururum tarafından reddedildiğinden beri de Begonya'daki çiçek kızlardan biri olarak müşterilere servis yapıyordum.

Okul aracı, arka bahçeye girip diğer servislerin yanına park ettikten sonra, herkes çıkana kadar bekledim. Her zaman en arkaya, köşeye otururdum çünkü ancak bu şekilde binenlerin suratlarını görmek zorunda kalmıyordum. İnsanlardan nefret etmiyordum, hayır, ama bu okulda geçen süremde buna çok yaklaşmıştım.

Çisem, okuldaki en yakın arkadaşımdı. Geçen sene okula geldiğim ilk günden sonra, en azından bana iğrenç davranmayan tek tük insanlardan biriydi. Onunla, okulun ilk günü kapalı spor salonunu ararken müzik odasında tanışmıştık, piyano çalıyordu. Uzun siyah saçları, mavi gözleri ve çilleri vardı, bembeyaz teniyle vampir filmlerinden çıkmış gibiydi. Popüler öğrencilerden biriydi. Babası ünlü bir moda tasarımcısıydı ve Çisem, bazen defilelerinde modellik yapıyordu. Okulla birlikte, birçok zengin ailenin daha katıldığı bağış geceleri düzenlerlerdi. Bir keresinde Çisem'in zoruyla katılmıştım, bebek mavisi elbisemin üzerine kırmızı şarap dökülene kadar her şey yolundaydı.

Sınıfa girdikten sonra birkaç göz bana döndü, arkadaki popüler kız gruplarından biri çoktan dün gece olanlardan haberdar bir şekilde kaynatmaya başlamışlardı bile. Bazen benim hakkımda konuşmak için özellikle benim gelmemi beklediklerini düşünüyordum, böylece aşağılayıcı laflarını duyduğumdan emin oluyorlardı.

"Günaydın," diyerek Çisem'in yanındaki sıraya çantamı bıraktım.

Telefonuyla ilgileniyordu, beni fark ettiği an kulaklıklarını çıkardı ve kocaman bir gülümsemeyle, "Günaydın!" dedi. "Adakız bugün nasıllarmış bakalım?"

"İyi olacağım," diye mırıldanarak arkadaki kız grubuna çaktırmadan baktım. Evet, biliyorlardı.

Ve hayır, nasıl bildiklerini bilmiyordum. Yine...

"Patron yine seni çok mu zorluyor yoksa? Begonya'daki en güzel kız sensin diye de bütün masalara sen bakmıyorsundur herhalde, orada öyle bir efsane varmış. En güzel garson kız, en çok çalıştırılırmış."

Çisem, sırasından kalkıp önüme oturdu ve bana dönerek kollarını masaya yasladı.

"Ne zaman istersen ayrılabileceğini biliyorsun değil mi? Bana kalsa Agâh amcaya çoktan haber vermiştim ama sırf senin için ağzımı kapalı tutuyorum. Sana o parayı ben de borç verebilirim, bunu sana milyon kez söyledim."

"Hayır Çisem, kendime hakim olmalıydım ama olamadım ve kızın telefonunun perti çıktı. Bu da benim cezam... Ayrıca moralimle Begonya'nın bir alakası yok, o kafeyi seviyorum."

"O zaman?" Gözlerini gezdirerek tahminde bulundu. "Yoksa yine voleybol takımındaki kızlar sabah sabah sana mı bulaştı? Antrenman yaptıklarını görmüştüm açık sahada."

Voleybol takımı benden nefret ediyordu. Kaptanları Kumsal'dı.

"Sonra konuşsak?"

Zilin çalması ve edebiyat hocasının sınıfa giriş yapmasıyla birlikte, Çisem yerine geçti ve konu da böylece kapanmış oldu. Şimdilik... Önünde sonunda öğle arasına çıkacaktım ve o bakışlara maruz kalacaktım. Çisem'e anlatmam gerektiğini biliyordum ama sanırım önce, olanları kendim kabullenmem gerekiyordu. Ekilmiştim.

İlk üç ders arasında, sınıftan çıkmadan kitap okuyarak bir şekilde uzak kaldıktan sonra öğle arasında, koridora çıktığımızda fısıltılar başlamış oldu. Çisem bitirdiği kitap serisini anlatmakla çok meşguldü, bu yüzden yemekhaneye inene kadar fark etmedi, ama tepsilerimize tabaklarımızı alıp boş masalara doğru ilerlemeye başladığımız sırada, Kumsal'ın yanımızdan geçerken, "Ekildin mi Adakız?" söylenmeleriyle iş görmezden gelinemez bir hâl aldı.

"Ne diyor bu?"

Bakışlarım etraftakileri süzerken gerginlikten alt dudağımı yiyordum. Çisem önüme geçerek sorduğunda tepsiyi parmaklarımla daha sıkı kavradım ve gözlerimi kaçırdım.

"Mert mi?" diye sordu Çisem. "Yaptı mı? Ciddi misin? Dalga geçiyorum de Ada!"

Sesi çok gürültülü çıkmamıştı ama kafasını öne eğip fısıldarken bile, tonlamasındaki hiddeti sezebilmiştim. En azından uykumu feda edip bütün gece tavanımı izleyerek, *ben nerede yanlış yapıyorum,* diye düşünmemin sebebini anlayacak biri vardı yanımda.

Çisem, beni de yanında sürükleyip en köşe masaya tepsisini bıraktıktan sonra karşısına oturmamı sağladı ve sandalyesiyle öne gelip, "Hemen anlatıyorsun," diye fısıldadı. "Sabahtan beri dalıp gitmelerinin sebebi anlaşıldı. Niye hemen söylemedin?"

"Gelmedi işte."

Omuz silktim. Sanki benim için önemli bir şey değilmiş gibi söylemiştim.

Mert, geçen haftalar boyunca dolabıma sürekli çiçek bırakan çocuktu. Aslında çiçeklerin koparılmasından nefret ediyordum ama küçük saksılarda, ekmem için bırakıyordu. Yani, saksılarda herhangi bir not yoktu ama onun bıraktığına emindim çünkü arada, koridorda karşılaştığımızda küçük sohbetler ediyorduk. Onunla bir cuma sabahı, aynı anda konferans salonundaki dinletiye geç kaldığımızda tanışmıştık, futbol takımındaydı ve çok sempatik biriydi.

"Ada..." Çisem masanın üzerinden ellerimi tutup büyük mavi gözleriyle gözlerime baktı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Ben değilim." Omuz silktim. "Yemek yiyelim. Boş ver."

Tabaklarımızı sessizlik içerisinde bitirmiş, daha sonra dişlerimizi boş olduğunu bildiğimiz ilk katın tuvaletinde fırçalamış ve okulun içinde, boş koridorlarda dolaşmaya başlamıştık. Çisem, her ne kadar üzgün olmadığımı söylesem de üzgün olduğumu bilecek kadar tanıyordu beni ve sessizlikle karşılık veriyordu çünkü kafamın içinde koca bir gürültüyle başa çıkmaya çalıştığımı biliyordu.

İki büyük binayı birbirine bağlayan cam koridordan geçtikten sonra aşağı inip bahçeye çıktık.

"Havaların hâlâ soğumamış olduğuna inanamıyorum."

"Ben de o Mert şerefsizinin sana oyun oynadığına inanamıyorum. Ben bile inanmıştım, çok pis düşmüştüm çocuğun dolabına saksıda çiçek bırakmasına," diye homurdandı Çisem, etraftaki yüzleri süzerken. "Yine dedikodu malzemesi yaptılar seni."

"Sahne ışığını başkalarının üzerine çevirme Çisem, bu durumda kaderimi belirleyen kişiye teşekkür etmemiz

gerekiyor." Yere düşmüş sarı yapraklardan birini alıp elimde oynamaya başladım.

"Sırf okulun taptığı çocuk seni sevmiyor diye, herkesin daha geldiğin ilk günden, yargısız infaz yaparak seni hedef hâline getirmelerine de ayrıca inanamıyorum. Safir'in yönetimi, o çocuğun ailesinin elinde olmasaydı ben bilirdim ona yapacağımı ama okuldan atılmayı göze alamıyorum," diye homurdandı Çisem, kollarını göğsünde birleştirerek.

Elimdeki yaprakla oynarken üzgün göründüğümü düşünmüş olmalı ki elini elimin üzerine koymuştu.

"Umursamıyor gibi görünüyorsun ama bütün bunları taktığını biliyorum Ada. Takılmayacak gibi değil."

Takılmayacak gibi değil. Numaramın ünlü bir barın erkekler tuvaletinin duvarına yazıldığını öğrendiğimde ben de böyle düşünmüştüm. O gece gelen mesajlar, takılmayacak gibi değildi gerçekten de. Sim kartımı ezip bir bardak kolanın içine atmış, babamın o geceki aramasını kaçırmıştım. Bir ağustos gecesi, doğum gününde, babamla konuşamamıştım.

"Ada, moraller nasıl?"

Bir çift beyaz spor ayakkabı, Çisem'le yanımızda durduğunda kafamı yavaşça kaldırdım.

"Siktir git buradan Mert, yaptıkların yetmedi mi?" diye söylendi Çisem, buruşturduğu suratıyla.

Mert'in kahve gözlerine, çatık kaşlarımla baktım ve söyleyeceği şeyi bekledim.

"Gerçekten senin gibi biriyle çıkacağımı düşünmemiştin değil mi? Hayal kırıklığı seviyeni ölçmek için geldim de... Duruma göre belki biraz, birazcık, yaptığım şey için üzülebilirim." Gülerek elini kaldırmış, baş ve işaretparmaklarını yakınlaştırarak "birazcık"ın tanımını yapmıştı.

"Hayır, hayal kırıklığına uğramadım Mert," dedim iğ-

rendiğimi her şekilde belli eden buz gibi sesimle. "Sadece dolabıma bıraktığın çiçekler için üzgünüm, senin gibi rezil bir erkek tarafından satın alındılar. Ama merak etme, güzel şeyler yapmaya kafası çalışan insanların bile zihinlerinin çöplük olabileceğini öğrettin bana sen. Ben dersimi aldım, bir daha olmaz. Söz."

Elimdeki kurumuş yaprağı yere fırlatıp, yanından geçip giderken bu tarafa kulak kesilmiş herkesin, tuttuğu nefeslerini kahkahalarla verdiğini duydum ama onları dinlemedim. Çisem yanıma yetiştikten sonra birlikte kapıya yaklaştığımızda ise bahçeye yeni çıkmış, güneşin her daim üzerlerine vurduğu üç yakışıklı kafanın da durup gerideki atışmamızı izlediğini fark etmiştim.

Yakışıklı kafa ve iyi bir vücut, çirkin karakterle birlikte paket olarak geliyordu ve kuşkusuz bunun en net örneği Varis Adin'di. Ölü gri gözleri bir bıçak gibi bakıyordu ne zaman beni görse. Öfkesi niyeydi, ne kuruyordu kafasının içinde bilmiyordum ama bilmek de istemiyordum doğrusu. Belki de gerçek bir psikopattı ve ailesi şehrin yarısına sahip diye raporla, bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatırılmıyordu ama onun yeri orasıydı, biliyordum.

Her zamanki gibi görünüyordu: Dudaklar bir çizgi hâlinde, kemik suratı kasılmış; hatları kalemle çizilmiş gibi belirgin, soluk gri gözler, içeride başka bir dünya barındırıyormuş gibi yoğun; siyah saçlarının birazı alnına düşüyor ve asla ifadesinden ödün vermiyor. *Beyaz lakosu ve pantolonu sanki tam onun ölçüleri için dikilmiş*, diye düşünmüştüm ilk okul günü. Ona, hiç kimseye bakmadığım gibi bakmıştım. Beni gördüğü gibi, gözlerini saran öfkeyle yanımdan geçmiş, herkesin fısır fısır konuşmasına yol açmıştı. O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı hayatımda.

Benden nefret ediyordu. Benden nefret ediyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

Her zaman birlikte takıldıkları iki yakın arkadaşıyla birlikteydi yine. Alper, basketbol topunu bugün elinde dolaştırmıyordu; muhtemelen enerjisini antrenman için saklıyordu. Sapsarı, dağınık saçları ve mavi gözleri vardı. Grubun nazik dilli prensi Reha'ydı, herhangi bir yerde rastlaşsanız bile muhtemelen elinde kitap olurdu. Kumraldı ve kocaman gamzeleri vardı. Kütüphanede takılmaktan hoşlanıyordu, sessizlikten, çok belliydi ama iş basketbola geldiğinde o da arkadaşları gibi karşı takımın canına okuyordu. Üçü de basketbol takımındaydı, Varis, bir şekilde yüzme takımıyla da turnuvalara katılıyordu. Neden iki branşla birden kendine eziyet ettiğini bilmiyordum ama psikopatların sorgulanmaya ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordum. Bunca sınavın, ödevin, projenin ve basketbol maçlarının arasında, bir de kendini derin havuzlarda boğmak istiyorsa kendi tercihiydi.

Varis Adin'den iki sebeple nefret ediyordum: Birincisi, herkesin ilgisini çeken bir figür olduğunu bilerek çatık kaşlarının altındaki gri gözlerini daha ilk günden üzerime diktiği ve bütün okulun yeni kıza sırtını dönmesini sağladığı için; ikincisi de bunca zaman bütün bunları durdurmadığı için.

Çisem'le birlikte yanından geçip giderken göz temasını ilk kesen ben oldum. Onunla daha önce hiç yakın mesafeden yüz yüze gelip konuşmamıştık ama ne zaman göz göze gelsek o kadar sert bakıyordu ki çığlık çığlığa kaçmak istiyordum bu okuldan.

Bu okul...

Ortaokulun sonunda babam, bir psikolog eşliğinde bana üvey olduğumu açıkladıktan sonra nefes aldığım ilk yer olacaktı bu okul, çünkü önceki lisemde ilk iki senemi bunalımda harcamıştım. Her sabah "günaydın"la kalkıp

"iyi geceler"le yatıyordum ama düşünmeden edemiyordum; annemin bizi terk ettiğini sanıyordum, meğerse Agâh Kandemir hiç evlenmişti ve sadece annem değil, babam da beni terk etmişti.

Bu okulun bana kafes değil, salıncak olması gerekiyordu oturup zincirlerinden tutarak kafamı geriye attığımda uçsuz bucaksız gökyüzünü görebildiğim; çiçeklerime kuru toprak değil, yağmur olması gerekiyordu ama hayat, odasında ayıcıklarıyla yalınayak dans eden o küçük kıza, dünyanın bir peri masalı olmadığını anlatmak için zor yolu seçmişti.

"Hafta sonu yine teras partisi var, geliyor musun?"

Servise gitmek için çantamı toplarken Çisem'in çoktan toplanmış bir şekilde, sıramın başında dikildiğini fark ettiğimde ona her zaman attığım bakışlardan atıp fermuarı çektim ve çantamla birlikte kapıya yürüdüm.

"Muhtemelen Begonya'da olurum."

"Hafta sonu çalışmadığını biliyorum Ada," diye mırıldandı Çisem, gözlerini kısarak bir bakış fırlatırken. "Annem şu yılbaşı resitalini ayarladı, ben de stres atmaya çalışıyorum çünkü dedemler kalkıp Hollanda'dan gelecekler. Kostümlü Cadılar Bayramı partisine de gelmedin, sen yoksun diye satranç kulübünden bir havuçla dans ettim."

Kahkaha attım.

"Numarasını bıraktı mı?"

"Beni evine götürmeye çalıştı," dedi gözlerini devirerek. "Belki çürümüş peynir gibi ter kokmasaydı kabul edebilirdim."

Arka bahçe kapısından çıkarken bineceğim servise bir bakış attım.

"Ada ya... Hadi be kızım... Söz veriyorum çok eğleneceğiz."

"Partilerde eğlenecek tipte biri değilim Çisem, biliyorsun. Ayrıca, muhtemelen cumartesi akşamı gerçekten meşgul

olacağım. Perşembe günü sınavlara çalışmak için de erken çıkmayı planlıyorum. Yarın sabah kafeteryada görüşür, konuşuruz."

Seslice nefes verirken omuzları düştü.

"İyi, peki. Görüşürüz. Kolay gelsin bakalım, Begonya'nın çiçek kızı!"

Servise yürürken devirdiğim gözlerim ve yamuk gülüşümle ona el salladım. Dalga geçiyordu şu lakapla, bayılıyordu kullanmaya.

Matematik defterim elimdeydi. Yol boyunca bugün işlediklerimizi tekrar etmeyi planlıyordum, Kumsal'ın yakın arkadaşlarından Derin'i her zaman oturduğum koltukta görmeseydim planıma da sadık kalabilirdim.

"Favorimiz de teşrif etmişler," diyerek maşalı saçlarından bir tutamı işaretparmağında çevirdi Derin.

"Orası benim yerim," dedim başında dikilerek. "Ve sen servis kullanmazsın."

"Bugün canım servisle dönmek istedi." Omuz silkti.

"Her neyse. Beni rahatsız etme."

Böylece en arka koltuğun bir önüne oturmuş oldum. Yanıma birini istemediğimden yanımdaki koltuğa çantamı koymuştum. Ayaklarımı ön koltuğun arkasına yaslayıp yükselen dizlerimin üzerine matematik defterini bıraktım ve renkli bir kalemle önemli yerlerin altını çizmeye başladım.

"Kaç sıra yükselebileceğini düşünüyorsun ki?" diye sordu Derin, kollarını koltuğumun arkasına ve çenesini de üzerine koymuş tepeden beni izliyordu. Kulaklıklarımı takıp onu görmezden gelirken servisteki herkesin oturdukları yerden kafalarını uzatmış bizi izleyip konuştuklarını fark ettim. Bu kızların notlarını yüksek tutmak için ebeveynlerinin okula bolca bağış yaptığına ve bu sayede ilk yirmide

olduklarına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. Kanıtlamayazdım çünkü bu, yalnızca engel olamadığım bir önyargıydı, Safir'de böyle yolsuzluklara yer yoktu.

Matematik notlarını tekrar etme işi pek de yolunda gitmedi. Derin, arkadaşına öğlen bahçede Mert'e cevap verirken ne kadar zavallı göründüğümü anlatıp durdu. Benden neden bu kadar hoşlanmadığını merak etmekle beraber, her seferinde ona ya da diğerlerine cevap vermemin de onları kışkırttığını düşünüyordum, bu yüzden sessiz kalmak tercihim oluyordu. Aslında Derin için bir teorim vardı ki bu da Kumsal'la yakın olduklarından Kumsal'ın nefretinin arkadaşına da bulaşmış olmasıydı.

Begonya'da çalışanların olduğu mesaj grubundan bildirim geldiğinde telefonumu çıkartıp konuşulanları okudum. Hazal, başka bir kızla mesai saatlerini değiştirdiğinden bugün beraber olacağımızı haber veriyordu. Uzun kızıl saçları olan çok güzel bir kızdı Hazal. Benden bir yaş büyüktü. Üniversiteye tekrar hazırlanıyordu, sanırım üçüncü girişi olacaktı sınava. İstediği bölümü kazanana dek vazgeçmeyecek biriydi, bu sırada da Begonya'da harçlığını çıkarıyordu tabii.

Derin telefonumu elimden kaptığında boş kalan elime şaşkınlıkla, gözlerimi kırpıştırarak baktım birkaç saniye.

"Kiminle konuşuyorsun kız sen böyle? Sevgili mi yaptın kendine hemen?"

"Ver şunu Derin!" Defterimi kenara fırlatıp koltukta arkaya döndüm ama ayağa kalkmış, kolunu uzatmış mesajları okuyordu.

Sinirlenip yanındaki kızı ittirerek üzerine abandığımda elinden telefonumu aldım ve kapatıp cebime attım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Begonya'da mı çalışıyorsun?" diye sordu kafasını eğerek.

"Ne oldu, üvey babacığın para göndermiyor mu sana İngilterelerden artık? O da ne kadar işe yaramaz bir kız olduğunu anlamış olmalı. Bahse varım sen üniversiteye geçince kıçına tekmeyi basacak. Gerçi dur, biz on sekizi doldurduk değil mi?" Umutsuz bir ifade takınmaya çalıştı Derin. "Kendini hazırlasan iyi edersin Ada. Belki Kumsal'ın telefonunu işe yaramaz bir hâle getirmeden önce iki kere düşünmeliydin, harçlıklarını biriktirmelisin."

Neyse ki servis, evimin önünde durmuştu. Eşyalarımı alıp bir hışımla kendimi, evimin güvenli bahçesinin duvarlarının ardına attım. Telefonumu alıp mesajlarımı okuyacak kadar ileri gittiğine inanamıyordum, zincirleme bir kazaydı bu; çünkü bu haberin Kumsal'a uçmasının saniyeler alacağını bile düşünmüyordum.

Kapalı bahçeme kendimi zor attım, çantamı masanın üzerine bırakıp çiçeklerimin arasında dolaştım. Lise berbat bir yerdi. Ortaokuldayken liseye geçmek için sabırsızlandığımı hatırlıyordum, lise; arkadaşlarımla eğlendiğim, ilk aşkımı bulduğum, kendimi keşfettiğim yer olacaktı. Bunların yerine çevremdekileri eğlendiriyordum, ilk aşkımı değil ama hayatımı cehenneme çeviren çocuğu bulmuştum, hem de ilk bakışta; kendimi keşfetmeyi bırak, etrafımda dönenleri bile anlayamıyordum.

Eve girmeden önce sakinleşmek için yalnızca on dakikam vardı. Pamuk hala evde değildi, muhtemelen erken çıkmıştı. Bugünlerde oğlunu okuldan almak için erken çıkıyordu, sabahtan akşama kadar çalışmasına rağmen oğluna vakit ayırması çok hoştu. Pamuk hala çocukluğumdan beri dadılığımı yapan kadındı, Pamuk adıydı ve bembeyaz saçları vardı. Torunu ona sürekli Pamuk hala diye seslendiğinden, bir süre sonra dadı yerine ben de Pamuk hala diye seslenmeye başlamıştım ve çok hoşuma gidiyordu. Eve dair sıcak hissettiren nadir şeylerden biriydi.

Bir de Mustafa abi vardı, bahçeyle ve bazı ağır işlerle ilgilenip Pamuk halaya yardım etmek için haftada birkaç kere geliyordu. Bahçecilikle ilgili birçok şeyi ondan öğrenmiştim. Onunki gibi tulumlar alıp onu ne zaman etrafta görsem kolları sıvamıştım, çocukken idolümdü. Hâlâ öyleydi. Toprağa, çiçeğe, yaprağa onun kadar nazik davranan bir adam görmemiştim. Cüssesi kalındı, uzun boylu ve göbekli bir adamdı ama kalbi sıcacıktı.

Pamuk hala ve Mustafa abi olmasaydı, babamın yokluğu bana çok koyardı ama onlarla hafifliyordu her şey, belki eve geldiğimde annem ve babam yoktu ama onların sıcak olmadığı kadar sıcak davranan insanlar vardı etrafımda. Okul hariç. Okul cehennemdi. Çisem hariç.

Siyah bir pantolon, askılı bir atlet ve beyaz bir hırka giyindim. Saçlarımı tarayıp tepemde topladım ve botlarımı, spor ayakkabılarımla değiştirdim. Ceketimi ve çantamı alıp evden çıktıktan sonra caddeye kadar on dakika yürüdüm ve otobüse bindim. Otobüs sahilden gidiyordu ve Begonya'ya kadar on iki dakika sürüyordu, inince birkaç dakika daha yürüdükten sonra ulaşıyordum. Tam iş çıkış saatinden önce oraya varmam ve trafik saati geçtikten sonra eve dönmem benim şansımdı. Ne yazıktı ki son zamanlardaki şansımı buna harcamıştım...

İstanbul'un trafiğinin çekilmez olduğu popüler bir semtte yaşıyorduk ve burada olmaktan hep nefret etmiştim. Safir'in şehir dışında, bir dağın tepesinde olduğunu gördüğümde çok sevinmiştim bu yüzden. Daha ilk günden sevincimin kursağımda kalması da hayatın bana, her güzel şeyin bir bedelle geldiğini hatırlatma şekliydi sanırsam.

Begonya'ya girdikten sonra doğruca kasaya ilerledim ve aradaki tahtayı kaldırıp arka tarafa geçtim. Kasada esmer bir çocuk vardı, genelde o oluyordu. Personel odasında dolabından önlüğünü alan Hazal'ı gördüğümde yüzüm aydınlanmıştı.

"Saatlerini değiştirmek zor olmadı mı?" diye sordum gülümseyerek kolumu boynuna dolarken.

"Hiç de bile. Kız zaten ayrılacakmış işten," diyerek güldü Hazal. "Hadi hadi, bırak eşyalarını, giy önlüğünü de gel. Kalabalık bugün kafe."

Çantamı ve ceketimi dolabıma bıraktıktan sonra önlüğümü taktım. Önlükler toz pembeydi, üzerine işlenmiş begonya çiçeği desenleri vardı. Kafe de yeşil, kahverengi ve beyaz tonlarıyla döşenmişti ve her yerde çiçekler vardı. Çalışmak için iş ilanlarına bakarken burayı gördüğümde çok mutlu olmuştum, kendimi arka bahçemde gibi hissediyordum. Patron ilk iş günümde ön tarafa birkaç tohum ekmeme bile izin vermişti, düzenli bir şekilde bakma sözümü almıştı tabii. Haftalık gelen görevliler oluyordu ama benim ektiklerim onların bakım listesinde değildi.

İki saat boyunca birçok masaya baktım; arada Hazal'la, gelen yakışıklı çocuklardan konuşup kıkırdıyorduk. Gerçi o anlatıyordu, ben de dinliyor, arada gülüyordum. Buranın devamlı müşterileri vardı ve Hazal birinden hoşlanıyordu ama hiçbir zaman sipariş alıp verme dışında konuşmamışlardı. Yine de çocuk ona güzel bahşiş bırakıyordu, bu da onu canlı tutuyordu.

Hava kararırken on dakikalık molamdan çıkıyordum, arkada bir kahve içmiş ve mesajlarımı kontrol etmiştim. Babam sürekli mesaj atıyordu, ona yalan söylememek için bir arkadaşımla dışarıda kahve içtiğimi, merak etmemesi gerektiğini söylemiştim. Akşamları arıyordu, bazen FaceTime yapıyorduk.

Telefonumu önlüğümün cebine sıkıştırırken boş kahve bardağımı bulaşıkların yanına bırakıyordum ki Hazal'ın boş tepsiyle dönerken gülümseyen suratını yakaladım. Çok geçmeden gözlerim, omuzları ardındaki yüzlere takıldı:

Kumsal, Derin, Varis, Reha, Alper ve bir kız daha. Şaka yapıyor olmalısın.

"Ne oldu senin suratına?" diye sordu Hazal, nereye baktığımı yakalamak istercesine baktığım yeri tahmin etmeye çalışarak.

"Hiç," diye mırıldandım. "Biricik zorbalarım gelmiş."

"Zorba mı?"

Hazal'a döndüm:

"Biliyorum, mola sırası sende ama onların oturduğu masanın siparişlerini aldıktan sonra araya çıkamaz mısın? Söz veriyorum bir sonraki molamı sana vereceğim."

"Bakışlarını hiç sevmedim bilesin Ada," diye mırıldandı Hazal, sipariş defterini alıp tekrar öteki tarafa geçerken. "Neyse, sonra anlatırsın herhalde."

Kafamı salladım ve gergince tezgâhın arkasından onları izlemeye başladım. Hazal gidiyordu. Dışarıdaki büyük masaya oturmuşlardı. Varis en köşedeydi, tam karşımda oturuyordu ama telefonuyla uğraşıyordu. Yanında Kumsal, onun yanında Reha, Reha'nın yanında Derin ve onun yanında da Alper oturuyordu. Reha eğilip Varis'in kulağına bir şey fısıldadığında Varis, kafasını kaldırdı ve doğruca bana baktı. Göz göze geldik. *Siktir!* Yakalanmış mıydım? Onu keserken mi?

Gözlerimi çekmedim. Ne olursa olsun gözlerimi çekmeyecektim. Ondan korkmuyordum. Adin soyadı beni korkutmuyordu; ülkedeki en güçlü ailelerden biriydi. İngiltere'yle direkt bağlantıları ve birçok ülkede ofisleri vardı, Safir Okullarına sahip olmak, onlar için yalnızca görkemli akşam yemeği sofrasındaki tuzluk gibiydi.

Hazal'ın Kumsal'la girdiği diyalogları duyamadım ama bir süre sonra Varis, başını Hazal'a çevirip tek bir cümle söyledi. O tek cümle, Hazal'ın yüz seksen derece dönüp surat asarak buraya yürümesine sebep olmuştu.

"Ne oldu?"

"Masalarına senin bakmanı istiyorlar, yoksa müdürle görüşeceklermiş." Gözlerini devirerek sipariş defterini ve kalemi önlüğünün cebine attı. "Sen bir şey mi yaptın o çocuğa?"

Kaşlarım çatıldı.

"Hangi çocuğa?"

"Şu heykel gibi suratı olana. Sanki eski sevgilinmiş ve aldatmışsın gibi bakıyor." Tezgâha eğilip kulağını yaklaştırdı ve meraklı gözlerle baktı. "Sakın bana çocuğu kapıp işleri batırdığını söyleme. Keserim vallahi şurada kendimi. Bu çocuk bana baksa ben yüzüğü parmağına geçiririm o an be."

"Ne diyorsun Hazal?" diye fısıldadım sinirlenerek. "Hayatımda tek kelime konuşmadım ben o çocukla. Okuldaki hayatımı cehenneme çevirdi. O ve yanındaki herkesten nefret ediyorum. Yunan heykeli ya da başka bir şey, Varis Adin zorbanın teki. Herkese istediği her şeyi yapabilecekmiş gibi davranıyor."

Hazal'ın ağzı açık kalmıştı.

"Varis Adin mi?" diye fısıldadı. "Balamir Adin'in oğlu olan Varis Adin mi?"

Varis'in babası siyasetle de gündeme geldiğinden tanınıyordu, o yüzden Hazal'ın ismini duymuş olmasına şaşırmamıştım. Kafamı sallayıp sinirle, sipariş defterimi çıkardım ve tezgâh tahtasını kaldırıp yanına geçtim.

"Sen mola ver, ben yanlarına gidiyorum. Buradaki işimi kaybedemem."

"Kolay gelsin be kızım... Ben bilmiyordum." Hazal sırtımı okşadıktan sonra kafamı sallayarak onu anladığımı belirten bir bakış attım, ardından dönüp masalarına yürümeye başladım ve kendimi karşılaşacağım kâbusa hazırlamaya çalıştım.

Mümkün değildi. Ben kendimi hazırlamaya çalıştıkça her şey daha da kötüleşiyordu. Sadece bir an önce bitsin istiyordum.

"Merhaba, karar verdiyseniz siparişlerinizi alabilir miyim?" diye sordum hafifçe gülümsemeye çalışarak. Yapay durduğunu biliyordum ama buradaki garsonların uyması gereken kesin ve net kurallar vardı. Yine de en azından tanımıyormuş gibi yapabilirdim.

"N'aber Ada?" Kumsal geriye yaslandığında, arka koltuğa kolunu uzatmış olan Varis'in kolunun altına girmiş gibi olmuştu. Ses tonu her zamankinden iki kat daha sinir bozucu çıkmıştı, tonlamasının ayarı yoktu. "Ben, bir Bomonti filtresiz, bir de..."

Alper sipariş vermeye başladığında yanındaki kız hafifçe koluna dokundu ve lafını kesti. Menüye bakan Alper şaşırmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında beni tanıdığını anladım, ardından bakışlarını Varis'e çevirdi ve yanındaki kızın kulağına bir şey fısıldayıp olduğu yere sinmesine sebep oldu.

"Baban sana yeterince harçlık vermiyor mu yoksa?" Kaşlarını kaldırarak dudaklarının yukarı doğru bükülmesine izin verdi Kumsal, elinde ona aldığım son model telefon vardı."Eee, üveylikle öz olmak arasında farklar var. Bir süre sonra adamın da kafasına dank ediyor tabii."

"Agâh Kandemir, kızıyla ilişkisi hakkında böyle konuştuğunu duysaydı babanın yolsuzluklarını not aldığı dosyasını çoktan savcılığa yollamıştı bile, Kumsal," diye mırıldandım kendime engel olamayarak. "Yakın zamanda boşa çene çalmayı bırakıp sipariş vermeyi düşünüyor musun?"

Ben üvey olabilirdim ama babam bana bunu bir saniye bile hissettirmemişti. Şimdi iş için uzakta ve ben yalnızım diye etrafta dolanıp duran koca ağızlıların babamla ilişkime laf etmesine izin veremezdim.

Kumsal bozuldu ama çabuk toparladı:

"Yoksa çöp ettiğin telefonumun yerine aldığın IPhone'un parasını bile karşılayamıyor musun?"

Ne zaman doğru bir şeylerle sınansam yanaklarım kızarırdı, beyaz tenli olmanın kötü yanlarından biriydi. Utanmakla alakası var mıydı, bilmiyordum ama bu yanıma engel olamıyordum ve burada Kumsal haklıydı. Bir telefonu, o kadar yüksek bir meblaya satmaları haksızlıktı, aylık harcamalarımın çok üstünde bir para olduğundan biriktirdiğim harçlıklarımı da kullanmak zorunda kalmıştım.

"Siparişleriniz?" diyerek direttiğim sırada Varis'in üzerimdeki bakışlarını hissettim, anlamış mıydı? Kumsal'ın tavrını kesmesi için her şeyimi verebilirdim. Sadece sussaydı, siparişleri alsaydım, zıkkımlanıp gitseydiler olmaz mıydı?

"Ben bir matcha smoothie istiyorum..."

Sonunda Kumsal'ın vazgeçip sipariş vermesinin ardından Alper ve diğerleri de istediklerini sıraladılar. En son, sıra Varis'e geldiğinde sadece, "Chivas Regal, tek buz," dedi, masaya yasladığı elinde telefonunu çevirirken.

"Tamamdır."

Siparişlerle birlikte arka tarafa döndüğümde mutfaktaki çocuğa kâğıdı ilettim ve servisleri açmak için bir tepsi çıkartıp hazırlamaya başladım.

"Nasıldı?" diye sordu Hazal başımda dikilerek. Elinde bir bardak soda vardı ve mentollü sigara kokuyordu.

"Felaket."

Derin bir nefes aldıktan sonra tepsiyle geri döndüm. Alper ve Reha geçen haftaki oyunlarından bahsediyorlardı, Çisem de o hafta sonu Ankara'da olduğundan okulunu desteklemek için maça gitmişti, o yüzden konuyu biliyordum. Karşı takımı desteklemeye gelen jimnastikçi kızlar-

dan birkaçı, maç bitişi erkeklerin soyunma odasına dalıp ufak bir gösteri düzenlemişlerdi.

Alper, "O sarışın kızın göğüsleri aklımdan gitmiyor," diye mırıldandı kocaman açtığı gözleriyle, kafasını sağa sola sallayarak geriye yaslanırken. "Doğal olmalarına imkân yok."

Derin araya girdi:

"Abartıyorsun Alperciğim, hayatında hiç mi meme görmedin?"

"Sen aynaya bakınca görmüyorsun herhalde?" diye mırıldandı Reha. *Tam isabet!*

Varis'in önüne servis açmak için eğildiğimde Kumsal, kollarını göğsünde birleştirip gözlerini üzerime dikmişti.

"O kadar meraklısıysanız bizim soyunma odası koridorun başında, önünden geçiyorsunuz yalnızca," diye mırıldandı Kumsal. "Değil mi Adacığım? Senin dolabın da kapıya yakın olandı."

Bir anda elimdeki çatalı düşürdüm ve geriye çekildim. Bunu nasıl söyleyebilmişti? Masa bir anda sessizlik içerisinde kaldığında Varis'in gözlerini, başından beri çevirmediği yöne, Kumsal'a çevirdiğini fark ettim. Garsonluğunu yaptığım masada beni cinsel obje ilan ettiği için sinirlenmiş miydi yoksa ekleyecek bir yorumu mu vardı? Söz konusu kişi, Varis Adin olduğunda cevaplar bile havada asılı kalıyordu, ihtimallerin canı yoktu.

Masaya düşürdüğüm çatalı alıp sertçe Varis'in önüne bıraktığımda göz göze geldik. Öfkelendiğim için nefeslerim sıklaşmıştı ama hiçbir şey söylemedim. Tepsiyi de alıp geri dönerken sadece sinirliydim. Ağlama dürtüsünü kontrol edebilen sayılı insanlardan olduğum için biraz şanslı sayılırdım, başkası olsa Kumsal Kayadelen'e dayanamazdı.

"Ne dediler?" diyerek ellerini omuzlarıma yerleştirdi Hazal, arka tarafa geçtiğimde.

"Salak salak konuştu yine." Gözlerimi devirdim.

"Şu sarışın kız değil mi? Beyni yanmış onun kafasına açıcı sürmekten. Umarım çok takmıyorsundur."

Kızın saçı boya değil ki...

"Sadece bir an önce gitsinler istiyorum."

Siparişleri çıktığında birer birer tepsiye dizmeye başladım.

"İstersen ben götürebilirim," dedi Hazal, tepsiye uzanırken.

Kafamı salladım.

"Hayır, olmaz. Tahrik etmeye gerek yok. İşimden olmak istemiyorum, senin de başına bir şey gelsin istemem. O masada milyon dolarlık hayatlar oturuyor, sırf istediler diye başımıza bela açmaları tek laflarına bakar."

Önce yiyecekleri götürdüm, ardından içecekleri. Özellikle Kumsal'ın önüne smoothiesini koyarken suratına fırlatmamak için zor tutmuştum kendimi ama işe yaramıştı işte.

Akşamın geç saatleriydi, kapatmaya bir saat vardı ve Hazal'ın mesaisi bitmişti. Reha hesap için elini kaldırdığında sonunda gidiyor olduklarına sevinerek adisyonu çıkardım ve masaya bıraktım. Varis siyah, mat bir kredi kartını hesap kutusunun içine bıraktığında Kumsal, elini Varis'in koltuğun arkasına doğru uzattığı kolunun üzerine koydu ve "Akşam için teşekkürler Varis," diye mırıldandı. Gülücükler saçıyordu. Bahse varım, tam şu an, Varis'in yanağını öpmemek için kendini zor tutuyordu çünkü kızın imza hareketi gibi bir şeydi bu ama ona dokunamazdı, bunu o da biliyordu.

"Sen kendin ödüyorsun."

Hesap kutusunu alacakken şaşkınlıktan olduğum yere çakıldım. *Ne?*

"Ne?"

Kumsal'ın tepkisi de benimle aynı olmuştu, beklemediğini anlamıştım. Ama çok da üzerinde düşünmeye gerek yoktu; elbette, Varis Adin her yerde şerefsizliğini konuşturmak zorundaydı.

Kumsal kendini daha fazla küçük düşürmemek için adisyona hızlıca bakıp cüzdanından çıkardığı bir yüzlüğü kutunun içine bıraktı ve gözlerini başka tarafa çevirdi, bana bakmıyordu. Varis Adin, Kumsal Kayadelen'i utandırmıştı. Okulun en meşhur kızını... Instagram fenomenini...

Hesap kutusunu alıp kasaya geçtim. Kumsal'ın para üstünü ve Varis'in kartından çektiğim tutarın fişini, kutuya koyup masalarına geri bıraktım ve onlara bakmadan kasaya geri yürüdüm. Son müşteriler de gittiğine göre, oturup biraz kitap okuyabilir ve daha sonra kafeyi kapatıp eve dönebilirdim. Sonunda beklediğim an geliyordu. Sıcak bir duş alıp en sevdiğim diziyi biraz izleyecek, biraz ders çalıştıktan sonra da uyuyacaktım. Belki atıştırmalık bir şeyler de hazırlardım.

Kasanın arkasından, masadaki herkesin kalktığını gördüm. Varis'in siyah, spor arabası dışarıda park edilmişti. Reha kızlara bir taksi durdurduktan sonra kapıyı onlar için açtı. Reha Koç, her zaman en kibarları olmuştu. Aslında herkesle iyi anlaşıyordu, onunla sorunu olan birini görmemiştim hiç. Öte yandan Alper, tam bir kazanovaydı. Partilerden en kârlı çıkan muhtemelen oydu çünkü kızlarla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Eh, kızlar da onu seviyordu.

Varis doğruca arabasına ilerledi, şoför koltuğuna binmeden önce Begonya'nın dışarıda asılı büyük tabelasına bir bakış atmıştı. Alper ve Reha da arabaya geçtiler, saniyeler sonra araba gitmişti. Ve sonunda yalnız kalmıştım.

Son yarım saatte hiçbir müşterinin gelmemesini umarak

son işleri hallettim. Kafenin politikasına göre, kapatma saatine yakın müşteri gelirse garson yarım saat fazla mesai yapıyordu, bu yüzden ne zaman kafeyi ben kapatacak olsam geriliyordum. İşlerim bittiğinde masalardan birine oturup telefonumu çıkardım ve Çisem'in gönderdiği şarkı linklerini teker teker Spotify'dan açıp listeme kaydettim. Her zaman şarkılar konusunda iyi bir zevke sahip olmuştu, o yüzden gönderdiği şarkıları kontrol etme gereği duymuyordum.

Daha sonra Instagram'dan gelen bildirimin üzerine tıkladım:

"varisadin postunu beğendi."

Instagram hesabımda çok fazla takipçi yoktu, sadece birkaç çiçek seven yaşlı teyze, ben, babam, Çisem ve birkaç tanıdığım kişi vardı. Varis'in beğendiği fotoğrafımı bir hafta önce atmıştım. Odamdan güneşin batışını güzel bir şekilde izleyebiliyordum ve o anın fotoğrafını çekmeyi çok seviyordum, bu yüzden profilimde çiçeklerimin yanı sıra bulutların da fotoğrafları vardı.

Çalıştığım kafeye gelip arkadaşlarıyla ayrılmasının üstünden bir saat geçtikten sonra Instagram'da beni mi stalklamıştı? Bu, kulağa hiç Varis Adin gibi gelmiyordu. Geçen sene merakımdan birkaç kere hesabına bakmıştım; genelde basketbol sahasından, havuzdan fotoğraflar paylaşıyordu. Çoğunda kendisi yoktu, varsa da bir gölge gibiydi ya da uzaktan çekilmişti. Zaten çok postu da yoktu. Ama yüz binlerce takipçisi vardı. Yakışıklı ol, canımı ye; tam olarak kızların tarzı. Gerçek hayatta nasıl biri olduğunu bilselerdi o zaman da bu kadar kişi onu takip eder miydi acaba? Sayfasını yenilediğimde bir anda, sen de onu takip et yazısı çıktı. *Dalga geçiyorsun.*

Beni takip mi etmişti?

Neden?

Bir anda çok rahatsız hissettim. Yaptığı onca şeyden sonra gelip fotoğrafımı beğeniyor ve beni Instagram'dan takip mi ediyordu yani? Takip ettiği kişilere girdim, çok fazla hesabı takip etmiyordu. Adin soyadlı başka bir çocuğu gördüğümde profiline tıkladım. Milas Adin, onun da takipçi sayısı yüksekti. Bio kısmında isminden başka bir şey yazmıyordu, o da çok fazla kişiyi takip etmiyordu. Profilindeki fotoğraflar siyah beyazdı. Yüzünün olduğu bir fotoğrafa tıklayıp yaklaştırdığımda akraba olabileceklerini düşünüp profilinden çıktım.

Varis'in profilindeki en güzel fotoğraf, muhtemelen en insanca çıkmış olanı, bir akrabasıyla birlikte Cadılar Bayramı'nda çekildiği fotoğraftı. Suratında boya vardı. Fotoğraftaki küçük çocuğun, Çisem'in küçük erkek kardeşiyle aynı koleje gittiğini bildiğimden, Cadılar Bayramı'ndaki anasınıfı partisine gidip suratını boyattığını düşündüm. Daha sonra fotoğraftan çıktım ve az önce yüklenen hikâyeyi açtım: Morlu, mavili ışıklar; ince, uzun yapraklı bir bitki ve duvar. Ya evinde, kendi üzerinde kullanmayı sevmediği renkleri kullanıyordu ya da bir partideydi. Muhtemelen ikincisi.

Varis'in profilini gezerken bir anda Çisem'den gelen mesajla oturduğum yerden sıçradım. Bu şekilde yakalansam gerçekten hayatımda hiç utanmadığım kadar utanırdım. Bu çocuk, benim okul hayatımı mahvetmişti ve ben, oturmuş profilini stalklıyordum. Akıl alır gibi değildi.

Çisem: *Az önce çok saçma bir şey gördüm ve o kadar saçma ki hâlâ hayal gördüğümü düşünüyorum... Ama... Bir ihtimal... Varis, senin Instagram postunu mu beğendi?*

Çisem de Instagram'da çok popülerdi; sürekli, piyano çalarken çektiği videolarını ve fotoğraflarını paylaşıyordu. Birlikte çok fotoğrafımız vardı, hatta kendi profilimde olduğundan daha çok fotoğrafım vardı onun hesabında. Sık sık Instagram'da dolaştığından görmesine şaşırmamıştım.

Ada: *Beni takip etti :/*
Çisem: *HASSİKTİR ORADAN??????????*
Ada: *Kumsal ve diğerleriyle birlikte buradaydı...*

Bir anda telefonum çalmaya başladığında bunu beklediğimden aramayı cevapladım. Çisem'e, geldikleri andan itibaren olan her şeyi anlatmış, bir dizi küfür dinlemiş, üstüne bir de Kumsal'ın saçını başını yolmadığım için azar yemiştim. Çisem bazen çok fevri bir insan olabiliyordu ve Kumsal'ın soyunma odası terbiyesizliğini yaptığı anda burada olsaydı, üzerine atlayabilecek potansiyele sahip olduğunu biliyordum. İkimiz de bugün, Derin'in servisteyken burada çalıştığımı öğrendikten sonra, bunu Kumsal'a yetiştirdiğini biliyorduk, bu denklemin tek bilinmeyeni Varis, Alper ve Reha üçlüsünün nereden çıktığıydı.

Başka bir soru ise şuydu: Öğrendikleri ilk gün böyle geçtiyse daha sonra ne olacaktı? Okuldakiler öğrendiğinde ne olacaktı? Düşünmek bile istemiyordum.

Mesai saatim bittiğinde her şeyi kapattım ve kepenkleri indirdikten sonra kafeyi kilitledim. Sokak karanlık ve boştu, hava serinlemişti. Ellerimi ceplerime soktuktan sonra otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Sokakta bir tek benim ve karşı kaldırımda, geride yürüyen kişinin ayak sesleri vardı. Şansıma, otobüs durağına ulaştıktan birkaç dakika sonra otobüs geldi. Boş sahil yolunda geçirdiğim on dakikadan sonra otobüsten indiğimde artık evimle aram-

daki tek engel birkaç dakikalık yürüyüştü. O sıcak duşa gerçekten çok ihtiyacım vardı, kemiklerimde hissedebiliyordum bunu.

Ama rahatlayışım uzun sürmedi. Neden bütün olumlu duygular bende çok dayanmıyordu? Birinin beni takip ettiğini hissediyordum, ürpermiştim. Sürekli gerilim filmleri izlemekten paranoyaklaşmış mıydım yoksa gerçekten takip mi ediliyordum? Bu sorumun cevabını alabilecek herhangi bir ipucu göremeden adımlarımı hızlandırıp evin bahçesinden içeri attım kendimi. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra içeri geçmiş ve ne kadar kilit varsa kullanmıştım.

Dizi izleme ve ders çalışma planlarım, duştan sonra karnımı bile doyuramadan yorgunluktan yatağıma yığılmamla, tuzla buz olmuş oldu. Saçlarımı kurutmadan yatmanın çok kötü bir fikir olduğunu ise sabahın altısında, aslan yelesine dönmüş süpürge saçlarla uyandığımda anladım.

Saçlarıma fırça sürmeye çalışmakla uğraşmadan sprey sıkıp fön çektim ve hafif dalgalandırdım. Okul formasının renkleri güzeldi: Erkekler için siyah pantolon; kızlar için koyu gri, pileli etek; beyaz lakos, kravat ve lacivert ceket ise ortaktı. Dişlerimi fırçalayıp çantam ve ceketlimle birlikte odadan çıktığımda o saçlara rağmen rekor sürede hazırlanmıştım.

"Dur kızım nereye koşuyorsun böyle?" diye seslendiğini duydum Pamuk halanın mutfaktan.

"Geç kaldım dadım, kahvaltı yapmaya vaktim yok!"

"Sandvicini al o zaman güzel kızım!"

Botlarımı ayaklarıma geçirirken Pamuk hala paketlediği sandviçle beraber geliyordu. Bazen uzun, siyah bir etek; bazen uzun, siyah, bol bir pantolon ve beyaz gömlek giyiniyordu. Beyaz saçlarını her zaman sımsıkı toplar ve aşağıdan bir tokayla tuttururdu. Gözleri elaydı. Çok gülümseyince yüzü kırış kırış oluyordu ama pamuk gibi duruyordu teni.

"Teşekkürler balım," diye mırıldanarak gönlünü almak için hızlıca yanağına bir öpücük bıraktım ve sandvici kaptığım gibi kapıyı açtım.

"Sana da günaydın o zaman, balım. Hadi güle güle git!" Pamuk hala arkamdan gülüyordu.

Servis, tam ben bahçeden çıkarken kaldırımın kenarında durmuştu. Düzleştirdiğim için oraya buraya uçuşan saçlarımı, kulaklarımın arkasında tutmaya çalışarak servise bindim ve en arkaya doğru yürüdüm.

Yine mi?

"Şey, orası benim yerim," diye mırıldandım kendime engel olamayarak. *Sadece çeneni kapatıp başka bir yere otursan olmuyor muydu Ada?* Sabah sabah yine hatlarım karışmıştı. Dün Derin'in yerime oturmasından sonra bu servis olayına daha da sinirlenmiştim belki de. Çocuğu tanımıyordum bile yaptığım şey çok kabaydı.

Sarı saçları uzundu ve alnına dökülüyordu. Elindeki kalın kitaptan kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Kocaman, mavi gözleri vardı. Beni görünce kulaklıklarını çıkardı. *Kulaklık... Tabii ya.*

"Bir şey mi dedin?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

"Şey... *Açlık Oyunları* mı o okuduğun kitap?"

Gülümseyerek kitabın kapağını kaldırdı ve kafasını salladı.

"Evet, *Alaycı Kuş*. Okudun mu?

Kafamı salladım. Birkaç saniye sonra servis hareket etmeye başladığında ise kucağımda çantam, elimde ceketim ve sandvicimle, yine en arkanın bir önündeki koltuğa oturmuştum.

Servis yavaş yavaş dolarken sandvicimin henüz yarısını mideme indirebilmiştim ki servisin Derin'i de aldığını fark ettim. Topuklu ayakkabılarıyla doğruca arkaya yürüdü ve

az önceki sarışın çocuğun başında dikildi. Yanında arkadaşı da vardı.

"Baksana sen, sarışın. Orası benim yerim."

Gözlerimi devirdim. Bu kızın bu yaptıklarından zevk aldığını düşünmeye başlamıştım, başka bir açıklaması olamazdı. Tanımadığı bir çocuğu bile, sırf yeri diye oradan kaldırmak için seçtiği kelimeler ve onları söyleyiş biçimi normal değildi.

Çocuk, Derin'e hiçbir şey söylemeden sanki bu anı bekliyormuş gibi çantasıyla kitabını alıp kalktığında önüme döndüm. Bir anda yanıma oturduğunda sandvicimi ısırıyordum. Gözlerim açılırken ağzımda sandviçle kafamı yavaşça ona çevirdim. O da bana baktı. Garip bir andı. İkimiz de aynı anda önümüze döndük. Sandvici ısırıp hızlıca çiğnedim ve yutkundum.

"Buraya otururken sormadım ama... Sorun olur mu?" diye sordu, kitabına devam etmeden önce.

"Sorun değil," diye cevapladım, bakışlarımı camdan dışarıda gezdirirken.

Elini uzattı.

"Bu arada ben Aral. Kusura bakma, biraz garip oldu."

Sandvicimi diğer elime aldım ve elini sıktım.

"Ben de Ada. Önemli değil, Derin'in etrafındayken insan hayrete düşebiliyor."

"Alışkınsın galiba ona?"

Kaşlarımı kaldırarak zorlama bir şekilde güldüm.

"Beni tanımadığını söyleme."

"Tanımıyorum," dedi kafasını olumsuz anlamda sallayarak. "Niye? Çok mu ünlüsün?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sen nakil mi oldun?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır, ilk senemden beri Safir'deyim."

Onun gibi bir erkek için beni ve hakkımda konuşulanları bilmemesi, itiraf etmek gerekirse şaşırtıcıydı. Numara yapıyor olamazdı, bunun için fazla masum görünüyordu.

"*Açlık Oyunları*'nı ne zaman okudun?" diye sorduğunda ağzımı açtığım an, kendimi çok derin bir sohbette bulacağımı biliyordum. Kitapları oldum olası çok sevmiştim. Babam evdeki odalardan birine kitaplıklar yaptırıp kendi küçük kütüphanemi inşa ettiğinden beri dünyalar benimdi.

İnsanları anlamak, benim gibi bir hayata doğmuş bir kız çocuğu için çok önemliydi. Anne ve babamın ne hislerle beni terk etmiş olabileceğini, Agâh Kandemir'in de yine ne hislerle beni evlat edinmiş olabileceğini öğrenmem gerekiyordu. Çaresizlik, şefkat, sorumluluk hisleri... Hiçbirinin kitaplarda öğrenilmediğini de hayatın dar, çıkmaz sokaklarında kaybolurken öğrenmiştim. Hata yaptıkça öğreniyordu ya hani insanlar? Kitaplar da kaybolman için yol gösteriyordu işte. Kayboldukça buluyordu insan yolunu.

Açlık Oyunları'ndan girip gösterime giren filmlerden çıktığımız bir konuşmanın sonunda, boş servisten inen son ikili olarak Aral'la birçok ortak noktamızı bulmuştuk. İyi bir çocuktu. Bizden bir yaş küçüktü ama hiç de belli olmuyordu.

"İlk dersin ne?" diye sordum okulun merdivenlerinden çıkmaya başladığımızda.

"Fizik, sende ne var?"

"İleri matematik." Dudaklarımı büzdüm. "Gerçekten bir gün, daha ne kadar kötü başlayabilirdi?"

"Benimle tanıştığın için bunu söylüyorsan anlarım," dedi Aral gülerek, şaka yaptığını biliyordum.

Gülerek ona ters bir bakış attığımda koridorun sonundaki sınıfımdan Çisem'in çıktığını gördüm. Beni görünce

yolunu değiştirip bu tarafa yürümeye başladı. Aral'ı uzaktan gördüğünden beri gözleri parıldıyordu.

"Ada?"

"Günaydın Çisem," diyerek Aral'la ikisini tanıştırdım. "Aral bu Çisem, en yakın arkadaşım. Çisem bu da Aral, serviste tanıştık."

"Öyle mi?" Çisem bembeyaz dişlerini gösterecek kadar gülümseyerek Aral'ın elini sıktı. Büyülendiği belliydi. "Yeni mi geldin okula?"

"Hayır. Sadece servise yeni yazıldım."

Çisem mırıldanarak bana döndü.

"Kafeteryaya iniyordum, içecek bir şeyler alacağım. Dersin başlamasına daha var, gelmek ister misin?"

Kafamı salladım. İkimiz de Aral'a döndük.

"Sen de gelsene?" diyerek bir teklifte bulundu Çisem.

Aral kafasını salladı.

"Olur."

Birlikte merdivenlere ilerledik. Aral'ın arkasından inmeye başladığımda Çisem, kolumu tuttuğu gibi sarılıp kulağıma eğilmişti:

"Kızım sen delirdin mi? Daha dün Mert salağını gördük. Ya bu da başka bir oltaysa?"

"Saçmalama Çisem, öyle bir şey yok aramızda. Daha yeni tanıştık." Fısıldarken gözlerimi büyütüp onunkilere baktım. "Ayrıca beni ya da kötü itibarımı biliyor gibi durmuyor."

"Öyle mi?" Çisem de şaşırmıştı.

Bir sonraki katın merdivenlerinden inerken, giriş kapısından girenleri gördüğümde gözlerimi başka bir tarafa çevirdim. Varis, Reha ve Alper doğruca merdivenlere ilerliyordu. Varis'in elleri cebindeydi, omzunda siyah bir çanta asılıydı.

Aral dönüp bana baktı.

"Ada sen Yeşilay Kulübü'nde misin?"

Kafamı salladım. Biz merdivenleri bitirdiğimizde onlar çıkmaya başlamışlardı. Varis'in gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Geçen hafta adımı yazdırdım. Ay sonu fidan dikmeye gidilecekmiş."

"Ada asla kaçırmaz böyle şeyleri."

Kafeteryanın olduğu koridorun başına döndüğümüzde Çisem, Aral'la aramızda yürüyordu. Geriye bakıp kocaman açtığı mavi gözlerini bana çevirdi.

"O neydi öyle az önce, Ada?"

"Ne neydi?"

Aral da kulak kesilmiş, bizi dinliyordu.

"Ne biçim baktı görmedin mi? Bir an, Aral'ı boynundan duvara yapıştırıp iki kat betonu kıracak sandım." Ellerini titretti Çisem. "Bak hâlâ ellerim titriyor. Ne çeşit bir psikopat bu çocuk ya? Ne zaman karşılaşsak korku filminden çıkmış gibi geriliyorum."

"Aral'ı değil de beni öldürecekmiş gibi bakıyordu bence," diyerek güldüm. Artık ciddiye bile alamıyordum.

Kafeteryaya girdiğimizde içecek bölümüne yürüdük. Aral bize döndü:

"O çocukla ne oldu ki?"

"Biz de bir bilsek..." Çisem cüzdanını çıkartıp bir yirmilik uzattı ve sade kahvesini beklemeye başladı.

"Nasıl yani? Bilmiyor musunuz?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Varis Adin'in birinden nefret etmek için nedenlere ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Canı sıkılmıştır, ondan nefret edeyim demiştir. Çok sorgulamamak lazım. Yeri burası değil, ruh hastalıkları hastanesi ne de olsa."

Çisem de Aral da kıkırdadı. Ben de gülmüştüm.

Çisem kahvesini aldığında biraz da masalarda oturup sohbet ettik, ardından sınıflara geçtik. İlk üç ders çok çabuk geçti, derslerin matematik oluşuyla da bir ilgisi olabilirdi. Ben anlamaya çalışırken ders bitiyordu, eve gidince de hafta sonları hariç, çalışmaya vaktim olmuyordu.

Öğle arasında Çisem'le yemeğe indiğimizde sıradakilerin Begonya'da çalışmamla ilgili konuştuklarını duydum. Aradan bir çocuk çıkıp, "Tezgâhın arkasında işler nasıl gidiyor, çiçek kız!" diye bile bağırmıştı.

Bar tuvaletine numaram yazıldığından beri herkes, sanki her an, her erkekle kırıştırabileceğimi düşünmeye başlamıştı. Antrenmanda üzerime top atmak, çelme takmak, dolabımdan içeri küfür yazan kâğıtlar bırakmak ya da üzerime içecek dökmek bir noktada görmezden gelinebilirdi ama cinsel iftiralar gerçekten çok can sıkıcı oluyordu.

"Kes be!" Çisem çocuğa bağırdığında sıradakiler güldüler.

Tepsilerimizi alıp arkalarda bir yerlere geçtiğimizde, üfleyerek sıcak çorbamı içmeye başladım.

"Matematik konusunda özel ders almaya ne dersin? Sana kendi hocamı önerebilirim."

"Matematikle sorunlarınız mı var?"

Çisem'in teklifinin ardından Aral'ın sesini duyduğumda ikimiz de kafamızı kaldırdık. Yanımızda dikiliyordu, tepsisi elindeydi.

"Yanınıza oturabilir miyim?"

Çisem kocaman gülümsedi. Dişinin arasında kıvırcık vardı.

"Tabii ki."

Aral dolanıp yanıma otururken, Çisem'e gözlerimi büyütüp işaret çakarak dişini göstermeye çalıştım. Utançla

kafasını masanın altına sokup telefonunun kamerasından dişlerini kontrol etti.

"Eee, matematik?"

"Yok ya, bir soruyu çözemedik de sadece... Türevde..." diye mırıldandım, daha tanışalı yirmi dört saat olmayan bir çocuktan, bana matematik çalıştırmasını isteyemezdim.

"Öğle arası bitmeden bakabilirim," dedi Aral.

"Çok naziksin." Çisem gülümsedi. Bu sefer dişinde hiçbir şey yoktu. "Yemekler bitince sınıfa çıkıp bakarız o zaman."

Yemekler, Çisem'in dün akşam izlediği üç saatlik, ödüllü filmi anlatmaya başlamasıyla hızlıca bitmişti. O film, benim de listemdeydi ama henüz vakit bulamamıştım. Aral izleyeceğine söz verince Çisem, akşam bir mesaj grubu kurmayı teklif etti ve Instagram hesabını aldı. Böylece tepsilerimizi alıp masadan kalktık.

Kumsal'ın Derin ve servisteki arkadaşıyla karşıdan geldiğini fark ettiğimde telefonuma gelen takip bildirimine bakıyordum. Aral beni de takip etmişti. Profilinde çok fotoğraf yoktu. Sarışın bir kızla sarıldığı fotoğrafı gördüğümde üzerine tıklayacaktım ki Kumsal, çok şaşırmadığım bir şey yaptı: Gözlerimin önünde, yanımdan geçerken eliyle tepsimin altından ittirdi ve tabağımdakiler, biraz çorbayla birlikte beyaz lakosuma döküldü. Ufak bir çığlıkla geriye çekilirken gözlerimi kapattım. Bir anda yemekhanedeki bütün gürültü, birkaç çatal kaşık sesi dışında yok olmuştu.

"Dalga geçiyorsun ama!" Bağırarak gözlerimi açtım ve Kumsal'ın keyiflenmiş suratıyla karşılaştım. Kollarını göğsünde birleştirmiş, ağırlığını tek ayağına vermiş, lekelenen lakosumu ve ceketimi izliyordu.

"Bütün bu renkler senin üzerinde çok güzel duruyor Ada, dayanamadım gerçekten."

Öfkeyle nefes aldığım için omuzlarım inip kalkıyordu. Neden yaptığını çok iyi biliyordum. Dün Begonya'dayken benimle uğraştığı için babasının yolsuzluklarını yüzüne çarpmıştım, şimdiye kadar içinde tutabilmiş olması bile mucizeydi. Babam avukattı ve çok büyük davalara bakıyordu. Bazen dosyalarına bakabilme şansı buluyordum ve Kayadelen soyadını gördüğümde kendime engel olamamıştım. Hukuki terimleri çok iyi anlayabildiğim söylenemezdi ama işlerin Kayadelen ailesi için yolunda gitmediğini görecek kadar çevirisini yapabilmiştim.

Tekrar ağzını açtığında, "Sakın tek kelime etme," diyerek yaklaştım ve kaldırdığım işaretparmağımı göğsüne tuttum. "Sakın tek bir kelime daha etme; yoksa burada öyle bir olay çıkar ki ikimiz de disipline gideriz. Voleybol takımındaki kaptanlığın düşer, bırak kaptanlığı oyunculuğun biter, bütün bir dönem maçlardan menedilir, ek puan alamazsın."

Pembe ruj sürdüğü dudaklarını birbirine bastırarak kocaman açtığı gözlerini öfkeyle üzerime dikti ama hiçbir şey söylemedi. Yanından geçip giderken Çisem ve Aral'a bakmak için etrafa çevirdim gözlerimi, herkes ufak tefek fısıldaşmaya başlamıştı. Yemekhanenin dışarıya açılan kapısının önünde Varis'i ve Reha'yı gördüğümde ateş saçan gözlerimi Varis'in üzerine diktim. *Sen saldın üzerime bunları. Sen yaptın. Her şey senin suçun. Bana ne yaptığını görüyor musun?*

Çisem, "İyi misin Ada?" sorularıyla görüş açıma girdiğinde bir anlığına ayağım kaydı, Aral'ın kolu tam zamanında belime dolanmıştı.

"Dikkat et."

Çisem'in endişeli bakışları altında, "İyiyim ben, gidelim," diye mırıldandım ve Aral'ın koluna tutunarak yemekhaneden

çıktık. Koridorun sağında tuvaletler vardı, geçip üzerimi temizlesem iyi olurdu.

Aral'ın kolunu ittirirken gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim:

"Siz yukarı çıkın sınıfa geçin, ben tuvalete girip geliyorum."

"Oldu," dedi Çisem ellerini beline koyarak. "Seni burada böyle bırakıp yukarıda sarışınla kırıştırayım."

"Kırıştırmak mı?" Aral, Çisem'e döndü.

Çisem'in yanakları pespembe olmuştu.

"Yani... Öyle demek istemedim. Abartarak söyledim. Ehe." Tatlıca güldü. "Biz hep Ada'yla yalnız takıldığımızdan ben şey edemedim ya, benim dilimin ayarı yoktur da."

Aral gülerek önemli değil dercesine elini salladı.

Ben de güldüm.

"Tamam hadi gidin. Geliyorum ben."

Çisem, tekrar itiraz edecekmiş gibi oldu ama şu an gerçekten beş dakika da olsa yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, gözlerimde bunu görmüş olmalı ki ağzını kapatıp kafasını sallayarak Aral'la birlikte merdivenlere yöneldi.

Tuvalete girip kapıyı kapattıktan sonra tek tek kabinleri kontrol ettim ve içeride kimsenin olmadığına emin olduktan sonra önce ceketimi, sonra da lakosumu çıkartıp, elimi ıslatarak en azından lekelerin üzerini temizlemeye çalıştım. Soyunma odalarındaki dolabımda eşofmanlarım vardı, oraya kadar beni idare etseler yeterdi.

Bir anda tuvaletin kapısı tekmelenir gibi açıldığında gelen kişinin erkek olduğunu fark etmemle beraber, şok içerisinde suyu kapatıp ceketimle lakosumu göğsüme bastırdım. *Çıplaktım be!*

"Burası kızlar tuvaleti," dedim kızgınca suratına bakarken.

Varis. Burada ne işi vardı? Yemekhanedeki gösteri yeterince hoşuna gitmemiş miydi? Herkes Kumsal'ın, Varis'in tek bir sözüyle dize geldiğini bilirdi. Bunca zaman Kumsal'ı kontrol eden Varis'ten başkası değildi.

"Biliyorum." Kaşları çatılmıştı, öfkeli görünüyordu. Nefes alış verişlerinde göğsü yükselip alçalıyordu.

"O zaman çıkar mısın? Üzerimde bir şey yok."

"Umrumda değil," diyerek üzerime yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun!" Cümlemi bitirmeme kalmadan, gerileyerek duvara yapıştığımda suratı, yüzümün çok yakınındaydı. Dumanların esir aldığı gözleri, doğrudan gözlerime, ilk defa bu kadar yakından bakıyordu. Hiddeti yüzünden nefesim göğsüme sıkışmıştı.

"Kendini milletin kollarına atmaktan zevk mi alıyorsun sen?" diye sordu öfkeli ses tonuyla, o kadar yakınımdaydı ki kafamı yana çevirmek ve bakışlarından kaçmak istiyordum ama yapamıyordum, kendime engel olamıyordum, kaçamıyordum.

"Ben mi milletin kollarına atıyorum kendimi?" Beni de sinirlendirmeyi başarmıştı, aslında hayır, ben başından beri sinirliydim!

Bir şey söylemedi. Gri gözlerden gözlerime, o kadar negatif bir duygu akışı vardı ki onu üzerimden itmek için ellerimi göğsüne kaldıramıyordum bile.

"Saçmalamayı bırak da çekil üzerimden!"

"Çekilmiyorum!" Meydan okuyordu.

"Varis, çekil üzerimden!"

"Adımı kullanma!" dedi üstüne bastıra bastıra.

"Ne diyeceğim? Zorbalardan Varis Adin diye mi hitap edeceğim majestelerine? Peri padişahının oğlu musun sen?"

İki elini birden iki yanıma koyduğunda, lakosumla ceketimi göğsüme bastıran ellerimden birini çekip sanki işe

yarayacakmış gibi göğsüne bastırdım. İki elimle bile şansım yokken onu, tek elimle itmeyi nasıl planlıyorduysam?

"O çocuğun da seni oyuncak edip bir akşam kapının önüne koymasını mı istiyorsun? Diğerlerinde olduğu gibi antrenmanlara dalga konusu mu olmak istiyorsun?" Bir elini saçımın bir tutamından geçirdi. "Bu saç niye? Onun için mi?"

Ne diyordu o?

"Sana ne be! Ruh hastası! Önce lise hayatımı çöpe çevir, sonra gelip arkadaşıma iftira at. Aral öyle biri değil!" *Mert de öyle biri değildi. Değil mi Ada?*

Kimi kandırıyordum ki? Güvenmiyordum kimseye. Güvenemezdim de.

Varis suratını buruşturdu.

"Ben sana bir şey yapmadım."

"Çekildiğin ilk an bu lafına kahkaha atmaya başlayacağım. Lakosumu üzerime geçirdikten hemen sonra." Bir anlığına gözleri aşağı kaydı, ten rengi sütyenimin askıları bariz ortadaydı. Her ne kadar lakosla ceketi, üzerime bastırıyor olsam da o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki üzerimi doğru düzgün kapatabildiğimden emin değildim, başımı eğip aşağı bakmaya korkuyordum. Bana burada bir şey yapmazdı değil mi?

"Varis çekil üzerimden, son kez söylüyorum!"

"Son kez söylesen de bir şey olmayacağını, tehditlerinin işlemeyeceği birisi olduğumu biliyorsun," dedi bakışlarını tekrar gözlerime çıkartarak. "Neden direniyorsun?"

"Çekil! Git! Üzerimden!"

"Neden?"

"Kapı şu an açılsa ve biri içeri girse ne olur biliyor musun? Bu hâlde? O bar tuvaletine numaram yazıldıktan sonra olanların yüzde biri bile, şu sahne kadar korkunç değildi! Damga yemekten sıkıldım artık!"

Lakosunun üzerindeki elimi büküp tenini tırnaklarımla sıkıştırmaya çalıştım. Fark ettiğinde yavaşça kafasını eğip elime baktı:

"Onu yapmak istemezsin."

"Çekil o zaman üzerimden."

"Bir şartla," dedi keyifle. "Kafeden ayrıl."

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Üzerindeki ilgiden keyif mi alıyorsun? Koridorda bulaşanların orada çalıştığını öğrendiklerinde rahat duracaklarını mı zannediyorsun?"

Bakışlarının altındaki anlamı algılayabildiğim söylenemezdi, Varis Adin şimdiye dek kapalı ve kilitli bir kutu olmayı çok iyi başarmıştı.

"Bu benim savaşım," dedim tok bir sesle, burun deliklerimin öfkeden genişlediğini hissederken. "Senin başlattığın..."

Kaşları çatıldı.

"Ben bir savaş açtığımı hatırlamıyorum sana."

Buz gibi duvara yaslanan sırtımı kaldırıp cesur bir hareketle yüzüne baktım daha da yakından; gözleri, bir mezarlığa akşam vakti çöken sis kadar karanlık ve bilinmezdi.

"Ama ben senin sessizliğinden darbe aldım."

İKİNCİ BÖLÜM

"Kelebeği vur, kavanoza koy, kapağını kapatma.
Öleceğini sansın, içi yansın ama nefes alsın."

Babam, küçükken gördüğüm kâbuslar yüzünden karanlıkta uyuyamadığım zamanlar, kulağıma şarkılar mırıldanıp, "En kötü canavarlar bile karanlıkta gözlerini kapatan küçük çocukları göremezler," derdi. O günden sonra ne zaman korksam, korkularım beni bulamasın diye gözlerimi kapatmıştım.

Varis Adin'in beni, karanlıkta gözlerimi sımsıkı kapatsam bile bulabileceğini düşünüyordum. Belki de bu, artık küçük bir çocuk olmamamla alakalıydı. Ebeveynler küçük çocuklarının kötü şeyleri duymaması, görmemesi için o kadar çok uğraşırlardı ki çocuklar, sonunda yatağın altındaki canavarlara ve dolaplarındaki öcülere inanır, yine kötülüğe giden bir yol bulurlardı. Varis yatağımın altındaki canavar, okuldakiler de dolabımdaki öcüler olsa, ben yine gözlerimi kapatsam, beni yine de bulabilirler miydi?

Verdiğim cevabın ardından Varis'in boşluğuna gelmiş olmalıydı ki kafesinden kurtulup tişörtümü üzerime geçirdikten sonra tuvaletten çıkmıştım. Ardından yemekhanenin önünde durmuş, benden sonra büyük adımlarıyla bahçeye

çıkan Varis'i izleyen Kumsal ve arkadaşlarını fark etmiştim. Beni ilk gören Derin oldu, Kumsal'ı dürttü ve çenesiyle beni işaret etti. Orada durmakla ne halt ettiğimi bilmiyordum ama bir sonraki felaketin gelmesini, elim kolum bağlı izlediğimi söyleyebilirdim.

"Bunun ne işi var tuvalette yalnız başına Varis'le?"

"Ne olacak," diye mırıldandı Kumsal. "Muamele çekmiştir."

Söyledikleri karşısında önce ağzım kocaman açıldı. Kumsal, "Ağzını ne kadar açtığını mı göstermek istiyorsun?" diye söylendiğinde ise kapandı ve ellerim devreye girdi. *Ben bu kızı öldürürüm.*

Kumsal'ı öyle bir ittim ki kalçasının üzerine düşerken inleyerek çığlık attı. Derin ve diğer kız şoktaydı, geri çekilip olanları hayretle izliyorlardı.

"Yemin ederim seni öldürürüm Kumsal!" diye bağırdım suratına doğru. "Yemin ederim!"

Yemekhanedekiler ayaklanıp camlara doluşuyorlardı, o öfkeyle orada daha fazla durursam gerçekten elimden bir kaza çıkacaktı. Sinirle merdivenleri ikişer ikişer çıkıp sınıfa normalden daha kısa sürede ulaştım. Aral ve Çisem arka sırada ayaklarını tahtaya doğru uzatmış, türev tartışıyorlardı.

"Bir on birinci sınıf, on ikinci sınıftan ne kadar iyi matematik bilebilir?" diye sordum nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışarak. Henüz aşağıda olanların şokundan çıkmış değildim ama yine de kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Merdivenleri hızlı çıkma şeklim, benim öfkemi bastırma tarzımdı.

"Sen iyi misin?"

Çisem üzerimdeki negatif enerjiyi fark ettiğinde, "Yok bir şeyim, iyiyim," diye mırıldandım. "Üzerimi değiştirip geleceğim. Anahtarlarımı almaya geldim. Siz devam edin."

"Aral çok iyi biliyor bu arada." Çisem otuz iki diş gülümseyerek kitabı kaldırdı. Uzaktan bir bakış atmam bile yetmişti. Aral zehir gibiydi.

Ben kapıdan çıkarken Aral bir kez daha bana seslendi.

"Ada! Sen iyi olduğuna emin misin?

Değildim, ama yine de gülümseyerek oradan ayrıldım ve kapalı spor salonundaki soyunma odasına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Muhtemelen diğer teneffüs öğrenmiş olacaklardı ama yine de önce üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

Kapalı spor salonunda futbol takımı antrenman yapıyordu. Sahanın kenarından koşar adımlarla soyunma odalarını hedef aldığımda, Mert'in en yakın arkadaşının koşan takımdan ayrılıp bu tarafa yürüdüğünü fark ettim ama aldırmadan ilerlemeye devam ettim.

"Pişt, Begonya kızı!"

Önüne bak. Umursama. Laf atar, atar susar.

"Muameleni duydum!"

Yemin ederim, seni öldüreceğim Kumsal. Yemin ederim.

"Git kendi başına oyna! Beni rahat bırak!"

Bütün takım birlikte gülerken Mert'e ya da laf atan arkadaşına dönüp bir saniye olsun bakmadan soyunma odasına girdim ve dolabımdan eşofmanlarımı aldıktan sonra kabine geçtim. Açık gri eşofman ve beyaz, kısa kollu tişörtümü hızlıca üzerime geçirdikten sonra eşofmanımın paçalarını siyah, uzun botlarımın içine soktum. Acele etmem gerekiyordu yoksa derse geç kalacaktım. Kabinden çıktığım sırada, soyunma odasının kapısı bir anda açılınca istemsizce bir adım geriye gittim. Mert'in arkadaşı tekrar gelmişti.

Gözlerimi devirerek, "Seni kızların soyunma odasına girmekten şikayet etmemem için tek bir sebep söyle," diye homurdandım, kirli formamı kartonun içine atıp dolabımı kilitlerken.

Çocuğun kaşları kalktı ve sırıttı.

"Senin de hoşuna gidecek?"

"Siktir git." Kumsal böyle şeyleri nasıl bir anda bütün okula yayabiliyordu?

Çocuğun cebindeki telefona gözlerim takıldı. *Tabii ya!* Ona aldığım telefonla, bütün okula aynı anda haber gönderiyordu. Profesyonel dedikoducuların kendi gelişmiş ağları olurdu.

Kapıya yürüdüğüm sırada önüme geçti:

"Hadi ama. Varis'e bu kadar naz yapmamışsındır."

"Sen şu anda sallantını alması için bir kıza mı yalvarıyorsun?"

Çocuğun surat ifadesi bir anda değişti.

"Herkes ne kadar orospu olduğunu biliyor Ada. Ne bu zor kız ayakları?"

"Anlamıyor musun? Ayak falan yaptığım yok. Kumsal'ın ağzından çıkan her şey yalan. Siz de ona inanan zavallılarsınız."

Bir adım üzerime gelince bir adım geri gittim.

"Fazla çalışıyor senin çenen."

"Ya çıkıp gidersin şu an ya da burada, beni zorladığın şey yüzünden okuldan atılmayı göze alırsın. Seçim senin. Benim babam avukat. Ailen ne kadar zengin olursa olsun, başa çıkamayakları bir avukat. Agâh Kandemir adı altında ezilirsin."

"Hmm..." Güldü. "Hani şu senin yüzünü görmemek için İngiltere'ye taşınan üvey babandan mı bahsediyorsun? Artık harçlık bile alamadığın için Begonya'da çalıştığını duydum. Oradaki müşterilere de bu kadar dil döküyor musun acaba?"

Suratına tükürdüm.

Önce seslice nefes verdi, gözlerini kapattı, uzattığı sweatshirtünün ucuyla suratını sildi ve ardından gözlerini öfkeyle açıp üzerime yürüdü.

"Kızım sen belanı mı arıyorsun!"

Geri geri kaçarken bir anda ortadaki banka ayağımın takılmasıyla, kolumu dolabın kenarına çarptım ve inleyerek elimle, ezilen kısmı tuttum. *Siktir!* Çok acımıştı. Birkaç saate mosmor olacaktı.

"Ada?"

"Siktir git şuradan yoksa avazım çıktığı kadar bağıracağım!"

Adını bile bilmediğim çocuğun gözleri artık öfkeyle değil, şaşkınlıkla doluydu.Kapı yavaşça açıldığında elimi koluma bastırmış, dişlerimi sıkıyordum. Çocuk önümdeydi, kaşlarını çatmış koluma bakıyordu. *Sanki çok umrunda.* Gelen Mert'ti. Sakince girdiği kapının ardında beni o hâlde gördüğünde tavırları değişti ve hızlıca içeri girerek arkadaşının üzerine yürüdü.

"Batu, sen ne halt yiyorsun burada!"

"Mert, çık git, yalnız bırak bizi."

Bir hışımla kafamı kaldırıp doğruldum ve adının Batu olduğunu öğrendiğim çocuğa doğru dönüp kapıyı gösterdim:

"İkiniz de çıkın gidin! Manyak mısın nesin ya! Hayal mi görüyorsun hâlâ sen?"

"Ne hayali?" diye sordu Mert şaşkınca.

"Bu ne? İkinci raunt için zemin mi hazırlıyorsun Mert?" Suratımı buruşturdum. "İğrenç ya. İğreniyorum gerçekten. Arkadaşını da arkamdan sen mi yolladın yoksa?"

Mert öfkeyle Batu'ya döndü:

"Ada ne diyor, Batu?"

"Ya oğlum, dalga geçiyordum işte..."

Mert bir anda ne döndüğünü anlamış gibi, yumruğunu Batu'nun suratına patlattığında banka dikkat ederek onlardan uzağa, kapının olduğu tarafa geçtim. Koridordan

gürültüler geliyordu, futbol takımı bu tarafa koşturuyordu. Kapı menteşelerinden sökülürcesine açıldığında bütün takım içeri girdi ve Mert'le Batu'nun üzerine koşturdular. Mert, Batu'yu çok kötü dövüyordu. Batu ona karşılık vermeye çalışıyordu ama kendinden geçmiş gibiydi. Kartonu alıp nefes nefese kapalı spor salonunun arka çıkışına koşturdum. Mert az önce kendi arkadaşına mı vurmuştu?

Kapıyı çarparak açıp çıkmamla kafamı birinin göğsüne çarptım. Çok hızlı olmuştu; tek düşünebildiğim, kapıyı açtığım an kendimi dışarı atabilmekti. Lavanta kokusuyla birlikte geriye doğru savrulurken, çarptığım kişi kollarımdan tutunca, korkarak kollarını üzerimden çektim ve birkaç adım geri giderek bir hışımla kafamı kaldırdım. *Reha Koç.*

"Kızım sakin ol ya, ne oluyor?" diye sordu Reha, şaşkınlıkla bir bana bir de büyük bir gürültüyle çarpan kapıya bakarak.

Ona hiçbir şey söylemeden etrafıma baktım ve sınıfıma en yakın girişe doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Mert ne kadar dengesiz davranmak istiyorsa davranabilirdi, daha dün öğlen bahçede söylediklerinden sonra onun bipolar karakteri üzerinde tartışıp komplo teorileri üretemezdim. Arkadaşı Batu'nun da kendisi gibi şeytan zihinli olduğu belli olduğuna göre bundan sonra yapmam gereken şey belliydi: Kendimi kapalı alanlarda, alan neresi olursa olsun, yalnız bırakmamam gerekiyordu. Kesinlikle, kapalı alanlarda kendimi yalnız bırakmakla sorunlarım vardı ve bir günde, iki kere bunu tecrübe ederek üzerime fazlasıyla gelinmesine sebep olmuştum. Ben mi sebep olmuştum? Düşüncelerim bile Varis Adin'in seyretmesini istediği yöne doğru eğriliyordu. *Hasta piç.*

Günün geri kalanındaki ders aralarında sınıftan çıkmadım. Çisem ve Aral kafeteryadan içecek bir şeyler alıp yanıma

geldiklerinde bile bu konuyu konuşmak istememiştim. Onlara kızlar tuvaletinde Varis'le kavga ettiğimi üstü kapalı bir şekilde anlatmış ama detaylara girmemiştim; özellikle, Aral'la yeni tanıştığımız için ona böyle şeyleri açık açık anlatmaya utanıyordum. Belki daha sonra Çisem'i yalnız yakalarsam detayları da özet geçebilirdim.

Son dersin zili çaldığında sınıfa giren birkaç ruh hastası, elleriyle hayali muamele çekiyormuş gibi ağızlarını açıp gözlerini kaydırmış ve dilleriyle yanaklarına baskı yapıp beni deli etmişlerdi ama onlara bile cevap vermemeyi başarmıştım. Ne zaman öfkelenip cevap versem ben kaybediyormuşum gibi hissediyordum çünkü ne zaman öfkelensem kendimi kaybediyordum. Hayır. Onlara cevap vermeyecektim. Ben cevap vermediğim zamanlarda etraf da sessizleşiyordu. Ne kadar üzerlerine gidersem onlar da o kadar şiddetli bir şekilde ittiriyorlardı. Birkaç kişi olsa uğraşılabilirdi ama bütün okul size cephe aldığında ne tarafa doğru dik duracağınızı şaşırıyordunuz, beliniz illaki bükülüyordu.

Okul çıkışı serviste Aral'la yan yana en arkanın bir ön sırasına oturduk. Okulda söylenenler yüzünden beni rahatlatmaya çalıştığında ona, bunlardan değil de kitaplardan konuşmak istediğimi söyledim, bana bir liste çıkarıp okumadığım kitapları önerdi. Aral, anladığım kadarıyla bilgisayar oyunları, filmler ve kitaplardan ibaret bir çocuktu. Akıllıydı ve notları çok yüksekti. Soyadının "Doran" olduğunu Instagram hesabından öğrendikten sonra servisten inip, bahçe yolundan eve yürürken ufak bir internet araması da yapmıştım. Babasının adını bir yerlerde duyduğuma yemin edebilirdim ama hatırlamıyordum, belki de babamla bir davaya bakması için işbirliği yapmıştı

Küçük baget ekmeklerden biriyle sandviç yapıp ağzıma tıktıktan sonra odama çıkıp üzerimdekileri değiştirdim ve

Begonya'ya gitmek için evden çıktım. Pamuk hala ben gelmeden önce çıkmış oluyordu ve yemek mutfakta hazır oluyordu. Bazen yemek için vakit buluyordum ama işten sonra genellikle duş alıp kendimi zar zor yatağa attığımdan, aç karnımı düşünebilmek biraz hayali oluyordu. Pamuk hala fark ettiğinde çok kızıyordu yemediğim için, diyet yaptığımı zannediyordu ama işin aslı öyle değildi.

Yarım saat sonra Begonya'ya vardığımda Hazal, arka bahçede servisteydi. Hızlıca önlüğümü takıp saçlarımı arkada bol bir şekilde topladıktan sonra sipariş defterimle birlikte yeni gelen masaların siparişlerini almaya başladım.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama ne tepki vereceğini bilmiyorum," diye mırıldandı Hazal, ben kasaya elimdeki hesap kutusunu götürürken yolumu keserek. Elini koluma koydu ve gözlerime baktı: "Arka bahçede birkaç kişi var, sanırım senin okulundan geliyorlar. Yarım saat önce geldiler ve o zamandan beri seni soruyorlar sürekli."

Kaşlarımı kaldırarak omzunun arkasından arka bahçeye bakmaya çalıştım. Birkaç formalı çocuk ve kız görmüştüm. Kaşlarım çatıldı.

"Sinirimi bozmak için gelmişlerdir. Ne dediler?"

"Aynı şey," diye homurdandı Hazal gözlerini devirerek. "Masalarına senin bakmanı istiyorlar."

Seslice derin bir nefes verdim ve düşünmeye çalıştım.

"Sen bakamaz mısın? Benim meşgul olduğumu falan söylesen?"

"Ya sen gelirmişsin ya da patronla konuşurlarmış. Hep aynı şey." Dudaklarını birbirine bastırdı Hazal. "Kızım bak, bunların biteceği yok. Sen de bunların okulunda okuyorsan senin baban da zengin, güçlü bir adam değil mi? İş gezisi falan dinleme sen, en iyisi ara babanı, konuş."

Alt dudağımı ısırıp emdim.

"Yapamam Hazal..."

"Ya ne demek yapamam?"

"Bu çocukların aileleri çok güçlü insanlar, ben babam zayıf biri demiyorum ama hepsini birden babamın üzerine salmak, basit bir rica için büyük bir bedel olur. Hayatımı kurtaran adama böyle bir şey yapamam." Hesap defterini ona uzattım ve elindeki tepsiyi almak için kollarımı uzattım. "Ver şunları. Onların masasının siparişleri değil mi?"

"Evet," dedi Hazal tepsiyi kollarıma bırakırken. Endişeli görünüyordu. "Dikkat et bak. İzleyeceğim ben seni. Bir şey olursa haber ver."

Kafamı sallayıp tepsiyle birlikte arka bahçeye doğru ilerledim. Üç erkek, bir kız, kare masaya oturmuşlardı ve iki kişi sigara içiyordu.

"Limonlu cheesecake?" Tepsideki tabağı aldığım sırada masadaki tek kız, kaşlarıyla diğerlerine işaret çekip kafalarını kaldırmalarını sağladı.

Çocuklardan turuncu kafalı olan, "Ooo, Ada Hanım sonunda teşrif etmiş. Yalnız çok ayıp; onca yolu, güzel okul arkadaşımız için geldik," diye söylendi.

"Cheesecake kimin?" diye sordum çocuğu görmezden gelerek.

"Benim," dedi kısa saçlı kız. "Bir hoş geldin bile yok mu Ada?"

"Sizi tanımıyorum, sorun çıkarmayın." Diğer tabakları ve içecekleri de rastgele ortaya koydum, kendileri alıp önlerine çektiler. Bittiğinde tepsiyi kolumun altına aldım ve "Başka bir isteğiniz?" diye sordum.

Yanımdaki saçlarını kazıtmış çocuk, gözlerinin ucuyla bana baktı.

"Benim var. İş çıkışı bizim eve ne dersin? Koca villa bomboş."

Söylediklerine hiçbir tepki vermeden, dönüp bahçeden geçtim ve kasaya yürüdüm. Tepsiyi tezgâha bırakırken Hazal da kahveleri kendi tepsisine koyuyordu.

"Sinirini bozacak bir şey dediler değil mi?"

"Hayır, sadece bu sıralar fazla teklif almaya başladım," diye homurdandım aksi bir tavırla. "Gittikçe daha popüler oluyorum. Harika!"

Hazal bir saniye durdu ve ellerini beline yerleştirdi.

"Bütün bunlar, gerçekten o dünkü yakışıklı çocuk yüzünden mi oluyor?"

"Bugün bir saat erken çıkacağım ben de, kapatma işi kasiyer çocukta. Eve giderken anlatırım."

Hazal, "Aklım sende," diyip havadan bir öpücük atarak elinde tepsiyle tezgâhın önüne geçti. "Biraz gülümse!"

Ya... Tabii... Çok zor bir şey değil sonuçta. Gülümsemek...

Sonraki bir saat boyunca sevgili okul arkadaşlarımın olduğu masaya bakıp istekleriyle ilgilendim. Sonunda gidecek gibi olduklarında hesap kutusuna bolca bahşiş bırakmışlardı. Geldiklerinden beri sigara içen ikiliden, villa teklifinde bulunan kafasının kenarları kazılı çocuk, kalkarken suratıma doğru sigara dumanını üflediğinde, öksürüp suratımı buruşturarak geri çekildim ve elimi yüzümün önünde yelpaze gibi salladım. Bu onları eğlendirmiş gibi güldüler, birkaç şey daha mırıldandıktan sonra sonunda çıkıyorlardı.

Arkalarından seslice nefes verip, gittiklerine sevinecekken köşedeki ikili masada oturan silueti fark etti gözlerim.

"Hey, garson! Buraya baksana."

Omuzlarıma çöken ağırlık ve hayret içerisinde masaya baktım. Gözünün kenarı morarmıştı ve dudağı patlamıştı. Burnunun da saatler öncesinde deli gibi kanadığına hiç şüphe yoktu. Sağ elinin avuç içi sargılıydı. Formasını basit

bir pantolon ve beyaz gömlekle değiştirmişti. Geriye yaslanmış, bacaklarını uzatmış, ağzındaki kürdanı çiğniyordu. *Batu.*

"Senin burada ne işin var?" diye sordum hayretle masasının önünde dikilirken, etraftaki birkaç müşteri kaşlarını çatarak baktı ama kısa sürede önlerine döndüler.

"Bir kahve içmeye geldim, kötü mü etmişim?" Kafasını geriye atarak bana gözlerinin kenarıyla baktı. Çok sinirliydi, öğlen olanlardan sonra hızını alamadığının gayet farkındaydım. Okulda Batu gibilerden çok vardı ve bir kere taktıklarında asla bırakmazlardı.

"Git başka yerde iç. Kalk buradan."

"Müşteriyi mi kovuyorsun sen?"

"Ada?"

Sabır dilenerek alt dudağımı çiğnedim ve derin bir nefesle sinirlerime hâkim olmaya çalışarak arkamdan seslenen müdüre döndüm. Az sonra yaşanacak senaryoya hazır değildim. Bu çocuğun buradan gitmesi gerekiyordu.

"Bir sorun mu var efendim?" diyerek yanımda dikildi kırklarındaki göbekli, hafif kel patronum. Her zamanki gibi V yaka, ince kumaş gömleklerinden giyinmişti ve konuşurken gülümsüyordu.

Batu'nun gözleri parladı ve doğrulurken bir an aklından geçenleri görür gibi oldum.

"Evet, elbette bir sorun var. Çalışanlarınıza müşterilerle nasıl konuşmaları gerektiğini öğretmiyor musunuz?"

Müdür bana dönüp başımın belada olduğunu belirten bir bakış attıktan sonra, ön tarafa gitmemi ve kendini değerli müşterisiyle yalnız bırakmamı söyledi. Ne konuşacaklarını az çok tahmin ederek öfkeli adımlarımı kasa arkasına yönlendirdim ve önlüğümü çıkartıp masanın üzerine attım. Hazal uzaktan ne olduğunu görmüş, hesabını aldığı ma-

sayla işi bitince koşturarak bu tarafa yürümüştü. Omzuma elini koydu:

"Ne oldu? İyi misin sen? O çocukların çıktığını gördüm, bir şey mi yaptılar?"

"Kovuluyorum," diyerek elimle alnımı ovaladım. "Şu an tam olarak kovuluyorum. Hazal, müdür beni kovarsa bana verdiği maaşın ne kadarını alır? Üçüncü haftadayız şu an, iki hafta daha çalışmam gerekiyor en az ve ben, o parayı okul için harcadım."

"Sakin ol Ada, müdür seni neden kovsun? Sen çok iyi bir çalışansın." Önüme geçip ellerini omuzlarıma koydu ve eğilmiş gözlerimi yakalamaya çalıştı.

Batu beni çok açık bir şekilde kovdurabilirdi. Neden yapmasındı ki? Öğlen beni soyunma odasında sıkıştırdıktan sonra en yakın arkadaşından dayak yiyip bütün futbol takımının önünde küçük düşürülmüştü, arkama bile bakmadan sınıfa kaçmıştım. Hak etmişti, o dayağı sonuna kadar hak etmişti ama psikopatların kafası böyle çalışmıyordu değil mi? Suçluluk duygusu sıfırdı, beni kovdursa bile sıfırlığını korurdu.

Müdür arka bahçeden sinirle çıkıp odasına gelmem için işaret verdikten sonra, arkasından keyifle ellerini ceplerine sokup yürüyen Batu çıktı.

Hazal sinirle ona baktı.

"Şuradaki salak mı yapıyor sana bunu?"

Hazal'ın ellerinden kurtulup Batu'ya doğru yürüdüm ve sırıtan suratına tek bir bakış atmadan patronumun odasına yöneldim.

Bir saat sonra Hazal ve kovulmuş olan ben, sahilde yürüyor ve simit yiyorduk. Yani Hazal küfrediyordu, ben simit yiyordum.

"O şerefsizin seni okulda öyle sıkıştırdıktan sonra, bir

de yüzsüzce buraya gelip müdüre, onu ayartmaya çalışıp kuyruk salladığını falan anlatmasına dayanamıyorum!" diyerek bitmiş simidinin peçetesini çöpe attı Hazal ve meyve suyundan bir yudum aldı. "Bizim patronumuz salak mı Ada? İki haftadır çalışıyorsun, o sürede birazcık olsun tanıyamamış mı seni? O götün söylediklerine nasıl inanabilir?"

"Bizim okuldaki öğrenciler yalan dolan hikâyeler uydurmakla tanınır Hazal, ben hiç şaşırmadım o tavlama hikâyesine." Keyifsizce vişne suyumdan bir yudum aldım. "Zaten düşündüğüm de o değil şu an, müdür maaşımın bir kısmını geri istedi. Sözleşmeye uymayıp bana kıyak geçtiği için pişman. Daha fazla küçük düşmek istemiyorum ama bu sefer babama anlatmadan atlatabileceğimi zannetmiyorum."

"Ha şöyle be..." Bir kolunu omzuma sarıp hafifçe arkamı pat patladı. "Senin daha en başından babana anlatman gerekirdi ama bu garsonluk vesilesiyle tanıştığımız için sevinmeden edemiyorum."

"Hâlâ nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyerek bir bakış attım solumuzdaki sokağa. "Hey, benim buradan yukarı çıkmam gerekiyor."

"Eviniz orada mı?" Hazal gözlerini büyüterek mahalleyi süzdü. "Sıfırla on arasında değerlendirmek gerekirse siz ne kadar zenginsiniz Ada? Bir, çok zengin; on, dünya standartları demek oluyor."

Sorusuna gülümseyerek mırıldandım.

"Hmm... Çok da değil. Yani... Dört diyebiliriz sanırım."

"Varis Adin?"

"On bir."

Hazal gülerek gözlerini kıstı ve "Biliyordum," diye homurdandı. "Şerefsiz ve yakışıklılar zaten hep çok zengin olur. Hiç şaşmaz."

Hazal'a kısaca sarıldıktan sonra karşıdan karşıya geçtim ve yürümeye devam ettim. Onun biraz daha yolu vardı, o yüzden ben karşıya geçerken minibüse binmişti.

Eve normalden erken döndüğüm için birçok şey yapmaya vaktim kalmıştı. Mesela duş alıp yemek yiyebilir, ders çalışabilir ve bir film bile izleyebilirdim. Eğer kovulmasaydım yarınki mesaimle cumartesiyi değiştirmiştim, yarın okul çıkış saatinde gelip sınavlara çalışacaktım ama artık bir işim yoktu ve vaktim tamamen bana aitti.

Yenilgiyle omuzlarım çöktü ve sanki kollarımda çuval taşıyormuş gibi yavaş yavaş çıktım odama giden merdivenleri. Neden sevdiğim her şey elimden alınmak zorundaydı? Begonya'yı çok sevmiştim, çiçekli dizaynıyla ve her şeyiyle arka bahçemde gibi hissettiriyordu. Belki sınav zamanı yaklaşana kadar çalışmaya devam eder ve ara verir, sınavdan sonra da tekrar başlardım. İnsanın kendi parasını kazanması, ona özgüven manasında çok şey katıyordu. Artık on sekiz olmuştum ve üniversiteye geçtikten sonra bile boş boş ortalıkta dolanmak istemiyordum. Her şeye yetmek istiyordum.

Sıcak bir duş aldıktan sonra üzerime eşofmanlarımı geçirdim ve mutfağa gidip Pamuk halanın bıraktığı yemeklere baktım. En sevdiğim şeylerden yapmıştı. Geniş bir tabak alıp biraz pilav, biraz patlıcanlı köfte ve biraz da haşlanmış sebzelerden aldım. Hazırladığım tabak ve salata kâsesiyle birlikte salona geçtikten sonra televizyonu açıp kanallarda biraz gezinmek istiyordum. Yemeğimi salonda bir şeyler izlerken yemeyi seviyordum. Babam olsaydı bu yaptığıma kızar ama sonra gülüp göz yumardı. Hatta o da kendine bir tabak hazırlar ve yanıma kurulurdu, film izlerdik.

Bunu yapmayalı çok uzun zaman oluyordu.

Bir yemek programını izlerken yemeğimi bitirdim. Geriye

yaslanıp telefonumu karıştırırken hava çoktan kararmıştı. Yemekten sonra üzerime çöken ağırlık, beni bir saat boyunca ortada tembel tembel dolandırıyordu.

Instagram'a girip Çisem'in attığı postu beğendikten sonra istemsizce arama kutucuğuna Varis'in adını yazdım ve önüme çıkan profile baktım. Hiçbir şey paylaşmamıştı. Bomboştu. Hâlâ beni takip ediyordu. Telefonumu koltuğun üzerine atıp bulaşıkları mutfağa götürdüm ve elimde yıkadım. Bittikten sonra geri dönüp telefonumu tekrar elime alacak gibi oldum ama yapmadım.

Odama çıktığımda birikmiş ödevlerim ve tekrar etmem gereken konular beni bekliyordu, bu yüzden çantamı boşaltıp masamın üzerine, yapmam gerekenlerle ilgili her şeyi yaydım ve müzik açıp biyolojiden başladım. Saat ona gelirken her şey bitmişti ve kafam yanıyordu ama genellikle bir civarı uyuduğum için henüz uykum gelmemişti. Ders kitaplarımı toplayıp yarının ödevlerini çantama attım ve mutfağa inip atıştırmalık ufak bir tabak hazırladım. Biraz kitap okuyacaktım.

Merdivenlerden çıkacağım sırada telefonumu koltuğun üzerine attığımı hatırladım. *Ya babam bu akşam ararsa?* Telefonumu da alıp odama geçtiğimde, bir kitapla birlikte yatağımın üzerine kurulup bir süre kitabın içinde kaybolmuştum ama içim sıkılıyordu. Telefonumun ekran kilidini açıp kitapla atıştırmalığımın fotoğrafını çektikten sonra yatakta sırtüstü döndüm ve Instagram'a girdim. Hâlâ Varis'in profili açıktı. Gerçekten Instagram'a girmiyor muydu, yoksa hayalet kullanıcı mıydı? Story atan bir tipe benzemiyordu ama arada post atıyordu.

Ne yaptığımın farkında olmadan çektiğim fotoğrafı, Instagram'a yükleyip emojilerle kısaca, "*Kahve artı kitap, eşittir mutluluk.*" yazdım ve geriye çekilip bildirim kısmını

yeniledim. Birkaç kişi beğendi, aralarında Çisem de vardı. Önerdiğim kitapların okunduğunu bilmek güzel, diye yorum attı. Tam yorumuna cevap yazacaktım ki telefonum elimde çalmaya başladı ve yüzüme düştü. Hızlıca doğrularak telefonumu elime aldım ve burnumu ovuştururken heyecanla babamın aramasına cevap verdim:

"Alo, baba?"

"Güzel kızım ne yapıyormuş bakalım?"

Sesi yorgun geliyordu. Dertlerim aklıma geldiğinde omuzlarım çöktü ve yastığıma doğru yaslanıp bacaklarımı kendime doğru çektim.

"İyi... İyiyim baba. Sen nasılsın?"

"Aynı, yorgun ve kızından uzakta çalışmak zorunda kaldığı için kızgın." Güldü. Sesi çatallıydı. Hafifçe öksürdü.

"Öksürdün mü sen? Hasta mısın?" Aniden kaşlarım çatılmıştı.

"Biraz soğuk aldım galiba, ama burada bana iyi bakıyorlar merak etme. Tuttuğum kadın ve uşağım bir dediğimi ikiletmiyorlar. Pamuk Hanım'la Mustafa Bey olsalar her söylediğime cevapları var biliyorsun."

Güldüm.

"Baba... Onlar senin için en iyisini düşünüyorlar. Yıllardır yanımızdalar, biliyorsun."

"Biliyorum kızım, biliyorum. Eee, anlat bakalım, okul nasıl gidiyor?"

Ona sabah serviste tanıştığım çocuğu anlattım, sonunda Çisem'le mızmızlanmalarımızı çekecek bir erkek arkadaşımız olmasına sevindi. Derslerimin iyi olduğunu ama hala ilk yirmiye girecek kadar iyi çalışamadığımı söylediğimde birkaç teklifte bulundu. Ancak kısa zamanda toparlamazsam ona bundan bahsedeceğime dair söz verince konuyu kapattı. Arka bahçedeki yavru kedileri merak etti. Bu aralar meşgul

olduğumdan onlara her sabah Pamuk halanın yemek ve su verdiğini söyledim. Kapatmadan önce, bana yarın sabah harçlık göndereceğini ve hesabımı kontrol etmem gerektiğini söyledi, sanki hissetmiş gibiydi.

Aramayı sonlandırdıktan sonra boş boş tavana bakmaya başladım. Dönemin bitmesine iki, okulların kapanmasına yedi, sekiz ay vardı daha. O zamana kadar büyük bir sorun çıkmadığı sürece biraz daha dayanabilirdim. Yarın okuldan çıktıktan sonra ilk işim Begonya'ya gidip müdüre olan borcumu ödemekti.

Telefonum bir bildirim sesiyle çınladı.

"*varisadin fotoğrafını beğendi.*"

Bildirimin üzerine tıklayıp profiline girdim. Hâlâ bir şey paylaşmamıştı ama fotoğrafımı beğenmişti.

Sabah alarmla kalktığımda ilk yaptığım şey, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yedek formamı giyinmek oldu. Çantamı hazırladım ve ceketimi alıp kahvaltı etmek için aşağı indim. Pamuk hala mutfakta bana küçük tostlar hazırlıyordu.

"Kızım, vallahi ben bilmiyorum senin bu hâlin ne olacak, iyice zayıfladın," diyerek önüme kahvaltı tabağımı bıraktığında, gülerek portakal suyu içiyordum.

"Ama iki kilo aldım, teşekkür ederim, Pamuk hala."

Gözlerini kocaman açarak yanıma oturdu ve kolumu çimdikledi.

"Kız, sen dalga mı geçiyorsun benimle? Ödemdir o, ödem."

Çalışmaya başladığımdan beri yemek saatlerim düzensizleşmişti. Sabah kahvaltı ediyor, öğlen okulda yiyor, ardından akşam geç saatte gelince bir daha yeme şansı bulu-

yordum. Bazen çok yiyor, bazen yemiyordum. Ama şimdi bir işim de olmadığına göre...

Yani, en azından eskiden ileri matematik yapamayınca vaktim yok diyerek kendimi avutuyordum; şimdi, bir de vaktim varken, daha çok çalışıp da yapamazsam aptal olduğumu kabullenmekten başka çarem kalmayacaktı.

"Bugün Mustafa abi mi geliyor?" diye sordum tostun son lokmasını da mideme indirirken. "Arka bahçenin önünde boş saksılar gördüm."

"Bahçenin önüne baharda diktiğiniz açelyaları içeri alacakmış."

Gülümsedim. Mustafa abi okulumuzun bahçıvanlarından biri olsaydı muhtemelen, kış gelince katledilen çiçeklerin hesabını bile sorardı.

Aral servisteyken çözemediğim matematik sorularına baktı ama ben yine anlamadım. Türev çok geniş bir konuydu ve işin içine, integral de katılınca yanlış yapmamam imkânsız oluyordu. Çisem de aynı şeyi söylüyordu: Sürekli pratik yapmamı... Ama ben, sayısalın benim işim olmadığını biliyordum. Safir'in eğitimi diğer liselerden farklıydı, ek sosyal derslerle birlikte bütün dersleri görüyorduk, böylece üniversite sınavına kadar fikir değiştirebiliyorduk. Bu yüzden ileri matematik görmek zorundaydım.

Derin servise binmemişti. İlk ders için Aral'la koridorda ayrıldıktan sonra Çisem, dün Mert'in arkadaşıyla soyunma odasında ettiği kavganın kulaktan duyma versiyonunu anlattı. Mert konusunda benim de kafam karıştığından, ilk ders arasında Çisem'i boş koridorlardan birine çekip kısık sesle dün olanları anlattım. Hem soyunma odasını, hem de Begonya'dan kovuluşumu...

Çisem benden daha deliye dönmüştü. Eğer başınıza gelen bir olaya sizden daha çok tepki veren bir arkadaşınız

varsa muhtemelen onu kaybetmek, hayatınızda başınıza gelebilecek en kötü şeylerden biri olurdu ve başıma gelen olayda Çisem'in bana nasıl destek verdiğini görmek, böyle biri yanımda olduğu için ne olursa olsun şanslı hissettiriyordu.

Okul çıkışı Çisem, babasının geçenlerde ona hediye ettiği *Audi*'ye binip otoparktan çıktığında ben, kütüphaneden birkaç kitap ödünç almak için kalmıştım. Çisem birkaç seferdir, beni eve bırakmak için teklifte bulunuyordu ama evlerinin evime ne kadar ters olduğunu bildiğimden ehliyetini yeni almış bir sürücüyü, trafik saatinde bu çileye sokmamak için reddedip duruyordum. Aral'a ise bugün dörtteki servise binemeyeceğimi bildiren mesaj atmıştım, bir saat sonra tekrar servis kalkıyordu ve işimi halledip ona binmeyi umuyordum.

Dışarıda yağmur yağmaya başladığı için okulun içinden geçerek kütüphaneye doğru ilerlemeye başladığımda etrafın boş olması ürkütücüydü. Fırtınalı günlerde okul boş olurdu, güneşliykense bahçede oyun oynamak için kalanlar oluyordu ama bugün o günlerden biri değildi.

Kumsal, Derin ve adını hâlâ bilmediğim arkadaşlarını koridorda gördüğümde Derin'in pıştlemelerine kulak asmamaya çalıştım ama sonunda, kapalı yüzme havuzunun kapısının önünde, Kumsal önüme geçip beni durdurduğunda gözlerimi onun yüzüyle buluşturmak zorunda kalmıştım.

"Ne? Ne var yine?"

Kumsal beni şöyle bir baştan aşağı süzdü.

"Varis'ten uzak duracaksın."

Kahkaha attım.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne işim olur benim o psikopatla?"

"Ne işin olduğunu dün öğlen gördük," dedi Derin manikürlü ellerine bakarak. Ardından gözlerini aşırı irite edici bir hareketle bana çevirdi. "Muameleci."

"Hayal gücünüz bazen sınırlarını iyice zorluyor," diye homurdandım kaşlarımı kaldırarak. "Hayatımı cehenneme çeviren çocuğa neden yapayım bunu? Delirdiniz mi siz iyice?"

"Belki onunla görülürsen bütün bunların son bulacağını düşünüyorsundur? Belki kendini ona yamamaya çalışıyorsundur çünkü çok güçlü biri olduğunu biliyorsundur? İhtimaller, ihtimaller..."

Kumsal'a suratımı buruşturarak baktım.

"Herkes senin gibi, kendini illa bir erkeğe yamamak zorunda hissetmiyor Kumsal. Benim ona ihtiyacım yok. Birkaç ay sonra bütün bunlar bitecek. Herkes yoluna gidecek. O zamana kadar benden ne kadar uzak durursan o kadar iyi. Çünkü buradan sonra yollarımız ayrıldığında tekrar karşıma çıkarsan geçmişte bana yaptıklarına göz yumabileceğimi zannetmiyorum."

"Ha?" dedi işaretparmağını saçının bir lülesine dolayarak. "Sen, bana, bir şey yapabileceğini mi zannediyorsun?" Aramızdaki bir adımı da atarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Topuklu giydiği için benden birkaç santim daha uzundu, eğilmişti.

"Çekil! Önümden!" Bastıra bastıra, suratına doğru söyledim.

"Senin kafan dün öğlenden sonra bayağı bulanmış ya," diye mırıldandı keyifli bir gülüşle. Ardından Derin'e ve diğer kıza bir bakış atıp ellerini omuzlarıma koydu.

"Ne yapıyorsun?" Şokla ellerini üzerimden itmeye çalıştım ama üç kişi birden beni tutmuş, zorla ittiriyordu. Kumsal cebimden telefonumu aldıktan sonra öne geçip yüzme

havuzu salonunun kapısını açtı ve ardından içeri itildim. "Kumsal, hayır!" çığlıklarımın arasında ıslak zemine ellerimin üstünde düşünce, ayağa kalkıp kapıya koşturdum ama çoktan üzerime kapanıp kilitlenmişti.

Kapıyı yumrukladım.

"Aç şu kapıyı! Hiç komik değil, Kumsal! Hiç komik değil!"

"Kal orada bir gece de aklın başına gelsin!" Kapıya yumruğunu geçirmişti. "Sen kim, bana dokunmak kim?"

Bir süre daha kapıyı yumruklayıp çığlık attım ama gitmişlerdi, kimse yoktu. Beni gerçekten buraya kilitlemişlerdi. Şimdiye kadar yaptıkları arasında en canice olanı buydu çünkü suyun içinde olmaktan nefret ediyordum, şimdi ise koca bir havuzun kenarında duruyordum.

Dönüp etrafa baktım, herhangi bir kapı için. Koşturarak soyunma odalarının kapılarını ve acil çıkışı denedim ama hepsi kilitliydi. Acil çıkış kilitliyse nasıl acil çıkış oluyordu gerçekten? Tribünlere çıkıp yukarıdaki iki kapıyı denediğimde ise yine aynı sonuçla karşılaştım. Bugün yüzme takımının antrenmanı yoktu; bu yüzden burası kilitliydi... Sadece, hafta sonları öğrenciler kullansın diye açık bırakıyorlardı, antrenmanlar dışında her yer kilitli olurdu.

Bir süre sonra tribüne çıkıp ceketimi çıkardım ve başıma yastık yaparak uzandım. Hava kararmıştı. Kimse gelmeyecekti. Kapılar kilitliydi. Sabaha kadar buradaydım.

Sadece bir gün, bir gün normal bir öğrenci gibi okula gidip gelemeyecek miydim? Birileri illaki her şeyi batırmak zorunda mıydı? Bütün lise hayatım boyunca bu böyle geçmişti. Dokuz ve onuncu sınıfları okurken kendime ve babama çok kötü şeyler yapmıştım çünkü evlatlık olduğumu öğrenmiştim ve psikolog kontrolündeki işler hiç de kontrollü gitmemişti. Bir seferinde kendimi çiçek bahçeme kilitleyip

böyle tahta üzerine yattığım geceden sonra her şey yoluna girmeye başlamıştı. Bütün gece çiçeklerle konuşup onlara su vermiştim, sesim kısılana kadar ağlayıp müzik dinlemiştim. Beni en çok üzen şey, babamın biyolojik babam olmayışı değildi; ailemin beni terk etmiş olmasıydı. Annem geceleri uyumadan önce gökyüzüne bakıp nasıl büyüdüğümü hayal ediyor muydu? Ya babam? Nasıl koyabiliyordu başını yastığa, ölümü ya da dirimi bulmadan?

O yaz yetiştirdiğim domatesler küflenmişti, mısırlar hep zayıf çıkmıştı. Babam, bitkilerimin bütün kış benim hissettiklerimi soluduklarından küstüklerini söylemişti. Kötü insanlar zaten toprakla çiçekle uğraşmazlarmış, kötülükleri bitkilerini canlı tutamazmış. Aylar sonra ilk defa ağlayarak babama sarılmıştım, o zamanlar boyum da henüz uzamamıştı. Babam dev gibi geliyordu her zamanki gibi. Benim dünyamı kucaklayan adam. Benim için arka bahçesindeki havuzu yıktırıp sera yaptıran adam, yan evin arazisini satın alıp bahçeyi büyüten adam, bir hafta sonu beraber çit diktiğim, hafta içleri de o çitleri beraber boyadığım adam. Babam...

Çok inanmıştım belki de Safir'in zor sınavlarından geçtiğimi öğrendiğimde ikinci hayatımın başlıyor olduğuna. Her şeyin çok güzel olacağına çok inandırmıştım kendimi. Ne kadar yükseğe tırmanırsan düşüşün de o kadar sert olurdu, değil mi? Beni çok sert düşürmüşlerdi işte bu okulun duvarlarından. Evime bile gitmeme izin vermemişlerdi.

Saatin kaç olduğunu bilmediğim dakikalarda bir tıkırtı hissedince gözkapaklarımı araladım ve hafifçe doğrulup aşağıya baktım. Havuz masmavi parıldıyordu, ışıklandırmaları açılmıştı ve biri yüzüyordu. Biri yüzüyor muydu?

Gözlerimi kocaman açarak yüzen çocuğa baktım. Kafasına bone ve gözüne de gözlük geçirdiğinden kim olduğu

belli olmuyordu ama uzun boylu ve fit bir çocuktu. Bütün havuzu baştan sona yüzdükten sonra inanılmaz bir hızla dönüşü gerçekleştirdi ve diğer tarafa doğru yüzmeye başladı. Hipnotize olmuş gibiydim, kalkıp gitmem gerekiyordu. Kapı açıktı. Kapının kilidi açılmıştı. Kalkıp gitmeliydim.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış bir şekilde kapıya bakarken çocuk sırtını havuzun duvarına verip ellerini zemine yasladı ve kendini tek hamlede yukarı çekti. Omuzları genişlemiş, sırtını gözler önüne sermişti. Muhtemelen uzun süredir burada yüzüyordu ve ben daha yeni uyanmıştım. Elindeki süre tutan aletle birlikte kalkarak, başındaki boneyi ve gözündeki gözlüğü çıkartıp eline aldığı sırada, kafasını kaldırdı ve göz göze geldik.

Varis Adin. Onun bu saatte burada ne işi vardı? Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama uykumun gelmesinden geç olduğunu anlayabiliyordum. Elini saçlarından geçirince siyah saçları ıslanmış, karışmıştı. Kaşlarını çatıp bana bakarken dudaklarını ıslattı. Benim burada olduğuma inanamıyormuş gibiydi. *Al benden de o kadar.*

Merdivenlerden aşağı inerken ceketimi yukarıda unuttuğumu fark ettim ama dönüp almadım, inmeye devam ettim. Buradan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi. Kapıya yöneleceğim sırada Varis, ıslak eliyle kolumdan tutup beni geriye çevirince karşı karşıya geldik.

"Senin burada ne işin var?"

"Sana ne?"

"Röntgencilik, bu saatte?"

Gülecek gibi oldum, gözlerimi devirdim.

"Gecenin bu saatinde seni izlemek için tribünde gizlendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi açık ve net bir şekilde. "Henüz obsesif bir fan olduğunu düşünecek kadar kafayı yemedim. Bu saatte burada ne halt yediğini düşünüyorum."

Kolumu çekmek istedim ama izin vermedi, sıkı tutmuyordu ama bırakmıyordu da.

"Bırak kolumu be! Kilitli kaldım işte içeride, uyumuşum. Kapıyı açtığın iyi oldu. Bırakırsan eve gidiyorum."

"Dağın başında, tek başına gecenin bir yarısı eve nasıl gidebileceğini düşünüyorsun?" Kafasını hafifçe eğmiş yüzüme yaklaştırmıştı. "Bekle beş dakika, giyinip geliyorum."

"Oldu." Kolumu sertçe çekip elinden kurtardım. "Senin yardımına falan ihtiyacım yok benim."

"Bal gibi de var." Arkamdan bağırdığında ses salonda eko yapmıştı.

Kapıyı açmak için koluna uzandım ve çevirdim ama açılmadı. Şaşkınlıkla, çevirmek için hızlıca birkaç kere daha asıldığımda sonuç yine aynıydı. Kaşlarımı çatarak arkama döndüm ve Varis'e baktım:

"Kapıyı mı kilitledin?"

"Yüzerken birilerinin içeride oluşunu sevmiyorum."

"Harika, ben de içeride olmaya bayılmıyorum. Anahtarı ver de kapıyı açıp gideyim."

"İşte o olmaz," dediğinde düz bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak üzerime yürümeye başlamıştı

Gözkapaklarım, daha da açılabilirmişçesine zorlandı ve ellerimi kaldırdım.

"Dur. Ne yapıyorsun? Varis dur."

Kafasını hafifçe eğerek alnıyla alnımı eşitleyene kadar durmadı. Sonunda yüz yüze geldiğimizde sadece havuzun maviliğinin aydınlattığı salonda gözleri iyice karanlık görünüyordu.

"Kim kilitledi seni buraya?"

"Çok mu umrunda?"

"İsim, Ada."

Bana ilk defa ismimle hitap ediyordu. Şaşkınlıkla yutkundum, gözlerimi kaçırdım ve dudaklarımı ıslattıktan

sonra birbirine bastırdım. O kadar yüzdükten sonra bile parfümüyle birleşmiş şampuanının kokusu nasıl burnuma gelebiliyordu, anlamıyordum.

Ellerimi çıplak göğsüne bastırıp onu ittirmek istemiyordum, bu ona dokunmak olurdu. Ama başka türlü de beni sıkıştırdığı yerden kaçabileceğimi zannetmiyordum.

"Bırak, gideyim."

"Seni bırakacağımı düşünüyorsan çok büyük bir yanılgı havuzunun içindesin Ada, çık oradan."

"Zaten bir havuzun kenarındayken başka bir havuzdan bahsetmeyi bırak," diye fısıldadım gözlerimi birkaç saniye kapatarak. Su sesinden bile nefret ediyordum ama kocaman, derin bir havuzun yalnızca birkaç metre ötesindeydik. Su kenarlarından nefret ediyordum.

"Niye? Sudan korktuğunu söyleme bana." Varis keyiflenmiş gibiydi, dudağının sağ kısmının hafifçe yukarı kalktığını fark ettim. Varis Adin keyiflenmiş miydi?

Bu çocuk somurtkanların prensiydi. Asla gülümsemezdi. Asla keyifli olmazdı. Ya sinirliydi ya da çok sinirliydi. Çoğunlukla bomboş bir ifadeyle dolaşıyor ve etrafında olan biten her şeye rağmen bunu koruyabiliyordu. Bir keresinde, bir basketbol maçına beş dakika tanıklık edebilme şansım olmuştu, maçın son dakikalarında attığı üçlüklerle takıma zafer kazandırdıktan sonra omuzlarda taşınırken bile gülmemişti. Güler gibi olmuştu, sonra aşağı inip soyunma odalarına yürümüştü.

Havuza doğru dalıp çok fazla düşünmüştüm. Varis'in sorusuna vermem gereken cevap aklımdan uçup gitmişti. O da bunu olumlu bir yanıt olarak algılamış olmalıydı ki bir anda bacaklarımla sırtımın altından geçen kollarla havalandım ve çığlık attım.

"Ya bırak! Varis bırak! Ne yapıyorsun!" Omzuna ardı

ardına yumruklarımı geçirmeye çalıştım, yüzü hemen yanımdaydı.

Havuzun dibine kadar geldiğimizde durdu ve bana döndü.

"Hazır mısın?"

"Sakın düşündüğüm şeyi yapma, sakın!"

Bir anda kolları üzerimden çekildi, havaya atılmıştım. Altımdan kayıp giden yerin bıraktığı his çok korkunçtu. Suya düşmeden önce son gördüğüm şey, ışıklandırma sayesinde parıldayan masmavi su oldu.

Su altımdan kaydı, tuttuğum nefes ciğerlerimde tükeniyor gibiydi. Ellerimi ve ayaklarımı sallayarak yüzeye çıkmaya çalıştım ama böyle yaptıkça daha çok batıyordum. Böyle yaptıkça battığımı da biliyordum ama yine de duramıyordum. Durursam ölecekmişim gibi geliyordu.

Bir kol, belime dolanarak beni köşeye doğru çektiğinde sırtım havuzun kenarına yaslandı ve ayaklarım yere değdi. Omuzlarıma kadar gelen suyun dışında nefes alabildiğimde ardı ardına öksürüyor ve gözlerimi açamıyordum. Öksürüklerimin arasında Varis'in, "Ada, bana bak!" diye bağırdığını duydum ama sanki ayaklarım yerde değilmiş gibi debelenip duruyordum. Varis en sonunda bileklerimden tutup beni durdurmayı başardığında bacaklarımı oynatamayacağım kadar vücuduyla sıkıştırdı ve elleri yüzüme çıktıktan sonra, "Ayakların yere basıyor," diye mırıldanmaya başladı ardı ardına:

"Ayakların yere basıyor, güvendesin. Güvendesin. Beni duyuyor musun? Ada beni duyuyor musun?"

Gözyaşlarım arasında sonunda görmeye başladığımda yüzü o kadar yakınımdaydı ki suyun altında olmasam da nefes alamıyordum. Biraz olsun kendime geldiğimde kimin gözlerine baktığım da kafama dank etti. *Varis Adin. Son iki yılımı buruşturup çöpe atan çocuk.*

Ellerimi kaldırıp onu göğsünden ittirdim ama bu, sadece kafasının nefes alabileceğim kadar geri çekilmesine yetti. Tekrar ittirdim.

"Sen ruh hastasısın! Psikopatın tekisin! Beni nasıl suya atarsın!"

"Yüzme bilmiyor musun sen?" diye sordu şaşkınca. "Nasıl öğrenmedin?"

"Çocukluğundan beri suya girmekten nefret eden birine yüzme nasıl öğretilebilir?" Suratına doğru bağırdım. Hâlâ genzimde su hissediyordum. "Çıkar beni buradan." Dönüp ellerimi buz gibi fayansa dayayarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım. "Çıkmak istiyorum."

Varis kollarımı yakalayıp beni tekrar kendine döndürdükten sonra ellerimi aşağıda tuttu.

"Çıkamazsın."

"Niye? Yine bir şartın mı var?" Yüzüne baktım. "Bu sefer ne istiyorsun? Havuzun içinde iç çamaşırlarım kalana kadar soyunmamı mı?"

"Zaten, birazdan iç çamaşırlarına kadar ıslandığın için soyunman gerekecek ama bunu içeride kuru kıyafetler giyerken yapacaksın, Ada."

İfadesi yine bıçak gibi sertti. Yüzünden aşağı su damlacıkları akıyordu. Dudakları aralıktı. Bir su damlacığı dudaklarından içeri kaçtığında gözlerim yolu boyunca onu izledi. Ardından tekrar gözlerine döndüm. Havuzun ışıkları artık grilerini aydınlatıyordu. Kül rengiydi gözleri.

"Senden iğreniyorum," dedim suratına doğru. "Dedikoduları duydun ama hiçbir şey demedin, değil mi? Herkesin sana muamele çektiğimi sanmasına izin verdin."

Öylece yüzüme bakıyordu. Ellerimi bıraksa suratına tokat atmak istiyordum ve sonuçları ne olursa olsun katlanacaktım ama bırakmıyordu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi, gözlerinden çekip suya indirdim.

"Varis, bırak ellerimi. Bırak gideyim."

"Hayır."

Boğazım düğümleniyordu, gözyaşlarımı zorlukla bastırıyordum.

"Bak, suya gerçekten dayanamıyorum tamam mı? Arkana bakamıyorum bile. Başka bir işkence yöntemi seç. Başka bir şekilde nefret et benden. Su olmaz. Suyu sevmiyorum. Suya dayanamıyorum."

Bir elimi bırakıp aşağıya düşmüş bakışlarımı yüzüne çıkartmak için parmaklarıyla çenemi yukarı ittirdi.

"Sana işkence etmek isteyen birine sudan nefret ettiğini söylemek, senin için bile fazla aptalca bir şey değil mi?"

Gözlerine baktım.

"Ne yani? Sabaha kadar beni havuzda mı tutacaksın?"

"Korkunu yenmen için, eğer öyle istiyorsan."

Gözlerim kocaman oldu.

"Tabii ki hayır!"

Bir süre yüzümü süzdü. Elini tekrar aşağı indirmişti, suyun içinde elime değip duruyordu ama bir şey yapmıyordu. Diğer eli hâlâ bileğimdeydi.

"Okuldan sonra işe gitmen gerekmiyor muydu senin?"

"Kovuldum oradan," dedim gözlerimi kaçırarak. Hemen sonrasında bunu, ona söylediğim için pişman oldum.

"İyi olmuş," dedi net bir şekilde.

Ağzım açık kalmıştı.

"Sana ne ya! Ne demek iyi olmuş? Seviyordum ben orada çalışmayı!"

Gözlerini etrafta gezdirirken bana döndü.

"Niye kovuldun o zaman?"

Çünkü Batu bana iftira attı.

"Bilemiyorum Varis. Patronum da seninle anı belirtileri gösteriyor. Canı sıkılmış olabilir, o an öyle istemiş olabilir, sırf yapabildiği için de yapmış olabilir. Sormak lazım, ama cevap vereceğinden de şüpheliyim. Nasıl? Aynı sen değil mi?"

"Kovulduğun iyi olmuş, Ada," diyerek tekrar çenemi tuttu ve gözlerimizi buluşturdu. "Zaten en başından beri orada çalışmaman gerekiyordu. Baban bok gibi paranın içinde yüzerken buna nasıl izin verdi?"

Derin nefesler alarak yüzüne bakmaya devam ettim.

"İzin vermedi. Değil mi? Hayır... Haberi bile yok."

Çenemi sert bir hareketle elinden çekip kurtardım.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Ellerimi bir anlık boşluğundan yararlanarak ellerinden çekmek için uğraştığımda sertçe kolumdan yakaladı. Aynı sertlikte inledim. Bunu beklemiyordum. Elimi, elinin üzerine koyup çekmesini sağladıktan sonra kolumu kaldırarak acıyan yere baktım. Mosmordu.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Varis, bir eliyle kolumu hafifçe kendi açısına çevirirken.

Ona çatık kaşlarımla bakıp kolumu kendime çektim.

"Bırak!"

"Nasıl oldu Ada?"

"Sen yaptın!" diye bağırdım suratına doğru öfkeyle. "Hepsi senin suçun! Bir de soruyor musun?"

Sinirlenmişti. Boynundaki damarın belirginleştiğini çok net görebiliyordum. Kaşları çatılmıştı. Ellerimi göğsüne koyup ittirmeye çalıştım ama bileklerimden tutup engelledi ve üzerime gelip kafasını, kafamı çevirdiğim yönlere çevirerek gözlerimi yakalamaya çalıştı.

"Kim yaptı?"

"Ben kendim yaptım," dedim sonunda gözlerimi yakaladığında. "Düştüm. Dolaba çarptım."

"O şerefsizden kaçarken mi oldu?"

Bilmesine şaşırmıştım.

"Şerefsiz derken kendi türünden olan Batu şerefsizinden bahsediyorsan, evet, onun yüzünden düştüm. Sana kızlar tuvaletinde yalnızken çektiğim muamelenin namını duymuş. O gün çok meşgul olduğumu ve yeterince dolu olduğumu söyledim, artık daha ne zaman gelir bilemiyorum."

"Ada."

İsmimi dişlerinin arasından öfkeyle kaçırdığında burunlarımızın ucu değmek üzereydi. Bu kadar yakınıma gelmeden konuşamıyor muydu? Sesini duyamayacağımı mı zannediyordu?

"Ne?" dedim cesaretle. "Ne var? Ne? Ada, ne? Ne diyorsun? Ne demek istiyorsun? Ne var Varis!"

Nefeslerim derinleşmiş ve sıklaşmıştı. Onunkilerin de düzensizleştiğini fark ettiğimde, biri göğsümü açıp alkol dökmüş gibi bir his yayıldı. Bütün tüylerim diken diken olmuştu.

Bir eli boynumla yanağım arasında bir yere ye[redacted] sonra, "Biliyorsun," diye mırıldandı. "Eğer benim[redacted] san kimse yanına yaklaşamaz. Yanına yaklaşmayı bırak, hakkında tek kelime etmeye bile cesaret edemezler. Verdiğin nefesi bile solutmam."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kanatları kırık kelebek; eli uz, evi uzak kelebek.
Benim olman için çok mu beklemem gerek?"

En büyük kahramanı babası olan, masallarla büyümüş bir kız çocuğunun, çiçeklerle dolu bahçesinden gökyüzüne bakarak bir gün prensinin geleceğini hayal etmemiş olması mümkün değildi. Pamuk hala banyo yaptıktan sonra saçlarımı tararken bana hep, "Büyüyüne kadar saçlarını uzatma, sonra Rapunzel gibi salıverirsin de eşek sıpasının teki tırmanır balkonumuza, alır seni bizden," der, masalların sonundaki kurtarılmaya ihtiyacı olan prensesleri hep savaşçı kadınlarla değiştirirdi.

Babam boks yapıyordu çocukluk anılarımdan birinde; ben de o, eğitmeniyle çalışırken bahçedeki trambolinde zıplıyordum. Benim prense ihtiyacım yok, benim babam var, diye düşünüyordum gülerken. Hem ne ben prensesim ne de kurtarılmaya ihtiyacım var. Ama kurtarılmaya ihtiyacı olan taraf her zaman prensesler olmuyordu değil mi? Bunu sonradan, daha iyi anlayacaktım.

Yüzümdeki elini çekerken gözümü kırpmadan baktım griliklerine.

"Benim senin korumana ihtiyacım yok. Çünkü beni bu duruma tam olarak sen düşürdün."

Yüzündeki ifade sertti. Kafasında beton kırsan kımıldamayacak bir duruşu vardı. Gözlerine öfkeyle bakarken ellerimi yukarı kaldırdım ve arkamdaki fayansa, avuç içlerimi yaslayarak kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı da çekip ayağa kalktığımda ilk gördüğüm şey, soyunma odalarının kapılarının açık olduğu oldu. Doğruca oraya ilerledim.

Kızlarınki hâlâ kilitliydi ama erkeklerinki açıktı. İçeride kimsenin olmadığını bildiğimden havlu dolabından bir havlu alıp omuzlarıma sardım ve çıkmak için kapıya yöneldim. Varis kapının girişinde dikiliyordu. Omuzlarından aşağı damlalar düşüyordu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yanıma doğru yürüdü ve bir havlu alıp omzundan aşağı sarkıttı.

"Kapıyı niye kilitledin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Anahtar elindeydi. Bana cevap vermeden dolaplara yürüdü.

Gecenin bir yarısı havuzda ne işi vardı ki zaten? Kendi evinde havuz mu yoktu da okula geliyordu? Hem de bu saatte? Anahtarları nereden bulmuştu? Ben de soruyordum bilmiyormuş gibi. Sanki mülk, Adin mülkü değilmiş gibi. Elini kolunu sallaya sallaya, istediği saatte girerdi tabii.

Kafamdakileri toparladıktan sonra arkaya, dolapların o tarafa yürüdüm kendime sardığım havluyu tutarak.

"Sana diyorum, neden cevap vermiyorsun?"

Varis üstünü giyiniyordu. Neyse ki iç çamaşırını ve pantolonunu giyinmişti. Küçük bir havluyu saçlarının ıslaklığını almak için kullanırken bana ters bir bakış atarak dolabına döndü. O sırada kalçasına doğru ilerleyen yara izini fark ettim. Uzun bir yara iziydi, pürüzsüz teni orada biraz buruşmuştu. Kafasını kuruladığı havluyu top yapıp

çamaşırhane sepetine fırlattıktan sonra neresine baktığımı fark edince, siyah kazağına uzanıp kafasından geçirdi ve görüşümü kapattı. Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik. Dolaptan çıkardığı mavi sweatshirtü kafama fırlattığında çok hazırlıksız yakalanmıştım. Bir elimle havluyu tutmaya devam ederken diğer elimle kafama attığı sweatshirtü aldım ve "Bu ne?" diye sordum.

"Islak ıslak arabama binemezsin," dedi.

"Arabana hiç binmeyeceğim ki zaten. Kapıyı açmanı bekliyorum."

"Üzerini değiştirmeden kapıyı açmıyorum," dedi dolabının kapısını tek seferde kapatıp, yanımdan geçip giderken.

Kaşlarımı çatarak arkasından baktım. İlerleyip dolapların önündeki koltuklara oturdu ve geriye yaslanıp bana baktı:

"Değiştir."

"Senin kıyafetini giymem ben."

"Başka şansın mı var?"

Hızlıca bir şeyler düşünmeye çalıştım. Eşofmanlarımı dün yemekhanede çıkan olaydan sonra giyinmiş, eve gidince makineye atmıştım ama okula geri getirmemiştim, o yüzden kızların soyunma odasının kapısını açabilsem bile dolabımın içinde giyebileceğim bir şey yoktu. *Çisem'in dolabının kilidini kırmaya çalışsam?*

"Ne düşünüyorsun hâlâ?"

Sinirle, seslice nefes verip Varis'e son bir bakış attım ve dolapların arasına geçtim, burayı göremezdi. Üzerimde beyaz lakosum ve eteğim vardı, ikisini de çıkartıp ıslak iç çamaşırlarımla kalsam bile sweatshirt bacaklarımı örtmeye yeter miydi? Havluyu, saçlarımın ıslaklığını aldıktan sonra büyük çamaşır sepetine fırlattım ve dolapların altına bak-

tım, her zaman karton paket bırakıyorlardı. Köşede birkaç tane gördüğümde birini alıp açtım ve üzerimdekileri teker teker çıkartıp içine bıraktım. Sweatshirt büyüktü, onun gibi kokuyordu. Fazla ilgilenmeden kafamı ve kollarımı geçirerek giyindim ve aşağı çektim. *Bingo.* Kalçalarım kapanmıştı. Karton paketi alıp hâlâ ıslak olan botlarımla birlikte dolapların arasından çıktım ve koltuklara baktım. Varis aynı pozisyonda oturuyordu. Beni görünce, keyfini bozmadan gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdi.

Ayaklarımın üzerinde kaşlarımı çatmış dikilirken, "Röntgenciliğin bittiyse kapıyı aç da gideyim," dedim tok bir sesle.

Bana bir bakış attı, ardından ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Kilidi sonunda açıyordu.

Havuz kenarında ilerlerken bir adım arkasındaydım. Tribünlerde ceketimi unuttuğumu hatırladığımda merdivenlere yöneldim ve hızlıca ceketimi koluma atıp tekrar aşağı indim. Varis bıraktığım yerde duruyor, bana bakıyordu. Aşağı inince, kapalı havuzun kapısının önünde durdu ve elini ceketinin cebine atıp çıkardığı anahtarlıktaki bir anahtarla kapıyı açtı. Onca benzer anahtarın içinden havuzunkini hiç zorlanmadan bulması garibime gitmişti. Buraya çok sık geliyor muydu? Yüzücü olduğunu biliyordum ama daha önce yüzdüğünü hiç görmemiştim. Antrenmanlara katılmadığını duymuştum, yüzme takımındakiler ona sinir oluyorlardı. Madalyalar takımda pek görmedikleri birine gidiyordu. Varis onlarla muhattap olmuyordu bile. *Kaba piç.*

Sonunda koridora çıktığımızda etraf karanlıktı. Varis'e döndüm:

"Çantam kütüphanede."

"Tamam," dedi kafasıyla sağ koridoru işaret ederek.

"Senin gelmene gerek yok," diye mırıldandım, yatıştığımı düşünmesini sağlayan bir ses tonuyla. "Ben alıp gelirim. Araban nerede? Otoparkta mı?"

Kafasını salladı ama donuk grilerdeki şüpheyi görebiliyordum.

"Otoparkta buluşalım."

Yanından geçip gittiğimde sorun çıkarmadı. Çok fazla vaktim yoktu, bir an önce yolumu değiştirip sınıfa gitmeli ve çantamı aldığım gibi çıkmalıydım, yoksa bu hasta herifin beni bırakacağı yoktu. Yalan söylediğimi anlaması çok sürmezdi.

Koridorun sonunda, artık beni göremeyeceğini düşündüğüm bir anda merdivenlerden yukarı çıkarak binalar arasındaki cam koridorlardan ilk binaya doğru koştum. Sınıf boştu. Çantam masamın kenarında asılıydı. Alıp içine sıranın altındaki defterimi attım ve fermuarını kapatıp koluma geçirdim.

Sınıftan çıktığımda etrafı aydınlatan tek şey, pencerelerden içeri dolan okulun bahçe aydınlatmalarının ışığıydı. Koridorların sonunda yangın merdivenleri oluyordu, doğruca okulun yurt giriş çıkışlarına geçiş sağlıyordu. Bildiğim kadarıyla arka çıkış kapısının kilidi sağlam değildi çünkü geçen hafta bozulmuştu ve bu haftanın sonuna kadar tamir edilmeyecekti.

Yangın merdivenine çıkıp hızlıca indikten sonra, kısa bir mesafeden aşağı atladım ve etrafıma bakarak arka çıkışa doğru koşturdum. Kampüs çok büyüktü ve bu hiç işime gelmiyordu. Ne geçen sene herkesin alaycı gözleri üzerime çevrildiğinde, bahçenin bir ucundan diğer ucuna, dersliğe koşarken işime gelmişti ne de şimdi. Yurtların çift binasının önünden geçerken etraf çok sessizdi. Kapıya ulaştığımda, kilidi çevirip yaya girişini açmak için çabaladım ama açılmadı. *Siktir.* Tamir edilmişti.

Bir anda bir kol belime dolanıp, sırtımı birinin göğsüne çarptığımda çığlık atmaya çalıştım ama sesim boğuk boğuk çıktı. Elini ağzıma kapatmıştı. Karanlıkta göğsüm yükselip alçalırken şaşkınlıktan iki elimle de ağzımı kapatan eli indirmeye çalışıyordum ama çok güçlüydü.

"Otoparkta buluşalım, ha?"

Gözlerimi sımsıkı kapatırken içimden sabır dilendim ve dudaklarımı aralayabildiğim ilk an, dişlerimi eline geçirdim. İnleyerek elini çekti ve beni omuzlarımdan tutup kendine çevirdikten sonra yüzüme doğru eğildi:

"Bu, beni kandırdığın ilk ve son andı. Duydun mu beni?"

"Eve gitmemi istiyorsan bana bir taksi çağırırsın, ve evet, dağın başına çağırırsın. Ben senin arabana binmem. Binmeyeceğim. Binmiyorum!"

"Bazen gerçekten çok boş yapıyorsun Ada." Omuzlarımdaki ellerini indirip elini, elime geçirdiğinde tüm kampüsü geri yürümek için döndü.

"Bırak elimi!" diye bağırdım elimi kurtarmaya çalışarak ama eli, benimkinin dört katıydı. Bunu, o istemeden başarabilmem için bileğini bıçakla tek seferde kesmem falan gerekiyordu.

Yol boyunca elini elimden ayıramadım, otoparka girdiğimizde de gücüm tükenmişti. Siyah, spor arabanın kilidi açıldığında ön koltuğun kapısı, kendi kendine yukarıya doğru kalktı ve Varis beni arabayla kendi arasında sıkıştırdı. Bu onun, içeri geçmekten başka çaren yok, deme şekliydi.

"Binmiyorum dedim senin arabana!" diyerek elinden kurtardığım elimi ovuşturdum.

"Kızım bak, saat gecenin ikisi, dağın başındasın. Başka seçeneğin yok, anlıyor musun? Daha ne diye inat ediyorsun?"

Başımı dikleştirerek yüzüne, doğrudan gözlerinin içine baktım ve bastıra bastıra söyledim:

"Okulda yatarım, yine de binmem ben senin arabana."

"Niye? Zehir mi var benim arabamda? Binersen ölecek misin?"

"Sen kendin zehirlisin, ayrı bir madde taşımana gerek yok yanında."

Dişlerinin arasından öfkeyle ismim çıktı:

"Ada!"

Ama tavrımı korudum. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona karşı olan tavrımı bozmadım. Binmeyecektim işte arabasına, ölsem binmezdim. İki sene boyunca bana oyuncağı gibi davranan zengin züppenin tekine gardımı indiremezdim, indirmeyecektim.

"Ya şimdi şuraya binersin," dedi öfkeyle yüzüme yaklaşarak. "ya da ben de seninle okulda kalırım ve sabah ilk gelenleri birlikte karşılarız. Üzerinde benim sweatshirtüm varken de dün tuvalette çıkan dedikoduların hangi versiyonları konuşulur artık sen düşün."

Boş otoparkta yanağına çarptığım tokatın sesi yankılandı. Tüm gücümle vurmuştum; elim bile, karıncalandıktan sonra yanmaya başlamıştı. Varis sakince, tokadımı sindirmek ister gibi, yüzünün döndüğü tarafta gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bana döndü ve üzerime doğru bir adım attı. Arabanın içine düşmemek için kenarlardan tutundum. Varis Adin'e tokat atmıştım. Bana ne yapacaktı?

Bana ne yapabilirdi?

Bana çok şey yapabilirdi.

Ve yapardı. Sırf yapabildiğini göstermek için.

"Bana tokat da attığına göre, artık gururun arabama binmene el veriyor mu?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Gri gözlerin içindeki duman sanki daha yeni üflenmiş gibi şekil değiştiriyordu, yoğunlaşıyordu, öfkeleniyordu. Çok farklı bir boyutta öfkeleniyordu. Ama benim fikirlerim değişmezdi. Ne gururumun ne de önyargımın buna bir etkisi olurdu. Şaşkınlıkla gevşeyen yüzümü tekrar eski hâline soktum. Kaşlarımı çattım.

"Ben. Senin. Arabana. Binmem!"

Bir eli sertçe belime dolanıp beni kendine çekerken nefesini boynumda, kulağımın yakınında hissettiğim an tüylerim diken diken oldu.

"Yapamaz mıyım zannediyorsun?" diye fısıldadı, sanki otoparkta bizden başkası varmış da duyabilirmiş gibi, kulağıma doğru gıdıklayan nefesiyle. Ama hayır, o benim çok iyi anladığımdan emin olmak istiyordu.

Beni ürkütmek istiyordu.

"Burada, bu karanlık otoparkta, gecenin bu saatinde... Hiçbir şey yapamaz mıyım zannediyorsun sana?"

Kalbim göğüs kafesimin içinde korkuyla debelenirken derin derin nefesler alıyordum ama yetmiyordu. Ellerimi aramıza sokup onu göğsünden ittirmeye çalıştım, işe yaramadı ama daha sonra boğazımdan kaçan hıçkırığı duyup kendi kendini benden uzaklaştırdı. Bir adım gerimde dikiliyordu artık, donuk griler gözlerime bakıyordu sadece.

Kilometrelerce koşmuş gibi nefesler alıyordum ama ağlamıyordum. Ağlamayacaktım. Hiç ağlamamıştım, bunca zaman kimsenin karşısında ağlamamıştım ve kapalı kapılar ardına kadar kendimi tutmuştum. Şimdi de ağlamayacaktım. Gözlerine baktım. Nefeslerim boğazıma dizilirken yüzüne baktım:

"Benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım ben sana?"

"Doğdun," dedi tok bir sesle.

Orada, öylece, dakikalarca, nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışırken karşısında dikildim ve dehşetle yüzüne baktım. Yapar mıydı? Yapar mıydı gerçekten? Öldürür müydü beni? Fiziksel olarak bunu yapabilecek kuvvete ve soyadıyla da cinayeti bile gayet temiz bir şekilde kapatacak güce sahipti. Ama babam? Babam? O da çok güçlü bir adamdı. Tek kızının ölümünün üstünün basit senaryolarla kapatılmasına asla izin vermezdi.

Bunca zaman benden, basit bir önyargı ya da sosyopatlık derecesindeki can sıkıntısı yüzünden nefret ettiğini düşünmüştüm ama hayır, Varis Adin'in bir sebebi vardı. Bir sebebi olmalıydı. Bana bütün bunları yapmasının bir sebebi olmalıydı yoksa ben artık aklımı kaçıracaktım. Doğdun, derken benden nefret etmesinin bir sebebe bile ihtiyacı olmadığını mı kastediyordu?

Yapabilirdi, beni öldürebilirdi ama yapmazdı. Sadece beni arabaya bindirmeye çalışıyordu.

"Beni öldürmekle tehdit eden birinin arabasına mı binmemi istiyorsun?" diye sordum sakinleşmeye başladığımda.

"Seni eve götürmek isteyen birinin arabasına binmeni istiyorum."

"Bana öldürecek gibi bakan birinin beni evime götürmek istediğine inanmamı mı istiyorsun benden?"

"Ada," diye mırıldandı dudaklarını yaladıktan sonra, derin bir nefes alarak gözlerimin içine bakarken.

"Sadece seni eve götüreceğim. Sadece bu."

Gözlerinde ne vardı? Ne vardı da dumanlar saklıyordu her şeyi? Niye kızgındı? Niye sürekli donuk bir ifadeyle bakıyordu her şeye, her yere? Neden bir kez olsun gülümsediği olmamıştı? Neden ikna etme çabaları bile tehditleydi? Instagram'a küçük kuzeninin Cadılar Bayramı partisinde

yüzüne çizdirdiği boyayla fotoğraf atan çocukla karşımdaki aynı çocuk muydu? Teklifinin samimi olmadığını bilsem de daha yarım saat önce, havuzda, onunla olursam kurtulacağımdan bahseden çocukla karşımdaki aynı kişi miydi? Neden okula geldiğim ilk gün dolabımın kapağına el bileğini sakatlayacak kadar sert bir yumruk geçirmişti?

Sosyopatların nedene ihtiyacı olmaz.

"Tamam," dedim dönüp koltuğa otururken. "Beni eve götür."

Sadece yirmi dakika dayanmalıydım, hepsi o kadardı. Otopark köşelerinde ölmekten daha iyi bir tercih olduğu kesindi. Varis boş bir ifadeyle suratıma bakıyordu ama ona dönmedim. Emniyet kemerimi bağlayıp arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kapattım.

Birkaç saniye sonra yan koltuğa geçtiğini, kapıların kapandığını ve arabayı çalıştırdığını hissettim. Bir süre gözlerimi açmadım. Her ne kadar başka bir şey düşünmeye çalışsam da düşünemiyordum. Araba o kadar sessizdi ki özellikle asfalt altımızdan kayıp gidiyormuş gibi hissettiriyordu ve bu, düşüncelerime hiç de yardımcı olmuyordu.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda önce sokak lambalarına alıştırmaya çalıştım kendimi. Ardından yolu tanıdım. Hafifçe yan tarafa dönüp Varis'e baktım. Suratında mimik oynamıyordu, sadece yola odaklanmıştı. Kaşlar çatık, çene hatları keskin, boynundaki damar belirgindi. Bir şeyler düşünüyordu. Bir şeyler düşünüyordu ve her ne düşünüyorduysa bu onu sinirlendiriyordu. Sahil yolundaydık.

"İleriden sağa dönmen gerekiyor ama burada da inebilirim," dedim düz bir ses tonuyla.

Sağa döndü. Mahallede yavaş ilerliyordu. Etrafta müstakil evler vardı. Bazıları çok yeniydi, bazıları da panjurlu ve eskiydi ama genel olarak mahallemizi çok seviyordum.

"Burada inebilirim," diye mırıldandığımda kaldırımın kenarına çekti ve bahçe kapısının önünde yavaşlayarak durdu.

Eee, şimdi ne olacak? Teşekkür mü edeceğim? Varis Adin'e mi?

Neden? Hayatımı yalnızca bakışlarıyla cehenneme çevirdiği için mi?

Kapıya uzandım ve paketimle çantamı da alıp dışarı çıktım. Arabanın önünden dolanırken gergindim, Varis ön koltukta oturuyordu ama gözleri bende değildi. Bir saniyeliğine önüme döndüm, bahçe kapısına uzandım ve elini uzanan bileğime dolayıp sırtımı çitlere yaslaması yalnızca saliseler aldı. Karton paket elimden düşerken kafamı kaldırıp yüzümü inceleyen yüzüne baktım. Sokak lambası olmasa bu karanlık içerisinde bile yoğunlaşan gri gözlerini göremezdim.

"Neden teklifimi kabul etmedin?" diye sordu, gözlerini gözlerimde gezdirirken.

"Neden diye soruyor musun bir de?" Gerçekten kabul edeceğimi mi düşünüyordu? "Okula geldiğim ilk günden beri ne kadar zorbalığa uğradıysam hepsinin sebebi sensin. Gerçekten soruyor musun?"

"Hiçbirini sana ben yapmadım," dedi tok bir sesle.

"Okula geldiğim ilk günden beri bana o gözlerle bakarken ne düşünüyordun? Bütün okulun taptığı çocuğun öfkeyle baktığı kızın, bir saniye olsun, artık o okulda rahat bir nefes alabileceğini düşündün mü gerçekten? Herkes, senin benden nefret ettiğini bildiği için benden nefret etti Varis. Senin yüzünden. Sen yaptın."

"Senden nefret ettiğimi söylemedim."

"Aksini de kanıtlayacak bir şey yapmadın!" Sesimin tonunu ayarlayamadığım için bütün mahallede yankılanmış-

tı. Etrafta biri var mı diye kafamı sağa sola çevirip kontrol ettim ama çok geçmeden Varis'e geri döndüm:

"Sana ne zaman baksam sınavlardan önce kaybolan notlarımı hatırlıyorum, yemekhanede attığım her adımı ipte yürüyen cambazlar gibi kontrol ettiğimi... Neden biliyor musun? Çünkü her zaman çelme takmak için birileri orada oluyor. Sana ne zaman baksam sonunda kendimi tutamadım diye, Kumsal'ın telefonunu bozup bütün aylığımla ona telefon aldığımı ve arayı kapamak için Begonya'da çalışmaya başlamamın ardından da yine piyonlarından birinin gelip beni kovduruşunu hatırlıyorum. Sana ne zaman baksam antrenman saatlerinde, spor salonunda ders işlerken üzerime atılan topları, asılsız iftiraları, ne zaman değiştirsem yeniden bar tuvaletlerine yazılan numaramı, sırf terk etmek için benimle çıkmak isteyen erkeklerin iğrenç tekliflerini, kıyıda köşede görenin sıkıştırmalarından korktuğum için kalabalık koridorları tercih edip yolumu uzatışlarımı, sen şans eseri gelene kadar saatlerce kapalı havuzda kilitli kaldığımı hatırlıyorum."

Gözlerinde herhangi bir duygu ya da yüzünde herhangi bir ifade değişimi olmadı ama mekanik bir hareketle dudaklarını araladı:

"Özür dilerim."

"Özür falan dilemiyorsun!" Fısıldayışım bile hiddetli di. "Bu dilediğin özür değil senin." İşaretparmağımı kıyafetinin kumaşını delercesine göğsüne bastırdım. "Özrünün tek bir harfini bile burada hissetmiyorsun sen."

"İstediğin bu değil miydi?"

"Senden özür dilenmedim ben Varis. Sadece bana yaptığın şeyi bil, sonra etrafımda dolaşıp da benden seninle çıkmamı istemeye yüz bulma diye söyledim bunları."

"Ben sana, benimle çık demedim," dedi düz bir ifadeyle, hafifçe eğilip yüzlerimizi eşitlerken. "Benimle ol dedim."

"Eğer bir an olsun, bunu kabul edeceğimi düşündüysen hayal aleminde yaşıyorsun demektir."

Eğilip paketimi aldım ve bahçe kapısına uzanıp açtıktan sonra arkasından kapatıp kilitledim. Bir kilidin Varis Adin'i durdurabileceğini düşünmüyordum ama ev sınırlarımı ihlal edeceğini de sanmıyordum. Pekâlâ, bal gibi de sanıyordum. Ama daha fazla peşimden gelmedi.

Eve girip doğruca odama çıktım, eşyalarımı kenara bıraktım ve ışıkları açmadan yatağa girip yorganı üzerime çektim. Hiçbir şey düşünmedim.

Ertesi sabah ilk uyandığımda Pamuk hala başımda dikiliyor, alnıma elinin tersini dayamış ateşimi kontrol ediyordu. Dün gece o kadar ıslandıktan sonra hastalanmamam elbette ki mümkün değildi. Ona okula gitmek istemediğimi söylediğimde üzerime gelmedi, dinlendikten sonra aşağı gelip bir şeyler yememi tembihleyip gitti. İkinci uyanışımda, kalkıp elimi yüzümü yıkadım ve karışmış saçlarımı tarayıp tepemde bir güzel topladım. Üzerimde hâlâ onun sweatshirtü vardı ama en azından hâlâ onun gibi kokmuyordu. Altıma gri bir tayt geçirdikten sonra mutfağa inip bol limonlu, mercimekli bir çorba içtim.

Pamuk hala öğlene kadar kaynamış değişik bitkili çaylar ve atıştırmalıklar getirdi. Öğleden sonra Mustafa abinin geldiğini bahçedeki seslerden anlayana kadar, yatağıma yayılmış ders çalışıyordum. Deftere not aldığım formülü yarım bırakıp aşağı koşturdum ve ilk bulduğum açık kapıdan bahçeye, oradan da Mustafa abinin kollarına atladım.

"Mustafa abi!"

"Yavaş kız. Kilo mu aldın sen?"

Ona bir bakış attım ama hâlâ gülümsüyordum. Kollarımı çektiğimde, "Ne oldu? Bahçeyi mi düzenleyeceksin?" diye sordum etraftaki saksılara bakarak.

"Şu senin açelyaları seraya almaya geldim. Dün gelmiştim aslında ama bayağı yağmur yağıyordu, sen de okuldaydın galiba, geç saate kadar dönmedin. Ben de dedim ki dur bakalım Mustafa, yarın gelirsin, sever Adakız çiçekleriyle uğraşmayı."

"Hem de nasıl severim Mustafa abi! Hadi hemen başlayalım."

"Kız dur, bir önlük falan giy üstüne."

Üstümdeki sweatshirte baktım.

"Yok abi ya, bir şey olmaz. Ha çöpe atmışım ha çamur etmişim. Hadi biz başlayalım."

Mustafa abi her zamanki toprak tonlarındaki tulumlarından birinin içindeydi. Bugün hava açık, güneşli olduğundan hasır şapkasını da takmıştı. Pamuk hala, kilerden benim şapkamı getirdiğinde ipleri çenemin altında bağlayıp eldivenlerimi giyindim ve ön taraftaki çiçekleri dikkatlice saksılara yerleştirmeye başladık.

"Açelyaların hikâyesini bilir misin bakalım, Adakız?"

Saksıya toprağı yerleştirip açelya için elimle yer açarken, "Anlatır mısın Mustafa abi?" diye sordum nazikçe.

"Zamanında Anadolulu iki bebe birbirini sever," diye başladı anlatmaya. Bir yandan da toprağı çapalıyordu. "Ama çocuk çok zengindir, kızımız ise fakir."

"Klasik," diye mırıldanırken güldüm.

Mustafa abi bana bakarak gülümsedi ve önüne döndü.

"Kavuşmalarına engeldir bu, o zamanlar. Küçüklerdir de zaten, söz geçiremezler ailelerine. Sonra büyürler, bizim bu İstanbul'da karşılaşırlar. Bizim kız tanımaz oğlanı, oğlansa tek bakışta anlamıştır kızın kim olduğunu ama diyemez ben senin sevdalınım diye, kızın parmağında nişan yüzüğü vardır çünkü."

"E, atsın nişanı?"

"Dur, dur, atar da zaten. Ne sabırsız kızsın sen yahu?" Mustafa abi tekrar güldü. "Neyse... Gel zaman git zaman, bizim kızın nişanı düşer. Oğlan kıza gider, anlatır birer birer, kız hatırlar, sarılırlar..."

"Mutlu son," dedim hafifçe el çırparak.

"Çok severler birbirlerini ama kızın kalbi iyi değildir," diye devam etti Mustafa abi.

Yüzüm düştü.

"Ölecek mi?"

"Ölmesine hiç izin verir mi bizim oğlan?"

"Vermez mi? Nasıl ya, cerrah falan mı?"

"Dur be kızım. Aaa... Sen de ne fenasın vallahi." Yine güldürmüştüm Mustafa abiyi.

"Tamam ya, anlat sen, girmiyorum ben daha araya."

Mustafa abi bana bir bakış attı ve güldükten sonra anlatmaya devam etti:

"Kızın kalbi gittikçe kötüleşir, oğlana söylemez. Bir gün arabayla giderlerken oğlana ayrılmak istediğini söylediğinde ise oğlan delirir, kaza yaparlar. Kız haftalar sonra uyanır..."

Düşündüğüm şeyin olmamış olması için endişeli gözlerle kafamı kaldırıp Mustafa abiye baktım.

"Kalbi sapasağlamdır, çünkü sevdiği adam ölmüştür."

"Hiç beğenmedim ben bu hikâyeyi." Kızgın ifademle önüme döndüm ve toprağı çapaladım.

"O günden sonra kız, oğlanın mezarına hep açelyalar bırakmış. Açelyalar o zamandan beri, kavuşulmamış, bitmemiş aşkları temsil eder. Birine açelya verirsen kalbini de vermiş olursun, ama bu aşkınızın imkânsız olduğunu gösterir."

Düşen omuzlarımla birlikte üzerime bir hüzün çökmüştü. Uydurma olduğunu biliyordum ama yine de canımı acıtmıştı bu kısa hikâye.

"Ada!" diye seslenişini duydum Pamuk halanın içeriden. Buraya doğru adım sesleri geliyordu.

"Arkadaşın geldi!"

"Çisem mi?" diye sordum ayağa kalkarak.

Bahçe kapısından ilk çıkan Pamuk hala oldu.

"Yok, başka bir arkadaş," dedi anlamlı anlamlı ve kafasıyla yanını işaret etti. Arkasından çıkan kişi ise Varis Adin'den başkası değildi.

Yok artık.

Hâlâ dinlediğim masalın şokundayken şaşkın şaşkın kapıya baktım. Varis'in üzerinde siyah bir pantolon, ince bir kazak ve ceket vardı. Güneş yüzüne vurduğu için gözlerini kısmış, kaşlarını çatmış buraya bakıyordu. Göz göze geldiğimizde şapkamın önünü hafifçe yukarı kaldırdım ve burada oluşuna inanamayan bakışlar atmaya başladım. Göğüs kafesimin içinde bir şeyler yine debeleniyordu.

"Ooo, oğlum, hoş geldin," diyerek doğruldu Mustafa abi.

Pamuk hala, "Ben size içecek bir şeyler getireyim," diyerek ortadan kayboldu.

Oğlum mu? İçecek bir şeyler mi?

Senin bu çocuğu gördüğün yerde elindeki çapayla saldırman gerekiyor Mustafa abi...

Bu çocuk benim hayatımı mahvetti, diye bağırmamak için zor tuttum kendimi o an. Mustafa abi eldivenlerini çıkarıp ona doğru yürüdüğünde Varis de birkaç adım attı ve ortada buluşup el sıkıştılar.

"Merhaba efendim, Varis ben. Ada'nın okuldan arkadaşıyım."

"Yaa, e oğlum hiç görmedim ben seni? Adakız'ım Çisem'den hep bahseder ama senden hiç bahsetmedi," diyerek alınmış gözlerle bana döndü Mustafa abi. Ardından tekrar Varis'e baktı. "Ben de Mustafa, Mustafa abin."

Yok artık.

"Ada telefonunu okulda unutmuş da onu getirdim," dedi düz bir ifadeyle. Neredeyse gülümseyecekti. Biraz daha dudaklarını yukarı ittirse... Neredeyse...

Bir dakika. Telefonum mu? Kumsal'ın beni kapalı havuza kilitlemeden önce cebimden yürüttüğü telefonum mu?

"Tamam oğlum, siz konuşun. Benim işim de bitmişti zaten." Mustafa abi bana dönüp doldurduğumuz saksılara yöneldi. "Adakız'ım, ben şu saksıları kapalı bahçeye götüreyim. Sen de arkadaşınla konuş hadi."

"Açelya mı?" Varis'in bakışları değişti. İleride doldurduğumuz saksılara yönelmişti gözleri.

"Açelya ya," dedi Mustafa abi gülerek. "Agâh beyim çok sever açelyaları. Biz de her sonbaharda ekeriz. Açelyalar çok güneş sevmez ama bu bahçeye de ne eksek sağlıklı büyüyor maşallah."

Mustafa abi saksıların birazını kollarının arasına alıp kapalı bahçeye doğru ilerlediğinde Varis'e yaklaşıp bakışlarını tekrar yakaladım.

"Senin burada ne işin var? Nasıl gelirsin ya evime?"

Cebinden beyaz bir IPhone çıkardı.

"Telefonun."

Telefonumu elinden alıp kontrol ettim ve ekranı aydınlattım. Çisem, Hazal ve Aral aramıştı, birkaç mesaj vardı. Çok şarjı yoktu. Zaten ne zaman olmuştu ki?

"Ne işi var bunun sende?"

"Sence ne işi var?" diye sordu tok bir sesle. Mustafa abiyle Pamuk halanın gözünü boyamak için büründüğü kişinin hayaleti de böylece duman olup havaya karıştı.

"Kumsal'dan mı aldın?"

Kafasını sallayıp kısa kesti ve keyifli bir ifadeyle üzerimi işaret etti:

"Çok sevdin galiba sweatshirtümü, hâlâ çıkarmamışsın?"

"Ne seveceğim be senin kıyafetini. Hak ettiği gibi davranıyorum ona, bahçemde çamur ediyorum işte."

"Bilemedim," dedi etrafı işaret ederek. "Çok sevdiğin çiçeklerinin yanına bile sokmuşsun."

Piç.

Telefonum elimde titreşmeye başladığında şaşkınca kafamı aşağı eğdim ve Hazal'ın ismini okudum. Mesai saatinde neden arıyordu ki? Ona bakmadan eldivenimin tekini çıkartıp aramayı cevaplandırdım ve telefonu kulağıma götürdüm:

"Alo, Hazal?"

"Kızım neredesin sen ya? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum resmen!"

"Ne oldu ki?"

"Sorma sorma. Senin şu geçenki psikopat, Batu var ya? Geldi paşa paşa özür diledi müdürden, anlattıklarının hepsinin yalan olduğunu ve okulda seni köşede kıstırıp ettiği ahlaksız tekliflerini kabul etmediğin için, intikam almak istediğinden iftira attığını söyledi. Dizlerinin üstüne çöktü ya, çok manyak bir olaydı. Senin okuldan bir iki grup buradaydı, hep videoya çektiler valla! Of kızım, çok manyak bir şeydi ya!"

Gözlerim kocaman oldu ve şaşkınlıkla ağzım açıldı. Varis'le göz göze geldiğimde, bir an, bunun onun işi olup olmadığını merak ettim. Hazal konuşmaya devam etti.

"Ha bir de müdür seninle konuşmak istiyormuş."

"Biliyorum..." dedim derin bir nefes alarak. "Şu kalan parayı vermeye gelecektim dün ama beklenmedik şeyler oldu. Yaklaşık kırk dakikaya orada olurum."

"Tamamdır bebek, görüşürüz."

Telefonu kapatıp Varis'e baktım ama bir şey söyleyebilecek gibi değildim. Ağırlığımı tek ayağıma verdikten sonra boştaki ayağımla yere hafifçe vurmaya başladım. Tam şurada, küçükken yaptığım gibi tırnaklarımı yemeye yeniden başlamak üzereydim. Varis mi yapmıştı bunu? Niye yapsındı ki? Zaten bütün bunların sebebi oydu.

Özür dilerim. Benden özür dilemişti.

Otoparkta öldürmekle tehdit ettikten hemen sonra.

Tam doğrulup bir şey diyecektim ki kapıda Pamuk hala belirdi. Elinde bir tepsi ve tepsideki uzun bardaklarda limonata vardı.

"Çocuklar size daha bir saat önce yaptığım mis gibi taze limonatamdan getirdim."

Pamuk hala yanımızda durduğunda ilk Varis'e uzattı. Bir an istemediğini söyleyeceğini düşündüm, hatta buna çok emindim ama uzanıp bir bardak aldı ve tadına baktı.

"Teşekkürler."

Gözlerimi ondan çekip Pamuk halaya döndüm:

"Hala benim midem..."

"Hiç mızmızlanmıyorsun Adakız'ım, hemen yutuyorsun bunu. Hem hasta değil misin kız sen? Limon en iyi antioksidanlardandır. Hem nane de var içinde. İç bakayım." Pamuk hala beni dinlemeden bir bardağı alıp elime tutuşturduğunda, yanımdan geçip gitmeden önce kulağıma doğru, "İç ki bir ifadeni alayım senin sonra. Bu çocuk kim kız? Taş gibi maşallah. Neyle beslemişler bunu? Ne yedirmişler?" diye fısıldadı.

Gözlerim kocaman açılmıştı çünkü Varis'in bunu duyduğunu keyifle limonatasını yudumlamasından anlamıştım.

Pamuk hala daha sonra, "Mustafa Beeeeeey! Limonata getirdim içmez misin?" diye bağırarak kapalı bahçeye doğru yürüdü. Arkasından şokla baktım.

Varis keyfi yerindeki ifadesiyle bana baktı. Limonatasını bitirmişti.

"Ne tatlı insanlar."

"Ben Begonya'ya gidiyorum, sen de ne hâlin varsa gör," diyerek elindeki bardağı da alıp içeri doğru yürüdüm. Bahçe kapısından içeri girerken sarı botlarımı çıkarıp kenara bıraktım ve bardakları da mutfak tezgâhına koyduktan sonra merdivenlerden yukarı çıktım. Odama girdiğim an, ilk yaptığım iş sweatshirtü çıkartıp yere atmak oldu.

Dolaptan bir kot etek ve siyah ince bir kazak aldıktan sonra banyoya geçtim ve üzerime geçirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra çıktım. Odamın ortasında ellerini ceplerine sokmuş dikilen Varis'i görünce bir an duraklamış, daha sonra hiç şaşırmadan dolabıma ilerlemiştim. Çantalarımdan küçük olanı çıkartıp içine cüzdanımı, anahtarlarımı ve telefonumu attıktan sonra beyaz, kalın ceketimi giyindim.

Varis ayağının dibindeki sweatshirtünü kafasıyla gösterdi:

"Bana ait bir şeye böyle davranman kalbimi kırıyor."

"Ya, ne demezsin," diye homurdandım yanından geçip kapıdan çıkacakken.

Kolumu yakaladı ve beni durdurdu. Dönüp yüzüne baktım.

"Seni Begonya'ya ben bırakıyorum."

"Yine hayal görüyorsun Varis." Kolumu çekip elinden kurtardım ve hızlıca merdivenlerden aşağı inip mutfağa giren Pamuk halaya, Begonya'da Hazal'la buluşacağımı söyleyerek beyaz sneakerlarımla birlikte kapıdan çıktım. Varis'in arkamdan geldiğinin gayet de farkındaydım.

Beklemediğim şey, Mustafa abinin bahçenin önünde, kaldırıma çektiği kamyonetine binmek üzere bekliyor oluşu oldu. Hemen şansımı değerlendirerek yanına tünedim.

"Mustafa abicim, beni ileride bir kafeye atar mısın?"

Varis yanımda durdu ve Mustafa abinin kamyonetinin arkasına çekilmiş arabasının kilidini açtı.

"Ben bırakırdım."

"Arkadaşınla niye gitmiyorsun Adakız'ım?" diye sordu Mustafa abi şüpheyle.

"Onun bir işi var, ters yönde."

Varis siyah telefonunu elinde salladı.

"Az önce iptal oldu."

Mustafa abi tek kaşını kaldırdı.

"Valla ben hiçbir şey anlamadım çocuklar."

"Ben bırakırım seni Ada, adamı niye yoruyorsun? Zaten bahçede canı çıkmıştır." Varis elini bileğime hafifçe dolayıp yandan bir bakış attığında Mustafa abiye döndüm ama o, tıpkı Pamuk hala gibi, belki biraz daha şüpheci bir pozisyonda, Varis'e hayranlıkla bakıyordu.

"Aranızda neler dönüyor, bilmiyorum çocuklar ama bence sizin yalnız kalıp konuşmaya ihtiyacınız var," dedi Mustafa abi beni şok eden bir bakışla. "Ama Adakız'ım benim onu bırakmamı istiyorsa ben bırakacağım demektir evlat."

Bileğimi Varis'ten kurtarıp bir "hah" çeken bakışla gözlerine baktıktan sonra Mustafa abinin kamyonetine geçtim ve kapıyı kapattım. Mustafa abi, Varis'e veda ettikten sonra ön taraftan dolanırken Varis'in sinirlendiğini aynadan görebiliyordum ama umurumda değildi. İstediği kadar kudurabilirdi.

On beş dakika sonra Begonya'nın önünde indiğimde, Mustafa abiye el salladım ve beni bıraktığı için teşekkür ettim. Kafeden içeri girdiğim anda, neredeyse okuldaki herkesin Begonya'daki bütün masaları doldurduğunu fark etmiştim. Benim içeri girmemle, konuşmalar daha da hareket kazandı ve kalabalığa yetişmeye çalışan garsonların arasında, bir kızıl görerek doğruca ona doğru yürüdüm.

"Hazal? Ne oluyor burada?"

"Hah! Sonunda geldin be kızım," diyerek boynuma kasanın önündeki önlüğü geçirdi Hazal. "Bak vallahi geri alacak bu adam seni, demedi deme. Aramıza yeniden hoş geldin aşk böceğim! Ama önce gidip patronla konuşman lazım tabii."

Hazal boynuma astığı önlüğü geri çıkarırken, "Bu bende kalsın şimdilik, hadi sen konuş gel, naş naş," diye söylendi. Elindeki tepsi doluydu ve zor taşıyordu.

"Kafe niye böyle dolu?"

"Senin Batu manyağının olayını duyan gelmiş."

"Odasında mı müdür?" diye sordum. Aynı anda Çisem'in delirmiş mesajlarına, iyi olduğumu ve boşsa Begonya'da buluşabileceğimiz cevabını yazıyordum.

Hazal tam kafasını sallarken tepsiyi düşürecek gibi oldu ama bir el, alttan tutup destekleyerek düşmesine engel oldu. Hazal kafasını kaldırıp özür dileyecekken ben de telefonumu cebime atmıştım ki gördüğümüz yüz ikimizin de duraklamasına sebep oldu.

Buraya kadar takip mi etmişti gerçekten?

O an kafedekilerin bir süredir ölüm sessizliğine gömüldüğünü fark ettim.

"Senin ne işin var burada?" diye sordum Varis'e, sesimi kısarak ama kafe bir anda o kadar sessizleşmişti ki ne kadar sessiz konuşursam konuşayım, duyulduğumdan emindim.

Hazal'ın ağzı bir karış açık kalmıştı ve bakışlarını ondan çekemiyordu. Varis, eli hâlâ Hazal'ın tepsisinin altında destek oluyorken, "Git de konuş o zibidi patronunla," diye homurdandı.

"Patronuma zibidi diyemezsin."

"Bal gibi de derim. Zibidinin teki. Düzenli müşterisi bile olmayan puştun birinin ağzından çıkanlar, kafesinin itibarını tehlikeye atacak diye göt korkusundan attı seni."

Kaşlarımı çatarak griliklerine baktım. O da kızgın bakıyordu.

"Sen nereden biliyorsun bunu be?"

"Biliyorum," dedi beklemeden, ardından kafasıyla ileriyi işaret etti. "Hadi git."

Ona o an çok şey söylemek, defol diye bağırmak, kafeden kovmak istedim ama bir, yapamayacağımın bilincindeydim; iki, önce müdürle konuşmam gerekiyordu.

Varis elini tepsinin altından çeker çekmez Hazal, ağırlığın altında ezilecek gibi oldu ama kocaman gözlerle bana bakıp, "Git kız sen de," diye fısıldadı ve Varis'in yanından geçip gitti.

Dönüp koridora girdim. Müdürün odasının kapısı kapalıydı. Tıklattım ve içeriden, "Gel," sesini duyduktan sonra açıp içeri geçtim.

"Beni çağırmışsınız Müdür Bey," diye mırıldandım oturduğu ahşap masasının karşısına dikilerek. Aynı zamanda çantamdan, odamdan çıkmadan önce içine sıkıştırdığım zarfı çıkartıyordum. "Ben sizin hesapladığınız miktarı getirdim."

"Ada." Müdür gülümseyerek ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma yürüdü.

Eyvah. Müdür gülümsemezdi.

Ellerimden nazikçe tutarak beni karşılıklı iki koltuktan birine oturttuğunda, kendisi de karşıma geçip oturdu ve dirseklerini dizlerine yaslayarak, "Nasılsın kızım? Nasıl oldun?" diye sordu.

"İ-İyiyim efendim," diye cevapladım onu. Kekelememin sebebi şaşkınlığımdı. Acaba, Batu'nun bana tacizde bulunduğunu itiraf etmesinden sonra adamın damarı mı kabarmıştı da düşünür olmuştu?

Zarfı sakince ortamızdaki cam sehpaya koydum. Elini zarfın üzerine koyup bana doğru geri ittirdi.

"Saçmalama kızım. Hata bende, bir de senden para mı alacağım üstüne?"

"Almalısınız," diye mırıldandım. "Ben, o paranın çalıştığım kadarını hak ettim sadece, kalanının borç defterime yazılmasını istemem."

"Ah kızım ah..." Sıkıntıyla nefes verdi. Hafif terlediğini görebiliyordum. Gerilmiş miydi? "Bak kızım, ben bir hata ettim. Beni affet. Seni de dinlemeliydim işten çıkarım yapmadan önce. Hazal kızım da bana her şeyi anlattı. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim," dedim hafifçe gülümseyerek. "Lütfen hakkım olmayan parayı kabul edin."

"Para sorun değil şimdi kızım, senin ne istediğin önemli." Koltuğunda biraz daha öne geldi. "Sen şimdi buradaki işine devam etmek istiyor musun, istemiyor musun, onu bana söyle hele bir."

Gözkapaklarımı kırpıştırdım. Beni geri mi alıyordu?

"Çok isterim," dedim heyecanla. *Ama dersler? Matematik? Ya babam yılbaşında geldiğinde öğrenirse?*

"O zaman ben de seni aldım gitti," dedi ayağa kalkarak heyecanla elini uzatırken. "Ama yeni bir sözleşmeyle. Başka şartlarım var."

Yavaşça kalktım ayağa ve elini sıkarken gergin bir bakış attım.

"Nasıl şartlar?"

"Sınavların olduğunda, hasta olduğunda, ufacık bir rahatsızlık bile dahil buna, beni arıyorsun kızım ve işe gelemeyeceğini söylüyorsun. Bundan sonra geç saatlere kalıp kafeyi kapatmak da yok. Bu da benim eşekliğimin bedeli olsun."

Şaşkınlıkla suratına bakıyordum:

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyim tabii ya! Niye şaka olsun kızım?"

Bir süre şaşkınca etrafa baktım. Daha birkaç gün önce kovulduğum yere geri mi dönüyordum yani? Batu iftira attığını kabul ettiği için mi olmuştu tüm bunlar? Hayır, müdürü dize getiren bir şeyler olmalıydı.

"Bakın Müdür Bey, ben Begonya'yı çok seviyorum ama haftaya sınavlarım başlıyor, bu yüzden bir süre geri dönebileceğimi zannetmiyorum," diye mırıldandım bir elimi kolumun üzerine koyarak sakince.

Adamın gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılırken yutkundu.

"Nasıl yani? Dönmeyecek misin aramıza kızım?"

Neden sürekli kızım diyordu? Önceden bu kadar sevecen değildi. Sırf iftira yüzünden beni attı diye onu mahkemeye vereceğimi falan mı düşünüyordu?

"Yakın zamanda bir işe başvurmayı düşünmüyorum," dedim eğilip zarfı alırken. "Lütfen bu kalan parayı kabul edin, sizden isteğim bu."

"Ama Ada..."

"İyi günler Müdür Bey." Hafifçe selam vererek yanından geçtiğim sırada, kapıyı açıp çıkarken arkamdan seslendiğini duydum.

"Ama bir şeyler içmeye falan geleceksin değil mi kızım? Sana kapımız her zaman açık!"

Koridora çıktığımda doğru düzgün düşünebildiğim söylenemezdi. Az önce içeride ne olmuştu öyle? Koridorun sonunda, kafe salonuna açılan kısımda, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde kasaya yaslanmış ve onu izleyen gözleri görmezden gelen Varis'i gördüm. Kafe hâlâ sessizdi. İnsanlar konuşuyorlardı ama masaya eğilerek fısıldaşıyorlardı.

Hazal yanımıza geldiğinde ben Varis'in yanına ulaşmıştım. Kollarımı göğsümde birleştirerek karşısına dikildiğimde doğrulup bana baktı.

"Sen mi yaptın?"

"Neyi yapmış?" Hazal şokla Varis'e döndü.

Varis onun tepkisini umursamamıştı. Seslice bir nefes vererek, "Ne yaptın?" diye sordum. "Patronumu da mı tehdit ettin? Farklı yöntemler kullandın mı bu sefer? Öldürmekten başka yaratıcı fikirlerin de olduğunu düşünüyorum. Zavallı adamın karşımda dizlerinin üzerine çöküp özür dilemediği kaldı."

Hazal'ın nutku tutulmuştu. Eliyle bir karış açılmış ağzını kapatarak bana baktı:

"Deme..."

"Patronunla konuşmadım bile," dedi Varis. "Eğer sorduğun buysa."

Etraftakileri umursamadan yüzüne yaklaşıp öfkeyle gözlerine baktım:

"Senin benim hayatıma karışmaktan başka bir işin yok mu?"

Grilikler yeniden dumanlanıyordu.

"Senin hayatın benim işim."

Buraya gelerek ne yaptığını zannediyordu? Bütün bu hareketleri ne anlama geliyordu?

Varis Adin hiç olmadığı kadar canımı sıkıyordu.

Hazal kolumu tuttuğunda, "Ada tamam, tamam sakin ol, bak herkes buraya bakıyor," diye mırıldandı sessizce beni geri çekmeye çalışarak.

Nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışırken etrafa bakıp herkesin gözlerini üzerimde hissettiğimde bir anlığına başım döndü ama alnımı ovaladım ve Hazal'ın kolunu üzerimden çekerken tekrar Varis'e baktım. Bu böyle olmayacaktı. Burada olmayacaktı.

Varis'in kolunu ceketinin üzerinden tuttuğumda, kaşlarını çatarak koluna baktı.

"Benimle gel," dedim tok bir sesle Hazal'ın yanından geçerek, onu da peşimden sürüklerken. Masaların arasından geçtik ve Begonya'dan çıktık. Kaldırımın üzerine adım attığımızda kolunu bıraktım ve ona dönerek yanımıza park edilmiş arabasını gösterdim.

"Git."

Kafeye geri döneceğim sırada önüme geçip yolumu kesti.

"Hayır."

"Varis, dur artık." Gözlerinin içine baktım. "Tamam mı? Dur artık. Lütfen. Lütfen."

"Duramam," diye fısıldadı, çenemi iki parmağının arasına alıp, hafifçe üzerime eğilirken yüzlerimizi eşitleyerek. "İstesem de duramam."

"Ne zaman?" Ayağımı mızmız bir çocuk gibi yere vurdum ve bu sefer fısıldayarak sordum. "Ne zaman duracaksın?"

"Bana evet dediğinde," dedi net bir sesle, gözlerimin içine bakarken grilikleriyle.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Prens karanlığa bir ışık yaktı, yaktığı ışıkta
kelebeğin kanatları yandı.
Güneş yine de aydınlatır mıydı, kıyametin
ardından sabahı?"

Reha
Önceki Gece

Elimdeki birayı kafama dikip önümdeki masaya doğru ittikten sonra, geriye yaslandım ve kafamı geriye atarak gökyüzüne baktım. Bir anlığına, arkadan gelen müzik ve insan sesleri kesildi. Teras partisiyle ilgili sevdiğim şey buydu: Bina çok yüksek olduğundan bütün İstanbul'da yıldızlara en yakın bizmişiz gibi hissettiriyordu o an. Ama sevmediğim yanları da çoktu: Birincisi, keşler damlayabiliyordu, ikincisi de gelenler çok yılışık olabiliyordu.

Kafamı bir saniyeliğine sağıma çevirdim; havuzun önünde, en köşedeki koltuklarda oturuyorduk. Alper'in kucağındaki kız, kulağına sürekli komik olduğunu düşündüğü şeyler fısıldıyordu ama Alper, ona sadece güzel olduğu için

gülüyordu. Varis tekli koltuğa yayılmış, bacaklarını uzatmış, telefonuyla ilgileniyordu. Koltuğunun tam arkasında dakikalardır dikkatini çekmeye çalışan, bu havada askılı giyinmiş bir sarışın vardı ama durumunun ümitsiz olduğunu ve denemeye değmeyeceğini tek bakışta söyleyebilirdim. Varis kızlarla ilgilenmiyordu, tek bir kızla ilgileniyordu; o da başka bir yönden.

Şu an evde kitap okuyor olabilirdim ya da uyuyor da olabilirdim. Öğleden sonra yeni antrenörümüz canımıza okumuştu, şimdiden Barış Hoca'yı özlemiştim ama haftaya geri döneceğini ve sadece yeni bir bebeği olduğu için izin aldığını bildiğimden dayanıyordum.

Partiler sıkıcıydı. Etrafımdaki kızlar sıkıcıydı. Sürdükleri rujla ya da memeleriyle ilgilenmiyordum, biriyle olsun, iyi bir sohbet kurabilsem zamanın hızlı geçmesini sağlayabilirdim ama bir bakışta kimin nasıl biri olduğunu anlayabildiğim insan sarraflığım sağ olsun, efor bile harcamak istemiyordum. Özellikle bu gece.

"Reha Koç, yalnız ve sıkılıyor. Yanılıyor muyum?"

Esmer bir kız yayıldığım koltuğun kenarına oturduğunda ilk fark ettiğim şey uzun bacakları oldu. Elleriyle, dalgalandırdığı kahve saçlarını omuzlarından geri iterek bembeyaz dişleriyle gülümsediğinde bir şans vermeyi düşündüm.

"Bir partiye geldiysen sıkılmaman gerekir."

"Ama sen sıkılıyorsun." Dirseğini omzuma koyduğunda bir bakış attım.

"Olabilir."

"Sıkılmaman için bir şeyler yapabiliriz," dedi dudaklarını birbirine bastırıp dikkatimi o yöne çekerek.

"Nasıl şeyler?"

"Sen karar ver."

Hafifçe yüzüme eğilip fısıldayarak söylemişti, eli kolum-

dan aşağılara giderken, gözlerimi devirerek ellerini üzerimden çektim ve "Havamda değilim," diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırarak ciddi olup olmadığımı sorguladı ama çok beklemeden gitti. Huh. En azından gururluydu. Bazen gitmiyorlardı.

"Varis Adin, Instagram'da bir kızı mı stalklıyor?"

Alper de benimle aynı anda Varis'in arkasındaki kıza dikkat kesilirken Varis, sakince gözlerini telefonundan önüne çevirdi. Kız, her birimizin suratını fark ettiğinde gerilmişti. Esprili davranmaya çalışarak arkadan çıktı ve Varis'in yanında dikildi.

"B-ben yanlış bir şey mi söyledim?"

Varis ona bir şey söylemedi. Geldiğinden beri ilk defa yüzüne baktı. Bu, git demekti. Kız mesajı almış gibi suratı bembeyaz kesilerek, topuklularının üzerinde içeri koşturmaya başladığında Alper yanındaki kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız gülerek içeri gitti.

"Evet, Varis Adin, Instagram'da kız stalklamak ne demek oluyor?" Alper gözlerini kısıp, dalga geçercesine gülerek koltuğunda öne geldi ve dirseklerini dizlerine koyup ellerini birleştirdi.

Alper'e bir bakış attım ama şerefsiz, o kadar çok içmişti ki uyarıyı anlamıyordu bile.

Varis geldiğinden beri hiç kımıldamadığı, yaslanmış olduğu koltuktan başını mekanik bir hareketle Alper'e döndürerek, "Kaç bardak içtin?" diye sordu. "Üstüme kalma yine, taksiyle gidersin."

"Şampiyonumuzun sinirler mi bozuk biraz?"

"Oğlum, sus lan sen de," diye homurdandım araya girerek. Alper'in nalları dikmesi için sarhoş olmasına bile gerek yoktu, hafif çakırkeyf olduğunda bile Varis, adamın kafasını koparacak hâle geliyordu. Her seferinde de nasıl Varis'e bulaşmayı başarıyordu ama.

"O değil de..." Önünde sonunda söyleyeceğimi biliyordum, madem konusu açılmıştı, bahsetmenin tam zamanı olabilirdi. "Futbol takımında bir arıza var."

Varis ilgilenmediğini belli ederken kafasını tekrar geriye yaslamış, gözlerini etrafta gezdiriyordu. Alper koltuktan kalkıp yanıma geldi ve elini omzuma koyup yapmacık bir şekilde gözlerini pörtletti.

"Deme?" Daha sonra cıklayarak önüne dönmüştü. "Kardeşimize mi bir ayarı oldu?"

"Oğlum sen içme lan." Alper'in omzumdaki kolunu kucağına atarken Varis'in dikkatinin tekrar buraya çevrilişini keyifle izledim. "Ada'yı sıkıştırmış soyunma odasında."

Ada. Anahtar isim buydu. Begonya güzel bir kafeydi, bazen takılırdık. Varis, çok çiçek böcek adamı olmadığından yolu düşmezdi ama geçen gün öğrendiği ufak bir bilgi sayesinde, Kumsal ve arkadaşlarının peşine takılmıştık. Kafenin müdürü, genelde garsonları güzel kızlardan seçer ve çiçekli önlükler giydirir diye, çiçek kız diyorlardı garsonlara. Gerçekten de öyleydi, hepsi çiçek gibiydi. Alper, özellikle, konu kız düşürmek olduğunda garsonlar konusunda tecrübeliydi. Her ne kadar gözü Pamuk Prenses'in üzerinde gezinse de...

Antrenmandayken, Serkan'ın yeni Begonya garsonunu nasıl ballandıra ballandıra anlattığını geçen haftadan beri dinliyorduk ama kim olduğunu bilmiyorduk. Öğrendikten sonra, işler biraz değişmişti.

Varis'in kulakları, ne zaman sinirlense dişlerini birbirine geçirdiği gibi dikilirdi. Yine dikildi. Yavaşça başını bana çevirdi ve bomboş gözler, saniyeler içinde alev aldı. Yumruk gibi sert ifadesine kaldırdığı kaşı eklenmişti.

"Ne yapmış, ne yapmış?"

"Hangi Ada?" diye sordu Alper sarhoşluğun verdiği sa-

laklıkla. "Şu Serkan'ın anlattığı baldan tatlı olan kumral mı? Biz tanışmadık mı onunla ya?" Omzuyla omzumu ittirdi hafifçe. "Yarın bir gidip baksak mı, he? He?"

Varis ters ters Alper'e baktı:

"Sik gibi dikileceksen her içtiğinde, içme Alper. İçme."

"Lan sus, şimdi dayak yiyeceksin benim başıma kalacaksın." Alper'i omzundan ittiğim gibi koltuğa yattı ama saniyeler içinde hacıyatmaz gibi tekrar dikildi. Bu sefer beynine kan gitmiş gibiydi.

"Ha... Şu Ada..." Kocaman açılan gözlerini etrafa çevirerek eliyle ağzını kapattı.

Gözlerimi tekrar Varis'e çevirdim.

"İçeride ne olmuş bilmiyorum, spor salonuna girerken kızla çarpıştık. Korkmuş gibiydi. Okula koştu. İçerisi de fenaydı, Mert basmış galiba, o iti kızla. Sağlam dövmüş."

"Mert?" diye sordu Varis kaşlarını kaldırarak hafifçe doğrulurken. Dirseklerini dizlerine yasladı ve kafasını sallayarak aşağılarda gezdirdi. Dilini yanağına bastırıyordu. Varis Adin'i sinir etmek de mümkünmüş. Gerçi ne diyorum ben? Alper'in sarhoş olduğu bir geceden bahsediyoruz.

"Aynen abicim, o Mert." Kafamı salladım. "Tam olarak o Mert. Niye bir şey söylemedin?" diye sordum Varis'e bakarak.

"Kız resmen, sırf seninle birlikte boş bir tuvaletten çıktığı için muameleci damgası yedi. Bütün okul öyle sanıyor. İnkâr edebilirdin. Bütün bunların da Kumsal'ın başının altından çıktığını biliyorsun."

"Bütün okulun öyle bilmesi daha iyi o zaman." Varis düşünceli bir şekilde geriye yaslandı. "Belki Mert gibi cıvıklar uzak dururlar bundan sonra."

"Ve köşelerde sıkıştırırlar, soyunma odalarında mesela," diyerek araya girdim. "Etrafında erkek olmasın kafasının

çok ileri gittiğini düşünmüyor musun? Batu gibi arızalar kızın çok üzerine gidebilir. İşlerin ne kadar çirkinleşebileceğini biliyorsun."

Varis'in kaşları çatılmıştı.

"Götleri yiyorsa denesinler."

"O öyle olmuyor Adin." Kaşlarımı kaldırarak elimi saçlarımdan geçirdim. "Neden gidip konuşmuyorsun kızla açık açık? Neden başından beri bu öfke?"

Grilikler buz gibiydi.

"Siktir git Reha."

"Hayır hayır, ciddiyim," dedim ellerimi sallayarak. "Bir şekilde teklif et. Kendi yanına çek. Yanlış anladığını anlat."

"Kabul etmez."

"Etmesini sağla."

Alper araya girdi:

"Kabul etmezse öpüp benimsin dersin. Var mı öyle dünya ulan?"

Elimi yumruk yapıp kolumu Alper'e geçirdim.

"Kus lan şuraya. Ciddiyim bak, kafan yerine gelecekse kus şerefsizin oğlu."

Alper'in az önce içeri yolladığı kız, ellerinde iki kadehle geri döndüğünde kafamı iki yana sallayarak seslice nefes verdim. Kız gelir gelmez Alper de kalkıp peşinden gitmişti. Gözlerim etrafta gezinirken Pamuk Prenses'i köşede, birkaç arkadaşıyla gülerek sohbet ederken gördüm; o an, her ne kadar içeceğini yudumluyor olsa da gözleri Alper'i takip etmişti.

Al birini vur ötekine.

"Ne yapacaksın?" diye sordum Varis'e. Ayağa kalkmıştı.

Yanımdan geçip gitti.

Uyumayacağını biliyordum, çok uyuyan bir tip değildi.

O zaman nereye gidiyordu?

Varis Adin gecenin bir yarısı nefret ettiği evine gidip, bütün geceyi orada geçirecek biri değildi.

O zaman, okula gidiyordu.

Yüzmeye.

Hiçbir zaman, insanları yeterince iyi anlayacak kadar tecrübeye sahip olmadım. Nasıl iletişim kurulurdu? Dil ile. Konuşarak, yazarak, duyarak. Nihayetinde kelimeler ile. Bu yüzden kitaplar alıp raflarıma dizdim, sırayla ve sabırla okudum onları, her bir mecazi cümlenin altını çizdim: İki kere anlamak için, karakterleri ve tiplemeleri aklıma kazımak için, öğrenmek için... Babam neden uzun saatler çalışsa da geceleri uyuyamıyor, kahve ve sigarasıyla balkonunda oturuyordu? Pamuk hala bazen çok üzgün oluyordu, o kadar üzgün oluyordu ki küçükken onu mutfağımızda ağlarken gördüğümde o akşam yaptığı yemeklerin tadı tuzlu geliyordu. Gözyaşlarıyla yaptığı için, diye düşünürdüm. Mustafa abi de babam ve Pamuk haladan farklı değildi, hem o da bazen çiçeklerle konuşurdu bahçeye bakarken, penceremin altından duyardım.

Okuyabildiğim ilk günden beri insanları okuyarak öğrenmeye çalıştım.

Sonra bakışlarla tanıştım.

Ve kelimeler birer birer düştüler mantığımdan.

Ertesi gün çabuk gelmişti, okuldaydık. Formamı üzerime geçirmiş, saçlarımı atkuyruğu yapmış; yüzümü, suyu bulduğum her yerde tekrar tekrar yıkamıştım bu sabah. Ayılmam gerekiyordu, uyanmak istiyordum ama uyanamazdım çünkü bir rüyada değildim.

Çisem kahverengi termosundaki kahveden bir yudum aldıktan sonra koridor duvarına yaslandı ve böylece Aral'la biz de durup yanında dikildik.

"Anlamadığım bir şey var," dedi kalın kaşlarını çatarak bana bakarken. "Madem senden hoşlanıyor, neden bunca zaman eziyet etti?"

"Teknik olarak eziyeti o değil, kuklaları yapmış oluyor ama eziyet eziyettir." Aral kaşlarını kaldırdı.

Suratımı buruşturarak ellerimi havada salladım.

"Benden hoşlandığı kim söyledi?"

Çisem gözlerini kısarak baktı.

"Sen söyledin. Havuza kilitleniyorsun, kıstırıp çıkma teklifi ediyor; hasta oluyorsun, evine geliyor; kafeye gidiyorsun, seni kovan patronun mucizevi bir şekilde mum olmuş. Biz gelmeden önce dışarıda tartışırken suratlarınızın ne kadar yakın olduğunu söylememe bile gerek yok bence. Sanki ona çekiliyorsun."

Dün akşam, Begonya'dayken Çisem'e nerede olduğumu söylediğim bir mesaj atmıştım. Okul çıkışı Aral'la henüz evlere dağılmadıklarından Çisem'in *Audi*'sine atlayıp gelmişlerdi. Varis'le kafenin önünde tartışırken Çisem'le Aral'ın arabadan çıktıklarını görünce şok olmuş ve daha fazla Varis'le tartışamamıştım. Ona arabasını gösterip son bir kez gitmesini söyledikten sonra, kendimi Çisem'in arabasına nasıl attığımı hatırlamıyordum bile. Başka bir kafeye gidip yemek yerken onlara her şeyi anlatmıştım.

"Ruh hastası ya," diye homurdandım sinirle gözlerimi kaçırırken. "İki metre öteden konuşamıyor."

"Konuşamıyor mu, uzak mı duramıyor?"

Aral şaşkınlıkla Çisem'e baktı:

"Sen kimin tarafındasın ya?"

"Ben arkadaşımın yanındayım tabii ki Aral, ama dürüst

olmaya çalışıyorum. Varis Adin'in bir kıza asıldığı nerede görülmüş?" Çisem kolunu omzuma atıp beni kendine çektikten sonra, kafamın üzerine bir öpücük kondurunca güldüm. "Gerçi benim bebeğim de öyle sokaktan geçen her kıza benzemez. O yüzden şaşırmadım."

"Benden hoşlandığı falan yok, eziyet etmeye çalışıyor sadece." Çisem'in kolunu nazikçe çektikten sonra tekrar doğruldum ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ayrıca çıkma teklifi falan etmedi."

Evet, çıkma teklifi etmemişti. Bunu çok net bir şekilde dile getirdiğini hatırlıyordum. *Ben sana çıkma teklifi etmedim. Ben sana benimle ol dedim.* Tüylerim diken diken olurken istemsizce vücudum titredi ve seslice nefes verdim.

Aral saçlarını karıştırıp bir bakış attı.

"Ben de seninle aynı şekilde düşünüyorum Ada. O sosyopat bunca zaman sana tek kelime etmedi, şimdi yanına yaklaşıyorsa mutlaka vardır bir derdi."

Çisem kafasını sallayarak onayladı:

"Aynen de, Ada'yla çıkınca ne olacak? Asıl düşünmemiz gereken şey bu."

"Ha, kabul edeceğimi düşünüyorsun yani." Şokla Çisem'e baktım.

"Hayır tabii ki," dedi Çisem elini omzuma koyarken. "Ben sadece derdi ne onu anlamaya çalışıyorum. Yani ne elde edebilir bu ilişkiden?"

Aral'ın bakışları korkutucu bir sakinle bana döndü.

"Birkaç defa sıkıntıdan ablamın aşk romanlarını karıştırmıştım. Birinde bir iddia olayı dönüyordu. Çocuk kızı kapıp yatağa attı, sonra da herkesin önünde, partide terk etti."

"Yuh!" Çisem öğürerek ellerini kaldırınca şokla ona baktım. "E oğlum, sen de! Vur dedik öldürdün."

"Ne ya?" Ellerini açıp sordu Aral. "Olabilecek şeyleri söylüyorum sadece. Ona bakılırsa zorbalık da çok eski bir olay değil mi? Neden hâlâ yapılıyor o zaman?"

"Nerede büyüdün ya sen?" diye sordu Çisem. "Gerçek dünyada daha neler neler olabiliyor, biliyor musunuz acaba Aral prensim? Siz güvenli kalenizde gizlenirken biz dolabımızdan içeri ketçap döktüklerini gözlerimizle izlemek zorunda kalıyorduk da."

"Tamam ya, sakin olun," diyerek araya girdim ve ellerimi ikisinin arasına koyarak yükselen tansiyonu indirmeye çalıştım. Derse yirmi dakika vardı. "Şu an sizi yalnız bırakmak, bombanın fitilini ateşlemek gibi olacak biliyorum, o yüzden sınıflara geçelim. Ders arası buluşuruz."

"Tamam da... benim öğretmenler odasına gitmem lazım." Çisem çattığı kaşlarını rahat bırakarak bana döndü. "Geçen günkü sınavdan düşük aldım, kağıdımı kontrol edeceğim."

Kafamı salladım.

"Benim de kütüphaneye gitmem lazım. Birkaç kitap vardı, sınav haftası için almam gerekiyor."

Çisem kafasıyla onayladıktan sonra Aral'a sertçe bakarak, göz temasını kesmeden yanımızdan ayrıldı ve merdivenlerden aşağı indi. O gittikten sonra Aral'ın gözleri bana dönmüştü.

"Çok mu aptalca bir şey söyledim?"

"Aptalca değildi ama zorbalık o kadar da eski moda bir şey değil," diye mırıldandım. "Şu an kütüphaneye gitmem gerekiyor, sonra konuşalım mı?"

"Seninle kütüphaneye kadar yürüsem olmaz mı? Derse kadar yapacak hiçbir şeyim yok."

Çisem'le tartıştığı için morali bozulmuş gibi görünüyordu. Kafamı salladım ve koridorda ilerlemeye başladık.

"Sana geçen gün önerdiğim kitaplara baktın mı?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Maalesef, hiç vaktim olmadı."

"Ödünç verebilirim," dedi gülümseyerek. "Zaten çoğu orijinal dilde olduğu için siparişlerinin eline ulaşması uzun sürer."

"Bana ödünç kitap vermek istemezsin."

"Niye? Çok mu kötü kullanıyorsun?"

"Kötü kullanmak değil de..." Önüme dönüp alt dudağımı hafifçe ısırdım. "Ben çoğu cümlenin altını çizer, kenarlara notlar falan alırım kitap okurken. Bir kitabı iki kere okumak istemediğimden de senden ödünç alıp, hiç çizik atmadan kitabı geri vermek zorunda kalırsam bu benim gibi agresif bir okuyucu için zor olur."

Seslice nefes vererek güldü.

"Pekâlâ, agresif okuyucu, o zaman sana sipariş verebileceğin güvenli bir satıcının linkini atarım."

"Bak bu işime yarar işte. Teşekkürler." Ona gülümseyerek kütüphanenin kapısını açıyordum ki tam o sırada içeriden çıkan kişiyi fark ettim.

Varis. Zamanlama harika.

Elinde iki yabancı dergi ve kalın bir kitap tutuyordu, muhtemelen az önce kiralamıştı. Bu sabah kışlık formaya geçtiğimizden üzerinde basketbol takımının ve Safir'in ambleminin işlendiği koyu gri ceketi vardı. O daha elini uzatmadan kapı açıldığı için elindeki bilim dergisinin arka kapağını okuyan bakışları, bir anda kafasını kaldırmasıyla benim suratıma kilitlendi. Hâlâ gülümsüyordum, Aral'a gülümserken suratımı ona çevirmemle nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. Gözleri, gözlerimden biraz aşağıya, dudaklarıma düştüğünde gülüşüm soldu. Suratımı dümdüz hâle getirirken boğazımı temizleyip önüme döndüm.

Eee, çıkmayacak mıydı?

Tekrar ona döndüğümde hâlâ bana bakıyordu.

"Çıkmayacak mısın?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan kafasını bir sağa, bir de sola salladı.

"Kapıya, çıkmak için gelmedin mi? Açmak üzereydin," diyerek şansımı zorladım.

"Fikrimi değiştirdim."

Aral'a döndüm. Kaşlarını çatmış Varis'e bakıyordu. İkisi arasında gerginliğin daha fazla büyümesini istemediğim için ilk adım atan ben oldum ve içeri geçtim. Varis'in yanından geçerken aşırı kasılmıştım, kolumdan tutup çekecek diye korkuyordum. Sabahları derslerden önce, bütün okul ya kütüphanede ya da kafeteryada olurdu. Varis'le, özellikle de o muamele dedikodusundan sonra yan yana görülmek istemiyordum.

Aral bakışlarını çekmeden yanından geçip gittikten sonra yanıma ulaştığında kütüphanenin arkasına doğru ilerlemeye başladım.

"Benim alacağım kitaplar üst katta, sen gez istersen. Alıp gelirim."

"Çizgi romanların oradayım," diyerek başıyla onayladı Aral.

Koyu ahşap merdivenlerden çıkarken kafam yine patlayacak gibi olmuştu. Varis Adin sadece çıkıp gitse olmuyor muydu?

Tarih bölümünde derste adı geçen kitaplardan birini arayıp bulduğumda diğerini birkaç raf boyunca aradım. Olması gereken yerde değildi. Bildiğim kadarıyla dersle ilgili kitaplardan en az yirmi kopya oluyordu, bir ihtimal hepsi kiralanmış olabilir miydi?

Elimdeki kitapla merdivenlerden inerken etrafta gözlerimi gezdirdim ama Aral görünürde yoktu. O kara melekten

de iz yoktu. Doğruca danışmaya ilerledim ve bilgisayarın başındaki gözlüklü adama kitabın ismini sordum. Aldığım kitabı da ne olur ne olmaz diye kiralamıştım.

Kayıtları açtı ve kafasını kaldırdı:

"*The Grapes of Wrath*, değil mi? *Gazap Üzümleri*. Steinbeck. Bir kopya daha olması lazım, hepsi kiralanmamış." Gözlerini etrafta gezdirdi. "Bir masalara göz at istersen belki henüz yerine bırakılmamıştır."

Umutsuzca kafamı salladım. Eğer Kumsal beni iki gün önce kapalı havuza kilitlememiş olsaydı şu an, o kitap elimdeydi ve çoktan okuyup özetini çıkarmış olurdum. Böylelikle edebiyattan çakacak duruma gelmezdim. Etrafım böyle zehirli insanlarla doluyken sıralamamı yükseltmem nasıl beklenebilirdi ki?

Bahane üretme Ada, ara bul.

Seslice nefes vererek gözlerimi masalarda gezdirdim. Bu okulda beni seven dört kişi vardı: Bir numara Çisem, iki numara Aral, üç numara biyoloji öğretmeni ve dört numara, her ne kadar dolaylı yoldan ve yapay da olsa babamın okula yaptığı bağışlar sayesinde, müdür. Geri kalan kişiler, günahı olsa benimle paylaşmazdı.

O iyi insanlar o güzel atlara binip çekip gittiler, ne güzel söylemiş Yaşar Kemal diye düşündüm masaların üzerinde kitabı ararken.

Daha sonra boş bir masaya oturmuş test çözen Reha Koç'un yanında duran kitabı gördüğümde sözün devamını getirdim: *Demirin tuncuna, insanın piçine kaldık.*

Ne yapsam? Doğrusunu söylemek gerekirse Reha'nın kibar bir çocuk olduğunu biliyordum ama daha önce hiç muhabbetimiz olmamıştı. Tek kelime etmemiştik. Bana nasıl tepki vereceğini ya da Varis gibi gıcıklık yapıp yapmayacağını bilmiyordum.

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

Dikildiğim yerde sıçradığımda, başını test kitabına gömmüş Reha sakince kafasını kaldırıp bana baktı. Hafifçe gülümsüyordu, en azından suratı dümdüz değildi. *Biraz ifade*, diye düşündüm aklıma Varis gelirken. *O kaya gibi sert suratına biraz ifade tak.*

"*Gazap Üzümleri,*" diye mırıldandım, aramızdaki birkaç adımı da atarak masasının üzerindeki kitabı gösterirken. "Kiralayacak mısın?"

"Hayır," dedi Reha kibarca, arkasına yaslanırken. "Çoktan okudum. İki kere."

"İki kere?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Sen bile iki kere okuduysan kesin sınavda çıkacaktır."

Reha'nın sözlü derslerdeki dehası tartışılmaz bir gerçekti. Çocuğun bir kez olsun, yüz altında not aldığını ne görmüş ne duymuştum.

"Boşa çıkan umutların, hüzne dönüşen sevinçlerin arasında insanların tutunma çabasını ve onurlarını keskin bir dille anlatan muhteşem bir kapitalizm örneği. Ahmet Hoca bahsetmeden önce iki kere okumuştum, bugün ne kadarını hatırlıyorum diye üzerinden geçmek istedim. Kiralamama gerek yok, istiyorsan alabilirsin."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok ihtiyacım vardı."

Gözlerimi kırpıştırarak ağzım açık, kurduğu cümleleri hazmetmeye çalıştım. *Yirmi birinci yüzyıldayız ve böyle bir erkek yaşıyor. Hem de daha on sekiz yaşında ve lise sıralarında. Bu ülke için umut var.*

Öte yandan, böyle nazik ve bilgili biri, neden Varis Adin gibi bir şerefsizin en yakın iki arkadaşından biriydi ki? Uzun zamandır birlikte oldukları için alışkanlık mı yapmıştı?

"Sen iyi misin?" diye sorduğunu duydum, dalgınlığım tuzla buz olurken.

Derin bir nefes aldım.

"İyiyim, neden sordun?"

"Geçen gün olanları duydum. Şu Batu denen herif seni kıstırmış."

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı kaçırdım.

"Biraz... öyle oldu evet. Bir yandan umarım disipline gidip iyi bir ceza almıştır diye düşünüyorum ama bir yandan da babası politikacı olduğu için, müdürün onu ellemelerine bile izin vermeyeceğini biliyorum."

Reha kaşlarını kaldırdı ve sandalyesinde bana doğru dönerek elindeki kalemi çevirmeye başladı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kafamı salladım.

"Buranın nasıl bir yer olduğunu hepimiz biliyoruz."

"İçin rahatlasın diye söylüyorum, o çocuk bir daha seninle aynı mekândaki havayı bile soluyamaz."

Kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

Kolunu kaldırdığında basketbol takımının ceketi saatinin üzerinden sıyrıldı ve bakışlarını bileğine çevirdi.

"Tahminime göre yaklaşık bir saat önce eşyalarını paketleyip İstanbul'un bu yakasından ayrıldı da o yüzden çünkü."

Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım.

"Nasıl yani? Anlamıyorum, biraz daha açık konuşur musun?"

"Cenazesi kalktı diyor."

Bir anda yanağımın yanında hissettiğim sıcaklıkla yana çekilip kafamı çevirirken bakışlarım grilikleri buldu. Varis Adin ne zamandan beri arkamda dikiliyordu? Ve ne hakla kafasını omzumun üzerinden uzatıp bana bu kadar yaklaşabiliyordu?

Etraftakilere baktım ama neredeyse herkes, ders başlayacağı için kütüphaneyi terk etmişti.

"Ben kalkayım artık, ders başlayacak," dedi Reha ayağa kalkarken, başıyla kitabı işaret ederek. "Kitabı almayı unutma Ada."

Reha'ya kafamı salladım ve teşekkür ettim. Saniyeler içerisinde dev gibi rafların arasında kaybolup gitmişti.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" diye sordum Varis'e ters bir bakış atarken.

"Sen benim bulunduğum yerlere geliyorsun." Elleri cebinde, öylece dikiliyordu. Suratı her zamanki gibi ifadesizdi ama grilikleri gözlerimi süzüyordu.

"Burada olduğunu bilsem işimi daha sonra halletmeyi seçerdim," diye mırıldandım kendi kendime.

"Cenazesi kalktı derken ne demek istedin?"

"Ne anladıysan onu."

"Çocuğu öldürmediğine göre?" Kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı kaldırdım ve cevap vermesini bekledim.

Bana doğru iki adım attı ve bum, karşımdaydı. Kütüphanenin ışıkları bile, bu çocuğun açısına göre yerleştirilmiş gibiydi. Fotoğraf çekiminde falan değildik, etraftaki bütün unsurların ona uyum sağlaması kötü biri olmasına karşın hiç hoş değildi.

"Diyelim ki öldürdüm," dedi tok bir sesle.

"Cezasını çekersin."

"Peki o?" Kaşlarını kaldırdı. "O, yaptığı şeyin cezasını nasıl çekecek?"

Dalga geçercesine güldüm.

"Sana inanamıyorum. Beni neredeyse beni taciz eden çocuğu, karşında savunacak hâle getiriyorsun."

"Bana cevap ver."

"Peki sen?" diye sordum başımı kaldırıp ona dikleneerek. "Sen yaptıklarının cezasını nasıl çekeceksin Varis?"

Hafifçe yüzüme doğru eğildi ve "Sana bir sır vereyim," diye fısıldadı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım." Ekledi. "Henüz. Bu hikâyenin kötü adamı başka."

Kaşlarımı kaldırarak, "Henüz?" diye sordum. "Henüz?"

"Neden şaşırdın? Bana ilk başta kötü damgası yapıştıran sendin."

"Bana okulun ilk günü bir damga yapıştıran sendin." Suratımı buruşturdum. "Hiçbir şey yapmadığını söylüyorsun ama tek bir şey yapman bile yetti. Bir gün çıkıp benimle ol diyorsun, ertesi gün gelip beni, bana yapacaklarınla tehdit ediyorsun. Sen nasıl bir ruh hastasısın?"

"Sana yapacağım şeylerin senin hoşuna gitmeyeceğini söylemedim," dedi dudakları hafifçe kıvrılırken.

Elimi ona tokat atmak için kaldırdım ama bileğimden yakaladı. Nasıl? Görmemişti bile. Bakışlarını başından beri benden ayırmamıştı.

"Otoparktayken haklıydın, seni tehdit eden bir şerefsize, tokadı tabii ki yapıştırmalısın Ada. Ama burada sana hiçbir kötü niyetli söz sarf etmedim. Bana tokat atabiliyorsan ben sana izin verdiğimdendir, bunu unutma."

"Bırak kolumu." Dişlerimin arasından konuştum. "Senden iğreniyorum."

"Benden iğrenmiyorsun," diyerek kolumu bıraktı ve yavaşça doğrularak ellerini ceplerine soktu. "Sadece henüz kabullenmiyorsun."

"Neyi?"

Cevap vermedi, öylece yüzümü süzdü.

"Ders başlayacak, matematik dersine geç kalmak istediğinden emin misin?"

Derin nefesler alıp verirken, öfkeyle suratına bakıp yanından geçerek ayrıldım. Danışmanın önünde, Aral elinde birkaç kitapla bekliyordu.

"Ben de sana bakıyordum, beni satıp sınıfa gittin sandım."

"Seni satıp sınıfa gitsem pek de satma olmazdı, dersim matematik," diyerek onu kolundan tuttuğum gibi kütüphanenin dışına sürükledim ve sınıfa kalan yolu koştum.

Kapıyı tıklatarak içeri girerken ya da öğretmene geç kaldığım için özür dilerken aklımda tek bir şey vardı. Varis Adin, dersimin matematik olduğunu nasıl biliyordu?

İlk ders arasında Aral ve Çisem'in arasını düzelttim. Birlikte kafeteryaya inip içecek bir şeyler aldık ve yağmur durduğu için biraz bahçede dolaştık. İkinci ve üçüncü ders aralarında ise Çisem'le sınıfta ödevleri tartışıyorduk, Aral bize katılmıştı. Öğle arası için zil çalana kadar günün ne kadar sakin geçtiğini düşünmeden edememiştim. Sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Kimse bana muameleci etiketi yapıştırmamıştı, sınıftaki çocuklar yine ağızlarıyla taklit etmemişlerdi, Kumsal bile ortalıkta görünmemişti. Gerçi bu, ilk aradan sonra dışarı çıkmadığımız için de olabilirdi.

Öğle arası Aral, yemekhanenin önünde arkadaşlarına el sallayarak yanımıza geldiğinde Çisem, ona kendi arkadaşlarını sattığıyla ilgili bir şaka yaptı ama gülüşerek yemekhaneye girdiler. Yemekhaneye girerken Çisem'le telefonlarımız aynı anda mesaj sesiyle çınlamıştı. Üçümüz de kapının önünde durduğumuzda Çisem'le aynı anda telefonlarımızı çıkarttık ama tüm yemekhanede yankılanan inleme seslerinden telefonuma odaklanamıyordum. Mesajlar kısmına girdiğimde siyah ekran bir videonun gönderilmiş olduğunu fark ettim. Numara gizliydi.

"Ada?"

Videonun oynatma tuşuna bastım. Üzerimde gözler hissediyordum.

Video biraz karanlıktı ama dizlerinin üzerine çökmüş

kumral bir kızın, yatağa oturmuş bir çocuğun penisini ağzına aldığı çok net bir şekilde görülüyordu. Çocuğun suratı yoktu ama inleyerek bir isim söylüyordu.

Aral bir anda elimden telefonumu çekip aldığında titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı kaldırıp iki yakın arkadaşıma baktım. Çisem'in gözleri kıpkırmızı olmuştu, genelde çok üzüldüğünde ve sinirlendiğinde gözlerinin etrafı, sanki pembe bir kalemle çizilmiş gibi kızarırdı. Aral'ın da mavilikleri büyümüş ve dudakları şokla aralanmıştı.

"Bana benziyor," dedim fısıltıyla ama sesimin çıktığından pek emin değildim.

Çisem kafasını olumsuz anlamda sallayarak elimi tuttu ve etrafa baktı.

"Ne bakıyorsunuz be! Önünüze dönsenize!"

"Ada!" Kafamı kaldırabildiğimde, yanlarındaki insanlarla çekinmeden konuşarak bana bakan insanların arasında Derin ve Kumsal'ı gördüm. Kumsal doğrudan suratıma bakıyordu ama bir şey söylemiyordu, onun yerine bakışları ve kıvrılan dudakları çok iyi konuşuyordu zaten. Bana bağıran yanındaki kişiydi, Derin'di.

"Gecen nasıl geçti?"

Çok ucuz bir numara. Çok ucuz. Çok ucuz. Çok ucuz.

"Muameleci."

"İlgi orospusu."

Yanımızdan geçen bir grup öğrenci laf attığında Aral, hiddetle dönüp esmer bir çocuğun kolunu tuttu.

"Ne dedin sen?"

Çocuk sırıttı.

"Düşünce özgürlüğü?"

Aral çocuğun kolunu o kadar çok sıkıyordu ki çocuk da öfkelenmişti. Çisem aralarına girerek Aral'ın elini indirdi ve "Değmez," diye mırıldandı.

Küçük bir çocuk gibi parmaklarımı Çisem'in hırkasına geçirdim ve hafifçe çektim. Çisem bana döndüğünde, "Gel buraya," diye söylendi ve elimden tuttuğu gibi beni yemekhanenin dışına sürükledi. Yandaki kızlar tuvaletine girdiğimizde lavabonun önünde konuşan iki tane kız vardı, ellerinde telefonlarını tutuyorlardı. Ne konuştuklarını biliyordum. Beni görünce surat ifadeleri değişmişti.

Çisem onları kovdu:

"Çıkın çabuk."

"Senin mi lafını dinleyeceğiz be?" diye sordu kısa saçlı olan, çirkef bir tonda.

Ama benim arkadaşım da bazen çok çirkefleşebiliyordu. Elimi bırakmadan iki kızın arasında gözlerini dokudu.

"Ya şimdi çıkarsınız ya da şubelerinizi öğrendiğim gibi canınıza okurum."

Gözlerini devirdiler ama çıktılar. Onlar çıkarken içeri Aral girmişti.

Çisem, "Burası kızlar tuvaleti," dedi ama Varis gibi o da dinlemedi. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

"Şu an buranın neresi olduğu önemli değil."

Ellerimi soğuk suyun altına tutup suyu yüzüme çarptım.

"Kim yapmış olabilir bunu?" diye sordu Aral, Çisem'e çatık kaşlarıyla bir bakış atarak.

"Bilmiyorum, milleti penislerinden tanıyamam ya?" Ellerini beline koydu ve bir ileri, bir geri yürümeye başladı.

"Adımı inliyordu ya," diye homurdandım midemin bulandığını hissederek. Gerçekten bulanıyordu. Kabinlerden birine koşup klozete eğildiğimde teneffüste yediğim çörek ve içtiğim kahvenin tadını kusmukla birlikte aldım. Hepsi çıktı. Çisem peçete uzatıp arkamı pat patlarken ağzımı sildim ve sifona basıp ayağa kalktım.

"İyi misin?" diye sordu Aral, kabinin kapısından içeri kafasını uzatırken.

"Eve gitmek istiyorum."

"Tabii ki eve gitmek istiyorsun." Çisem elini saçlarından geçirdi.

"Eve gitmenin doğru bir tercih olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı Aral, ben kabinden çıkarken.

"Eğer böyle bir iftiradan sonra eve gidersen sadece onların düşündüklerini doğrulamış olursun."

"İlgi orospusu olduğumu mu doğrulamış olurum? Muameleci etiketi yedikten sonra, çocuğun birine sakso çekerken videom çıktı diye mi? Bundan nasıl temize çıkacağım bir fikrin var mı senin?"

"Aral haklı olabilir Ada," diye mırıldandı Çisem ellerini omuzlarıma koyarak. "Şu an seninle uğraşan kişi de tam olarak bunu istiyor. Senin gitmeni. Eğer şimdi eve gidersen ve onlara güçsüz olduğunu gösterirsen bu onlara sadece zevk verir, zafer kazandıklarını düşünürler."

"Sözlü iftira bir yere kadardı..." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ama bu kadar ileri gidebileceklerini hiç düşünmemiştim."

"Ben de."

"Benim sana olanlardan bile haberim yoktu," diye mırıldandı Aral, omuzlarını kaldırarak. "Bunca zaman aynı okulda olduğumuza inanamıyorum gerçekten."

"O senin saflığından." Çisem hafifçe gülümseyerek Aral'ın saçlarını karıştırdı. "Dedikoducu olmayan iyi insanlarla takılmış, uslu uslu ders çalışıp kitap okumuşsun. Tabii ki kötülük senden uzakta olacaktı."

"Kötülüğün o kadar da uzakta olduğunu düşünmüyorum, sen benim ablamın nasıl biri olduğunu biliyor musun?" diye sordu Aral. "Gerçi o da hak edene, hak ettiği şekilde karşılık verdiği için bu hâlde."

"Zaten böyle birinin ne kadar kötü bir ablası olabilir?" Kafamı salladım.

"Ablan o kadar deli biriyse çağır da şu okuldakileri bir dize getirsin," diye homurdandı Çisem. "Kötünün hakkından daha kötü gelir."

Öğle yemeğimizi yemekhanede yemedik, kafeteryadan paket bir şeyler yaptırıp bahçedeki kapalı çardaklardan birinde oturduk ve yanında sıcak bir şeyler içtik. Hava ne kadar serinlemiş olursa olsun; yanında, sohbeti seni sıcak tutacak insanlar olduğunda etrafındaki bütün kötülüğü unutabiliyordun.

Ama kötülük çok uzakta değildi, Aral haklıydı. Öğle arası bitince sınıfa döndüğümde sürekli o video açılmıştı ve inleme seslerini dinlemek zorunda kalmıştım. Birkaç kere cevap verip sustursam da işe yaramamıştı, bir süre sonra Çisem bile laf yetiştirmekten yorulmuştu. En son biyoloji dersinin ortasında birisi videoyu açınca hoca duyduğu sesle arkasını döndü ve elindeki tahta kalemini indirerek çatık kaşlarla sınıfa baktı.

"O neydi?"

"Hiç hocam," dedi arka sıralardan bir kız. "Bir arkadaşımız tam da bu dersle ilgili bir etkinliğini videoya çekmiş de."

Gözlerimi devirerek geriye yaslandım ve elimdeki uçlu kalemin ucunu avucuma bastırdım.

"Çocuklar," diye mırıldandı biyoloji hocası, topuklularının üstünde dönüp öğretmen masasına oturarak.

"Bu okula gelmeden önce avukatlık yapıyordum, biliyor musunuz? Hukuk bilmek bana çok şey kazandırdı. Mesela, ne kadar güçlü bir aileniz olsa da birinin özel bir videosunu çekmenin cezasının dokuz aydan başladığını biliyorum." Elindeki tahta kaleminin kapağını sakince kalemin ucuna yerleştirdi. "Tabii iş paylaşmaya girince, üzerine bir altı ay daha ekleniyor." Ayağa kalktı ve sıraların arasında sakince

yürümeye başladı. "Peki bu tarz bir iftiranın bedeli ne biliyor musunuz?"

Çisem el kaldırdı:

"Diğer suçlarla birlikte toplam üç yıl yedi ay yapması gerekiyor hocam."

"Evet, çok doğru, ama geçen ayki denetlemeden sonra on sekizini doldurmamış birinin de çocuk sayıldığını dikkate alırsak ki bu çocuk pornografisine girer... O etkinlik videosunu çeken yetenekli ellerle tanışmak isterim gerçekten."

Biyoloji hocası yanımdan geçip giderken bana bakmamıştı ama bir elini omzumda hissetmiştim. Fark ettirmeden destek vermişti. *Bu kadına bayılıyorum.* Gerçekten kötü tarafına denk gelmek istemezdim.

Dersten sonra Çisem, iki şişe suyla birlikte kafeteryadan Aral'la döndüğünde sınıf boştu ve ben de pencerenin kenarında oturuyordum. Yağmur yağıyordu. Kafam patlayacak gibiydi. Kapıdan girecek birini beklemiyordum ama yine de yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra böyle bir olayda gelmesi gerekmez miydi? Yoksa inanmış mıydı videoya?

Bana neydi ki? Varis Adin'in söyledikleri saçmalıktı. Ruh hastasının tekiydi. Onun çıkıp gelmesini falan beklemiyordum.

"Şu Batu şerefsizinin okuldan atıldığını duydum," dedi Çisem, su şişelerinden birini bana uzatıp karşıma kurulurken. Aral da ellerini ceplerine sokup yanımızdaki sıraya kalçasını yaslamıştı.

"Piç kurusu hak ettiğini bulmuş."

"Evet, ama kim hak ettiğini buldurdu? Olay orada." Çisem bir yudum su aldıktan sonra gözlerini gözlerime iliştirdi.

"Ne?" diye sordum ağzındaki baklayı çıkarmasını isteyerek.

"Siz Varis'le bayağı yakın oldunuz gerçekten. Hayatta inanmazdım, başına gelen şeylerin sebebi olan çocuğa dönüp bakacağına."

"Benim Varis Adin'le yakın olduğum falan yok!" diye bağırdım kendime hakim olamayarak. "Dönüp baktığım falan da yok."

"O yüzden mi sürekli gözlerin kapıda?"

Şaşkınca Çisem'e baktım:

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bunun o sosyopatla ne alakası var?"

"Batu'yu bu okuldan attırabilecek kim geliyor aklına?" diye sordu Çisem, hafifçe öne eğilip bakışlarımı yakalamaya çalışarak. "Sence kim yapabilir bunu?"

Kimin yaptığını çok iyi biliyordum ama Çisem'in söyledikleri doğru değildi. Ben Varis Adin'e dönüp bakmıyordum. Onu beklemiyordum. Onunla hiçbir ilgim yoktu!

"Sakin olun kızlar," dedi Aral şaşkınca aramıza girerek.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Aralcığım, iki kız tartışırken araya girilmez." Çisem tatlı bir dille gözlerini kırpıştırarak konuştu. "Hele kızlardan biri Çisem Laleli, diğeri de Ada Kandemir'se, mümkünse sessiz kalıp izleyici olmanı tavsiye ederim. Başın yanabilir. Ayrıca biz kavga etmiyoruz, sadece her zamanki gibi Ada'nın kendine dürüst olmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Ben kendime dürüstüm!"

"Hadi oradan. Pabucumun yalancısı." Çisem oturduğu yerde bağdaş kurarak suyu yanına bıraktı ve ellerini birleştirdi. "Bak Ada, kimse burada seni yargılamıyor ama bu çocuğun da bu hareketleri hayrına yapmıyor olduğu açık."

"Ne için yaptığı umurumda değil. Hiçbir şekilde, hiçbir koşulda onunla ilgilenmiyorum. Kendisi çok istiyorsa boşa çabalamaya devam etsin, çabası da umrumda değil. Bu okuldan herkesi kovamaz ya?"

"Ya kovarsa?"

"Sen kimin tarafındasın Çisem?"

"Senin tarafındayım Ada." Uzanıp ellerimi tuttuğunda bahçeye dönmüş bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Ben tabii ki senin tarafındayım. Sadece kafanın içinde neler olup bittiğini tahmin etmek zor ve sen de son noktaya gelene kadar kendini tutan birisin. Gerçekten iyi misin?"

"Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü ya da söylediği önemli değil," diye mırıldandım. "Üzülmüyorum. Gerçekten. Ama o video... O video çok fazlaydı. Gerçekten çok iğrenç hissettim."

"Ay, vallahi sarılmaktan nefret ediyorum ama şimdi ahtapot edeceksin beni. Gel kız buraya."

Çisem dizlerinin üzerinde doğrulup üzerime atılırken, gülerek kollarımı etrafına doladım. Her zaman hoş kokuyordu, parfüm takıntısı vardı. Son doğum gününde ona aldığım parfümü sıktığını fark edince gülümsemem iyice yüzüme yayıldı.

Aral bir elini benim, diğerini Çisem'in omzuna koyup hafifçe pat patladığında gülmeden edemedik. Zil çaldığında Aral sınıfına geçmişti, biz de sıralarımıza dönmüştük. Diğer ders boyunca kimse ağzını açamadı. Bir süre de olsa o videodaki sesleri duymamak aklımı toplamama yardımcı olmuştu.

Ders bittiğinde eşyalarımızı topladık. Çisem'le otoparka giden koridorda ayrılacaktık ama bu sefer bırakma teklifinden kaçamadığımda, daha doğrusu kaçmak da istemediğimde onunla birlikte otoparka yürüdüm. Aral'a mesaj atmıştık ama evi, çok daha farklı bir rotada olduğundan reddetti. Yol boyunca eski pop şarkılarından ve Çisem'in rock listelerinden rastgele şarkılar açıp bağıra çağıra şarkı söyledik. Zaman çabuk geçti. Evimin önünde indiğimde Çisem bir ton şey tembihlemiş, akşam ders çalışırken FaceTime yapma sözü almış ve öyle gitmişti.

Şüphesiz ki günün en iyi noktası Pamuk halanın mutfakta yine döktürmüş olmasıydı. Gri eşofman takımımı üzerime geçirdikten sonra, öğlen çok bir şey yiyemediğimden peynirli makarnadan biraz alıp salatayla birlikte televizyonun karşısına kuruldum ama ne televizyondaki yemek programına odaklanabildim, ne de yediğim yemekten iki çataldan fazla alabildim. Aklıma sürekli video geliyordu ve midem bulanıyordu.

Akşam saat dokuza kadar ders çalıştıktan sonra bitik hâle geldiğimde Çisem'le FaceTime'ı kapattık ve kitap okumak için yatağıma yayıldım. Daha sonra aklıma, sabah kütüphanede Varis'e sinirlendiğim için almadan çıktığım kitap geldi. *Siktir.* Yarın hafta sonuydu ve pazartesi sınavlar başlıyordu. Elimdeki romanı kapatıp yanıma attıktan sonra yastıklarımdan birini suratıma bastırarak çığlık attım. Bir an önce kalkıp internette, romanın orijinal dil pdf hâlini bulmam gerekiyordu. Tablete atarsam okumam kolaylaşabilirdi ama elektronik kitap okumaktan nefret ediyordum ve sürekli dikkatim dağılıyordu.

Komodinin üzerindeki telefonum titreştiğinde Çisem'in bir şey attığını düşünerek telefonu elime aldım ve ekrana baktım.

Varis Adin: *Uyudun mu?*

Birincisi, Varis'in numarası bende ne arıyordu? İkincisi, kim kaydetmişti?

Telefonumun Kumsal'ın elinden, kısa süre de olsa Varis'in eline geçtiğini hatırlayınca onun kaydettiğini düşündüm. Şifreyi kırmak çok da zor olmasa gerekti. Bilgilerinin üzerine tıklayıp ismini değiştirdim hızlıca.

Ada: *Numaramı sil.*

Variserefsiz Adin: *Yani uyumadın.*
Ada: *Sana ne?*

Bir süre cevap gelmesini bekledim. Yaklaşık bir dakika sonra telefonum elimde titreşti.

Variserefsiz Adin: *Ne yapıyorsun?*
Ada: *Sana söyleyeceğimi düşünmüyorsun herhalde?*
Variserefsiz Adin: *:)*
Variserefsiz Adin: *Söylemek istemiyorsan o zaman ben tahmin etmek zorunda kalacağım :)*

"Aptal," diye mırıldandım kendi kendime.

Ada: *Kitap okuyordum. Oldu mu?*
Variserefsiz Adin: *Kitabın bende.*
Ada: *Ne kitabı?*
Variserefsiz Adin: *Gazap Üzümleri.*

Kütüphanede bıraktığım kitaptan bahsediyordu. O mu almıştı?

Ada: Götüne sokabilirsin.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktım ve kitabımı da alıp odamdan çıktım. Gerçekten sinirlerim bozulmuştu. Ayakkabılarımı giyinip anahtarlarımı aldım ve kapıyı kapatıp kapalı bahçeye yürüdüm. Gece aydınlatmaları açıktı. Kapıyı açtıktan sonra içeri yağmur kokusu girmesi için açık bıraktım ve içerinin aydınlatmalarını açarak uzun koltuğa ilerledim. Çiçeklerim iyiydi, etraf da temizdi. Pamuk hala, geçen sefer Mustafa abi açelyaları taşıdıktan sonra etrafı

temizlemiş olmalıydı. Koltuğuma oturup ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra ayaklarımı uzattım ve bir süre yağmuru dinleyip boş boş tavanı izledim.

Burası benim gizli mabedimdi. Bu dünyada en çok sevdiğim yer, kış bahçemdi. Yazın yıldızları izlemek için çatıyı açabiliyordum bile; duvarları şeffaf olduğundan dışarıyı görebiliyordunuz, yağmurun nasıl çarpıp nasıl sürüklendiğini de.

Son sınıfın son aylarından nasıl sağ çıkabileceğimi bilmiyordum doğruyu söylemek gerekirse. Bar tuvaletlerine numaramın yazılmasının ya da kılıf giydirilebilecek her hareketime hikâye uydurulmasının bu işin gelebileceği son nokta olduğunu düşünmüştüm ama bir video çekip kızı benmişim gibi gösterebilmişlerdi. Böyle yapınca ellerine ne geçmişti bilmiyordum ama... muhtemelen hiç incinmediğim bir yerden incinmiştim bugün.

Aldığın nefesi solutmam bile.

Hiç umurunda bile değildi oysaki. Varis Adin, ne güzel yalan söyleyebiliyordu. İlgisinin bile sahte olduğunu saklayamıyordu. Batu'yu, beni okulda ve kafemde taciz ettiği için okuldan attırabiliyordu ve bununla gözümü boyamayı umuyordu ama bugün olan şeye rağmen hiçbir şey olmamış gibi rahatça mesaj atabiliyordu.

O iyi insanlar o güzel atlara binip çekip gittiler.

Belki de gerçekten gitmişlerdi. Belki kibarlığa, sadakate, nezakete ve hoşgörüye; iyiliğe inanmak aptallıktı. Belki insanlar kötü doğardı ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmak istemeyenler, doğası gereği tembel olan insanoğlu, sadece yaşıyordu işte. Belki de iyi olmak bize bir şey kazandırmıyordur. Bunun farkındadır onlar, biz değilizdir henüz.

Biz, hepimiz mi?

Ben, bir okul arkadaşım hakkında kötü bir şey düşünsem

bile kendimi çok kötü hisseder, düşüncelerimin kötülüğü için bile özür dilemek, arayı kapamak isterdim ama onlar, bu kadar ileri gidebiliyorlardı. Bu kadar kötü olabiliyorlardı ve geceleri başlarını yastığa koyup uyuyabiliyorlardı.

Vay be.

Kötülük gerçekten marifet gerektiriyordu.

Aldığın nefesi solutmam bile.

Nefes alamıyorum ki artık, solutmayasın, diye mırıldandım çatıdan aşağı kayıp giden yağmur damlalarını gözlerimle takip ederek. Kapının önünde omuzları ıslanmış dikilen Varis Adin'i gördüğümde bomboş bakışlarım onunkilerle buluştu.

Ne?

Aniden doğrulurken karnımın üzerindeki kitabı kenara koydum ve ayağa kalktım.

"Senin burada ne işin var?"

"Götüne sokabilirsin, ha?" Kaşlarını kaldırarak, bir eli cebinde, doğrudan üzerime yürüdü. Elinde *Gazap Üzümleri* vardı, karşıma dikilmeden hemen önce, göz temasını kesmeden koltuğun üzerine atmıştı.

"Ne yani, lafıma o kadar alındın ki kalkıp buraya mı geldin?"

"Hayır," dedi tok bir sesle. "Aramalarıma cevap vermediğin için geldim."

Aramış mıydı?

Gözlerimi kaçırdım.

"Telefonumu odamda bıraktım."

Grilikler birkaç saniyeliğine benimkilerden kopup etrafta gezindi. Kapalı bahçemi süzüyordu. Saksıların arkasındaki eski kitaplıktan kapalı şömineye kadar gözlerini gezdirdikten sonra, raflardaki saksılara baktı ve bana döndü.

"Seramı süzmen bittiyse gider misin? İşim var."

"Misafirlerini hep böyle kovar mısın?"

"Hayır... Ama misafirim sensen belli bir noktadan sonra polisi bile arayabilirim. Haneye tecavüzden içeri girersin."

"Ara o zaman, gitmiyorum." Yanımdan geçip koltuğuma oturduktan sonra geriye yaslandı ve yarım bıraktığım kitabımı eline alıp kapağına baktı.

"Böyle ucuz romanlar okuduğunu bilmiyordum."

Kitabımı elinden alıp başına dikildim.

"Bilmene gerek de yok. Kitabıma dokunma."

Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra bakışlarını yüzüme taşıdı.

"Bunu neden yapıyorsun, bilmiyorum Varis ama hareketlerinin altında bir şey olduğunu sezdiğimi bilmeni istiyorum. O yüzden boşuna uğraşma, oltaya gelmeyeceğim. Git."

"Sana ait olan bir şeye, sevmediğin biri dokununca verilen tepkiyi görüyorsun. Ben yapınca neden illa bir çıkar bekliyorsun?"

Çatılmış kaşlarım bir an söylediği şeyi anlayamadığım için gevşedi. Kitabım. Kitabımı sahiplenmemle bizim durumumuzu mu kıyaslıyordu o?

"Neyden bahsediyorsun sen? Gerçekten anlamıyorum. Gerçekten. Bu haftalık Varis Adin'i anlama kotamın sonuna geldim."

Gözlerini bir saniye etrafta gezdirdikten sonra, bir anda ayaklarının üzerinde doğrulunca karşısında dikildiğim için doğrudan yüz yüze gelmiştik. Hareketi sonucu şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, griliklerini benim gözlerime kilitlediğinde, bedenime komut bile veremeyecek kadar gergin hissediyordum. Bir yandan da memnun. *Neden memnun?*

"Bana beni istemediğini söyle, gideyim." Kafasını hafifçe yana yatırmış, göz temasını kesmemişti.

"İyi. Seni istemiyorum. Git şimdi."

Kafasını hafifçe sağa ve sola sallayarak cıkladı, baş ve işaretparmağının arasına çenemi alıp kaçırdığım yüzümü tekrar yüzünün hizasına getirdi. Birkaç saniye boyunca gözlerinden kaçınmayı başardım dudaklarına bakarak ama bu, pek de iyi bir fikir değildi; bu yüzden bakışlarımı yukarı çıkardım ve grilerine döndüm.

"Gözlerimin içine bakarak söyle."

"Bir şeyin değişeceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak anlamsızca suratına baktım.

Kaşlarını kaldırdı.

"Söyle o zaman."

"Tamam." Yutkundum. Griliklerinin içinde fırtınalar kopuyordu. Söyleyecektim ve bitecekti işte. Niye bu kadar zordu? Ama onlar sadece kelimelerdi ve kelimeler bazen iş görmez silah olabiliyordu. "Seni istemiyorum."

İnsanın iki organı yalan söylemezdi: Biri aşağıdaydı, diğeri de gözler. Bir, vücudunun vereceği tepkiyi kontrol edemezdin; iki, gözlerde yalan söyleme özelliği yoktu.

"Okuyacağın kitapta bir cümle var," diye mırıldandı. "Birine ağzınla söyleyemeyeceğin bir şeyi yazmanın hiçbir değeri yoktur." Çenemden elini çektiğinde bir an boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim ama ifademden ödün vermedim. "Birine gözlerinle söyleyemeyeceğin bir sözü de ağzına sürmenin hiçbir değeri yoktur Ada."

Kitaplarda yazan kelimeleri okumak da altlarını çizmek de ezberlemek de kolaydı. Paragraflarca süren diyalogda bir cümle olsun anlamayabilirdin, hatta karakterin düşüncelerini okuyabiliyor olsan da yazar, sana görmek istediğin kadarını göstermemiş olabilirdi ama o cümleleri bir silah hâline getirmek, silahı mermiyle doldurmak ve ateş etmek...

Reha'nın neden Varis Adin'le arkadaşlık ettiğini anla-

yabiliyordum artık. Ya da Varis'in neden Reha'yla takıldığını...

Kelimelerin adamları.

"Söyledim işte, süslü cümlelerinle kendini kandırma." Bir adım geri çekilerek gitmek için döndüm ama bıkkın bir ifadeyle kolumdan yakaladı ve beni masaya yasladı.

"İkimiz de kimin kendini kandırdığını biliyoruz. Bence şansını zorlama."

Üzerime doğru geldiği için ellerimi masanın üzerine koyup kendimi yukarı çektim ve masaya oturdum ama bu, ondan kaçmaktan çok beni sıkıştırmasına neden oldu. *Siktir ya.* Bu pozisyonu nasıl bilmezdim? Bacaklarımın arasında olduğunu hissedince bacaklarımı kendime doğru çektim ve eşofmanlarımın rahatlığı sayesinde, bir saniyede bağdaş kurup kollarımı göğsümde birleştirdim. Yine de yakınımdaydı. Sanki yakın olmadan konuşamıyordu. Dizimin ucu beline değiyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda yakınlığı yüzünden kafamı hafifçe geri çektim ve avuç içlerimi masaya yaslayarak dengemi sağladım.

"Gider misin artık?"

"Gidemem."

"Gidebilirsin. Ayaklarını kullanarak. Bak kapı orada." Kapıyı gösterdim işaretparmağımla.

İşaretparmağımı elinin içine alıp masanın üzerine indirdiğinde, kafasını hafifçe eğerek bakışlarımı yakaladı. *Lütfen git. Vazgeç ve git. Lütfen git.*

"Ne dememi istiyorsun?"

"Evet?"

"Ağzımdan evet çıkarsa ama gözlerim hayır diyorsa ne yapacaksın?"

"Gideceğim."

Kaşlarım çatıldı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben de yoruldum bugün. Koç, öğleden önce ekstra antrenman için kilometrelerce yol götürüp akşamın bu saatine kadar bırakmadı takımı. Yarın devam ederiz artık."

Önce pişkinliğine karşılık gözlerimi devirip bir "hah" sesi çıkardım istemsizce, daha sonra ise bakışlarımı kaçırarak düşünebileceğim bir yerlere odaklanmaya çalıştım. Mesela omzuna. Omzunda sorun yoktu, evet. Geniş, normal bir omuzdu.

Değil mi?

Varis öğle yemeğine kalmadan takımla beraber antrenmana mı gitmişti? O zaman okulda olanları bilmiyordu. Ama nasıl bilmesindi ki? Herkese mesaj olarak gitmişti. Telefonu da mı yoktu yanında? Bütün okula mesaj atan, ona mı atmamıştı?

"Öğlen telefonun sende miydi?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı.

"Günlük antrenman kampına girdiğimizde telefonlar toplanıyor."

Telefonlar toplanıyor. Varis'in videodan haberi yoktu.

Kaşlarını çattı. Yakalamıştı.

"Neden soruyorsun?"

"Hiç," diye mırıldandım. "Önemsiz bir şey."

"Söyle."

Kafamı salladım.

"Gerçekten önemli değil. Şimdi iki saat sana açıklayamam." Gerildiğimde yaptığım gibi alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve bakışlarımı kaçırdım.

Çenemden tuttu, yüzüm yüzüne çevrilirken kaçamayacağımı biliyordum ama neden böyle bir şeyi ona, birilerini ispiyonluyormuş gibi anlatacaktım ki? Saçmalıktı. Varis başparmağının ufak bir hareketiyle, alt dudağımı dişleri-

min arasından kurtardıktan sonra dudaklarımdaki bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Ben yokken okulda bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Ada."

"Hayır."

Başımı tekrar çevirmeye çalıştım ama çenemdeki parmaklarının tutuşu sertleşmişti. Bakışlarımı, yüzümü hizada tutarak yakalayamayacağını fark ettiğinde bu sefer bakışlarımın olduğu yöne kafasını hafifçe eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Uykum geldi," diye mırıldandım, ellerimle çenemdeki elini aşağı indirirken. Yana kayıp bacaklarımı aşağı sallandırdım ve masadan atlayıp etrafından dolanarak koltuğun üzerindeki iki kitabı da aldım. "Ben eve gidiyorum. Sen de git artık."

Kitaplarımla birlikte kapıya yöneldiğim sırada elini bileğime doladığında, duvarlardan aşağı süzülen yağmur damlalarına bir bakış atarak ona döndüm.

"Ne var? Yine izin vermiyor musun? Bu sefer ne söylettireceksin?"

"İyi geceler."

Beni kendine çekmediği için bileğimle elim arasında bir yerden tutsa da aramızda mesafe vardı. Yorgun bir şekilde suratına baktım. Omuzlarım çöktü. *Her neyse.* Bakışlarımı kaçırdım ve elimi çektim. Bir şekilde, dokunduğu her neresiyse dokunuşunu çektiğinde artık bomboş hissettiriyordu.

Işıkları kapattıktan sonra kapalı bahçeden çıkarken arkamdan geldiğini biliyordum. Yağmurda yanımda yürürken konuşmadı. Kitaplarımı kapüşonlumun içine sokmuş ilerliyordum. Onun siyah saçları ve omuzları ıslanıyordu. Ön kapıya ulaştığımda anahtarımı çıkartıp kapıyı açtım ve

dönüp ona baktım. Kapının önünde dikiliyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu.

İyi geceler.

Griliklerine son bir kez bakıp kapıyı kapattım ve arkama bile bakmadan odama yürüdüm.

[redacted]erefsiz Adin: *Evet de.*

Sonra?

Varlserefsiz Adin: *Benimsin.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Uzanma kanatlarına, dokunursan ölür kelebek."

Fırtına bütün hafta sonu sürdü.

Çisem'le yaptığımız piknik planını iptal etmek zorunda kaldık, Pamuk hala da kardeşi rahatsızlandığı için şehir dışına çıkmıştı. Bütün hafta sonu telefonumu kapatıp sınavlara çalıştım. Matematik ne zaman zorlasa test kitabını kapatıp *Gazap Üzümleri*'ni okumaya devam ediyor, önemli yerleri not alıyor, daha sonra matematikle olan mücadeleme geri dönüyordum. *Buradayım, vazgeçmedim...*

Okuldaki sıralamamı en çok etkileyen ders matematikti çünkü bütün derslerimin sınav notları doksan üstündeyken matematik sınavlarında sekseni zor görüyordum. *Tamamen yapamadığımı söylemiyorum ama ya zaman yetmiyor ya da beynim.*

Okulun sitesinde yayımlanan kayıtlarda geçen, seneyi ilk üçte kapatan isimler şaşırtmamıştı: Reha ve Varis genelde değişmeli olarak ilk ikideydi, üçüncü sırada ise Kumsal vardı. Kendimi bulmak için listede bayağı aşağı inmek zorunda kalmıştım. Çisem bile ilk ondaydı. Sorun şuydu ki herkesin notları çok iyiydi; sonuncu olan kişinin not

ortalaması seksen beşten aşağı değildi. Bu da matematiği belirleyici bir etken yapıyordu. Özellikle sınav döneminde hiçbir şey umrunda olmuyordu kimsenin, muhtemelen kafamı en çok dinlediğim dönemdi.

Safir, ilk onda mezun olan herkese "Sarmaşık Birliği" sözü veriyordu.

İlk ona girmekle ilgili birkaç kriter daha vardı tabii, mesela sosyal aktiviteler çok önemliydi. Özellikle takım oyunlarında uzun yıllar oynayan düzenli oyuncular ya da Çisem gibi müzik dehası olan öğrencilerin ortalamasına birçok ek puan ekleniyordu. Varis Adin ya da Reha Koç'un başarısının sırrı tam olarak buydu. Onlar basketbol takımına girdiklerinden beri, okul iki sene üst üste kazanmıştı, üstelik yüzme takımının olimpiyat derecesinde rekorları bile vardı. Hiç sevmediğim kız voleybol takımı bile lisede oynayan bir grup için çok başarılıydı. Safir, notlara önem verdiği kadar sosyal aktivitelere ve takımlarının üyelerine de değer veriyordu.

Benim katıldığım etkinlikler, takım oyunları kadar puan getiren şeyler değillerdi. Yeşilay Kulübü'yle ağaç dikmeye gidiyordum her bahar, okulla birlikte Kızılay'da gönüllü çalıştığım birkaç haftam olmuştu; yakın bir huzurevine öğrenci kimliğimle kaydolup yaşlı amca ve teyzeler için dans etmiş, kitap bile okumuştum. Bir kere de okul tiyatrosunda rol almıştım. Yine de yedekte beklesem bile, voleybol takımına girdiğim için CV'me işlenecek lisans kadar değerli değildi bütün bunlar.

Takım oyunları. Asla beceremediğim, aptal takım oyunları.

Bütün hafta sonu telefonumu elime almasam da Çisem'den, babamdan ve tabii ki Varis'ten gelen mesajlar vardı. Çisem tabii ki edebiyat ve Fransızca notlarını istemişti. *Sıkıldığından doğru düzgün not tutamadığı iki ders.*

Çisem: *Matematik ve geometri notlarımı, stabilolarımla terrrrrtemiz A4'lere geçirdim eğer istersen takasa açığım... Edebiyat ve Fransızca ile :)))*

Ada: *Fransızca not tutmak ne kadar zor biliyor musun sen?*

Çisem: *Para veririm.*

Çisem: *Hem de çok...*

Çisem: Cevap yok...

Çisem: *Karaciğerimden bir parça veririm?*

Ada: *Pazartesi sabahı beni alsan yeter *gözleri yukarı bakan emoji**

Çisem: *Sen iste, ben seni ömrünün sonuna kadar evden alırım yavvvvrum.*

Babam beni iki kere aramış ama ulaşamadığından sınav haftam olduğunu tahmin ederek iyi çalışmalar dilemişti sadece.

Babam: *Telefonunun kapalı olmasından sınav haftasına çalıştığını düşünüyorum, kolay gelsin Adakız'ım :) Çalışırken kuru meyve atıştır :)*

Daha sonra telefonumu açtığımda onu FaceTime'dan aramıştım ve yaklaşık bir saat boyunca konuşmuştuk. Tahmin ettiğim gibi yakın zamanda gelmiyordu. Ona, ehliyet almaktan bahsettiğimde garajdaki beyaz *Jeep*'i kullanabileceğimi ama bakımlarını yaptırmam için önce servise göndermemi çünkü kullanmayalı uzun zaman olduğunu söylemişti. Babamın iki tane arabası vardı, birini iş için birini de günlük hayatta kullanıyordu ve günlük hayatta kullandığı *Jeep* bir süredir garajda yatıyordu. Öyle ki o bahsedene kadar arabanın varlığını unutmuştum.

Ve Varis Adin...

Variserefsiz Adin: *Telefonunun kapalı olmasından sınav haftası için masa başına kapandığın anlamını çıkarıyorum. Kim bütün hafta sonu çalışacak diye telefonunu kapatır ki? O kadar iradesiz misin? (Cumartesi, 12:34)*

Variserefsiz Adin: *İradesizsen iradesizliğini kabullenmelisin. Telefonunu kapatamazsın. (Cumartesi, 23:47)*

Variserefsiz Adin: *En kötü dersin Matematik diye duydum. Sayılarla aranın kötü olduğu, erkek zevkinden belli zaten. (Pazar, 09:56)*

Erkek zevkim hakkında ne biliyordu ki? Ben bile bilmiyordum. Bana düşünceli yaklaşan iki erkekle dışarı çıkmaya yeltenmiştim şimdiye kadar, ikisinin de maske taktığı ve eğlenmek için beni ektikleri sonradan ortaya çıkmıştı. Varis Adin, eğer erkek zevkimden o kadar memnun değilse kendi işine bakmalıydı.

Variserefsiz Adin: *Biliyorsun... Sınavda çıkma olasılıklarını yüzde doksan olarak işaretlediğim sorularla dolu test kitaplarım senin olabilir. (Pazar, 09:59)*

Bir keresinde sınav kağıdını görmüştüm. Matematik kısmında hiçbir işlem olmamasına rağmen full çekmişti. O kadar büyük bir olay olmuştu ki bazıları dile getirmeseler de müdürün sınav sorularının cevaplarını ona verdiği dedikoduları çıkmıştı. Sınav kağıdının yayılması olayı ise tam bir efsaneydi. Cevap anahtarı yayımlandıktan sonraki gece, sınav kağıdına fazladan birkaç matematik sorusu işaretlemek için öğretmenler odasının elektronik anahtar kutusunu hackleyen bir öğrenci, onun kağıdına gelince fotoğrafını çekip Instagram sayfalarına yollamıştı ve bütün sınavların tekrarlanmasına yol açmıştı.

Sonradan, odaya giren üstün zekâlı öğrencinin aile baskısına dayanamayarak intihar girişiminde bulunmasıyla, ailesi olayı öğrenip okula bildirmiş ve çocuklarını yurtdışına göndermişlerdi. Bir daha da cevap anahtarları notlar açıklanana kadar yayımlanmamıştı.

Yani, hayır, Varis Adin bana çözülmüş matematik test kitaplarını verse bile onun yöntemini anlayabileceğimi sanmıyordum. Özellikle de soruların üzerinde kalem ucu bile kırmadan sadece şık işaretleyip geçen biri olması, benim gibi bir salağa yardımı dokunamayacağının kanıtıydı. Teklifi çok iyiydi ve ondan beklemediğim bir şeydi yine de. Derste not tutan biri olduğunu düşünmüyordum, daha çok geriye yaslanıp bütün ders sadece dinleyen ve elinde kalem çeviren birine benziyordu. Daha önce gezi komitesinde görevli olduğum bir seferde, kayıtlı öğrencileri dersten almak için sınıflarına girdiğimde aynen bu pozisyonda yakalamıştım onu. Ben isimleri okuyup imzalı metni hocaya verene kadar pozisyonunu bozmadan gözlerini üzerimde gezdirmişti sadece. O zamanlar sessizi oynuyordu.

Şimdi her ne olduysa bir anda hayatımın içine bodoslama dalmıştı.

Neden?

Variserefsiz Adin: *Şu. Kahrolası. Telefonunu. Aç. Yoksa. Oraya. Geliyorum. (Pazar: 20.21)*

Ve son mesaj tam olarak yirmi dakika önce gönderilmişti. Duştan çıktığım için saçımda havluyla yatağıma uzanarak boş boş ekrana baktım bir süre. Gelir miydi?

Gelirdi.

Mesaj atmak için ekrandaki kutuya tıkladım ama kalem tutmaktan o kadar yorulmuştu ki ellerim, bir de onunla

mesajlaşmayı kaldırabileceğimi düşünmüyordum, bu yüzden profiline girip arama simgesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. İkinci çalışta açtı.

"Sırf mesajına cevap alamadın diye buraya gelemezsin," dedim yatarak konuşamayacağımı anlayıp doğrulurken. Varis Adin'le konuşmanın üzerinizde böyle bir etkisi vardı, kullandığı kelimeler omuzlarınıza yük olup belinizi büktüğünden dik duramıyordunuz. Kaldı ki sandalyede oturmaktan, bugün beynime yeterince kan gitmemişti ve saçmalamak şu an isteyeceğim en son şeydi.

"Arabanın anahtarlarını almış çıkıyordum. Bence gayet de yapabilirmişim." Arka planda ses yoktu, sadece lafını bitirdikten sonra kapanan kapının sesini duydum. *Gerçekten geliyordu.*

"Ruh hastasının tekisin, biliyorsun değil mi?"

"Ruhunun hastası olabilirim Ada ama genel olarak her ruha, sabah akşam hasta gibi mesaj attığım söylenemez."

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum yine. Araya böyle laflar sokmasa ve dümdüz ruh hastası olmaya devam etse olmaz mıydı? Ne zaman taarruza geçsem bana kendi silahımla savunma yaptırıyordu.

"Her neyse. Gelmemen için aramıştım. Kapatıyorum."

"Kapatırsan gelirim."

Ağzım "o" şeklini aldı.

"Senin derdin ne akşam akşam? Sınavlara çalışsana. Çok sıkılıyorsan da yüz, ne bileyim git uyu. Sırf can sıkıntısından benimle uğraşmana gerek yok, ama illa birileriyle uğraşmak istiyorsan numaranı verebileceğin birkaç kız tanıyorum okuldan. Seve seve giderirler canının sıkıntısını."

"Bilemiyorum Ada..." Seslice nefes verişini duydum. Ardından "Canımın sıkıntısı sensin," dedi tok bir sesle. "O yüzden senden başkasının bunu giderebileceğini düşünmüyorum."

Yine yaptı. *Piç herif,* yine yaptı.

"Teklifimi düşündün mü?"

"Düşündüm, Varis. Okuldakilerden korunmaya ihtiyacım olmadığına ve sırf bu yüzden okul hayatımı zehir eden senin yanında duracak kadar aptal olmadığıma karar verdim." Ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladım. "Teklifin bana bir şey sunmuyor Adin. Tek derdim notlarımı yükseltip huzur içinde mezun olmak. Ama ben huzur olmasa da mezun olacağım, neyse ki bununla hiçbir alakan yok."

"Hmm..."

Kaşlarım çatıldı. Odamda dolanan ayaklarım durmuştu. *"Hmm"mı?*

"Ne?"

"Herkesin duvarları vardır Ada, aşılmayacak duvarlar değildir bunlar," diye mırıldandı sakin bir sesle. "Olay şu ki seninkiler kalın da olsa camdan yapılma. Bir kere nerede olduklarını fark ettiğinde içini de görebiliyorsun."

Kirpiklerimi kırpıştırarak dümdüz, duvara baktım birkaç saniye. Yine söylediklerimi kastetmediğimi mi düşünüyordu?

"Tedavi olman gerekiyor."

"Birlikte terapi alabiliriz. Böylece sen de aklından geçirmediğin düşüncelerini ağzına sürmemeyi öğrenirsin."

"Aklımdan geçirmeden konuştuğumu nereden çıkarıyorsun?" Kafamdaki havluyu çıkartıp yatağın üstüne fırlattım. "İşte senin sorunun da bu, Varis Adin. İnsanlara bakıyorsun ve sadece görmek istediklerini görüyorsun, düşünmek istediklerini düşünüyorsun. Ama öyle bir dünya yok. İnsanlar basittir. Ölü gözlerinle beyin emarı çekeceğine ağızlarından çıkanları dinlemeyi dene."

Ölü gözlerinle.

Ölü göz.

"*Ölü gözlerinle* mi?"

Bunu beklemediğini sesinden anlayabilmiştim. Nefesimi tuttum. Öyle bir şey söylememem gerekiyordu. Gerçekten, aklımdan bile geçirmemiştim bunu. Tıpkı söylediği gibi ağzımdan çıkıvermişti düşünmeden.

"Gözlerimin ölü baktığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil..."

Gözlerimi kapattım, bir an ne söyleyeceğimi bilmeden aklımdakileri toparlamak için gözlerini gözümün önüne getirdiğimde omuzlarım çökmüştü. Oradaydı işte... O kadar mavi, hayır, o kadar beyazdılar ki gözleri; o kadar renksizdiler ki sanki gökkuşağını çalmışlardı gözlerinden. Gri. Yalnızca griyi görebiliyordunuz gözlerine baktığınızda. Bir çift düz, güzel kaşın altında simsiyah kirpikler ve o boşluk. Sanki göz yuvalarının içinde olan şey bir çift dipsiz kuyu, kara delik ya da tamamen karanlık boşluktan ibaretti. Gördüğü duyguları yutuyordu, gördüğü her şeyi yutuyordu; ışık geçirmiyordu, böylece hiçbir duyguyu yansıtmıyordu.

Varis Adin'in gözlerinden içeri ışık girmiyordu.

"Birine gözlerinle söyleyemeyeceğin bir şeyi ağzına sürmenin hiçbir değeri yoktur, demiştin hatırlıyor musun?" Hafta sonuna girmeden önceki gece bahçeme geldiğinde söylemişti, *Gazap Üzümleri*'nden alıntı yaptığı cümleyi kendi düşüncelerine uyarlayarak. "Senin ağzından çıkan sözlerin gözlerinde teyidi olmuyor."

Varis Adin konuşan insanları duyuyor, onları dinliyor; içinde bir yerlerde tepki veriyor, mutlaka bir şeyler hissediyordu ama asla gözlerine değdirmiyordu duygularını. Sanki, o bir çift grilik uzun zaman önce felç geçirmişti ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Birkaç saniye konuşmasını bekledim. Ses gelmedi. Kapattığını düşündüğümden, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bakmıştım ama hayır, hâlâ oradaydı.

"Ne oldu?"

"Bunu biri dile getireli uzun zaman oluyor," diye mırıldandı Varis. "Eski defterlerin tozunu kaldırdın."

"Öyle mi?" *Ne söyleyeceğimi bilmediğim bir an daha.*

"Şanslısın Ada, kapatıyorum. İyi geceler."

"Ne..."

Suratıma kapanan telefonun etkisiyle ekranı uzaklaştırıp şokla kilit ekranıma baktım. Az önce, gerçekten pat diye kapatmış mıydı o telefonu? Ne olmuştu bir anda gözlerinden bahsedince? Konu kendisine gelince konuşmayı sevmiyordu ama hakkımdaki teorilerinden bahsederken asla susmuyordu. Belki de duygularını gösterme rahatsızlığı vardı. Tepkisizliği, bomboş suratı bu yüzdendi. Belki de tedavi görmüştü ama bir işe yaramamıştı. Belki bu hâli başına dertler bile açıyordu.

Kafamı sallayıp düşüncelerimden arınmaya çalıştım, ardından saçlarımı taradım ve kuruttuktan sonra doğruca yatağa gittim. Saat dokuza geliyordu ve sabah erken kalkacaktım çünkü Pamuk hala hâlâ İstanbul'a dönmemişti ve sınavlarımın iyi geçmesi için güzel bir kahvaltı etmek istiyordum. Bu saatte, koca bir hafta sınavlarla doluyken bir de Varis Adin karmaşasını aklıma sokamazdım; o çocuğun tek bir lafını çözmek bile saatlerce çıkış yolunu bulmak için labirentte koşturmaya benziyordu.

Ufak bir kâbus gördüm. Yemekhanedeyken mesajla herkese giden kurmaca videodaki kızın gerçekten ben olduğumu, o anın gerçekten yaşandığını ve hatta partideki çoğu kişinin, Varis dahil, yaparken beni izlediğini... Saat beşteki alarmdan yirmi dakika erken uyanmıştım bu sayede. Doğrulup, gözkapaklarımı ovalarken gözlerim yaşlarla dolduktan sonra alarmın çalması için kalan süre, yatakta oturarak bomboş duvara bakmamla geçti böylece.

Aldığın nefesi bile solutmam.

Bu lafı neden aklımdan çıkmıyordu bilmiyordum, belki de o an birinin beni gerçekten önemseyeceğine bir anlık da olsa inandığımdan ve omuzlarımdaki yük, yok olur gibi geldiğindendi. Varis Adin'in sözlerinin bu yüzden bir önemi yoktu. Söylediklerini gözlerinde göremiyordunuz, her şey onun gibi birine inanmamam için işliyordu sanki. İnanmıyordum da. O videodan hâlâ haberi yoktu. Ya da vardı ve önemsemiyordu. Benim de artık umrumda değildi ama yine de bunca sınavın arasında bir de gidip koridordan geçerken hiç olmadığım lakaplarla beni çağıran sevgili okul arkadaşlarımla uğraşacak kişi yine bendim.

İnanç, güç getirir. Bu yüzden Tanrı, kaldıramayacağın yükü omuzlarına vermez denir. Üstesinden geldiğin her bir sorundan güç ve tecrübe edinirsin. Ama böylesine kitaplardan fırlama, korkunç bir zorbalığın üstesinden gelmem, gelecekte nasıl işime yaracak gerçekten merak ediyordum.

Tecrübe torbamda tozlanmasını tercih ederim.

Temizlenip ütülenmiş okul formamı üzerime geçirdim; gerçekten güzel bir formamız vardı ve okuldaki herkesin kurallara uyması hoşuma gidiyordu. Düzensizlik beni rahatsız eden bir şeydi ve bir şekilde, güzel okul formaları beni tatmin ediyordu. Eski lisemde herkes, üniformadan üzerinde sadece bir parça taşırdı, ben ise direkt üniformayı beğenmediğimden giymiyordum. Okul yönetimi okulun sembolünü üzerinde taşıdığın sürece kızmıyor, ceza vermiyordu; ben de armadan toka yapıp her sabah saçımı topluyordum. Bir keresinde disipline gidecek gibiydim, asi dönemlerimdi. Disiplinden önce komitedeki dört öğretmen, ilk olarak ifadenizi alırdı hep. Yarım saat boyunca karşılarına geçip susmadığımı hatırlıyordum, sonunda okul formasının değişmesi için okul sitesinde oylama başlatmışlardı

ama ne yazık ki kafamı dersten kaldırmadığım bir dönem olduğundan tam o sıralar Safir'den kabul mailimi almıştım.

Saçlarımı dalgalandırdıktan sonra aşağı inip kendime, dolapta ne bulduysam içine tıktığım nefis bir tost hazırladım, iyice uyanmak adına koca bir bardak filtre kahveyi yavaş yavaş bitirdiğimde hazırlanma vaktiydi.

Çisem beni aldığında okula erken gitmiş olacaktık, böylece kütüphanede iyi bir yer kapabilir ve ilk derse kadar notlarımızı çalışabilirdik. Her gün üç sınava girecektik, sınav haftasında ders programları tamamen değişiyordu. Sınav aralarındaki teneffüsler uzundu ve her sınavdan önce sadece bir ders vardı; genelde atölyelerde özgür takılabiliyorduk, müzik odalarına dağılan ya da resim yapmak için önlükler giyen öğrenciler oluyordu. Genelde, hava güzelse Çisem'le izin alıp bahçedeki çimenlere uzanıyorduk, değilse de kafeteryada sohbet ediyorduk. Ne yazık ki sınav haftası okulun içinde ders çalışmak yasaktı. Özellikle sınavlardan önceki rahatlatıcı derslerde, elinizde kitap ya da notlar görülürse çalıştığınız dersin sınavından kaç alırsanız alın, az da olsa puan kırılıyordu. Sıralamada bir puanın bile etkisi olduğundan, kimsenin göze alabileceği bir risk değildi bu. O yüzden sınavdan önce çok sıkı çalışmalıydın çünkü başka şansın yoktu.

Safir ve eksantrik kuralları.

Kahvaltıdan sonra odama geçip sakince çantamı hazırladım. Çok şey almama gerek yoktu, gerçi sınav haftası diye okul dolabımdaki bütün kitapları eve getirmiştim. Sadece üzerinden geçmek için notlarımı ve anlamadığım matematik sorularının çözümlerini koydum çantama, ardından dişlerimi fırçaladım ve aynanın karşısında birkaç şey sürüştürdüm; ne zaman sınav haftası gelse beliren gözaltı morluklarımı kapatıcıyla kapattım, biraz canlılık katması için de rimel ve tatlı pembe bir krem ruj.

Çisem geldiğinde saat yediye geliyordu ve sabahın erken saatleri olduğu için hava buz gibiydi. Bacaklarımı daha çok kapaması için dizlerimin üzerine kadar siyah çorap giymiş ve altına da yine dizlerime kadar gelen çizmelerimi geçirmiştim. Sınav haftası insanın kendine özenesi geliyordu nedense. Mesela kırmızı ruj süren Çisem gibi. Sınav haftalarında savaşa gider gibi boyanırdı hep.

"Günaydın," dedim ön koltuğa geçip çantamı kucağıma bırakırken. Emniyet kemerimi taktım ve ona döndüm.

Çisem ölü gibi bir suratla bana döndüğünde, gözlerimi kocaman açarak burun deliklerine sıkıştırdığı peçetelere baktım. Esnerken biri burnundan düşmüştü.

"Oha," dedim boynuna kadar atkıya sarılı hâline bakarak. "Ne oldu sana?"

"Çok pis beddua yedim kesin yine birinden, dün akşam ateşim çıktı otuz dokuza. Aldığım ilacın haddi hesabı yok. Burun deliklerim tamamen kapanmaya karar verdiler, hatta içeri oksijen girebilen bütün yerleri, dükkânı kapattı bildiğin. Fısfıs bile açmıyor Ada. Allah belamı verdi galiba."

Çisem düşen peçeteyi alıp yanındaki kirli peçete torbasına koydu. Yanında bir de termos vardı ve zencefilli, limonlu bir şeyler kokuyordu.

"Geçmiş olsun ya," diye mırıldandım termosunun içindeki çayı koklarken. Kokunun çok azını içime çekmiştim ama o kadarı bile burnumu yakmış, gözlerimi kocaman açmama yetmişti. "Of bu ne? Zehir gibi bir şey."

"O," dedi uzanarak elimden alıp bir yudum alırken. "ayakta kalmamı sağlayan tek şey. Bütün gece ders çalıştım. Bu sefer ilk beşteyim, kararlıyım. Ben ilk beşe giremesem de benimle aynı sınıfta sınava girenler yandı. Hepsini mahvedeceğim. Ben düşersem herkes düşer."

Gülerek önüme döndüm.

"Ben de kapar mıyım o zaman? Matematik sınavından önce nüksetmese yeter, zaten kafam yerindeyken zar zor çözüyorum, bir de beynim burnumdan akarken girersem sınava, listenin sonundan kazırlar beni."

"Şaka ya, bulaşıcı değilmiş. Hastaneye gittik dün gece. Ama istersen torpido gözünde tıbbi maske var. Annem doktora inanmayıp bütün okula dağıtmaya kalkacaktı da eczaneden bir paket alıp engel oldum." Gözlerini devirdi. "Kadın, toplantıları var diye hasta olmamak için üç tane maskeyi üst üste taktı ya, ben çıkana kadar eldiven vardı ellerinde eldiven. Parmak ucuyla sarıldı bana şans dilerken!"

Kahkahalarla Çisem'i dinlerken motoru çalıştırınca okula doğru yol aldık. Sınav haftalarında Çisem'le erkenden gitmeyi seviyordum. Termoslarımıza doldurduğumuz kahveyi, yiyecek içecek sokulması yasak olan kütüphaneye sokup çantalarımızın içinden içiyorduk. İlk dönemin sınav haftaları soğuk geçtiğinden hasta olmamak ve uyanık kalmak için yaptığımız bir şeydi bu. Safir okul yönetiminin bu kadarına da müsamaha göstermesi gerekiyordu ama onları da anlıyordum, okulun kütüphanesi İstanbul'daki çok önemli ve baskısı kalmamış eski kitapların ulaşım kaynağıydı. Ne yazık ki sadece öğrencilere, öğretmenlere ve okul görevlilerine açık bir kaynaktı.

Biz okula varana kadar güneş açtı. Arabayı park ettikten sonra dışarı çıktığımızda otoparkın yarısı doluydu, bu da demek oluyordu ki bu kadar erken gelmemize rağmen geç kalmıştık.

Çisem okul içinde, burun deliklerinde peçete toplarıyla dolaşmak istemediği için peçeteleri atıp son bir umut, birkaç kez sprey sıktı ve zencefilli, limonlu içeceğini bitirmeye çalıştı. Neyse ki kütüphanede yer bulduk, kurulduk; ilk dersin zili çalana kadar da çalışmaya devam ettik.

İlk sınav tarihti, ardından edebiyat. Sınavlarımız İngilizce olduğundan cevaplarımı, cevap kağıdına geçirirken Varis'in kütüphanede unutup gittiğim *Gazap Üzümleri* kitabını, evime kadar getirmesinden minnet duymuştum ki elinde kitapla çıkageldiğinde bu kadar sevinmemiştim yaptığına.

Günün son sınavından önceki ara, uzun öğle arasıydı. Yemekhaneye gitmek istemediğimden Çisem'e bahsettiğimde bunu tahmin ettiğinden, sabah evlerinde çalışan kadına nefis sandviçler hazırlattığını ve arka koltukta bıraktığını söyledi. Ağaçlık alanda oturup ufak bir piknik yapma isteği içimi gıdıklamaya başlamıştı.

Koca bahçenin kenarındaki yeşillikte, büyük bir meşe ağacının altında güzel bir yer bulduk ve oturduktan sonra sandviçlerimize yumulduk. Çisem arada kalıp tekerlemeyle seçtiği soruları bana anlatıyor, cevaplarımızın uyuştuğunu öğrenince, kollarını kaldırıp kısaca sevinç dansı yapıyordu.

Sandviçler kısa sürede bitti, yorgun olduğumdan dinlenmek için sırtımı ağacın gövdesine yaslamış, ayaklarımı da ileriye uzatmış, bahçedeki öğrencileri izliyordum. Çisem başını kucağıma koyup, "Oh be," dedi seslice nefes vererek. "Son sınavdan önceki aranın bu kadar uzun olması insanı daha da geriyor. Bitse de eve gitsek... Gerçi, sanki yarın gelip yine sınava girmeyecekmiş gibi konuşuyorum ben de."

"Matematik çalıştın mı?"

"Çalıştım, çalıştım tabii," dedi gözlerini gökyüzünde gezdirirken. Ellerini de karnına yaslamış, muhtemelen bir piyano parçasını hayali olarak çalıyordu parmaklarıyla. "Ama o işbirliği yapmak istemedi pek. Sınavda ne kadar yardımcı olur bilmiyorum gerçi. Biz soruların iki katı zorlarına çalışsak sınavda on katını soruyorlar biliyorsun."

Kafamı salladım. Soruların zor olmasının sebebi, mantık soruları olmasıydı. Yani daha en başında bize sayıları

bile vermiyorlardı, biz ortaya bir şeyler çıkarıp uygun işlemlerle sonuçları bulmak zorundaydık. Koskoca beş şık vardı ve beşi de birbirine yakın şıklardı, farklı kısımlardaki işlem yanlışlarının çıkaracağı sonuçların şıklarıydı. Safir gerçekten zoru oynuyordu. Hocaların acıması yoktu.

"Pek takılmadılar sanki bugün sana," dedi Çisem gözlerini bahçede gezdirirken.

Kafamı salladım.

"Yaa, ne demezsin. Sınava girdiğim sınıfa ayak bastığım an, sanki soytarı girmiş gibi kahkahalar havada uçuşuyor."

"Seni, sınıfa girdiğinde soytarı girmiş gibi davrandıkları Ada'dan, hoca girmiş gibi davrandıkları Ada'ya çevirmemiz lazım," diye mırıldandı bana bir bakış attıktan sonra gözlerini ileriye çevirirken.

Baktığı yer okulun arka bahçesini, ön bahçeye bağlayan kısımdı. Daha görmeden içimdeki tuhaf dalgalanma hissinin uyandığını fark etmiştim. Alper'in elinde basketbol topunu sektire sektire açık basketbol sahasına yürüdüğünü fark ettiğimde arkasındaki ikiliyi tanımam çok da zaman almadı. Varis, Reha'yla konuşuyordu. Basketbol potasının altına geldiklerinde Alper sahanın ortasından topu potaya attı ve Varis top yere düşmeden kolunu uzatıp eliyle topu kavradı. Ardından bakmadan topu Reha'ya attı. *Bakmadan yakaladı, bakmadan attı.* Bu çocuğun yüzünden başka yerlerinde de gözleri vardı.

Bulundukları yer, bizim oturduğumuz çimenlikten uzaktaydı, bu yüzden rahatça onu izleyebiliyordum. Üzerinde koyu gri okul pantolonu ve kollarını sıyırdığı beyaz okul gömleği vardı. İtiraf etmek gerekirse okul forması bile üzerinde başka duruyordu. Bir eli cebindeyken diğerini kaldırıp kolundaki saate baktı, ardından Reha'yla göz temasını kesip bakışlarını bahçeye çevirdi ve etrafta gezdirmeye başladı.

Yakalanacağımı fark ettiğim an kafamı eğip Çisem'e baktım ama çok geçti. Çisem gülerek suratımı süzdü.

"Bahçenin ortasında çocuğu soymana gerek yok. Yüzdüğü zaman mayoyla geziyor biliyorsun."

"Genel olarak bahçedekilere bakıyorum sadece Çisem..."

Telefonum titrediğinde ceketimin cebinden çıkarıp ekrana baktım.

Variserefsiz Adin: *Uzaktan kesmene gerek yok gözlerin bozulur, her zaman yakından da kesebilirsin biliyorsun.*

Elimle alnıma şaplak attım. Başımı kaldırdığımda Varis doğrudan yüzüme bakıyordu. Alnıma şaplak attığımı gördüğünde dudakları kıvrıldı, ardından Reha bir şeyler söyledi ve önüne döndü.

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm ve dudaklarının kıvrılışını tekrar aklımda canlandırmaya çalıştım.

"Hı-hı," dedi Çisem doğrulup bacaklarını yanına alarak otururken.

"Ne yazdı ne yazdı?"

Görmüş müydü? Telefonuma doğru eğildiğinde telefonu kapatıp cebime attım ve "Operatör mesajı," diyerek geçiştirdim.

"Ne zamandan beri operatör mesajları elini ayağını birbirine doluyor?" Tek kaşını kaldırarak bir bana, bir de dönüp bahçeye baktı Çisem. Alper potaya topu öyle bir açıyla atıyordu ki top fileden geçip ona geri dönüyordu. Varis'in arkası dönüktü, Reha'yla konuşmaya devam ediyorlardı.

"Saçma salak şeyler yazıyor işte Çisem." Omuz silktim. "Oyun oynadığı o kadar belli ki. Video olayını bile, bilmesine rağmen görmezden geliyor."

"Sende istediği bir şey olmalı."

"Benden ne isteyebilir ki? Dünya nüfusunun yarısının hayatı boyunca asla sahip olamayacağı şeylere sahip. Ailesi ülkeye yön veriyor. Notları arşta. Model gibi dolanıyor ortalıkta. Bir derdi yok, sorunu yok. Tamamen can sıkıntısından bana sataşıyor. Belki bu okuldaki her kızı ayağına getirebilir ama beni getiremeyeceğinden, belki de üzerimden ego tatmini yapmaya çalışıyor. Bütün o süslü sözler ve umursuyormuş gibi davranışları sırf bu yüzden."

Çisem ağzını açtı, ardından bir süre boş boş suratıma baktı. Daha sonra gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı.

"Süslü sözler mi? Ne kadar süslü sözlerden bahsediyoruz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp birazını hatırlamaya başladım ama ne zaman aklıma gelse kulaklarımın ısındığını hissediyordum.

"Bir dakika, bir dakika ya, kızım bundan öyle kolay kolay kurtulamazsın. Nasıl süslü sözler söylüyor? Varis Adin'in ağzından duyduğum en süslü söz küfürdür benim."

"Kelime oyunları yapıyor işte." Elimle Çisem'in kafasını uzaklaştırdım. "Abartacak bir şey yok."

"Hmm," diye mırıldanarak önüne döndü ve elleriyle oynamaya başladı.

Çisem her nasılsa öfkesini her şeyi başlatan kişiden çok, devam ettiren okuldakilere yönlendirmişti ve bu yüzden söz konusu Varis olduğunda sanki en yakın arkadaşı bir ilişkiye başlıyormuş gibi heyecanla yaklaşıyordu.

Çisem şüpheli bakışlarını yüzümde gezdirirken parmaklarımla oynamaya o kadar dalmıştım ki yanımıza gelen Alper'i fark edememiştim bile. Basketbol topunu yanıma atıp, "Nasıl gidiyor kızlar?" diye sorarken oturduğunda kaşlarımı çatarak onu süzdüm.

"Senin burada ne işin var?" Çisem'in kaşları çatıldı.

Bir anlığına omzunun üzerinden arkaya bakmıştım ama ne Reha ne de Varis kadrajımda değildi artık. Gitmişlerdi. Ve her nasılsa Alper buradaydı.

"Selam vereyim dedim, niye?" Gülümseyerek gözlerini Çisem'e çevirdi Alper, altında çözemediğim bir anlamla bakıyordu gözleri. Ardından tekrar bana döndü:

"Eee, sınavlar nasıl geçti?"

"Bok gibi."

"Sana ne?"

Aynı anda konuşunca Çisem'le birbirimize baktık. İlk konuşan bendim, onunsa siniri tepesindeydi.

"Acayip negatif enerji alıyorum şu taraftan," diye mırıldandı Alper Çisem'i görmezden gelerek, benden uzak durmak istercesine geri çekilmeye çalışırken. "Kızım sınav haftası tersinden kalkmak, sana soru kâğıtlarında çok pahalıya mal olur bak. Git bir hava al, toprağa bas çıplak ayakla."

Gözlerimi kaçırdım. Aslında Alper'le daha önce konuşmuştum: Kafeteryada su içerken kollarını kakaolu keklerle doldurduğundan bana çarpmıştı ve su üniformama dökülmüştü. Bilerek yaptığını ve okulun geri kalanının beni sinir etme planının bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama yaptığını fark eder etmez özür dileyerek, hem sıkıca sarılıp çok sevdiğini belli ettiği keklerinden bir paket vermişti hem de su almış ve kurulanmam için havlu bulmuştu.

Alper iyi biriydi. Reha iyi biriydi. Varis Adin neden böyleydi peki?

Sessizlik de suçtur bazen.

"Kusura bakma, tersimden kalkmadım ama keyfim yok."

"Özrün kabul edildi Adacığım, sorun değil."

Alper sürekli gülümseyen ve keyif yapan bir erkekti. Ins-

tagram hesabına denk geldiğim olmuştu, hiçbir fotoğrafta yalnız değildi. Sürekli ya antrenmandaydı ya spor salonunda ya da partiliyordu. Küçük yaşta, kendisinin karbon kopyası olan bir erkek kardeşi vardı ve onunla fotoğraflar paylaşmaya bayılıyordu. Kocaman, saray gibi bir evde yaşıyordu. Annesi ünlü bir sunucuydu, muhtemelen güzelliğini ondan almıştı kardeşiyle birlikte.

Alper bir süre yanımızdan kalkmadı. Çisem, sınavlardan sonra gazını alamamış bir şekilde benimle cevaplarını tartıştığı soruların hepsini Alper'e de anlatmıştı. Alper'in sıralamalarını görmüştüm, neredeyse her zaman Çisem'in önünde bir yerde oluyordu.

Sonunda saat son sınav için yaklaşmıştı. Birlikte kalktık, Alper yanımızda olduğu için bahçede yürürken dönüp bakanlar oluyordu. Onları görmezden gelmek her zaman zor olmuştu, bu yüzden telefonumu çıkartıp hava durumuna ve birkaç şeye daha bakıyormuş gibi yaptım.

İkinci kattayken Alper yanımızdan ayrılınca Çisem beni kızlar tuvaletinin yanındaki kör noktaya çekti kolumdan tutarak.

"Alper'den nefret ediyorum. Onunla da konuşuyor musunuz? O çocuğun bir daha yanımıza gelmemesi için her şeyi yapabilirim."

Şaşkınlıkla kaşlarım kalktı.

"Hayır, konuşmuyoruz ama..."

"Ama, ne?"

"O çocuktan hoşlanmadığını bilmiyordum."

"Hoşlanmıyorum," dedi bastırarak. "Hem de hiç."

"Bir nedeni var mı?"

Gözlerini kaçırdı ve etrafta gezdirdi. Sanki söylemek için kafasını toparlıyor gibiydi.

"Babası, babamın şirketine o kadar kötü şeyler yaptı ki

neredeyse iflas ediyorduk." Yutkundu. "Bak, kısacası, aile lerimiz kanlı bıçaklı ve ben gerçekten de o çocuğun etrafın da olmasını istemiyorum."

Kafamı salladım.

"Rahatsız olduğunu fark etmemiştim. Bahçedeyken yani... Sınavlardan bile konuştunuz."

Gözlerini devirerek, "Piç kurusu, benimle oyun oynuyor," diye homurdandı. "Bunca zaman, davetlerde ailelerimizle ne zaman denk gelsek gelip sahte bir gülümsemeyle partiden keyif alıp almadığımı sorar. Aynı sahtelikle cevap veririm. Buna soğuk savaş deniyor."

Yani Alper aslında Çisem için mi yanımıza gelip oturmuştu? Varis ve Reha kaybolduktan hemen sonra yanımızda bitmişti.

"Nasıl oldu da bunca zaman Alper hakkında ağzından hiçbir şey duymadım?"

"Duyamazsın," dedi omuz silkerek. "Bundan sonra da duymayacaksın. Bu ilk ve sondu. O aptal çocukla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Çisem'i, ilk defa bir erkek hakkında bu kadar net ve sert kararlar alırken görüyordum. Hatta alırken değil, Çisem bütün bu çizgileri çok uzun zaman önce belirlemişti. Öyle bir uygulamıştı ki hem de, ruhum duymamıştı ondan bu kadar nefret ettiğini. Konu buysa elbette onun isteklerine saygı duyacaktım. Her şeyden önce, o benim tek arkadaşımdı.

Coğrafya sınavı kolaydı. Son dersten önce Çisem'le kafeteryaya indiğimizde Aral, birkaç arkadaşıyla masalardan birinin etrafına toplanmış sohbet ediyordu. Bizi gördüğünde el sallayıp yanımıza doğru hareketlendi. Çisem'le içecek bir şeyler almak için kafeterya sırasındaydık. Elinde koca bir peçete paketiyle geziyordu.

"N'aber?" dedi Aral, uzamış saçlarından uzun ve ince parmaklarını tarakmış gibi geçirirken. "Sınavlar nasıldı?"

"Bok gibi."

Aral'a döndüm gülerek:

"Sen onun öyle dediğine bakma. Herkese bok gibi diyor ama her seferinde ilk ona mutlaka giriyor."

Aral şaşkınca kaşlarını kaldırdı ve "*vaay*" der gibi baktı Çisem'e. Daha sonra soluk mavi gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Serviste yoktun sabah."

"Sınav haftaları erken gelip kütüphanede yer kapmak için Ada'yı ben alıyorum." Çisem araya girerek öne eğildi ve Aral'a bakarak fısıldadı. "Kızımı elimden kapmak istiyorsan ehliyet al evlat."

"Kimsenin beni bir yere bırakmasına gerek yok, yakında ben ehliyet alıyorum," dedim ellerimi kaldırarak gülerken.

"Öyle mi?" Çisem şaşkınca bana baktı. "Bundan haberim yoktu."

"Benim de yeni haberim oldu," dedim omuz silkerek. "Servistekileri çekmek istemiyorum artık."

Aral dudak büzdü.

"Beni mi yani?"

Kahkaha atarak hafifçe koluna vurdum.

"Tabii ki seni değil Aral. Derin servise kaydolduğundan beri başıma gelmeyen kalmadı. Gerçekten uğraşmak istemiyorum şu kızla artık... Ya da geri kalan plastik arkadaşlarıyla. Üstelik servisin erken alması da bir neden, uykumu yeterince alamıyordum. Bundan sonra en azından yarım saat daha çok uyuyabileceğim."

"Derin'in neden servise kaydolduğunu biliyor musun peki?" diye sordu Çisem, görevliye iki kahve siparişi verirken. "Kaza yapmış, babasının son model arabasını pert

etmiş. Babası da ceza olarak onu servise yazdırmış, özel şoför ya da taksi izni bile vermemiş yani. Kız sürgünde."

Servise binmek onun sürgünü müydü yani?

Aral daha sonra arkadaşlarının yanına döndüğünde, üzerimdeki gözleri görmezden gelerek Çisem'le birlikte kafeteryanın önündeki beton alana çıktım, yağmur yağıyordu. Bu kısım, açık alan olmasına rağmen üstü kapalı olduğundan ıslanmıyorduk.

"Gerçekten çıldıracağım, üç gündür bir dinmedi şu yağmur. Tam bitti diyorum, kaldırımlar kurumadan yeniden yağıyor. Meteoroloji bana böyle söylememişti. Meteoroloji bana soğukların bir süre daha gelmeyeceğini söylemişti."

Çisem sandalyeye oturduğunda ben tırabzana kalçamı yaslayarak kahvemden bir yudum aldım.

"Ben seviyorum bu havayı, yeşillikler daha da canlı geliyor gözüme. Dünya çok gri."

Gri.

Her seferinde nasıl da aklıma düşürüyordum ama?

"Aman ya, yağsın, zaten yarın matematik sınavı var. Daha da kasvet lazım öyle karanlık bir güne."

Gerçekten karanlık bir gün olacaktı. Anlamadığım tonla soru vardı, yaz bitmeden özel ders aldığım hocama, birkaç tanesini sormuştum ama her seferinde bir kopukluk oluyordu sorularla aramda. *Belki de geri zekâlıyımdır. Belki zorlamamam gerekiyordur.*

"Seksen alırsam şükredeceğim," dedim kahvemi üfleyerek bir yudum daha alırken.

"Bana tuzlu kraker lazım, tansiyonum düştü."

Çisem kalkıp kantine girdiğinde gülerek arkasından baktım. Tuzlu çubuk kraker takıntısı vardı. Ne zaman sinirleri bozulsa, üzülse, mutlu olsa, stres yapsa tuzlu çubuk kraker yerdi. Arabasının bagajında marketten kutuyla aldığı bir paket bile vardı.

Sınıfa çıkarken yüzme takımının kıyafetlerini giyinmiş, koridorda yürüdüklerini gördüm. Çisem ağzına attığı krakeri çiğnedikten sonra, "Özel antrenmana gidiyorlar galiba," dedi öndeki tatlı çocukları süzerek.

"Özel antrenman mı?"

Kafasını salladı.

"Bu sene okul, takımlara hırs kazandırmak için şampiyon olma potansiyeli yüksek okullarla anlaşmış. Yarışlardan önce aynı alanda antrenman yapıp birbirlerini ölçüyorlar. Safir bu sene bütün alanlarda şampiyonluk istiyor."

"Antrenmanlara, sınav haftasına geldiğinde bile katılım göstermeleri oyuncular için biraz acımasız değil mi?"

"Hm-hm," dedi krakeri çiğnerken. "Peki aynı güne üç sınav koymaları biraz acımasız değil mi? Safir ne zaman öğrencileri rahat ettirmeyi umursadı ki zaten? Her şeyi bir araya koyup sıkıştırdıkça sıkıştırıyorlar, sanki Üçüncü Dünya Savaşı'na asker yetiştiriyorlar."

Takım üyeleri koridorda ilerlerken gözüm istemsizce Varis'i aradı. O da takımdaydı ama normal antrenmanlara katılmıyordu, bildiğim kadarıyla geceleri tek başına çalışmayı seviyordu. Yine de bu antrenman, yarışacağı kişilerle aynı alanda çalışacağından özeldi, katılması gerekmez miydi?

Sınıfa girdiğimizde birkaç göz bana döndü, arkada bir grup toplanmış bugünkü sınavlardaki soruları tartışıyorlardı. Çisem bitmiş kraker paketini çöpe atmak için ilerlediğinde ben sırama doğru yürüdüm. Aslında camdan bahçeye bakıp hoca gelene kadar manzarayı izlemeyi planlıyordum ama sıramın üzerindeki bana ait olmayan kitabı fark ettiğimde rotam değişmişti. Kitabı elime alıp etrafıma baktım ama kimse umursuyor gibi değildi. Biri burada unutmamış mıydı yani? Sınıftan birine ait değil miydi?

Hoca içeri girerken yerime oturdum ve kitabın kapağını açtım. İsim yazmıyordu, sadece bir harf vardı: *V.*

Sayfalarını çevirdim. Ulaşılması zor, çözmesi ayrı zor olan seçme sorulardan oluşan bir matematik test kitabıydı bu. Ve çözen kişi basit işlemler dışında bütün zor kısımları tek tek not almıştı. Düzgün el yazısı gözüme takılırken test kitabının kapağını kapatıp şaşkınca camdan dışarı baktım. Varis sınıfıma mı gelmişti? Kitabını masamın üzerine mi bırakmıştı? Kimse görmemiş miydi bunu?

Telefonumu çıkartıp sıranın altında ekran kilidini açtım.

Ada: *Kitabını istemediğimi sana söylemiştim.*

Cevap vermesi için bekledim ama telefonuna baktığından emin değildim.

Variserefsiz Adin: *Kitabı al. Eğer yarın doksan üzerine çıkarsan bir dileğimi gerçekleştirmek zorundasın.*

Doksanın üzerine mi? Hayatımda matematikten doksan aldığım tek dönem ortaokuldu. Sınavlara o kadar önem vermeyen eski okulumda bile seksen beşi yalnızca bir kere görmüştüm. Eğer doksanın üzerinde bir not alırsam, hatta sadece doksan bile alırsam bu beni en az yirmi sıra öne taşırdı. Mahkûm olduğum ellinci sıra, bir hayli geride kalırdı.

Ada: *Büyücü falan değilsin, kitabın sihirli bir şekilde matematik becerilerimi geliştiremez biliyorsun değil mi?*

Variserefsiz Adin: *Sadece al ve çalış.*

Sadece al ve çalış. Sınavdan sonra ona geri verdiğim sürece, yirmi dört saatliğine kitabını ödünç almak çok da

kötü bir fikir değildi... Üstelik düşündüğümün aksine kitaptaki soruların altında işlemler vardı, her ne kadar az olsalar da arada kafasından yaptıklarını tahmin edebilir ve temiz sayfalara çekebilirdim.

Kitaptaki sorular altın değerindeydi. Sıranın altından sayfalara göz gezdirirken kendimi altın mademi bulmuş gibi hissediyordum. Bütün sorular örnek soru kitapçığında gördüklerime benziyordu, kitabı okuldaki matematik hocalarından birinin yazdığına neredeyse emindim.

Kapı tıklatıldığında ders bölündü. Zaten hocayı dinlemiyordum, en az on kere okuduğum bir kitap hakkında Fransızca yorumlar yapmamızı istiyordu. Fizik hocasını içeri girerken gördüğümde kaşlarım çatıldı.

"Hocam çok özür dilerim bölüyorum ama müdür yardımcısı bütün öğrencilerin konferans salonunda toplanmasını istedi."

Çisem dönüp bana baktığında ben de ona baktım. Konferans salonunda sunumlar için, ünlü biri ya da bir profesör konuşmacı olarak geldiğinde toplanırdık ama genelde bir hafta öncesinden okulun iletişim panosuna asılırdı afişler. Müdür yardımcısı ya da herhangi bir yönetim kurulu üyesinin öğrencileri daha önce böyle bir araya topladığı görülmemişti.

Hocamız izin verdiğinde ayağa kalkıp teker teker çıktık sınıftan. Koridor doluydu, diğer sınıflar da salona iniyordu. Konferans salonunun girişinde Reha ve Alper'i gördüğümde Çisem eğilip, "Kızım ne diye topladılar bizi bunlar? Sebebini de söylemediler," diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok." Cevabımı verirken gözlerim Reha ve Alper'in üzerindeydi. Etrafa baktım ama Varis yoktu. Bir süre sonra Alper kapıyı es geçip koridorda gözden kaybolduğunda Reha'nın gözleri beni yakaladı ve içeri girerken

peşimize takıldı. Boş yerlerden birine otururken peşimizden geliyor mu diye baktım ama kontrol odasına gidiyordu.

Konferans salonu inanılmaz büyüktü. Okul nüfusunun yarısından fazlasını koltuklarında ağırlayabiliyordu. Kocaman bir sahnesi ve açık kahve, rahat koltukları vardı.

Çisem'le yerimize oturduk, ardından ışıklar sahneye verildi ve müdür yardımcısını kravatını düzeltirken sahnenin kenarında gördük. Dönüp baktığımda bütün koltuklar doluydu, en uzaktakiler neredeyse karınca gibi görünüyordu.

"Neden hiç öğretmen yok?" diye sordu Çisem koltuğuna geri yaslanırken. Az önce ileriye bakmak için ayağa kalkmıştı ve en öndeki, hocalar için ayrılan koltuklarda bile öğrenciler oturuyordu.

Müdür yardımcısı kürsüye çıktığında önce sınav haftasında olduğumuz için kısa bir moral konuşması yaptı, ardından elindeki kâğıttan birkaç kulüp ve gezi duyurusu yaptı. Yaklaşık on beş, yirmi dakika aralıksız konuştuktan sonra veda ederek sahneden indiğinde herkes birbirine bakıyordu.

Koridor tarafında oturuyordum, etraftaki koltuklara bakarken gözüm ileride oturan Kumsal'a daldı. Düzleştirdiği saçlarını tek omzunda toplamış, herkes gibi etrafa şaşkın ve anlamsız bakışlar atıyordu.

"Bu muydu yani?" diye sordum Çisem'e bakarak.

Müdür yardımcısının iyice yaşlandığından ve emekli olması gerektiğinden bahsettiği sırada, telefon titreşince oturduğum koltukta gerildim. Aynı anda ışıklar kapanmıştı, sahneninkiler bile.

Mesaj Varis'tendi.

Variserefsiz Adin: *Orada olmamam çok yazık. Gösterinin keyfini çıkar :)*

Önce burada olmamasının sebebinin yüzme takımıyla antrenmana gitmesi olduğunu düşündüm, ardından sözlerini çektiğim yer, göğüs kafesimin ortasında koca bir korku bıraktı ve o korku kalbimde koca bir delik açtı.

"Çisem," dedim nefesim göğsümde sıkışırken. Çisem telefonumdaki mesajı gördü. "Bir şey yapacak. Bir şey yapacağını biliyordum." Bir anda bütün boğazım kurudu ve bacaklarım uyuştu. "Ne yapacak?"

"Sakin ol," dedi Çisem omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirirken. "Gel kalkıp gidelim buradan."

Burnum sızlıyordu. Bir anda her yer sallanmaya başlamış gibiydi, koltuğumdan kalkacak gücüm yoktu ve karanlık salon işimi zorlaştırıyordu. Varis Adin'in benden nefret ettiğini biliyordum, yaklaşmaya çalışmasının yalnızca beni daha derinden kırmak istemesi olduğunu biliyordum, nedenini bilmiyordum ama sosyopat kişiliği bu kadar açık bir şekilde ortadayken bir nedene ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordum. *Neden düşünmüyordum? Belki de vardı.*

İnsanlarla oyun oynamayı seven manyaklarla ilgili sorun şuydu ki eğlenmekten başka bir nedene ihtiyaçları yoktu.

Nasıl oluyordu da benim çektiğim acı onun gülüşüne neden oluyordu?

Dev ekran aydınlandığında fısıldaşan herkes bir anda sesi kesti. Çisem ayağa kalkmıştı ama onun da dikkati dağılmıştı. Ekrana çok tanıdık bir görüntü yansıtıldı: Bir oda, oturan çocuğun önünde diz çökmüş kumral bir kız, çocuğun cinsel organını tutuyormuş gibi görünüyor, ağzında bir şey varmış gibi sesler çıkarıyor, çocuk inliyor.

Aynı video.

Ama devamı var.

Kız kahkahalar atarak ayağa kalkarken peruğu atıyor ve "Çektin mi?" diyor çeken kişiye.

"Hepsini. Açılar aşırı inandırıcıydı."

Kız çekilince çocuğun yüzü de pantolonunun yeterince aşağıda olmayışı da belli oluyor.

"Ada," diye seslenişini duydum Çisem'in yerine geri otururken bana dönerek. Kolumdan yakaladı. "Bu kızı tanıyor musun?"

"Hayır." Dudaklarım videonun başından sonuna kadar aralık, şaşkınlık içindeydim. Video bittiğinde ekran kardı ve bütün ışıklar açıldı.

Herkesin dikkati bana dönmüştü.

"O değil miymiş?" diye söyleniyorlardı, *"Başka bir kız peruk takıp numara çekmiş,"* fısıldaşmaları kulaklarıma doluyordu.

İçim öfkeyle doldu. Bütün bunlar çok fazlaydı. *Hiç tanımadığım bir kızın, hiç tanımadığım bir erkeğin önünde bana benzer saçlarla oyunculuk sergilemesi, videonun herkese mesaj gitmesi ve duyduğum tüm o aşağılayıcı laflar.* Kim, neden, nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Ne için?

Çisem'in sakin olmamı fısıldayan sesini duyuyordum ama başka bir uğultu daha vardı ve o uğultu Çisem dahil salondaki herkesin söylediklerini basit bir radyo cızırtısına dönüştürüyordu. Dizlerim güç kazandığında ayağa kalkıp hiçbir şey söylemeden salonu terk ettim ve binanın dışına, yağmura yürüdüm. O salondaki hiçkimseye bir açıklama borçlu değildim ben, ne iftira atıldığında ne şimdi aklandığımda. Herkes istediğini düşünebilirdi, hakkımda söylenenler umrumda değildi. Benim sadece kendime odaklanmam gerekiyordu, sadece kendi düşüncelerim ve duygularım önemli olmalıydı.

Ağır ağır yağan yağmurun altında nereye gittiğimi bilmiyordum ama telefonumu çıkartıp Varis'i aradım. Bir kere, iki kere, üç kere çaldı telefonu ama açan yoktu; antrenman

başlamıştı ve o telefonunu diğer tüm eşyalarıyla birlikte soyunma odalarında bırakmıştı.

Bu video onun eline ne zaman, nasıl geçmişti? Ne zamandan beri biliyordu da belli etmemişti? Daha da önemlisi, Varis Adin kim oluyordu da müdür yardımcısından herkesi konferans salonunda toplamasını isteyebiliyordu?

Kapalı spor salonuna yakınken yağmur hızlandığında içeri girdim ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Kimse yoktu. Buradaki havuz boştu, voleybol kortu boştu, önümdeki geniş merdivenlerin arkasında camdan duvarları olan tenis kortunda da kimse yoktu. Merdivenlerden çıkmak yerine ilerlemeye devam ettim. Bu okuldan nefret ediyordum. Bu aptalcasına büyük okuldan, uzun duvarlarından, etrafındaki ormanlıktan, kafeteryadan, yemekhaneden, sınıflarından, konferans salonundan, koridorlarından, tuvaletlerinden... Beni savunmasız bırakan her bir köşesinden nefret ediyordum bu okulun.

Basketbol sahasının kapısı aralıktı. Hafifçe ittirip içeriye adım attığımda sahanın kenarında duran taşıma arabasındaki basketbol toplarını fark ettim. İçeride kimse yoktu. Sahanın ortasına doğru atıldı istemsizce adımlarım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittikten sonra yüksekte duran potayı görmek için başımı kaldırdım, ardından toplardan birini alarak potaya doğru fırlattım. İçine girmedi, aksine pota çemberine çarpıp düştü. Kaşlarım çatılmıştı, basket atamamam sinir bozucuydu. Başka bir top alıp bu sefer beden eğitimi dersinde öğrendiğim gibi bileklerimi kontrol ederek atmaya çalıştım ama yine girmedi.

Tekrar denedim.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Toplar potaya girmiyor, düşüyor, sahanın uzak yerlerine gidiyordu. Neden aptal bir topu bile potadan içeri sokamıyordum ki? Topu potadan içeri bile sokamazken ne yapabilirdim etrafımda olanlar hakkında? Öğrendiğim hareketleri unuttum, öfkeyle, potaya saldırırcasına attım birkaç tane topu. Ardı ardına potayı kırmak istercesine fırlattım. Hiçbiri girmedi, fileyi hedeflememiştim de zaten. Son top da düşüp sahadan sekerek yuvarlanmaya başladığında çıkan tok ses son kez yankılandı kulaklarımda. Kendime nefes almak için birkaç saniye verdim, soluklarım birbirine karışmıştı öfkeden.

Daha sonra bir ses duydum, arkamdan yaklaşan adım sesleri. Nereden geldiğini bile fark etmeyecek kadar dağılmıştı dikkatim. Arkamı döndüğümde yanıma ulaşmasına birkaç adım kalan, uzun boylu, gri bir basketbol şortu ve siyah kolsuz bir tişört giyen çocuğu gördüm. Boş bakan gözleri yüzümde gezindi, ardından bir metre kadar uzağımda durup ayağının dibindeki topu aldı ve parmak uçlarında sabitledikten sonra potaya attı.

Top fileden geçti.

Bütün öfkem, başımın ağrısı ve yükselen ateşim bir anda uçup gittiler. Sabahtan beri topu sokmak için uğraştığım fileden içeri, ilk denemesinde geçirmişti topu.

"Haksızlık," diye homurdandım yerde seken topa bakarken.

"Sen şu şeydeki kız değil misin..."

Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes alarak yutkunurken söylemesini bekledim. *Tuvalette numarası yazan kız? Muameleci? Videodaki kumral? Evet? Hadi söyle.*

"Kızılay'da gönüllü çalıştığımız gruptaki huysuz?"

Gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım. Evet, saçları biraz uzamıştı ama onu hatırlıyordum. Altın rengine çalan

uzun saçlarını, arkasında ince bir lastikle toplamıştı ve yeşile çalan ela gözleri vardı. Geçen sene okul kapanmadan önce, birlikte çalıştığım okul grubundaki birkaç erkekten biriydi, meydana kurulan standa gelen kızların yarısı tüpleri onun doldurması umuduyla kan vermişti.

Adı neydi?

"Huysuz mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

Kollarını göğsünde birleştirirken bana döndü:

"Kan verenlere somurtarak meyve suyu dağıtıyordun."

"O benim normal suratım."

Gülerek önüne dönerken gözlerini çevirip yandan baktı. Bir yandan da yerdeki toplardan birini alıyordu.

"Topları sahaya getiren bendim ama görüyorum ki geçirdiğin kriz sırasında hepsini dağıtmışsın. Bunları toplamayı düşünüyorsun değil mi?"

Etrafa göz gezdirdim, bütün bu dağınıklığa yol açarken hiçbir şeyin farkında değildim. Çok fazla top vardı. Ona hiçbir şey söylemeden eğilip en yakınımdaki iki taneyi kollarıma aldığımda, top arabasının içine bırakıp diğerlerine yöneldim. Çoktan toplamaya başladığımı fark ettiğinde tek başına potanın etrafında çalışıp atış yapmaya başlamıştı.

Birkaç dakika içerisinde koca sahadaki bütün topları topladığımda arabayı, oynadığı potanın altına getirip bıraktım ve "İşte, al," diye mırıldandım.

"Malzeme odasına götürmeyecek misin?"

Kapıya yöneleceğim sırada bir şey söyleyince ona baktım.

"Neden götürecekmişim malzeme odasına?"

"Bilemedim. Belki hazır toplamışken malzeme odasına bırakmaya alınmazsın diye düşünmüştüm." Birkaç kere sektirdiği topu zıplayarak potaya attı, ardından top sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi sekerek önüme yuvarlandı. "Atsana."

"Senin hizmetçin yok burada."

"Sinirler bayağı gergin herhalde." Gülerek ellerini beline yerleştirdi. "Alt tarafı topu atmanı istedik."

Alt tarafı topu atmamı istemişti. Derdim neydi benim? Ama sinirlerimin gergin olduğu doğruydu, özellikle yarım saat önce konferans salonunda olanlardan sonra. Bu çocuk muhtemelen o sırada dersi asıp buraya geldiğinden hiçbirinden haberi yoktu.

"Fikrin olsun diye söylüyorum, az önce bir grup manyak tarafından çekilen kurmaca oral seks videomun kamera arkasını bütün okulla birlikte konferans salonunda izledik. Potaya girmeyen aptal toplarını dağıtmış olabilirim ama topladım ve gidiyorum işte." Eğilip ayağımın dibindeki topu aldım ve birkaç adım atıp sahanın içine girdikten sonra benden metrelerce uzakta olan potaya fırlattım. Top havada süzüldü ve sahanın yarısına gelene kadar bacak boyumda bile kalamamıştı.

"Topu duygularınla atarsan potaya sokamazsın."

Aldığım nefeslerle omuzlarım inip kalkarken ona döndüm. İlerleyip topladığım toplardan iki tanesini aldı ve birini bana attı. Havada yakaladığım topu indirip kolumun altına aldım ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Maç esnasında aklının boş olması lazım. Ne tribünlerden tezahürat yapan fanlar, ne de kafanı kurcalayan şeyleri duyman lazım. Başka türlü, bu sezon boku yerdik." Hafifçe kırdı bacaklarını, topu kaldırdı ve bileğini kullanarak attı. *Basket.*

"Neden spor aktivitelerinde berbat olduğum anlaşıldı," diye mırıldandım onu taklit etmeye çalışarak pozisyon alırken. Topu avuçlarımla değil, parmak uçlarımla tuttum, bileklerimi kullandım ve atarken hafifçe zıpladım.

"Gördün mü?" dedi potayı işaret ederek bana dönerken. "O kadar da kötü değilsin."

Bu başka bir numara falan mıydı? İki erkek benimle dalga geçmişti çoktan, bu çocuk da üçüncü mü olmak istiyordu? O yüzden mi basket atmama yardım ediyordu? Nedense hep takımlardaki çocuklar önüme çıkıyordu. Soyunma odalarındaki muhabbet koyu olmalıydı. Kafamı sallayıp düşüncelerimden arındım. Bu okul beni iyice paranoyak bir insan hâline getirmişti. Herkesin iyi niyetini sorgulamaya başlamıştım.

Telefonumun cebimde titrediğini fark ettiğimde dikkatim dağıldı. Ben onu cebimden çıkarırken çocuk da elindeki topu çeviriyordu. Ekranda iki cevapsız arama olduğunu gördüm Çisem'den. Bir de mesaj vardı.

Çisem: *Eşyalarını topladım, otoparktayım.*

"Gitmem lazım," diye mırıldandım birkaç adım geri giderken. "Sağ ol. Gösterdiğin için yani."

Kafasını salladı.

Tüm okul senden nefret ediyorken yeni insanlarla tanışmak... Asla güvenemiyorsun. Bunca zaman gülümsemiş, iyi davranmış, sakin kalmışsın ama ne kadar çok yeni insan tanırsan tanı, her zaman tetikte olacaksın. Neden sana gülümsedi? Aklında gülünecek bir anın mı var? Neden günaydın diyor? En büyük sırrını öğrenip tüm okula yaymak mı istiyor? Neden yardım ediyor? Seninle dışarı çıkmak isteyip kıçına tekmeyi basmak için mi?

Çisem'le eve döndüğümüzde son dersi asmıştık ama sınav haftasında olduğumuz için önemli değildi. Üzerimi değiştirip bir şeyler atıştırdım, sabah dağılan odamı toparladım, ardından yarınki sınav için çalışacağım notlarımı çıkardım.

Ve telefonumu kontrol ettim.

Varis'ten cevap yoktu.

Test kitabı önümde duruyordu. Saçlarımı tepemde gevşekçe topuz yaptıktan sonra ilk sayfasını açtım ve sorularda gözlerimi gezdirdim. Soruyu okuyup anlasam bile kendimi o kadar iyi tanıyordum ki neresinde hata yapabileceğimi biliyordum; sorun şuydu ki sınavda silip baştan yapmaya vaktim olmuyordu, sadece çözerken yavaş çözmek beni doğru şıkka yaklaştırabiliyordu. Çözemediğim soru yoktu ama ufak işlem hatalarım, yurtdışındaki üniversite hayalimin kıçına tekmeyi basmak üzereydi.

Boş A4 kâğıtlarına önce sınavda çıkanlar kadar soru geçirdim, ardından alarm kurup vaktinde bitirmeye çalıştım. Her zamanki gibi birkaç tane yanlışım vardı ve bu sefer seksenden bile aşağı düşeceğimi hissediyordum nedense.

Varis'in çözüm teknikleri farklıydı. Basit işlemlerde hata yapmamak için daha sade yollar izliyordu. Bütün işlemleri tek tek yazsa bir A4'ün yarısını bile dolduramazdı ama ben sınavda kafayı yediğimde arkalı önlü bir A4 dolduruyordum.

Birkaç saat sonra yorulmuş, kitabın üzerine kafamı koymuş pencereden, rüzgârda sallanan ağaç dallarını seyrediyor ve Çisem'in arabada söylediklerini düşünüyordum. Çisem konferans salonunda ben gittikten sonra o kadar sinirlenmişti ki herkesin yüzünü görene kadar kimsenin çıkmasına izin vermemişti. Videodakiler salonda yoktu. Kumsal'la ufak bir laf dalaşına bile girmişlerdi.

Gece geç saate kadar çalıştıktan sonra yatağımın üzerinde pijamalarımı bile giyinmeden ya da yorganı bile açamadan uyuyakaldığımda sanki bir saniyeliğine gözlerimi kapatmışım ve ikinci saniyede açtığımda da sabah olmuş gibi, alarmın sesiyle uyandım. Geç kalıyordum ve duş almaya bile vaktim yoktu çünkü Çisem gelecekti. Saçlarımı

tepemde topladım, üniformamı ve beyaz spor ayakkabılarımı giyindim, çantamı hazırlayıp alelacele hazırladığım bir sandviç ve kahve termosumla evden fırladım.

"Bil bakalım kim nefes alabiliyor?" Çisem burnundaki nefes açıcı bandını, suratını ellerinin arasında tutarak bana gösterirken gülerek ön koltuğa oturuyordum. Yine zehir gibi olan içeceğinden kokuyordu arabası.

"Bil bakalım, kim bütün gece matematiğe çalışmaktan diğer derslere bakamadı?"

Yolda sandvicimi ve kahvemi bitirirken Çisem'in ezberlediği Fransızca kelimeler için uydurduğu tekerlemeyi dinledim. Sözlü sınavda karşısına çıkabilecek soruları kendine soruyor, daha sonra kendi kendine cevaplıyordu.

İlk sınav matematikti. Bütün sınav boyunca dikkatimi sorulardan ayırmadım ve çözümlerimi olabildiğince basit ve kısa tuttum. Sorulardan üçünü şekil değiştirmiş bir hâlde, dün akşam çalıştığım test kitabında defalarca çözdüğüm için sınıfın ortasında mutluluktan ağlayacaktım.

Daha sonra zil çaldı. Soru ve cevap kâğıtları arkadan öne toplandı. Giren öğretmen kâğıtlarımızı dosyaya koyduktan sonra, "Çıkabilirsiniz," diyerek kapıya yöneldi. Her zaman hoca söyleyene kadar yerlerimizden kımıldamıyorduk.

Çisem'in hangi sınıfta sınava girdiğini bilmiyordum çünkü tuvalete gitmek için sabah erken ayrılmıştık ve telefonumu resmen eve unutmuştum. Sınıfa gelmesini umarak merdivenlerden çıkarken bir yandan da gözlerim etrafı tarıyordu. Varis'e kitabını nasıl geri verebilirdim? Telefonum yanımda olsaydı mesaj atabilirdim, sessiz ve kimsenin görmeyeceği bir yerde ona geri verirdim. Böylece hiçbir drama yaşanmazdı ve gereksiz hiçbir ilgiyi üzerime çekmezdim.

Belki de sınıfına bırakabilirdim. Herkes bahçeye çıkmıştı değil mi nasıl olsa?

Sınıfa girdiğimde Çisem içeride değildi. Sırt çantamdan mavi test kitabını alıp sınıftan fırladım ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladım. Tabii ki hangi sınıfta olduğunu biliyordum. Senenin başında fark etmiştim, merdivenlerden inmek için sınıfın açık kapısının önünden geçiyordu her seferinde.

Derin bir nefes alarak duvara yaslandım ve eğilerek kafamı sınıftan içeri soktum. Kalbim deli gibi atıyordu, aynı anda kusmak üzereydim. Belki de sabahki sandviçte peynirle reçeli karıştırmamalıydım. İçeridekilerin dikkati, kafamı içeri sokmamla bana döndüğünde köşedeki üçlü kız grubu dışındakiler kendi işlerine geri döndüler. Sırasının üstüne bırakabilirdim, zaten onunla karşılaşmayı ummuyordum ama... Sırasını nereden bilecektim? Daha önce hiç çanta taşıdığını da görmemiştim. Muhtemelen bütün eşyalarını dolapta tutuyordu.

"Bu kızın bu sınıfta ne işi var?"

Ve kızlar konuşmaya başlamıştı.

Vazgeçecekmiş gibi hissettiğimde kafamı çekip doğruldum ama önümdeki, dibime girmiş cüsseyi fark etmemiştim. Nasıl fark etmezdim? Varlığı yüzünden sıçrayarak kafamı kaldırdım. Hayalet gibi hareket ediyor olmalıydı.

"Ada," dedi tok bir sesle. Bir eli cebindeydi, diğerini de kafamın yanından duvara yaslamıştı ve suratındaki ifade bıçak gibi keskindi. "Bu yüzyılda insanların elinden düşürmediği bir alet var, iletişimi sağlıyor. Hiç duydun mu?"

"T-telefon?" Ne diyordum ben? İyice saçmalamaya başlamıştım.

"Bak, biliyormuşsun işte. Neden kullanmıyorsun o zaman?"

Göğsümde sıkışan oksijeni kurtardıktan sonra yutkunarak surat ifademi toparladım ve dik durarak çenemi kaldırdım.

"Ne diyorsun Varis? Telefonumu evde unutmuşum."

"Dün akşam."

Dün akşam mı? Akşam mı yazmıştı bana? Kendimi o kadar kaptırmıştım ki çalışmaya, hava kararduktan sonra bir daha telefonuma baktığımı bile hatırlamıyordum. Sabah da alarmı kapattığım gibi hazırlanmıştım.

"Ders çalışıyordum," diye mırıldandım bir elimi itme amaçlı göğsüne koyarak. Çok yakında duruyordu. Sınıftan biri çıksa ve bizi bu pozisyonda görse başım ağrıyacak kadar yakın. "Kitabını getirdim." Kolumun altındaki kitabı ona uzattım.

"Sende kalsın."

Ezberledim ki çoktan.

Röntgenini çektim kitabın dün akşam.

"Test kitabına ihtiyacım yok Varis. Başka kitaplardan da çalışabiliyorum. Ayrıca sınav bitti." Israrla kitabı uzattım. "Alır mısın?"

Kolunu duvardan çekti ve seslice nefes vererek sağa döndü. Sınıfın girişinde durmuştu. Bir anda kitabı frizbi gibi fırlattığında şokla sınıftan içeri baktım. En köşede, duvar tarafında, en arkanın bir önündeki masanın üzerinde durdu kitap. Orada mı oturuyordu? Sırada hiçbir iz yoktu. Ne bir çanta, ne bir kitap...

Dönüp baktığında beni, sınıftan içeri aynı pozisyonda kafamı sokmuş hâlde gördü. Sanki o yeterince uzun değilmiş gibi, bir de ben eğilmiştim. Dudakları kıvrıldığında kendimi geri çekip doğruldum ve "Her neyse," diye mırıldandım geri adımlamaya başlamışken. "Kitabını vermek için gelmiştim, şimdi gidiyorum..."

Arkamı döndüğüm an gidebileceğime o kadar inanmıştım ki...

Bileğime dolanan eli beni durdururken iki adımda karşımda durdu. Kolumu çektiğimde elini indirdi. Etrafa baktım, kimse yoktu. Koridor boştu.

Saçlarından taze şampuan kokusu mu geliyordu?

"Neden okulda yanıma gelmiyorsun?"

Gülerek gözlerimi çektim. Varis Adin bazen gerçekten benimle dalga geçiyordu.

"Bilmiyorum, tüm okul benim sana çok kötü bir şey yaptığıma inandığından ve sen de benden nefret ettiğinden beri, dikkatleri üzerime çekerek dolanmayı sevmediğimdendir belki." Ellerimi ceketimin küçük ceplerine soktum ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. *Çene ve elmacık kemikleri. Soluk gri gözler. Uzun kirpikler. Siyah saçlar.* Belki de bakmasam daha iyiydi. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama oltana düşmeyeceğim. İstediğin kadar umursuyormuş gibi görün, yüzündeki maskenin sadece beni dizlerimin üstüne çökerken görmek için olduğunu biliyorum."

"Bana ne yaptığını düşünüyorsun peki?" Ses tonu sakin ve toktu. Hafifçe kaşlarını kaldırdıktan sonra indirdi. Cevap vermemi bekliyordu. "Bütün okulun öyle düşündüğünü söyledin."

"Hiçbir şey." Omuzlarımı sıkıp bıraktım. "İnsanlar uydurmayı severler. Özellikle son birkaç haftadır sırf Kumsal'ın yaydığı dedikoduların hepsi, kendi hayal gücünün iflah olmaz kurguları." Başımı eğerek sessizce mırıldandım. "Hayatımda hiç kimseye yumruk atmayı bu kadar istememiştim."

Bir şey söylemedi. Dümdüz bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti. Bunu herkese yapıyor muydu acaba? Konuşmanın ortasında hamlelerini planlamak ve düşünmek için öylece duruyor ve insanların suratını mı süzüyordu?

"Kumsal'la sorunun ne?"

Kaşlarımı çattım. Anında savaş zırhlarımı kuşanmıştım.

"Benim sorunum mu ne? Asıl onun sorunu ne benimle!"

Kaşlarını kaldırdı. Bir anda öfkelenmeme şaşırmış mıydı yoksa gerçekten neler olduğunu bilmiyor ve merak mı ediyordu emin değildim. Varis ve Kumsal aynı sınıftaydı, emin olduğum tek şey buydu. Yani bu da birbirlerini tanıdıkları anlamına geliyordu. Birlikte Begonya'ya gelmişlerdi. Grupça geldikleri o günü unutmam mümkün değildi. O masada bile susmamıştı o sarışın. O masada bile bana fırlatacak bir şey bulmuştu.

"O kızı tanıyor musun? Ya da çocuğu?" Tek kaşımı kaldırarak sordum. İstemsice kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Videodaki?" Başparmağıyla dudağının kenarına dokundu. "Hayır. Bizim okuldan değiller."

Şaşkınca ağzımı açtım.

"Nasıl yani?"

Seslice nefes verdi.

"Biri o video için ödeme yapmış anlamına geliyor bu."

Kumsal. Onun yaptığından, en az bana beslediği anlamsız nefreti kadar emindim. Kendini işin içine bulaştırmadan videodakilere para vermiş ve öğle arasında, tam da herkes ortak alanlardan birindeyken göndermişti mesajları. Yemekhanenin önünde beni aşağıladığında dayanamayıp ona saldırmıştım, her nasılsa beni disiplin kuruluna şikayet etmemişti ve kendince canımı daha çok yakacak bu yöntemi bulmuştu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve "Yemin ederim öldüreceğim o şırfıntıyı," diye homurdanarak yönümü koridora çevirdim. Kumsal'ı bulup o sarı saçlarını parmaklarımın arasına geçirme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Tekrar kolumdan yakaladı ve önüme geçti.

"Onun yaptığına nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü fikirdeki ucuzluğun kokusunu alabiliyorum Varis." Tek kaşımı kaldırarak sordum. "Şu an onu mu savunuyorsun?"

Omuz silkti. Umursamaz görüntüsü iç gıdıklayıcıydı ve bu iyi anlamda değildi.

"Savunursam ne kadar umrunda?"

Kolumu öyle bir çektim ki tutuşu, tenimden kayarken acıtmıştı. Kaşlarımı çattım, nasıl böyle bir laf edebiliyordu?

"Bana nasıl o kızı savunabilirsin?"

Kaşları gerilirken dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Bakışları bir anda dümdüz olmaktan çıkmış, sanki yeni oyuncağına bakan açgözlü bir bebek gibi derinleşmişti.

"İki teorim var, Ada," diyerek üzerime yürüdü. Duvara bir adım kala durdum, sırtımı duvara yaslarsam kendimi kafeslenmiş gibi hissedeceğimi biliyordum. "Birincisi, sana göre karşındakinin ne söylediği önemli değil. Sözlerini istediğin tarafa çekiyorsun ki o güzel kafanın içinde kendini haklı çıkarabilesin. Bu, geceleri rahatça uyumanı sağlıyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Ben öyle biri değildim, öyle bir şey yapmıyordum. Karşımdaki ne söylüyorsa söylediği şeyi kişiliğiyle harmanlıyordum. Bir katilin, *seni öldüreceğim*, diyişiyle; en yakın arkadaşının, *seni öldüreceğim*, diyişi aynı değildi sonuçta.

"İkincisi?" Dudaklarımı birbirine bastırarak devam etmesini bekledim. Gözlerimde gezinen çelik gözleri önce burnuma, sonra dudaklarıma, ardından çeneme değdi.

Bir elini yüzüme çıkarıp tersini sakince yanağımın üzerinde gezdirdiğinde kulaklarım ısınmaya başlamıştı.

"İkincisini duymak için henüz hazır değilsin." Yanağıma değdirdiği eliyle hafifçe çeneme dokunduktan sonra nefes alış verişlerimin derinleştiğini fark etmemiştim.

"Söyle, hazır olup olmadığıma ben karar veririm."

Zil çalarken hafifçe gülümsediğini gördüm, dudaklarına kayan gözlerim yüzünden oluşan boşluktan yararlanarak kulağıma eğildiğinde, "Senden emir almıyorum," diye fısıldadı. Sıcak nefesi kulaklarımı okşamıştı. Geri çekilirken dudaklarını yanağıma sürttüğünde, hayır, *bastırdığında* karşımdaki duvara bakakaldım, ardından geri çekilerek gözlerini gözlerimden çekmeden sınıfına girdi.

Koridor öğrencilerle doldu. Herkes sınıfına giriyordu.

Sınıf kapısına döndü gözlerim ama orada yoktu. Burada yoktu. İçeri girmişti. Gitmem gerekiyordu. Sınıfa öğrenciler giriyor, bana garip gözlerle bakıyorlardı. Hareket etmeliydim. *Hareket etmeliydim.* Ne zaman yanıma yaklaşsa kararlı tavrım tuzla buz oluyordu, beni aptala çevirmesine izin vermemeliydim. Alt tarafı dudaklarını yanağıma değdirmişti. *Alt tarafı o aptal, güzel, keyfine giden bir şey gördüğünde kıvırdığı dudakları...*

Hayır Ada. Hayır. Onu yapmıyoruz. Fazla düşünmüyoruz. Donup kalmıyoruz.

O, Varis Adin. O, istediği şeyi elde etmek için her şeyi yapar.

Ve o, beni önce avuçlarının içine alıp sonra ezebilmek için tüm cazibesiyle baştan çıkarmaya çalışıyor.

Son sınıf olmanın verdiği ağırlıkla beraber ekstra yoğun ve stresli geçen ilk sınav haftamızın bittiği akşam, mutfakta kendime ödül olarak yapması ayrı uzun, yemesi ayrı uzun süren tavuklu mantarlı makarnadan yapıyordum. Pamuk hala bu hafta da dönmemişti, Mustafa abi çarşamba günü öğleden sonra bahçeyle ilgilenmek için uğramıştı ama onu da okul çıkışı eve döndüğümde çıkarken yakalayabilmiştim yalnızca. Onun dışında yalnızdım.

Mutfak tezgâhında tavada pişireceğim malzemeleri doğrarken Çisem hoparlördeydi, bu akşam sınavların bitişini

kutladıkları bir parti vardı ve makyajını yaparken bir yandan da benimle sohbet ediyordu.

"Koca haftanın bir anda bittiğine inanamıyorum."

"Sınav haftaları çabuk geçiyor," diye mırıldandım doğradığım tavukları tavaya atarken. "Kiminle gidiyorsun partiye?"

"Seninle?"

"Çisem..." Elimdeki tahta kaşıkla mutfağın ortasında, ağırlığımı tek ayağıma vererek sanki yüzüne bakıyormuş gibi telefonuma baktım. "Mutfakta yemek yaptığımı biliyorsun."

"Yemeğini yarın da yiyebilirsin ama yarın gidebileceğin bu kadar efsane bir parti olmayacak."

"Bu partiyi efsane yapan ne?"

"Hmm... Bilemiyorum. Belki ünlü bir DJ tuttukları için olabilir, ya da barista olacağı için. Ya da okuldaki herkes geleceği için. Ya da sınavların bittiği akşam olacağı için." Güldü. "Ciddiyim, normal bir haftada gittiğin partiyle, sınav haftası sonrası gittiğin aynı olmuyor. İnsan aşırı rahatlıyor."

"İnsanların arasında olmayı sevmiyorum."

Tavukları tavada çevirirken doğradığım mantarları da içine attım ve karıştırmaya başladım. Ardından baharat ekledim.

"Reha ve Alper, o gün videonun kesilmemiş hâlini koca salonda herkese izlettiklerinden beri kimse seninle uğraşmıyor, farkında mısın?"

Kafamı salladım.

"Farkındayım ama bu her şey bitti demek değil ya da geçmişte olanları unutacağım anlamına gelmiyor. Batu'nun beni soyunma odasında sıkıştırması ya da koridorda yürürken yanımdan geçenlerin ağızlarında penis varmış gibi

hareketler yapmalarını aklımdan çıkaramıyorum Çisem... Bütün o insanlar, eğlenmek için gittiğim o partide olacaklarsa eğlenebileceğimi sanmıyorum."

"Haklısın." Seslice nefes verişini duydum. "Aklımı kurcalayan bir şey var. Varis'in videoyu bulup herkese izlettirmesine başka bir kalıp uyduramıyorum. Eğer seni elde etmek için oyun oynuyorsa bile bundan sonra gözüne girmek için okuldakilerin sana bir şey yapmasına izin vereceğini düşünmüyorum."

Varis.

Piç kurusu.

Adin.

Sınıfın önünde bana yaklaşıp kulağıma fısıldayışından sonra yanağıma değen sıcak ve yumuşak dudaklarını aklımdan çıkaramamıştım. Tek yapabildiğim bütün hafta mesajlarını görmezden gelmek ve okulda ondan köşe bucak kaçmak olmuştu ama bu da bir işe yaramamıştı çünkü beynim bana çok kötü bir oyun oynuyordu; onu rüyalarımda görüyordum. Koridorda beni duvara yaslıyordu, kulağıma fısıldamaktan ya da ufak bir dokunuştan çok daha fazlasını yapıyordu. Ve ona izin veriyordum. Hayır, hayır, buna sadece izin vermek denilemezdi... Ona *karşılık* veriyordum.

Hayatımı mahveden, beni elinde bir kuklaya çevirmek isteyen o ruh hastasına...

Ama sözleri, davranışları, öfkesi, kıvrılan dudakları ve sıcak nefesi, aklımda ona dair kalan negatif düşüncelerimi kararlılıkla silmeye çalışıyordu. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Bir daha bana o kadar yaklaşmasına izin vermeyecektim. Bana yaptığı iyilikler umrumda değildi.

"Ada?"

Daldığım tezgâhtan gözlerimi çektiğim an burnuma yanık kokusu doldu. Ufak bir çığlık atarak şokla, "Tavuklarım

yandı!" diye söylendim Çisem'e ve tahta kaşıkla karıştırmaya çalıştım. Tava yanmıştı, daha da kötüsü tavuklarım da yanmıştı. Mantar göremiyordum artık, yalnızca kömür vardı...

"Yemeğini mi yaktın sen?" Kahkaha attığını duydum. "Bak bu bir işaret. Böyle bir akşamda evde tek başına oturup bilmem kaç yüz kalorilik bir tabağı gömeceğine, üzerine güzel bir elbise çekip benimle partiye gelebilirsin. Beş dakika karar hakkın var. Kapıdan seni alırım."

"Gelmiyorum Çisem, sana söyledim."

Tavanın sıcaktan elleyemediğim kulbunu, mutfak havlusuyla tutup lavaboya bıraktıktan sonra soğuk suyu açtım. Sıcak tava ve soğuk suyun buluşmasından çıkan duman ve ses bütün mutfağı kaplamıştı.

"Varis beni avucunun içine almak için dışarıdan gelecek bir saldırıya karşı koruyabilir, evet ama aklım böyle şeyler için savunmasız. Beni sevmeyen insanların arasına girmek istemiyorum."

"Hayatını çok güvenli yaşadığını düşünmüyor musun Ada?"

Durdum. Başımı kaldırıp tavayla uğraşmayı bırakarak musluğu kapattım ve tezgâhın üzerindeki telefonuma baktım.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Sırf sevmediğin insanlar var diye partiye gitmezsen, sevmediğin insanların gittiği kafelere gitmezsen, sevmediğin insanlar var diye yolunu değiştirirsen bu dünyadan nasıl keyif alacaksın? Demek istediğim, bir tarafında küçücük bir kurt çıktı diye elmanın tamamını çöpe atmamalısın."

Bir tarafında kurt çıktı diye bütün elmayı atmıyordum ki... Sadece, o insanlarla zaten aynı okula gitme zorunluluğum vardı. Safir ülkenin en iyi kurumlarından biriydi,

hatta en iyisiydi o yüzden, nakil aldırarak attan inip eşeğe binemezdim. Durum böyleyken bir de eğlenmek için uğrayacağım bir partide aynı suratları görmek aşırı bunaltıcı olabilirdi.

Ama daha önce denememiştim.

"Başka bir yere gidebiliriz," dedim telefonumu elime alarak odama giderken. "Sınavların stresini atmak için yani... güzel kulüpler biliyorsun sen. Oralara gidebiliriz. Ama o parti olmaz."

"Neden? Varis de orada olacağı için mi?"

Merdivenlerin ortasında adımlarımı durdurmak zorunda kaldım çünkü aslına bakarsak bunu düşünmemiştim ve aklıma yüzünü getirdiğim an mideme kramp girmişti.

"Sen söyleyene kadar aklımda değildi."

"Hadi ama, bütün hafta ondan kaçtığını anlamayacak kadar saf olduğumu mu düşünüyorsun? Aranızda bilmediğim bir şey mi oldu sizin?"

Dudaklarımı düz bir çizgi hâlinde birbirine bastırdım.

"Hayır."

"Sana inanmıyorum. Nasıl bana söylemezsin? Ne oldu? Çabuk anlatıyorsun."

"Çisem, bir şey olmadı," diyerek bu ufak anıyı kendime saklamayı tercih ettim. Anlatmak istemiyordum ve bunun iki nedeni vardı: Birincisi şuydu ki eğer bunca zorbalığı tetikleyen çocukla yakınlaştığımı anlatırsam bir şekilde kendime olan saygımı yitireceğimi düşünüyordum; ikincisi de başka birinin, yalnızca o ve benim içinde olduğumuz anıya sahip olması fikri beynimde şimşekler çaktırıyordu. Bu kişi Çisem olsa bile. Ne diyecektim? Elinin yüzümde gezindiğinden mi bahsedecektim yoksa dudaklarının yanağımı okşadığından mı?

"Sadece rahatsız olmaya başladım, o yüzden olabildiğince karşılaşmamaya çalışıyorum."

"Kesinlikle partiye geliyorsun. Bu noktada sana seçim bırakmıyorum Ada Kandemir. Bütün bir hafta deli gibi sınavlara çalıştık, uyumadık, test çözdük, eşek gibi yük taşıdık. Bunu hak ettin. Sırf o boş insanlar da orada olacak, bir şey diyecekler diye geceni o koca evde tek başına geçiremezsin, izin vermiyorum. Bu gece dağıtma zamanı. Şimdi odana gidiyorsun ve üzerine güzel bir kıyafet geçiriyorsun, on beş dakikaya kapındayım. Sakın beni geri arama ya da gelmeyeceğini söylemek için mesaj atma çünkü kapına dayanır ve odana çıkıp seni ben süslerim. Ve ben seni süsleyince yılbaşı paketine döndüğünün farkındasındır umarım."

Ve telefon kapanır.

Ağzım açık bir şekilde kilit ekranıma bakarken aramanın sonlandığını kavrayamamıştım bile. Çisem hiç bu kadar delirmemişti bu konu hakkında ama bensiz gidip birkaç tanıdığıyla takıldığı geceler, bu yoğun sınav haftasından sonra canına tak etmiş olmalıydı ki emrivaki davranıyordu.

On beş dakika. Eğer gideceksem üzerimi değiştirmeliydim.

Dolabımın kapaklarını açtım ve hava durumunu kontrol ettim. Çisem'in gittiği ve okuldakilerin düzenlediği partiler, genelde bir rezidansın çatı katında oluyordu, orayı biliyordum çünkü her haftanın sonunda, herkes oradan video yüklüyordu Instagram hesabına ve Çisem partide olanları anlatırken kendininkileri ve takip ettiği insanların paylaştıklarını gösteriyordu.

Dizleri yırtık, yüksek bel bir jean; askılı, beyaz bir crop ve beyaz, kısa ama bol bir hırkanın altına siyah, parlak, kalın tabanlı botlarımı giyindim. Duş aldıktan sonra ıslakken topuz yaptığım saçlarımı açtığımda dalgalı görünüyorlardı, pek ellemedim. Çok az göz altı kapatıcısı, rimel ve renk veren bir dudak kalemi sürdüm.

Bu partilerle ilgili sıkıntı şuydu ki ne giyeceğinize dikkat etmeliydiniz yoksa bir hafta boyunca kızlar tuvaletinde alay konusu olabilirdiniz. Hiçbir zaman o seksi, mini elbiseleri giyip de partilere giden kızlardan olamamıştım: Birincisi, rahat edemiyordum; ikincisi de hava soğuktu ve sırf insanların estetik algısını tatmin edeceğim diye bacaklarımın üşümesine izin veremezdim. Onu, zaten bütün kış okul eteğiyle dolanarak yapıyordum.

İnce askılı, küçük bir çanta aldım yanıma; ihtiyacım olabilecek birkaç şeyi içine tıktım ve odadan çıktım. Yalnızca bir dakika sonra, evin önündeki kaldırımda Çisem'in arabasını görmeyi bekliyordum ki telefonuma gelen mesaj sesiyle dikkatim dağıldı ve caddeden geçen arabaları izlemeyi bıraktım. Varis, sanki hissetmiş gibi mesaj atmıştı.

Variserefsiz Adin: *Ne yapıyorsun?*

Ona cevap vermemeliydim. Üç gündür yaptığım şey buydu. Onu görmezden gelmek. Ama bu, bir işe yaramıyordu çünkü rüyalarım her seferinde daha yoğun bir şekilde geri dönüyordu ve uyandığımda yatağın içinde kendimi erirken buluyordum.

Variserefsiz Adin: *Görmezden gelme ve köşe bucak kaçmaların tahmini ne zaman biter?*

Çok iyi gizlediğimi sandığım tavırlarımdan aslında herkes haberdardı yani. Harika.

Ada: *Seninle iki cümle kurmadan önceki hayatım nasıldıysa ona devam ediyorum Varis. Senden kaçtığım yok, çünkü kaçmamı gerektirecek kadar hayatımın içinde değilsin.*

Artık ortaokul Facebook'unda atarlı sözler paylaşan bir ergenim.

efsiz Adin: *Hayatının içindeyim, Ada.*
Variserefsiz Adin: *Çünkü hayatın benim.*

Hayatım onun muydu? Bu çocuk da benim gibi hiç gerçekleşmeyecek rüyalar mı görüyordu geceleri yoksa bana mı öyle geliyordu?

Ada: *Sana ait bir malmışım gibi davranmayı kes.*
Variserefsiz Adin: *Mal, doğru bir terim değil. Ama sen, öylesin Ada. Senin ruhun, bedenin, o küçük kafanın içindeki şeytanların, elmas gibi göz yuvalarına konuşlanmış yeşil gözlerin... Fark etmez. Bana aitsin. İçini rahatlatacaksa şunu da bil, ben de sana ait olabilirim. Sadece kabullenmen gerekiyor.*

Sözleri o kadar yoğun gelmişti ki son kelimeden sonra telefonumu indirip başımı geriye atarak gökyüzüne bakma ihtiyacı hissetmiştim. Akciğerlerimi yakan ve midemi ateşe veren bu hisse karşı, serin havayı içime çekmem gerekiyordu. Nasıl oluyordu da böyle cümleler kurabiliyordu, hiç umursamadığı birine karşı? Daha önce başka birine de yapmış mıydı tüm bunları?

Elbette yapmıştı. Basketbol maçlarına ve yüzme yarışlarına gelen bir sürü kız vardı, bazen yarıştıkları takımın okulundan olan kızlar bile Safir için tezahürat yapıyordu oyunculardan birinin numarasını almak umuduyla. Özellikle basketbol takımını, doğrudan bir moda şovunda podyuma çıkarsalar absürt durmazdı, modellerden hiçbir eksikleri yoktu, hepsi yapılı ve uzun boylu çocuklardı.

Bir de şu partiler vardı... Kolayca iyi edebilirdin kafanı birkaç kadeh alkolle. Sonrası gelirdi zaten, değil mi? Gelirdi. Hep öyle olurdu. Varis Adin yalnızca, tek gecelik ilişkilerinden önce kafayı bulan kızların damarlarında gezen alkolü, bana sözleriyle, hareketleriyle aşılamaya çalışıyordu. Gözlerimi gerçekliğe kapamamı istiyordu. Böylece beni yakınına alabilecek, kırabilecek, artık ilgisini çekmediğimde de bırakabilecekti.

Söylediğin gibi Varis Adin, camdan duvarlarım var benim, dışarıdan görebilirsin. Ama istediğin kadar bak çelikten gözlerinle, ben sana izin vermediğim sürece içeri giremeyeceksin.

Beni paramparça edemeyeceksin.

Böyle bir şeyin olmasına müsaade edemezdim.

Çisem'in arabası kaldırımın önünde durduğunda telefonumu çantama atarak ön koltuğa bindim ve kapıyı kapatırken, "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandım.

Çisem askılı, mini, lila bir elbise ve siyah ceket giyiyordu. Altında dizlerine kadar gelen kalın taban botları vardı. Yola devam ederken, "Seni hiçbir şeye ikna etmedim Ada," diye mırıldandı. "Sen bu sefer gerçekten gelmek istedin. Ya da bunca zaman tekliflerimi geri çeviren içindeki duygu zayıfladı ve sonunda isteklerine kulak veren biri hâline geldin. İlk tanıştığımız zamanlardaki Ada'yı hatırlıyordum da şu an kendini çiçek bahçesine kapatmış kızla alakası yok."

Kaşlarımı çattım ama bir gülümseyiş sarmıştı dudaklarımı.

"Ben hep çiçekleri seven o küçük kızdım."

"Çiçeklerle ilgili kısım değil Ada... İnsanlar seni gerçekten üzdü." Elini, dizimin üzerindeki elime koyup sıktı. "Artık bunu değiştirme vakti. O göt kafalılara daha fazla söz

hakkı vermeyeceğiz. Aptal dedikoduları hayatımıza yön veremez."

"Hiçbir zaman vermedi Çisem..." Geriye yaslanarak kafamı ona çevirdim. "Sadece... Belki de haklısın. İçimde bir yerlerde kızgınım."

Kızgındım. Ve bu hiç değişmeyecekti.

Çisem, çalan ritmi yüksek şarkının sesini bir anda yükselterek camları açtığında çığlıklar eşliğinde kahkahalar atmaya başladı. Düz yolda direksiyonu bırakıyor, yüreğimi ağzıma getiriyor, camdan dışarı kafasını çıkarıp bağırarak şarkıyı söylüyordu. Daha partiye gelmeden parti, arabanın içinde başlamıştı.

Çisem caddenin sonundan sağa dönerek arabayı rezidansın kapalı otoparkına soktuğunda floresanlar gözümü almadan önce binanın yüksekliğine bakmaya çalışmıştım ama hiçbir şey görememiştim. Tek bildiğim yüksekti.

Bayağı yüksek.

Asansöre bindik ve İrem, katın numarasını gireceğine başka bir kombinasyona bastı. Asansör çalıştığında soru işaretleriyle ona döndüm.

"O neydi öyle?"

"Asansör seni direkt çatı katı dairesine çıkartıyor, kapısı yok," dedi tepkimi merak edercesine kollarını göğsünde birleştirerek asansör duvarına yaslanırken. "Öyle sokaktan geçen partiye giremiyor. Şifreyi bilen birileriyle gelmek zorundalar."

"Bütün okul burada sanıyordum."

"Cık," diye bir ses çıkardı damağıyla, ardından botlarının üzerinde döndü ve kapıların açılması için önüne baktı. "Söz konusu okul Safir olsa bile içeri asla giremeyecek insanlar var."

Ve kapılar açıldı

İlk fark ettiğim şey alçak ve krem rengi koltuklarıyla koca salon, ve ardındaki camdan duvarların ötesindeki havuz oldu. Bazı duvar kenarlarında, ayaküstü içmelik uzun masalar vardı; Amerikan tarzı mutfak ve çevresi, tamamen küçük bir bar puba çevrilmişti ve içecekleri hazırlarken şişeler ve bardaklarla cambaz gibi numaralar yapan bir barista gerçekten vardı. Bir yerden mor ışıklar yansıyordu. Herkes çok farklı görünüyordu.

"Shot atıyoruz, yoksa ortama uyum sağlayamazsın." Çisem beni elimden tutup içkilerle donatılmış bar kısmına çekerken gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ettim. Düşündüğüm kadar çok insan yoktu, asla iğrenç bir ortam değildi ve müzik çok iyiydi.

Önümde hazırlanmış yeşil renkli, küçük shot bardaklarını gördüğümde limonlu ve tuzlu ilk shot'ını attı Çisem. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırarak küçük shot bardağına uzandım. Alkol kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

Bir shot.

İki shot.

Üç shot.

Daha fazla içersem ortama uyum sağlamaktan çok salonun ortasına kusma eylemine geçebilirdim ya da sarhoş olup bir şekilde Çisem'in başına bela sarabilirdim. Kendimi biliyordum, durmam gereken yeri de. Bünyemin alkol konusunda hassas olması benim suçum değildi.

"Benden bu kadar." Son bardağın içindekini de boğazımdan aşağı yolladıktan sonra bardağı tezgâha vurarak bıraktım. Şimdiden şarkının ritminin içinde hafifçe kıpırdanıyordum yerimde.

"Sonra belki sana yeni favorimi denetirim," diyerek baristaya göz kırptı Çisem. Barista sakallı, genç bir adamdı ve birçok küpesi vardı.

Tanıştıklarını düşündüm, sonuçta Çisem buraya çok geliyordu ve en popüler gece kulüplerinin ortamını biliyordu.

Çisem benden iki shot fazla attı, ne de olsa alkole dayanıklıydı ve sarhoşken bile kendini kontrol etmek gibi kutsal bir yetiye sahipti. Elimden tutarak beni bar kısmından uzaklaştırmaya başladığında müzikte salınarak ceketini çıkartıyordu. Kaç yüz liralık olduğunu bilmediğim ceketi, öylece koltuklardan birinin üstüne atıp dans eden birkaç kızın arasına doğru yön değiştirdi ve beni de yanında çekti. Ona uyum sağlıyordum, kahkaha atıyordum, hırkam omzumdan dirseklerime düştüğünden askılı cropla duruyordum.

"Evde oturmuş makarna yiyen mutsuz Ada nerede?" Çisem kolunu boynuma doladıktan sonra kulağıma doğru bağırdığında neredeyse küfür ediyordum.

"Kulağımı s..." Gülerek kendimi durdurdum. "Ona ulaşamıyoruz şu anda."

"Umarım bir daha hiç ulaşamayız!"

Ama keyfim uzun sürecek gibi değildi. Daha önce okulda hiç görmediğim birkaç kız, bizimle sohbeti açtığında gözlerim loş aydınlanmış koridora takıldı, ileride birkaç oda kapısı vardı ve koridorun sonunda sarışın bir kızla uzun boylu bir erkek tartışıyordu. Yani, daha çok kız bağırıyordu.

Daha iyi görebilmek için Çisem'e tuvalete gittiğimi söyleyerek koridorun başlangıcından kafamı uzattım. O omuzları düşük, mint yeşili crop ve mini etek giymiş kızın Kumsal olduğundan emindim ama emin olduğum bir şey daha vardı ki o da karşısındaki kişi Varis Adin'den başkası değildi. Kollarını sıyırdığı hoş, beyaz bir gömlek ve pantolon giyiyordu, elini saçlarından geçirip Kumsal'a göz devirdiğinde saatinden yansıyan ışık gözüme geldi ve geri çekilip gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

O sırada bir anda yanımdan geçen silueti fark ettim, Varis beni görmeden öteki tarafa, terasa yönelmişti. Kumsal'ın hâlâ orada olduğunun farkında olarak içeri yürümeye başlamadan önce, hırkamı çıkartıp Çisem'in ceketini attığı koltuğun üzerine fırlattım.

Kumsal bu tarafa yürüyordu. Beni gördüğünde önce inanamadı, daha sonra kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirdi ve tam karşımda durdu.

"Fahişeleri elit kısmın partilerine aldıklarını bilmiyordum."

"Değil mi? Ben de seni gördüğüme şaşırdım Kumsal."

Gözlerini devirdi, dilini üst dişlerine değdirişinden sinirlendiğini anlamıştım. Hayır, Kumsal Kayadelen'i sinirlendirmek o kadar da kolay değildi. Varis'le her ne konuştuysa asıl sinirlerini bozan şey oydu.

"Biliyor musun? Yüzüstü yere kapaklandığında düşüşünü görmek için en önden biletimi hazır tutuyorum." Kafasını hafifçe yana eğerek bir adım yaklaştı ve gözlerini gözlerime dikti. Aynı boydaydık. "Çok aptalsın Ada. Çok. Varis Adin'in radarını girdiğini düşünebilecek kadar aptal hem de." Kulağıma eğilerek fısıldadı. "Ortaya çıkmış tek bir videonun sahte oluşu, kapalı kapılar ardında diz çöktüğün oğlanların tadının ağzında kaldığı gerçeğini değiştirmiyor."

Bu kadar yeter. Omuzlarından onu iterek sırtının sertçe duvara çarpmasını sağladığımda gram suçluluk duymuyordum. Kendini kaldırıp doğrulacağı sırada sağa dönüyordu ki avucumu duvara yaslayarak onu durdurdum.

"Bütün bu pis iftiralarının sebebini biliyorum Kumsal."

Gözleri açılarak yüzüme baktı.

"Ne? Biliyor musun?" *Neredeyse merakla.*

Kafamı salladım ve yüzüne doğru eğildim.

"Aynaya baktığında gördüğün kişiden nefret ettiğin

için kendini üzerime giydirmeye çalışıyorsun sen. Kendine günah çıkaracağın bir kurban seçtin ve o kurban benim Kumsal. Senin de Varis'in de. Ama ben, siz kapana peynir bıraktınız diye kuyruğunu sıkıştıracak biri değilim. Siz yine kendi kuyruğunuzu sıkıştıracaksınız o fare kapanına."

Dümdüz suratıyla yüzüme baktı bir süre, ardından dudaklarının kıvrıldığını fark ettim ve gülmeye başladı. Gülerken gözlerini kapatıp başını eğiyordu. Kahkahaları başladığında kaşlarımı çatarak geri çekildim ve "Ne gülüyorsun?" diye sordum göğsümdeki ağırlıkla. Neden gülüyordu? Onun bildiği ve benim bilmediğim bir şey mi vardı?

"Eğer ben de senin gibi kokuşmuş pis bir fareysem," dedi bir adım üzerime doğru gelerek, yoğun bir kontrastla gözlerime bakarken. "benim kuyruğumu ilk sen kapanına sıkıştırdın Ada. Kopardın onu. Bunu unutma."

Yanımdan geçip giderken deli gibi kahkaha atıyordu. Bir süre durup söylediklerine anlam vermeye çalıştım ama verebileceğim bir anlam var mıydı, emin değildim. Belki de çok içmişti ve sarhoş olmuştu, her zamanki gibi saçma sapan konuşarak sinirlerimi bozmaya çalışıyordu.

Koridordan çıkarken Çisem'i hiçbir yerde göremedim. Her bir köşeyi turladıktan sonra içeride olmadığına karar verdiğimde tek seçenek teras kalmıştı.

Ve Varis Adin de oradaydı.

Hırkamı üzerime geçirdim ama düğmeleri açıktı ve omuzlarımdan sarkıyordu. Terasa adım attığım an gelen sigara kokusunu fark ettim, köşelerde içenler vardı. Sigara kokusunu oldum olası sevmemiştim, içinde nefes alamıyordum. Yeşilay Kulübü'ne üye olmamla da ilgisi olabilirdi tabii. Küçükken izcilik yapmıştım.

Havuzun etrafındakilere göz atarken Reha gözüme çarptı. Kollarını sıyırdığı ince bir tişört ve kot pantolon giyinmişti,

Alper'in bir kızla oturup telefon karıştırdığı ikili koltuğun kenarına kalçasını yaslamıştı ve elindeki bardakta her ne varsa onu yudumluyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde yanındaki enerji fark edilmeyecek gibi değildi. Garipti, daha görmeden orada olduğunu hissedebiliyordum. Başka bir koltukta oturmuş, bacaklarını ileriye uzatmış... Yanında bir sarışın vardı. Yanında oturan kişi Kumsal'dı ve bacak bacak üstüne atmış, kolunu koltuğun arkasına yaslamış, elindeki içecekle birlikte ona doğru dönmüştü.

Harika. Dibinden ayrılmıyor.

Varis, sanki benim onu hissettiğim gibi beni fark ettiğinde çelik gözleri üzerime sabitlendi ama gözlerimi ondan çektim ve Çisem'i aramaya devam ettim. Umrumda değildi. Ondan kaçtığım yoktu, buradaydım işte ama ona yer yoktu.

Çisem nereden geldiğini anlamadığım bir anda, elinde yarısını içtiği bir şampanya bardağıyla üzerime doğru koşar adımlarla geliyordu. Kollarını açtığını fark ettiğimde şaşkınlıkla güldüm ve kollarımı açarak ona hafifçe sarıldım.

"Adaaaa! Tuvalet deliğine düştün sandım."

"Sen sarhoş mu oldun?"

Anında kollarını çekerek doğruldu, az önce sarhoş numarası yapıyordu ve şimdi gerçek ruh hâli ortadaydı.

"Hayır. Dibine kadar ayığım. Malesef. Bak gel, seni sik kafalı kuzenimle tanıştırayım." Elini bileğime doladı ve beni havuzun ilerisine doğru çekti. Varis ve diğerlerinin oturduğu yerden geçerken onların tarafına bakmamıştım.

"Kuzen derken bayağı uzaktan kuzen bu arada, aslında kuzen de denilir mi bilmiyorum çünkü ben, bizim ailedeki herkese kuzen diyorum."

Gülerek onu takip ettim. Çok uzağa getirmemişti beni,

teras genişti ama her yerden herkes görünüyordu. Arkası dönük bir çocukla konuşan, saçlarını arkadan bağlamış cüsseyi fark ettiğimde hemen tanıdım.

Çisem çocuğun kolundan çekerek, "Gökay bak bu Ada," diyip Gökay'ın dirseğini yasladığı uzun masaya yaslandı ve şampanya bardağında kalanı kafasına dikti.

"Ada, bu sana hiç bahsetmediğim Gökay."

"Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandım istemsizce ama bu çocuğun öyle bir derdi yoktu tabii.

"Biz tanıştık ya," dedi gülerek bakışlarını Çisem'e çevirirken.

Çisem şokla bana baktı.

"Nasıl ya? Ne zaman?"

"Konferans salonundan çıktıktan sonra, basketbol salonunda ufak bir kriz geçirmiş olabilirim," diye mırıldandım. "Ve o sırada Gökay da orada bulunmuş olabilir."

"Görmen lazımdı. Basketbol toplarıyla potayı dövdü kız."

Somurtkan surat yapmaya çalışarak Gökay'a döndüm ama bu suratın altında gülüyordum. Potayı dövmek kadar doğru bir terim kullanılamazdı herhalde.

"Ne bileyim, hiç basketbol mu oynamışım hayatımda?"

"Valla etrafında sana basketbol öğretecek çok adam var Ada," dedi Çisem anlamlı bir şekilde gülümseyerek. "Ha, Gökay da dahil buna. Sen de basketbol takımındaydın değil mi?"

Gökay kafasını sallarken içeceğini yudumladı. Çisem ona yüzünü buruşturmuştu. Ben, belime kadar gelen terasın camdan duvarına yaslanırken Çisem hafifçe bana doğru eğildi.

"Akraba olduğumuzu geçen haftaki yemekte öğrendim de. Dedim ben bu çocuğu tanıyorum maçlardan."

Çisem'in söylediklerine kafa salladım ama cam duvara yaslandığımdan beri dikkatim çok başka yerlerdeydi. Lanet duvara yaslandığım gibi açık görüş kazanmıştım karşımdaki koltuklara doğru. Kumsal'ın, Varis'in yanında oturken kahkaha atarak karşısındakilerle konuştuğunu görebiliyordum mesela. Reha pozisyon değiştirmemişti. Varis'in elinde viski bardağı vardı. Aklım doğrudan Begonya'ya geldiğinde sipariş ettiği markaya gitti. Tereddüt etmeden ne istediğini belirtmişti.

Telefonum titredi. Çantamdan çıkarttıktan sonra ekrana baktım.

Variserefsiz Adin: *Seni giyinip buralara kadar getiren ne, Ada?*

Kafamı kaldırıp ona baktığımda çoktan bana baktığını görmüştüm. Elindeki kadehi, şerefime kaldırıyormuş gibi kaldırdıktan sonra dudaklarına götürdü ve bütün sıvı bir anda yok oldu. Dudakları bardağa değiyordu. Kulağıma, yanağıma değen dudakları... Rüyalarımda üzerimde gezinen dudakları...

Ada. Durdur kendini.

Gökay o sırada, masanın diğer tarafından hafifçe bana doğru eğildiğinde ne söylediğini duymak için ben de ona doğru eğildim.

"Adin'le sorunlar mı yaşıyorsun?"

Sorusuna gülerek cevap verdim.

"Daha çok, Adin kendi kafasıyla sorunlar yaşıyor desek daha iyi olur. Ruh hastası çünkü." Doğrularak hafifçe kafamı eğdim, sorma sırası bendeydi. "Siz aynı takımdasınız değil mi?"

İçeceğinden yudum alırken gözlerini birkaç saniyeliğine kapattıktan sonra cevabını vermiş oldu.

"E yani. İkimiz de Safir'de okuduğumuza göre, başka bir okulun basketbol takımında olma ihtimalim yok."

"Hmm," diye mırıldandım. "Nasıl aranız?" Gözlerimi kısarak tepkisini süzdüm.

"Aynı takımdaki iki oyuncu ilişkisi. Adin pek konuşmaz."

Adin pek konuşmaz... Benimleyken hiç susmuyordu ama. Belki de gereksiz gördüğü ilişkiler kurmaktan gerçekten hoşlanmayan biriydi. Etrafında yalnızca Alper ve Reha'nın olmasına şaşmamalıydı.

Ve şimdi de Kumsal.

Ona Kumsal hakkında ne düşündüğümü söyledikten sonra, o kızın yanına oturmasına izin verdiğine inanamıyordum.

Telefonum yeniden titredi.

Variserefsiz Adin: *Yanındaki şerefsizle arana bir masa daha koymayı düşünüyor musun?*

Ada: *Gerek yok.*

Variserefsiz Adin: *Beni getirirsen hiç müsait olmayan yerlere koyabilirim ama.*

Masayı Gökay'ın kafasına geçirmekten mi bahsediyordu o?

Ruh hastası.

Kafamı kaldırarak ona baktım. O da telefonuna bakıyordu. Kafasını kaldırdığında beni gördü. Yanında oturan Kumsal, dikkatinin bende olduğunun izini sürüp fark ettiğinde bir anda ona daha da yakınlaştı ve kafasını eğerek bir soru sordu.

Öfke damarlarımdaki kan akışını hızlandırmıştı.

Ada: *Gökay için geldim.*
Ada: *Onu tanıyorsun değil mi? Aynı takımdasınız :)*

Ve bu sana bir siktir Adin.

"Ben gidip başka bir şeyler daha alacağım ya."

Çisem'in kendi kendine, alkolün üzerinde bir etkisi olmadığıyla ilgili söylendiğini fark ettiğimde, "Bana da hafif bir şey getirir misin?" diye sordum.

"Ooo, Ada Hanım, tabii ki."

Çisem gülerek ayrılırken Gökay'la yalnız kalmıştık. Bir an, çocuğun başına dert açıp açmadığımı merak ettim, daha sonra gerçekten endişe duymaya başladım. O da en az Varis kadar yapılıydı ama sosyopat olduğunu düşünmüyordum, gayet normal bir çocuktu. Eğer az önce, burada durmuş sessiz sakin içkisini yudumlayan bu çocuğu ateşe attıysam çok suçlu hissedecektim.

"Çisem'le akraba oluyorsunuz da nasıl yeni tanışıyorsunuz ya?" diye sordum Gökay'a doğru gülerek. "İnsanın akrabalarını tanıması gerekmez mi?"

Gökay kafasını salladı. Konuşmadan önce bardağının dibindekini kafasına dikmişti.

"O iş öyle değil ya. Ben Çisem'i tanıyordum ama illa akrabayız diye yanına gidip, 'N'aber biz akrabayız,' demeyi saçma ve gereksiz buldum. Kan bağı bir sike yaramıyor."

Öyle miydi gerçekten? Düşününce, babamın üvey olmasının bana hiçbir eksi etkisi yoktu ama her zaman biyolojik ebeveynlerimi tanıma şansına sahip olmak istemiştim. Gökay'ın deyimiyle, bir sike yaramayacağını bilsem bile.

Gökay'ın lafına gülerken gözüm tesadüfen Varis'in oturduğu koltuğa kaydığında kolunu, Kumsal'ın oturduğu kısmın arkasına attığını fark ettim. Kumsal geriye yaslandığı an, sanki Varis arkadan kolunu onun tarafına atmış

gibi duruyordu. Hayır, *gibi duruyor* değildi, öyleydi. Bunu bilerek yapıyordu. Gözlerimiz kesişti. Kesinlikle bilerek yapıyordu. Suratındaki ifade şeytani, aynı zamanda sakin ve kesindi.

Telefonuma baktım. Bir iki dakika önce, biz Gökay'la konuşurken iki tane daha mesaj göndermişti.

Variserefsiz Adin: *Az önce çocuğun hayatını sikip attın. Biliyorsundur bunu umarım.*

Variserefsiz Adin: *Masaya yaslanıp üzerindeki aptal askılı kıyafetinle ona asılmaya devam et. Ben de aynısını yapacağım.*

Bir an Varis'in Gökay'a asılacağı gibi saçma sapan bir düşünceye kapıldım. *Hayır.* Kumsal'a asılmaktan bahsediyordu. Kafamı bir kez daha kaldırdığımda Kumsal, o iki kişilik koca koltukta Varis'in dibinde oturuyordu ve onun bir eli bacağının üstündeydi. Varis'in kolu da Kumsal'ın yaslandığı kısımda, koltuğun arkasında olduğundan buradan tam bir çift gibi görünüyorlardı.

Bir ateş midemi yakıp kavururken başka bir ateş kulaklarıma tırmandı. Ateş basmıştı. Beni neden ilgilendiriyordu ki? İstediği kızla ilişki yaşayabilirdi. Gökay'ın ismini vermemin sebebi beni rahat bırakmasını istememdi. Bırakmıştı da, kendini Kumsal'ın kollarına atarak.

Kumsal, gülerken Varis'in bacağını hafifçe sıktığında öfkeyle gözlerimi kaçırdım. Gözlerimi kaçırdığım yer Gökay'ın yüzüydü, ve Gökay çoktan beni izliyordu.

"Sizin aranızda bir şey var."

"Hayır yok."

Gözlerini kısarak doğruyu söylememi istercesine gözlerimin içine baktı Gökay.

"Bak Ada, Adin birçok şey konusunda saplantılı hâle gelebiliyor. Eğer şu an, o sarışını yanına yaklaştırıyorsa bunun, senin son beş dakikadır sürekli telefonuna bakmanla bir ilgisi olabilir ki bu da bu seferki saplantısının sen olduğun anlamına gelir. Yanılıyor muyum?"

"Sherlock Holmes?"

Gökay gülerek dirseklerini masaya yasladı. Bir anda her şeyi çözmesine şaşırmıştım, bu kadar iyi bir gözlemci olduğunu bilmiyordum.

"Adin bir nedenden benden nefret ediyor," diye mırıldandım. "Küçük zorbalarını üstüme sardığı yetmiyormuş gibi şimdi de beni kendine istiyor, kullanıp atmak için sanıyorsam. Bunun olmayacağını en başından anlaması gerekiyordu ama..."

"Zoru sever." Gözlerini bir saniyeliğine arkaya çevirip ona baktı. Varis de ona bakmıştı.

Kaşlarımı çattım.

"Siz... daha eskiden tanışıyorsunuz sanki?"

Gökay doğruldu, ardından omuz silkti.

"Kuzenini tanıyorum. Pek farkları yok."

Kuzeni... Instagram'da gördüğüm siyah beyaz profilli, motosiklet kullanan dövmeli çocuk. Onu görmüştüm. Hatta Varis geçenlerde, o çocuğun küçükken ortaparmak çektiği bir fotoğrafını paylaşmıştı.

Tekrar cam duvara yaslanırken Kumsal'ın dirseğini, koltuğun sırtına yasladığını fark ettim. Varis'le suratları o kadar yakındı ki. Konuşurken bu yakınlığa gerek var mıydı gerçekten? Konuşuyorlar mıydı ki? Kumsal bana bakmıyordu bile. Beni gördüğünü biliyordum ama sadece sarf ettiği onca sözün gerçekliğini bana kanıtlamak istercesine, önündeki suratın yakınlığından beslenircesine dikkatini başka bir yere vermiyordu.

İçimdeki ateş büyürken sıklaşan nefeslerim, bu manzaraya hiç de iyi bir tepki vermediğimi kanıtlar gibiydi. Telefonumun kilidini açıp mesaj sekmesine girdiğimde mesajı yazan ben miydim yoksa benim bir tür deli versiyonum muydu, bilmiyordum ama bundan sonra yaptıklarım, yapacaklarım yalnızca refleks gibiydi.

Ada: *Oda bulun kendinize.*

Kafamı kaldırıp bakmadım. Yalnızca boş boş ekranı izledim ve cevap vermesini bekledim. Gökay sigara yakmıştı ve karanfil kokuyordu.

Variserefsiz Adin: *Buraya gel ve onun yerini al ya da kalkıp gerçekten bir oda buluşumuzu izle.*

Ağzım açık bir şekilde yazdıklarını okurken başımı kaldırıp o pişkin suratına bakmamak için kendimi zor tuttum. *Pişkin mi? Pişkin olmadığını biliyorsun Ada. O asla öyle bakmaz. Sadece bakar. Duygusuz it.*

Ada: *İşte bu, rüyanda bile göremeyeceğin bir şey Adin.*

Variserefsiz Adin: *Belki de oda bulmamıza gerek kalmaz, oradan izlersin.*

Yeter. Kafamı kaldırdım ve nerede olduğunu bildiğim çelik gözlerin sahibine baktım; Kumsal bir şeyler söylüyordu, Varis üzerine doğru eğilmişti. *Öpecek. Öpecek. Öpecek.* Gözleri beni buldu: Resmen, "Gel ve bu boktan durumu düzelt," diyordu.

Boktan durum mu?

Düzelt mi?

Kendine gel Ada. Varis Adin bekar bir erkek ve istediği kişiyle sevişebilir. Benim bunda söz hakkım olamaz. Ben onun hiçbir şeyiyim, o da benim hiçbir şeyim. *Neden bunu söylerken bile birbirimizin bir şeyiymişiz gibi geliyordu kulağa?*

Beni ilgilendirmez.

Beni ilgilendirmez.

Beni. İlgilendirmez.

Sikerler.

Çisem elinde iki kadeh içkiyle geldiğinde hangisini bana uzatacağını umursamadan birini alıp telefonumu çantama tıkarken koltuklara doğru yürümeye başladım. İçkinin birazını koca bir yudumda boğazımdan geçirirken resmen, içeride ne varsa bütünüyle yakmıştım.

Son zamanlarda içimde Kumsal'a karşı biriken bütün öfkemle karşısında durduğum an, böğürtlenli ve ağır olduğunu anladığım içkiyi başından aşağı döktüm. Etrafımdaki herkes, içeridekiler bile bir anda şaşkınlık nidalarıyla bu tarafa yönelmişlerdi.

Kumsal şaşkınlık içerisinde, gözlerini açamadan ellerini kaldırarak ayağa kalktığında bakışlarımı yanında oturan kişiye çevirdim. Varis'in beyaz gömleğinin kenarına mor içecekten biraz sıçramıştı ama umursuyora benzemiyordu. Kaşlarını kaldırarak yaptığım şeye bakarken o aptal dudakları yeniden kıvrıldı. *Yeniden.* O aptal, tenime değdirdiği dudakları.

Benden hiç beklenmeyecek bir şekilde ortaparmak kaldırdım ona doğru, geri adımlarla nereye gittiğimi bile bilmeden yürürken.

"Siktir git, Varis."

Ben, Ada Kandemir, üzerimden atmak istediğim bütün bakışları bir saniyede kendi üzerime çevirmiş ve günlerdir

kendime verdiğim ne kadar söz varsa silip atmıştım; hem de bana lise hayatımı zehir eden, şimdi de o iki dudağının arasından çıkan sözlerle aklıma girmiş, yolumu şaşırtan şeytanın, Varis Adin'in tek bir mesajına.

ALTINCI BÖLÜM

"Göğsünü yarıp geçen bu tatlı his, tenine işler,
zehrini tattırır;
çünkü hevesle uçtuğun o yağmur kelebek; şifa değildir
yarana, kanatlarını ıslatır."

Alkolü kan dolaşımıza kabul etmenizle ilgili sorun şuydu: Bedeninizin ayak uydurduğu hareketleriniz, beyninizin süzgecinden geçmiyordu. Bir şeyi yapmak istediğinizde, yapmak için kıvrandığınızda hatta; alkol, sizi icraattan alıkoyan bilincinizi uyuşturuyordu. Eğer duygular kilitli bir kutuysa alkol anahtarıydı. Sırlar, kapalı kapılar ardında tutulmalıysa anahtarlar atılmalıydı.

Pişman olacağımı bile bile, ayaklarım hedefe yürürken suratına fırlatacağım içkinin bile yarısını içmemin sebebi tam olarak buydu; beni geri götürmeye çalışan, ayaklarıma dur diyen ne varsa içimde, yutmak.

Ve yuttum.

Asansöre koşar adımlarla yürürken içimde tek bir damla pişmanlık yoktu, sadece hareketlerimi her şey olduktan çok sonra düşünmeye başlamıştım ve bu büyük bir sorundu. Neden Kumsal'ın suratına içki çarpmıştım? Koridorda yalnızken

bana yine kirli sözleriyle saldırmıştı ama bu, her zaman yaptığı bir şeydi; üstelik bu sefer ağzının payını verdiğimi düşünüyordum, anlamsız konuşmaları dışında. Suratına içki çarpmamın hiçbir sebebi yoktu. Olamazdı. İstediği kişiyi öpebilirdi Kumsal, benim bunda söz hakkım yoktu.

Bir daha içmiyorsun Ada.

Sarhoş bile değildim ki!

Öte yandan Varis'e siktiri çekmekte haklıydım. Beni mesajlarıyla rahatsız ediyordu, istemediğim hâlde test kitabını verip bir de üstüne yüksek not alırsam beni, ona borçlu olacağım bir duruma sokmaya çalışıyordu; karşıma geçmiş, daha beş dakika önce tanıştığım çocuğun hayatını mahvetmekten bahsediyordu ve yanına gitmem için blöf yapıyordu.

Blöf.

Kumsal'la olması blöf olmasa bile neden umrumdaydı ki? Beni neden ilgilendirsindi bu? Neden rahatsız olmuştum o kadar? Ne uyanmıştı o an içimde de öyle salakça bir harekette bulunmuştum?

Yuttuğum pişmanlığım boğazımdan yukarı tırmanıyordu.

Asansörün kapıları kapanırken Varis'i, terastan salona girerken gördüm ama görüşüm asansörün çelik kapılarıyla birlikte kapandı. Çisem'i yukarıda bırakmıştım, o olmadan gidemezdim. Olanlardan sonra peşimden gelir miydi? Aklım çalışmıyordu, ellerim titremeye başlamıştı. Bir an önce buradan gitmeliydim. Evet. Kapıya çıkınca gördüğüm ilk taksinin önüne atlayıp doğrudan eve gidecektim.

Asansörün kapıları açıldığı an, lobiden kapıya yürümeye başladım. Güvenlikteki kadın ve kapıdaki iki adamın gözleri acelem yüzünden anında bana çevrilmişti; ilk hatamı orada yaptım, yavaşladım. Kapılardan geçtikten sonra, boş sokağa adımımı attığımda ise ayak sesleri ensemdeydi.

Diğer asansörü kullanmıştı.

Varis'i gömleğinden tanıdım, kolumdan tutup etrafa bakarak beni rezidansın ara sokağına çekerken bir sokak lambasının aydınlattığı bahçe duvarına sırtımı dayadı.

"Ne yapıyorsun Varis? Bırak!"

"Asıl sen ne yapıyorsun Ada? Öylece siktiri çekip gidemezsin." İki kolunu, iki yanımdan uzatmış, hafifçe üzerime eğilmiş ve kaşlarını çatmıştı. Çatık kaşlarına rağmen keyfi yerinde görünüyordu, sanki yaptığım şey hoşuna gitmişti. Gözleri geceden daha karanlık görünüyordu bu sefer, çünkü grilerini belli edecek bir ışık huzmesi bile düşmüyordu yüzüne.

Hıçkırdım. Bir anda, bir hıçkırık boğazımdan kaçtı, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak elimle ağzımı kapattım ve yutkundum. Varis'in çatılmış kaşları bir anda gevşemişti, hıçkırığım dikkatini dağıtmıştı. İrem'in ağır içkisinin yarısını Kumsal'ın üzerine boşaltmadan önce, diğer yarısını tek seferde mideme yolladığımı ne çabuk unutmuştum... Eğer şu an kafam yerindeyse bile, beş dakika sonra olmayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordum, elimi indirip çenemi kaldırarak suratına bakarken. "Herkesin ortasında bir kızdan laf yiyince ağırına mı gitti?"

"Oradan bakınca diğerlerinin ne düşündüğünü sikine takan biri gibi mi duruyorum?"

Hayır.

Nefesinde alkol kokusu yoktu, benim aksime o çok içmemişti. Sadece taze şampuan ve duj jeli kokusu geliyordu. Yukarıdan buraya inene kadar bir acele içinde olduğumdan, nefes alış verişlerim düzenli değildi ve göğsüm inip kalkıyordu, o da peşimden koşturduğu için aynı durumdaydı.

"O zaman bırak gideyim," dedim gardımı indirmeden. Surat ifadem, beden dilim benim kalkanımdı; başka türlü

Varis Adin'i vazgeçirebileceğimi sanmıyordum. Eğer suratımda tek bir tereddüt görseydi durdurmak mümkün olmazdı.

Sağa döneceğim sırada kolunu boynuma değdirerek kafamla omzum arasında bir yere koydu ve hareket etmemi engelledi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldadı suratıma yukarıdan, yakın bir açıdan bakarken. "Yanımdaki kızın yakınlığına, içkini suratına çarpacak kadar dayanamıyorsan şunda anlaşalım Ada, yanına başkalarını yaklaştırmayacaksın."

Gülerek gözlerine baktım ve bir tereddüt aradım.

"Kumsal'ın suratına çarptığım içkinin seninle bir ilgisi olduğuna mı inanıyorsun gerçekten? O aramızdaki bir şey. Ayrıca benim yanımdaki çocuktan bahsedecek durumda değilsin çünkü en başta, o sarışının yanına oturmasına sen izin verdin."

Kaşlarını kaldırdı, dilinin içeriden bir saniyeliğine de olsa yanağına baskı yaptığını fark ettim.

"O pezevenk için geldiğini söylemenin sebebi buydu yani?"

"Hayır!" İki yanımdaki kollarına vurdum bileklerimle ama bir işe yaramadı. "Gidip Kumsal'la yatabilirsin bile, bu umrumda olmaz! Sen umrumda değilsin. Neden aptal yakınlaşmalarınız dokunsun bana?"

Keyifli ifadesi suratından silindi, kollarını indirdi bir anda. O bir anda, öylece, kendimi o kadar boş hissettim ki üzerimden çekildiğinde, neredeyse tepki verecektim uzaklığına ama alkol işini yapıyordu işte. Alkollüyken yaptıklarıma ya da aklımdan geçenlere anlam vermenin bir manası yoktu.

"İyi geceler Ada."

Varis gözlerini gözlerimden çekmeden, boş surat ifadesiyle dönerek rezidansın girişine yöneldiğinde kalbim şiddetle göğsüme vurmaya başladı hızlı bir ritimle. Dönüp ona baktım, daha doğrusu sırtına; omuzlarım kalkıp iniyordu düzensiz nefes alış verişlerimden. İçeri gidiyordu. İçeri gidiyordu. Neden içeri gidiyordu?

Söylediğim şeyi yapmaya mı?

Varis içeri girdikten birkaç saniye sonra, ben hâlâ beni bıraktığı yerde, yapacağını düşündüğüm şey yüzünden nefes nefese göğsümdeki ağrı tarafından yutulurken Çisem koşar adımlarla kapıdan çıktı ve hızını alamayarak yola atladı. Arkasından Gökay da görünmüştü.

"Kızım yavaş be! Araba çarpacak."

"Araba falan yok burada yalan söyleme, ıssız bu sokak!" Çisem de ona bağırarak karşılık verdikten sonra etrafa baktı. "Ada nerede? Gitti mi? Hayır ya..." Ardından beni gördü.

Yukarıdaki küçük şovumu neden yaptığımı, kendime sakin bir dille sorsam bile yeterince tatmin edici bir cevap alamayacağımı biliyordum; tek bildiğim, daha en başından bu gece burada olmamam gerektiğiydi. Ortada bir yangın yoksa da ben ucunu ateşe vermiştim bile aramızdaki gerginliğin, Varis ya da Kumsal fark etmezdi; bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Çisem sarhoş değildi ama eve sürmek için fazla alkollüydü, Gökay ona kendisinde kalmasını teklif ettiğinde gözünü kırpmadan kabul etti çünkü evi uzaktaydı ve benim onunla geldiğimi fark ettiğinde özür dilemişti ama sorun değildi. Her ne kadar Gökay, bana göre de koltuğu olduğunu söylese de tek isteğim eve gitmekti. Ayaküstü benimle konuşup yukarıda neler olduğunu sormuştu ama Kumsal'ın içerideyken beni sinir etmesi ve Varis'in sürekli mesaj atmasından

bunalmam dışında, daha gerçekçi bir neden bulamamıştım söyleyecek. Gerçi ortada kendimi de ikna edebildiğim bir nedenim yoktu henüz. Bulan beni de haberdar edebilirdi.

Takside eve dönerken saat gece yarısını geçmeden birkaç dakika önce okuldan mail geldi: Sınav haftasıyla önümüzdeki kulüp etkinlikleri çakıştığı ve çok fazla ders saati kaybı olduğu için, yarın beş saat dersimizin olduğundan bahsediyorlardı mailde.

Eve girer girmez üzerimi değiştirip yatağa girdim ve yorganı kafama kadar çektikten sonra tek nefeste uykuya daldım. Düşüncelerimin uyumama izin vermesi durumu komikti, ama bilinçaltımın bana oynayacağı oyundan habersizdim. Rüyamda Varis, üst kata çıktığı gibi, köşede bir arkadaşıyla konuşan Kumsal'ı kolundan kapalı kapılar ardına çekiyor, dudakları yüzünü tavaf ederken elleri de çıplak bacaklarında geziniyordu.

İş çok ileri gitmeden alarm sesiyle uyandığımda terin, suyun içinde kalmıştım yatakta. Yorganı kafama kadar çekip bir de üstüne böyle bir rüya görürsem olacağı buydu. Gerçi... yalnızca bir rüyadan ibaret olup olmadığını bilemezdim. Bilemezdim değil mi? Ona o sözleri bağırdıktan sonra beni bırakıp gidişini aklımdan çıkaramıyordum; gözleri okunmuyordu ama okunsa hayal kırıklığı mı görürdüm?

Sabahın körüydü saat, başım ağrıyordu. Yatakta olmam gereken saatte okula gitmek zorundaydım çünkü dersleri kaçırmak istemiyordum; ama bir yanım boş verip sıcak yatağıma dönmem için yalvarıyordu. Muhtemelen kendi isteklerimi böyle böyle gölgede bırakmıştım; sabahları çok erken kalkmak, insanın en yoğun isteklerinden biri olan uykuya direncini arttırıyordu. Hayır demek, düzenli ve planlı hareket etmek bu şekilde kolaylaşıyordu.

Kısa bir duş aldıktan sonra saçlarımı kurutup üniforma-

mı geçirdim üzerime. Öğleden sonra ehliyet dersim de vardı, o yüzden okul çıkışı üzerimi değiştirmeye vaktim yoktu.

Servis kâbusuna geri döndüğüm için üzülmüştüm ama neyse ki kısa süreliydi ve bu sefer Derin içeride değildi. Muhtemelen kalkamamıştı ya da babasının ona verdiği ceza kaldırılmıştı. Onun yerine Aral, en arkadaki koltuklara uzanmış, yüzüne de kitabını kapatmış bir şekilde, uyuyarak gitmişti bütün yolu. Aral ayakta uyumaya devam ederken okulun girişinde ayrıldığımız sırada, dün akşam terasta olanlar koridorlarda konuşuluyordu. Çisem'i, sırasında güneş gözlüğüyle otururken bulduğumda sınıfta yalnızca birkaç kişi vardı.

"Günaydın Çisem," diye mırıldanırken her zamanki yerime çantamı bırakıp kalçamı sıraya yasladım. "Güneş gözlüğü niye?"

Çisem robotik hareketlerle bana dönerek gözlüklerini çıkardı. Suratında hiç makyaj yoktu ve göz altları mosmordu.

"Parti gecesinin sabahı, sekizde ders mi? Rabbim, beni yılan olarak yaratsa daha az sürünürdüm."

Gülerek elimi gözlerinin etrafında salladım. Çisem çok içtiğinde ve geç yattığında göz altları gerçekten onu ölü gibi gösterirdi.

"Kapatıcı falan sürmedin mi?"

"Vaktim mi oldu sence?" diye sordu güneş gözlüğünü yüzüne geri geçirirken. "Gökay beyefendi sabahın beşinde kalkmış, kahvesini içmiş, koşuya çıkmış, dönmüş, duşunu almış ama gece yarısından beri haberdar olduğu okul mailinden bahsetmeyi unutmuş bana. Ben ne yaptım peki? Taaa partinin olduğu yerin otoparkına taksiyle dönüp son gaz eve sürdüm formamı giymek için. Arabada değiştirdim üstümü Ada. Arabada. Okulun otoparkındayken." Ayağa

kalktıktan sonra eteğini gösterdi. "Şuna bak. Kırış kırış. Rezalet. Rezalet!"

"O kadar da kötü değil..." Kafamı sallayarak omuz silktim. "En azından gidip okulun cadı prensesinin üzerine içki fırlatmadın ya da herkesin taptığı çocuğa, partinin ortasında ortaparmak çekmedin."

Çisem masanın üzerine kollarını koyarak bana doğru uzandı ve "Kızım harbiden ya," diye mırıldandı. "Bana bak, dünkü bahaneni yemedim ben yalnız, sen saklıyorsun bir şeyler ama hadi hayırlısı."

"Saklamıyorum..."

Anlatırsam, "Bal gibi de kıskanmışsın," diyecekti ama ortada kıskanabileceğim bir durum yoktu. Sadece sinirlerime oynayan iki ayrı insan bir araya gelip içkinin de etkisiyle beni çileden çıkartmıştı işte.

Çisem'e göre, yalnızca adı genel olarak bilinen sade renkler vardı; oysaki bir ressam, tablosunu boyarken yüzlerce ton farklı renk elde ederdi paletinin üzerinde. O renklerden biriydi, benim dün gece olanlara açıklamam, yalnızca henüz bilmiyordum. Bilinmezlik beni çıldırtıyordu. Ortada sarı bir renk varsa sarıydı işte! Bebek sarısı, çiğ sarı, güneş sarısı, sıcak sarı, neon sarı, yumurta sarısı...

İlk dersten sonra Çisem kafeteryaya inmek istediğinde, ona lavaboya uğrayıp hemen geleceğimi söyledim ve koridorun sonuna ilerledim. Muhtemelen, uyanmak için zehir gibi bir bardak kahveyi kafasına dikecekti çünkü ders boyunca uyuklamıştı ve öğretmen gözlüklerini çıkarttırdığından keyfi yerinde değildi. Kantinde tanıdığı birine rastladığı an kapatıcı soracağından emindim.

Arkama, koridorun diğer ucuna, bakmamaya çalışarak kızlar tuvaletinin kapısını ittirdim ve içeriye girdim. *Siktir.* İçerisi doluydu. Kütüphane koridorundaki tuvalete gitme-

liydim, neden buraya gelmiştim ki? Aynanın önünde üzerini düzelten, makyaj tazeleyen, elllerini yıkayan ve saçını yapan kızların gözlerinin, yansımamın üzerinde olduğunun bilincinde olarak onlara bakmadan kabinlere ilerledim. Biri çıkıyordu.

Kumsal.

Bir gün daha berbat başlayamazdı herhalde.

"Aaaov," diye mırıldanarak yanından geçeceğim sırada, elini kabin kapısına yaslayarak koluyla önümü kesti Kumsal.

"Küçük, çirkin, kıskanç faremiz de buradaymış. Nasıl? İyi uyuyabildin mi gece? Ben çok rahat uyudum." Topuklu botlarının üzerinde kulağıma doğru eğildi. "Yastık olarak başka bir şey kullandım ama."

Farkındalık, damarlarımın içindeki kanı kaynatırken dümdüz suratımla gözlerine bakmaya devam ettim, eğer ifademden ödün verirsem kaybedeceğimi biliyordum. Ama bir yandan da söyledikleri boğazımı kurutuyor, yumruğumu sıkma isteği uyandırıyor, dişlerimi gıcırdatıyordu. Varis cidden böyle bir şeyi yapmış mıydı? Onunla?

"Ne yapabilirim?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirip, ağırlığımı tek ayağıma vererek karşısında dikilirken. Afallamış surat ifadesi gözlerinden okunuyordu. "İyi uyumuşsan uyumuşsun işte Kumsal, seni sevmeyen birinin kollarında. Ben ne yapabilirim senin için?"

Ada Kandemir'in bomboş surat ifadesi, onun en büyük silahıydı ve ben bunu sonuna kadar kullanmaktan asla çekinmezdim. Yalnızca çoğu zaman, midem bu kadar yanmıyor ve boynum öfkeyle kızarmıyordu; böylece, durumla başa çıkabilmek kolaydı. Kumsal sırf beni sinir etmek için bile olsa sevmediği biriyle yatabilecek biri miydi? Varis'i sevmediğini söyleyebilir miydik peki? Düşününce, bunca

zaman beni ne zaman köşeye sıkıştırmaya çalışsa sebebi bir şekilde Adin'e çıkıyordu ama Kumsal'ın gerçekten onu sevdiğini düşünmüyordum.

Hayır. Kumsal sadece bana bulaşmak için nedenler yaratıyordu kendine.

Neden?

"Adin'e ortaparmak, ha?"

Yanımızdan geçen uzun boylu bir kız gülerek bana omuz attığında, Kumsal az önceki umursamaz ifademden hiç etkilenmemiş gibi gülerek arkasını döndü ve "Elbisemi mahvettin," diye söylenerek kapıya yürüdü.

"Bunu ödeyeceksin Ada."

Bu kız tehlikeli.

"Aynen, faturayı yollarsın."

Faturayı yollamayacağını biliyordum; tıpkı, beni illa deliye çevirecek bir şeyler yapacağını bildiğim gibi. Bugün on dakika sonra, okul çıkışı, akşam, ya da yarın sabah bir şekilde bana ödeteceğini biliyordum. Kumsal'la ilgili sorun şuydu ki neyi, ne zaman yapacağını bilemiyordunuz; ne için bu kadar öfkeli olduğunu bile size unutturacak kadar uzun bekleyebiliyordu. Size gülümseyebilirdi ama bu, sadece elini kaldırıp hiç fark etmediğiniz bir anda tokat yemeniz için olurdu, elini uzatıp kalkmanıza yardım etmek istiyor gibi görünebilirdi ama aslında, daha beter düşmenize sebep olmak istiyordu. Kumsal Kayadelen'in sabrının limiti yoktu. En doğru zamanda, en acı verici olanı seçerdi.

Sabırlı insanlar, kuşkusuz en korkunç insan türüydü.

Lavaboda işimi hallettikten sonra içeridekilerin garip sessizliği ve bakışları altında ellerimi yıkayıp kendimi dışarı attım, olabildiğince kısa bir sürede. Üç kat merdiveni inip kafeteryaya girene kadar karşılaştığım herkesin kafasında, dün akşam olanların oynadığını biliyordum hatta bazıları

orada olmayanlara, ben duyar mıyım diye kendilerini hiç sıkmadan keyifle anlatıyorlardı dün geceyi. *Kulaklarım var, bu mesafeden çok rahat duyuyorum...*

Fakat zil bizden hızlı davranmıştı. Sınıflara dağılırken *saati kontrol etseydim onca yolu inip insanların hakkımda konuşmalarına şahit olmazdım*, diye söyleniyordum kafamın içinde.

Üst üste iki matematik dersinden sonra, felsefe işlediğimiz dersin sonuna doğru koridor görevlisi, hocayı bölerek müdür yardımcısının beni yanına çağırdığını söylediğinde not tutmaktan iflas bayrağını çekmiş parmaklarım sevinçle kalemi bıraktı. Aynı şeyi kalbim için söyleyemeyecektim çünkü belirsizlik ne zaman kendini gösterse bir şekilde heyecanlanıyordum ve soluk borum darlaşıyordu. Müdür yardımcısı neden beni odasına çağırsındı ki? Yanlış bir şey mi yapmıştım?

"Negatif düşünmeyi bırak," diye fısıldadı Çisem eğilerek, ben sıramdan kalkıp sınıf kapısına yürürken. Ona kafamı salladım ama endişelenmeyi kesemiyordum.

Belki de biri kötü bir şey yapıp benim ismimi vermişti, bir şekilde beni suçlu göstermiş olabilirlerdi. Bu daha önce başıma gelmemiş bir şey değildi. Bir keresinde yırtmadığım bir kitap yüzünden kütüphaneyi temizlemiştim okul çıkışı, temizlik görevlileriyle beraber. Kitapların tozunu almaktan ciğerlerimde tortu oluştuğuna yemin edebilirdim, bütün hafta yıkanmama rağmen saçlarımdaki kir çıkmıyormuş gibi hissetmiştim.

Koridor boştu ve ben büyük bir aptallık ederek müdür yardımcısının odasına inmek için Varis Adin'in sınıfının önündeki merdivenleri seçtim. Zilin çalmasına biraz daha vardı, içeride ders görüyor olmalıydı ama sanki tuvaletlerden ya da merdivenlerden, bir yerden çıkıp beni kıstıracakmış gibi geliyordu.

Sınıfının önüne geldiğimde yavaşlayan adımlarımla birlikte gözlerimi kapıdan alamadım. Hatta birkaç saniyeliğine adımlarım durdu, idareden çağrıldığımı tamamen unuttum, hafızam benimle oyun oynuyordu.

Test kitabını bırakmam için geldiğimde beni bu koridorda, bu duvara yaslanmış, sınıfından içeri kafamı sokarken yakalamıştı. Soru çözerken çok fazla işlem karalamadığını ve cevap kâğıtlarını temiz teslim etmekle ünlü olduğunu biliyordum, o test kitabını benim için mi çözmüştü?

Varis Adin birçok şey olabilirdi: Kontrolcü bir psikopat, zengin bir ailenin kibirli tek çocuğu, sorunsuz hayatına renk katmak için sıkıştırıp eğlenen bir sosyopat... Ama asla, birine ödünç vermek için koca test kitabına tek tek cevapları yazacak biri değildi.

"Bir şey mi hatırlatıyor sana?"

Gözlerimi kırpıştırarak odaklandığım koridor duvarından, dikkatimi hemen yanımda durmuş, uzun boylu siluete çevirirken gelişini nasıl fark etmediğimi düşündüm. Nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu? Üzerinde okul forması vardı, saçları nemliydi ve şampuan kokusu geliyordu. Antrenmanda mıydı takımla? Normalde de bu saate kadar antrenman yapmalarına izin veriyorlar mıydı yoksa maçlar yaklaştığı için miydi? Panolardaki posterleri görmüştüm. İlk maç bir Amerikan lisesiyleydi.

Bakışlarımı suratına çevirdiğimde her gün yüzüne takındığı aynı ifadeyi gördüm: Aynı ölü gözler, aynı sessizlik, aynı kemikli çene hatları ve aynı duruş. Sanki bu bir kalkandı ve Varis Adin verdiği savaş için dikkatle üzerine kuşanıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım. "Ayağım uyuştu. Geçmesi için biraz durmuştum."

"Biliyor musun Ada..." Bir eli cebindeyken, adımları-

nı üzerime doğru attığında birkaç adım onunla aynı anda geriledim. "Çok kolay yalan söylüyorsun," diyerek birkaç gün önceki yere kıstırdı beni. Sırtımı duvara yaslamadım ama yine aynı yerdeydik işte, sınıf kapısının hemen yanındaki soğuk duvar.

"Ve inandırıyorsun insanı buna." Gri boşluklar yüzümde gezinirken gözlerimde durdu. "Neredeyse."

"Her zamanki gibi Varis, duymak istediklerini duyuyorsun sadece."

"Ada..." Kafasını bir an geriye atarak dudaklarını yaladı ve bir adım daha gelerek sırtımı tamamen soğuk duvara yaslamamı sağladı. "Duymak istediklerim kendime söylediklerim değil." Gözlerimin içine bakarken kaldırdığı eli, bir tutam saçı kulaklarımın arkasına sıkıştırdığında ayak uçlarımdan saç diplerime kadar titredim istemsizce. Ardından çenemi tuttu; başparmağı alt dudağıma değdiği an, ensemden bütün vücuduma bir sıcaklık yayıldı. "Duymak istediklerim, zamanı geldiğinde iki dudağının arasından kontrolsüzce çıkacak. Ben cevabımı o zaman alacağım."

İki dudağımın arasından kontrolsüzce çıkacak sözler mi? Sesler mi?

O an beynimde şimşekler çaktı. Zil çalmak üzereydi ve biz sınıf kapısının kenarında dip dibeydik. Zil çaldığı an herkesin nasıl koridora döküldüğünü biliyordum, kimsenin beni böyle görmesine izin veremezdim.

"Cevabını alacağın falan yok. Hayal görmeye devam et."

Kaşları kalktı. Bana o şekilde bakarken çok farklı görünüyordu, suratı herhangi bir şekle girdiğinde ya da bir ifade gösterdiğinde bu hikâyenin kötü adamı olduğunu unutacak gibi oluyordum her seferinde. Başkalarının yanında yapmadığı bir şeydi bu.

"Öyle mi dersin?" diye sordu çenemden elini çekmeden.

Biraz üzerime eğildiğinde dudakları mükemmel bir hizadaydı, bu açıyla yaklaşsa... "Öpsem seni burada, zil çalsa ama umrunda olmasa, dün akşam yanında dikilen o pezevenk çıkıp görse şu kapıdan benimle olduğunu... Tüm okul görse. Her şey daha kolay olmaz mıydı sence de Ada?"

Avuç içlerim kaşınıp kulaklarım kızarmaya başladığında dalga geçercesine gülerek çenemdeki elini ittirdim, ardından kollarımı göğsümde birleştirerek sırtımı değil kafamı yasladım duvara ve başımı kaldırarak yüzüne baktım alayla.

"Bilemiyorum Varis, önce gidip Kumsal'a ne kadar iyi öpüştüğünü sormam gerekebilir. On üzerinden kaç verir dersin? Yedinin altındakilerle vaktimi harcamak istemem."

Bakışlarını dudaklarımdan, gözlerime çıkarttı. İki yuvarlak boşluk, göz yuvalarına konuşlanmıştı.

"Kumsal bilemez."

Onlar... Nasıl?

"Kimse bilemez."

Bütün ifademi salıp ellerimi, kocaman açmak istediğim ağzıma kapama isteğiyle; gözlerimi gözkapaklarım zorlanana kadar büyütüp yaşadığım şoku hissetme isteğim çarpışarak sınırlarımı zorlarken göğsümde birleştirdiğim kollarımın iki yanıma düşmesine ve kaşlarımın hafifçe çatılmasına engel olamadım.

"Nasıl yani?"

"Daha önce hiç kimseyi öpmek istemedim."

Kulaklarım doğru mu duyuyordu? Pekâlâ, dürüst ve objektif olmak gerekirse karşımda ortalama bir erkeğe göre oldukça yakışıklı, yapılı, spor aktivitelerinde ve okulda başarılı, lanet Instagram'da bile çabasız olmasına rağmen popüler bir çocuk vardı ve daha önce hiç kimseyi öpmek istemediğini, öpmediğini mi söylüyordu?

Az kalsın inanıyordum.

Bir anda kaşları çatıldı, düşürken eğdiğim kafamı kaldırmak için çenemi iki parmağının arasına alıp sıkarak kaldırdığında tamamen dikkatimi ve öfkemi kazanmıştı.

"Yedinin altındakilerle vaktimi harcamak istemem derken ne demek istiyorsun? Öptüğün erkekleri mi puanlıyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı. *Yakaladım seni.*

Zil çaldığında çenemdeki elini itip altından sıyrılırken, göz açıp kapayıncaya kadar merdivenlere varmıştım.

"Bilemezsin," dedim Varis'e, dönüp keyifle suratını incelerken. "Kiminle kadar ileri gittiğimi bilemezsin."

Varis Adin: 0

Ada Kandemir: 1

Ne kadar obsesif olduğu göz önüne alınırsa, belki bu peşimi bırakmasına yardımcı olurdu.

Adrenalin yüzünden müdür yardımcısının kapısının önünde birkaç derin nefes almak için dikilirken, daha fazla beklemenin yararıma olmayacağını, zaten geç kaldığımı düşünerek kapıyı tıklattım ve kapı kolunu çevirdim. Müdür yardımcısı, elinde Türk kahvesiyle birlikte camının önünde ayakta dikiliyor, manzarayı izliyordu. Ben içeri girdiğimde bana dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Ah, Ada sensin değil mi?"

Kapıyı kapatarak birkaç adım attım ileri.

"Evet efendim. Geç geldiğim için kusura bakmayın."

"Önemli değil."

Masasına doğru yürüdü, elindeki fincanı tabağının üzerine, tabağı da masaya bıraktıktan sonra sandalyesine oturdu ve beni de eliyle işaret ederek masanın önündeki siyah deri koltuğa oturttu.

"Ada, direkt konuya gireceğim. Öğrenci profilini incelerken ortaokulda voleybol oynadığını gördüm, hâlâ oynuyor musun?"

Şaşkınlıkla önüme dönerek yutkundum. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bir ara okul takımında oynadığım doğruydu ama o zamanlar çok küçüktüm ve arkadaş edinmeye çalışıyordum. Uzun bir süredir topa elim değmemişti bile.

"Hayır efendim, liseye başladığımdan beri oynamadım."

Müdür yardımcısı sıkıntıyla geriye yaslandı.

"Hmm... Bak Ada, voleybol takımımızda geçen seneden beri birçok değişiklik yapıldı ve hepsi, bu sene şampiyonluğa oynamamız içindi. Safir'in bu sene, en büyük üç turnuvadan altın madalya beklediğini ve yatırımlarını bu yöne çektiğini duymuşsundur."

Basketbol, futbol ve voleybol. Ve hatta yüzme, koşu... Evet, duymuştum. Biliyordum. Spor aktivitelerine daha çok yer, zaman ve bütçe ayırmışlardı bu sene.

Kafamı salladım.

"Evet efendim."

"Güzel. Profilini inceledim, fiziksel özellikler ve tecrübe bakımından biraz ısındıktan sonra takıma girmek için ideal bir öğrencisin. Voleybol takımından bir öğrencimiz talihsiz bir sakatlık yaşadığı için en azından ikinci dönemin başına kadar oyunlara geri dönemeyecek. Senin onun yerini doldurmanı istiyorum. Antrenörle konuşup ortak aldığımız bir karar. Herhangi bir müzik programıyla ilgilenmeyen, spor aktivitelerinde pasif ama tecrübeli tek kız öğrencimiz sensin. Umarım bu teklifi geri çevirmezsin Ada. Bu tarz takım oyunlarının sıralamalarda seni üste çekeceğinin de farkında olmalısın."

Müdür yardımcısının ağzından çıkan sözleri idrak etmeye çalışırken bir yanım, voleybol takımı senden nefret ediyor, diye bas bas bağırıyor; diğer yanım ise bu senin ilk ona biletin, diye fısıldıyordu. Hangisi daha önemliydi? Hangisi daha zordu? İki dönem boyunca bir grup kızla başa çıkmak

mı yoksa beynim iflas edene kadar ders çalışıp sınavlardan imkânsız notlar almak mı?

Varis'in sihirli kitabı matematik notumu, mucizevi bir şekilde doksanlı bir nota çıkaracak olursa bile en fazla on sıra atlardım ama takım oyunlarında aktif bir üye olursam bu, beni bir ay içerisinde sabit tutacağım notlarımla beraber ilk yirmiye taşırdı. Eğer oyunlarda başarı gösterir, takımca madalya alırsak ilk ona bile girebilirdim. *İlk on. Yurt dışı. Sarmaşık ligi.*

Bir öğretmen, elinde dosyalarla, "Hocam bölüyorum kusura bakmayın," diyerek içeri girdiğinde içinde kaybolduğum transtan çıkmış oldum. Müdür yardımcısı, "Hemen cevap vermek zorunda değilsin ama pazartesi gününe cevabın hazır olsun Ada," diyerek çıkabileceğimi ima ettiğinde, kafamı sallayarak teşekkür ettim ve kendimi dışarı attım.

Bu çok büyük bir fırsat olabilirdi. Takım oyunlarından nefret ediyordum, hele de benden hoşlanmayan takım arkadaşlarıyla kimbilir ne çeşit bir cehennemin ortasına atacaktım kendimi ama akademik anlamda kendimi ilerletebilmemin tek yolu buydu. Sonunda ismimi daha yükseklerde görebilirdim.

Dersin başında hâlâ uykulu olduğundan kafeteryaya inip içecek bir şeyler almaktan bahseden Çisem'in sözleri aklıma geldiğinde, yukarı çıkmakla uğraşmayıp kafeteryanın yolunu tuttum. Çisem'e müdür yardımcısının teklifini anlatsam muhtemelen kabul etmediğim takdirde kocaman bir aptal olduğumu söylerdi.

Ben de aynı şekilde düşünüyordum.

Çisem elinde iki bardak kahveyle terasın tırabzanlarına yaslanmış bahçeyi izliyordu. Geçen haftaki yağmurdan hiç iz yoktu, hava oldukça güneşliydi. Birinden kapatıcı bulmuş olmalı ki gözlerinin altındaki mor torbalar yok olmuştu.

"Kahvelerin biri bana mı?"

"Yaa..." Çisem suçlu bir ifadeyle elindeki bardaklara baktı. İkisinde de yarısına geldiğini yeni fark ediyordum. "Ben manyak oldum iyice Ada, bir bundan bir diğerinden içiyorum son derste uyuklamamak için. Hâlâ alkol kokuyormuş nefesim, öyle dedi salak Gökay az önce. Yarısını içmiş olmam umrunda olmazsa birine devam edebilirsin?"

Gülerek yanına yaslandım.

"Önemli değil. Sen devam et."

"Varis hâlâ mesaj atıyor mu?" Bardaklardan birisini kafasına diktikten sonra buruşturup çöpe basket attı ve gözlerini bana çevirdi Çisem. "Dün geceden sonra konuştunuz mu?"

Teknik olarak olanlardan hemen sonra aşağıdayken konuşmuştuk. Ben terası terk ettikten sonra peşimden gelmiş, yukarıda her ne yaptıysam umursamadığımı söylemiş ve açıkça yanımda erkek görmekten hoşlanmadığını belirtmişti. Ben de ona, onu ya da ne düşündüğünü umursamadığımı, isterse gidip Kumsal'la yatabileceğini söylemiştim ve o da yapmıştı. Kumsal'ın bugünkü klişe gururlu ve başı dik hâllerinin sebebi buydu.

Yalnızca birkaç dakika önce, beni koridorda öylece sıkıştırması aklıma geldiğinde, dudaklarımda gezinen başparmağını hâlâ oradaymışçasına hissettim. Boynumdan vücuduma dağılan sıcaklık yoğun bir hissiyat bırakıyordu tenimde.

Çisem'in bunu bilmesine gerek yoktu. Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Dün geceden sonra mesaj atmadı."

"Bir iki tanıdığıma kapatıcı sordum da sen gelmeden önce," diye mırıldanarak diğer bardağında kalan kahveden yudumladı Çisem. "Yani biliyorsun benim tonumu bulmak

zor ama neyse ki bir iki tanıdığım kız da benimle aynı cilt tipine ve tonuna sahip... Her neyse." Nefes verdi. "Bana senin Varis'le birlikte olup olmadığını sordular. O konferans salonundaki olaydan sonra gelip partide delirmenden ve Varis'in peşinden çıkmasının ardından bunu konuşuyorlarmış. Ben de kesinlikle hayır dedim ama pek inanmışa benzemiyorlardı. Varis'in etrafında daha önce hiç kız görmediklerinden tepkileri normal ama Varis Adin daha önce hiçbir kızla seninle uğraştığı gibi uğraşmadı, yani bu teori biraz kullanım alanı dışında."

Kafamı salladım.

"Yani, sonra dank etti," diye mırıldanarak önüne döndü Çisem. "Siktir oradan dedim kendime, cidden. Bu okulun ortam kızlarından, o gruba yürümeyen yok. Alper tam bir erkek orospusu olduğu için onu geçiyorum, Varis de Reha da sanki sevgilileri varmış ya da bağlılık yemini etmişler gibi kimseye yüz vermediler bunca zaman."

"Reha mantıklı biri, muhtemelen biriyle çıkmak için hayatının aşkını bekliyordur." Gözlerimi devirdim adını söyleyeceğim sırada. "Varis ise sosyopat. Sosyopatların kalbi olmaz. Ayrıca, ben çıktıktan sonra Varis, Kumsal için geri döndü. Bunu görmemiş olamazlar, nasıl böyle dedikodular çıkartabiliyorlar anlamıyorum."

Çisem kafasını bana çevirdiğinde göz göze geldik. Soru işaretleriyle bana bakarken hafifçe eğildi.

"Varis partiye geri dönmedi ki."

"Ne?"

"Geri dönmedi."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Çisem benim ardımdan çıkmış olsa bile o sokağa adımını atmadan hemen önce binaya girdiğini gözlerimle görmüştüm Varis'in. Çisem bir daha yukarı çıkmamıştı, neler olduğunu biliyor olamazdı.

"Geri dönmemiş yani," diye düzeltti kafasında tartarak. "Arabasıyla otoparktan çıkarken görmüş biri. Yalnızmış. WhatsApp gruplarından birinde konuşuluyordu."

Arabasıyla, otoparktan çıkarken mi? Nereye gitmişti?

Okula mı gelmişti yoksa yüzmeye? Nedense ne zaman kafasını dağıtmaya ihtiyacı olsa buraya yüzmeye geldiğini düşünüyordum. Neden kendi evinde takılmıyordu, bir fikrim yoktu, evlerinde havuz olduğuna emindim.

Yani... Kumsal yalan söylemişti. Onun kollarında uyuduğu falan yoktu. Aralarında hiçbir şey olmamıştı.

Varis doğruyu söylüyordu.

Kumsal bilemez. Kimse bilemez.

Dudaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Zil çaldıktan sonra sınıfa çıkarken Çisem'e, müdür yardımcısının beni neden odasına çağırdığını anlattım. O da sıralamada yükseleceğimi biliyordu, bunun çok iyi bir fırsat olduğunu tekrar edip durmuştu. Takım oyunlarında ne kadar berbat olduğumdan haberi yoktu. Voleybol takımına girersem takımın yıldızı falan olmayacaktım, muhtemelen panikten bütün toplara atlayacak ve herkesin sinirlerini hoplatacaktım. Basketbol topunu bile karpuz gibi potaya fırlatan birinden parmak pas nasıl beklenebilirdi ki?

Çıkışta Çisem'le yollarımız ayrıldığında *Gazap Üzümleri*'ni ve önceden aldığım birkaç kitabı teslim etmek için kütüphaneye doğru yürüdüm. Henüz saat erkendi, belki kitap bakarken biraz oyalanabilirdim. Nasıl olsa servis geç kalkacaktı.

Kütüphane çok dolu değildi, en iyi ışık alan masalarda kitap okuyan ya da ders çalışan birkaç öğrenci vardı sadece. Kitaplarımı teslim etmeden önce raflarda gezinmeye karar verdim, her zamanki gibi birkaç çiçek yetiştiriciliği ve bitki bilimi ile ilgili kitapları kolumun altına sıkıştırmıştım.

Kütüphane görevlisinin masasına yaklaşırken, tanıdık bir yüzün de orada olduğunu birkaç adım kala fark etmiştim. Reha Koç, göğsüne kadar gelen masaya kollarını yaslamış, yaşlı kütüphane görevlimizle flört ediyordu.

"Eminim, kitap teslim edildiğinde benim için kenara ayırabilirsin Hülya."

"Hülya Hanım." Gri, permalı saçları olan sivri gözlüklü Hülya Hanım, isminin ardından gelen hitap şeklini bastırarak Reha'ya üstten bir bakış attıktan sonra masasını sildiği ıslak havluyu buruşturup çöpe attı ve sandalyesine oturdu.

"Evet. Elbette. Hülya Hanım. Son teslim tarihi ne zaman demiştiniz?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Reha'nın bir iki adım arkasında dikildiğimi fark eden Hülya Hanım gülümseyerek dikkatini bana verdi.

"Ah, Ada, hoş geldin. Ver bakalım."

Reha biraz geri çekilerek elimdeki kitapları süzerken, yeni alacaklarımı aramızdaki masaya bırakıp önce, teslim edeceklerimi öğrenci kartımla birlikte Hülya Hanım'a uzattım.

"Bunlar okuduklarım."

Hülya Hanım, "Bir saniye tatlım," diye mırıldanarak kitaplarım ve öğrenci kartımla birlikte bilgisayar ekranının başına geçtiğinde Reha'nın kitaplarımı süzdüğünü fark ettim.

"Toprakla ilgilisin galiba?"

Kafamı salladım. Elini uzatıp üstteki kitabı aldı ve önce kapağına baktı, daha sonra arka kapak yazısını okumaya başladı. Çok geçmemişti ki kitabı kaldırdığı zaman, altından görünen diğer kitap ilgisini çekmiş gibiydi. Elindekini bırakıp onu aldı. Toz pembe bir kapağı vardı.

"Ne oldu?" diye sordum çok dikkatli baktığını fark ettiğimde.

"Bu kitap açelyalarla ilgili değil. Yani çiçek olan açelyayla ilgili değil. Roman bu."

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm ve uzattığı kitabı alıp ilk sayfasına baktım. Evet, gerçekten de bir romandı.

"Fark etmemiştim... Açelya yetiştiriciliği ile ilgili sanıyordum."

Kafasını olumsuz anlamda salladı Reha.

"Hayır. Ama istersen fikrini değiştirme, oku. Yalnızlıkla ilgili bir kitap, yanlış anlaşılmalar ve iletişimsizlikten bahsediyor. Belki yardımcı olur. Diğer tüm kitapların olduğu gibi."

Ben kitabın arkasını daha dikkatli okurken Reha, "Gitmem lazım," diyerek saatine baktı.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Hafifçe gülümseyerek selam verdi, ardından tam yanımdan geçip gidecekti ki attığı birkaç adımı geri aldı. İstemsizce kitabı diğerlerinin üzerine koyup ona bakmak için başımı kaldırmıştım.

Elini ensesine attı, sanki söylemesi zor, en azından söylemesi onun için zor bir şey söyleyecekti.

"Yarın doğum günüm, Alper parti veriyor. Gelmek istersen Çisem'in peşine takılabilirsin. O geliyordu sanırım."

Çisem'in Reha'nın doğum günü partisinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum dün geceki partide ama o kadar çok küfür etmişti ki Alper'in doğum günü partisi olduğunu düşünmüştüm, sonuçta o çocukla kanlı bıçaklılardı.

Reha'ya "Olabilir, sağ ol," diye mırıldanarak beni doğum günü partisine davet ettiği için gülümsedim. Kafasını sallayıp tebessüm ederek yanımdan ayrıldı.

Yeni kiraladığım kitaplarımla birlikte dolabımdan birkaç eşyamı çantama doldurup servise doğru yürürken bir yandan da telefonuma gelen mesajları kontrol ediyordum. Hazal yine Instagram keşfetine düşen bütün tatlı kedi vi-

deolarını bana yollamıştı. Ona arka bahçemizdeki yavru kedilerin fotoğrafını attığımdan beri bize gelmek istiyordu ama bir türlü onun iş saatleriyle uyduramıyorduk müsait zamanlarımızı. Begonya'ya gitmeyeli uzun zaman olmuştu, bir ara uğrayıp selam versem iyi olurdu.

Serviste Aral'la, kitaplardan sohbet ederken çantasındaki basketbol topunu fark etmiştim, basketbol oynadığını bilmiyordum. Takımda değildi ama arkadaşlarıyla takılmayı seviyor olmalıydı. Bileğinde sargı vardı, kendini sakatlamıştı ama önemli bir şey olmadığını söylemişti. Sınav haftasından önce başına gelmediği için kendini şanslı sayıyordu.

Servisten indikten sonra eve girmeye vaktim olmadığının farkındaydım, bu yüzden bir taksi çevirip ehliyet kursuna yetiştim.

Eve döndüğümde Mustafa abi bahçeyle uğraşıyordu, Pamuk hala hâlâ şehir dışından dönmediği için yalnızdım. Kendi yemeğimi hazırlayıp televizyonun karşısında didikleyip durdum, fantastik sanıp açtığım korku filmini sonuna kadar izleyip odama çıkmaya korktum, zil çaldığında filme o kadar odaklanmıştım ki dizimi çarpıp sehpadaki tabakla bardağı yere devirmiştim. Gelen karşı komşumuzdu, sanki bu gece korkudan öleceğimden emin bir şekilde irmik helvası kavurup getirmişti.

Saat gece yarısına gelirken hırkamı alıp arka bahçeye yürüdüm, gece lambaları yanıyordu ve dolunay sayesinde bahçe tümüyle aydınlıktı. Telefonumda herhangi bir mesaj ya da cevapsız arama yoktu. Böyle zamanlarda kendimi çok yalnız hissettiğimden ya kitap okur ya ders çalışır ya da internette dolaşırdım ama kitap okuyamayacak kadar korkmuştum ve zaten yoğun bir sınav haftasından çıkmıştım.

Kapalı bahçedeki koltuğun üzerine yayılıp Instagram'a girdim. Çok fazla kişiyi takip etmiyordum, tanıdıklarım dı-

şında da yalnızca birkaç replik sayfası ya da kitap blogunu takipteydim. Çisem'in son attığı fotoğrafta gözümü gezdirirken nasıl oldu da Varis'in Instagram hesabına girmeyi başardım hiçbir fikrim yoktu. Hikâyesine bir şey eklememişti ya da yeni bir post yoktu. Son fotoğrafının altında bir sürü kızın yorumu vardı yalnızca göze çarpan. Numaralarını DM'den attığını söyleyen, güzel kızlar... İnternetten biriyle tanışmak güvenli miydi ki? Varis Adin'in ne kadar psikopat olduğunu bilseler yine de numaralarını verirler miydi? Eminim Varis mesaj isteklerine bakmıyordu bile.

Sen de onu takip et.

Rüyasında görebilirdi.

Variserefsiz Adin: *Uyudun mu?*

Variserefsiz Adin: *Rüyanda beni gör.*

Sanki yakalanmış gibi, onun profilindeyken bildirim çubuğuna mesajları düştüğünde ellerim titredi bir an. Ardından derin bir nefes alarak mesajın üzerine tıkladım.

Ada: *Rüyamda seni göreceğimi bilsem bütün gece ayakta kalırım.*

Variserefsiz Adin: *Suçu bana atma, belki seni ayakta tutan başka şeyler vardır :)*

"Evet," diye mırıldandım kendi kendime. "Korku filmleri mesela."

Bir anda Çisem'in mesajı ekranıma düştüğünde bildirimin üzerine tıkladım.

Çisem: *Yarın Reha'nın doğum günü partisi vaaar.*

Ada: *Kütüphanede karşılaştık, beni davet etti.*

Çisem: *OMG*
Çisem: *Kesinlikle geliyorsun.*
Çisem: *Sence hangi renk bikini almalıyım yanıma?*
Ada: *Bikini mi?*
Çisem: *Parti havuzlu bir villada. Alper salağının ailesinin.*
Çisem: *Yani bu da :) Havuz partisi :) Demek oluyor :)*
Çisem: *Ama sen suya girmekten hoşlanmıyordun.*
Çisem: *Yine de içine giy istersen.*
Ada: *Havuza gireceğimi sanmıyorum Çisem...*
Çisem: *:(Biliyorum bebeğim.*

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Duş alırken duş başlığının altına kafamı sokup nefesimi tutamıyordum bile. Ya da küvete su doldurup içine yatmayı seviyordum ama kayar düşerim diye ellerimle hep iki yandan tutunuyordum.

Variserefsiz Adin: *Yarın geliyor musun?*
Ada: *Seni ilgilendirmez.*
Variserefsiz Adin: *Gelme.*

Gelme mi? Gelme mi? Ona fikrini soran yoktu!

Ada: *Kimse sana fikrini sormuyor Adin.*
Variserefsiz Adin: *Sen bilirsin Ada.*

Sen bilirsin Ada. Nedense teras partisinin olduğu gece sokakta ona, "Seni umursamıyorum," diye bağırdıktan sonra iyi geceler Ada, diyişini hatırlatmıştı bu. Muhtemelen iyi karşılamadığı anlamına geliyordu cevabımı.

Neden gelmemi söylemişti ki hem? Böyle partilerin planlanması, onun yararına değil miydi?

Varis Adin ve ruh hastalığı her geçen gün boyut atlıyordu.

Ertesi gün geç saate kadar yataktan çıkmadım. Sabaha doğru uykusuzluktan gözlerim acıyana kadar ayakta kalmış ve animasyon filmi izlemiştim. Normalde korku filmlerinden korkan biri değildim; aksine, en sevdiğim film türlerinden biriydi ama evde gerçekten yalnızdım ve filmin konusu beni savunmasız yakalamıştı.

Çisem beni almaya gelmeden önce bir saatim vardı. Duş alıp hızlıca kahvaltı ettim, ardından dolabımın karşısına geçip ne giyebileceğime baktım. Hava oldukça ılıktı, gün boyu güneşli gösteriyordu. Askılı, beyaz bir elbise giyindim, üzerine de yazlık, kot bir ceket. Siyah converselerim ve içine neye gerek duyabileceksem doldurduğum kol çantamla birlikte evden çıktığımda Çisem'in arabası, her zamanki gibi kaldırıma park edilmişti. Saat neredeyse akşam beşti.

"Ben anlamıyorum," dedi Çisem ben arabaya binerken. "Sınav haftasından çıktık, hafta sonundayız. Ama dün okul vardı, ee yarın da var? Ne anladım ben bu işten?"

Gülerek kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi bağladım. Çisem'in üzerinde bebek mavisi bir elbise vardı ve dalgalandırdığı saçları omuzlarına düşüyordu. Hâlâ nemli olan saçlarımı tepemde bir topuz yaptıktan sonra çevreyoluna saptığımızı fark ettim.

"Bu ev nerede tam olarak?"

"Şile yolunda."

Yan yan baktım ona, gözlerimi kısarak.

"Daha önce gitmiş gibi konuşuyorsun."

Çisem şokla bana döndü. Kırmızı ışıkta biraz sert bir frenle durmuştu.

"Pekâlâ, sakin," diye mırıldandım. "Tabii ki gitmiş olabilirsin. Maziniz var sonuçta Alper'le."

"Şu playboyun adını ağzına alma ya. Cidden keyfim kaçtı bak evin ona ait olduğunu hatırlayınca şimdi. Varis'le Reha gül gibi çocuklar, Alper niye defolu böyle?"

"Varis mi gül gibi çocuk?" Kaşlarımı kaldırarak suratına diktim bakışlarımı. Varis Adin ve Çisem'in ona karşı büyüyen sempatisi tehlikeli olmaya başlamıştı.

"Bak Adacığım, sen fark etmiyor olabilirsin ama bu çocuğun bariz sana ilgisi var." Yeşil ışık yandığı gibi gaza bastı. "Düşmanken birbirinize aşık olabilirsiniz. Bu tamamen doğal bir durum. Hatta genelde olan bu. Yani her lafı geçtiğinde çocuğu haşlamak zorunda değilsin yanımda, seni yargılamam."

Bir an bana baktığında gözlerimi, anlamlı anlamlı bakarak ona diktim. *Cidden mi Çisem?*

"Alper'le biz farklıyız. Ölümüne düşman. O farklı bir konu."

"Nefretin ne kadar yoğunsa aşkın da o kadar büyük olur derler."

"Demesinler bir zahmet. Demesinler Ada."

Çisem söylenerek yolun karşısına geçerken bahçeli villalarla dolu bir siteye girdiğimizi fark ettim. Çisem yolun sonuna kadar gaza bastı ve diğerlerinden çok daha büyük bir bahçesi olan, önüne arabalar park edilmiş evin önüne çekti.

"Buraya nasıl geldim, gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandım bahçe kapısından içeri girerken.

"Valla ben de anlamadım nasıl oldu bu. Ama iyi oldu yalnız kalmadığım." Çantasını omzuna astıktan sonra kolunu omzuma doladı ve adımlarını adımlarıma uydurdu Çisem. "Reha'nın kuzeni de geldiyse artık benim keyfime değmeyin..."

"Niye? Çok mu tatlı çocuk?"

"Çocuk model, gerisini partidekiler düşünsün." Gülerek

sinsi bakışlarını benden önüne, ileride görünen kapıya çevirdi. Müzik sesi biz yaklaştıkça yükseliyordu.

"Bizim okuldaki çocukların yarısı model gibi zaten."

"Haklısın. Ama bu çocuk dışarıdan. Sınır dışı. Yasak elma. Daha cazip." Kolunu omzumdan indirip elimi tuttu ve önden koşar adımlarla bahçeden sağa yürüdü, parti buradaydı. "Eğlenceli şeyler yapabiliriz," diye fısıldadı kulağıma bir anlığına yaklaşıp. "Ve her birini yalnızca güzel anılar olarak hatırlarız. Hepsi bu."

Çisem gülerek elimi bırakıp geçen sefer, teras partisinde gördüğümüz kızlı erkekli grubun yanına dans ederek ilerlerken ceketimi çıkartıp çantamın içine tıktım. Burası doğrudan güneş alıyordu ve oldukça sıcaktı. Çisem'in peşinden küçük adımlarla giderken havuzda ve çimenliklere atılmış armut koltuklarda birkaç kişi vardı ve diğerleri müzik sisteminin etrafında dans ederken sohbet ediyordu. Bu sefer, cuma günkünden daha az kişi vardı ve daha sakin görünüyordu etraf.

Kumsal'la Derin'i küçük bikinileri ve kimonolarının içinde, bahçe kapısında konuşurken gördüğümde gözlerimi onlardan çekerek önüme çevirdim. İstediğim son şey bir parti draması dahaydı. Kumsal bir şekilde ödeşmek istiyor olabilirdi ve beni gördüğü an kafasındaki dişli makinelerin çalışmaya başlayacağını biliyordum. Çoktan gördüyse de... İşte bundan kaçış yoktu. Zaten karşılaşmama ihtimalimiz de yoktu. Kendi ayaklarımla gelmiştim burnunun dibine.

"Seninki yok galiba," diye fısıldadı Çisem, diğerleriyle konuşurken hafifçe bana doğru eğilerek.

"Benimki kim oluyormuş be?"

Çisem omuz silkerek önüne döndüğünde küçük kâselerdeki atıştırmalıkların tazeliğiyle ilgili bir konuşmaya daldılar, ardından nasıl olduysa konu erkeklere geldi ve gruptaki bucket şapkalı gay çocuk, lafı alıp çıktığı erkekleri sıralamaya başladı.

"Ben bile çıkacak o kadar erkek bulamıyorum be!" diye homurdandı kızlardan esmer olan, çocuğa omuz atarak. Kenarda içeceğimden küçük yudumlar alıyor, sohbeti dinliyor, soru sorulduğunda kısaca cevaplıyor, pipetimle oynuyordum.

Gözlerimi öylesine etrafta gezdirirken, havuzun diğer ucundaki tanıdık ikiliyi fark ettiğimde midemdeki karıncalanma birkaç saniyeliğine de olsa kendini gösterdi. Reha, kendisinden daha açık kumral saçları olan ve ona sırtını dönmüş çocukla konuşurken Varis de bir kolunu yanındaki uzun masaya yaslamış, onları dinliyordu.

Hayır, onları dinlemiyordu. Yani, dinliyor olsa bile, gözleri tek bir yere odaklıydı. Bana.

Reha'nın kuzeni olduğunu düşündüğüm çocuk, elindeki kırmızı içecekle bir hareket göstermeye çalışırken bardak Varis'in üzerine devrildiğinde bakışlarımı üzerinden kaçırdım. Birkaç saniyelik önüme dönme, kendi işime bakmaya çalışma ya da ortamdaki sohbete odaklanma çabalarım hüsranla sonuçlandığında tekrar o tarafa bakmama engel olamamıştım. Varis kollarını kaldırıp elini arkaya attı ve tek harekette tişörtü çıkarttı.

Bravo Reha'nın kuzeni. Bravo.

Geldiğinden beri espriler yapan çocuk, "İşte bu yüzden gayim," diyerek bütün ortamı kahkahaya boğduğunda yudumladığım içeceğimi, arkamı dönüp çimenlere püskürttüm. Etraftakiler neye güldüğümüzü anlamayan bakışlar atıyordu. Geçen seferden tanıdık gelen yüzler dışında diğerlerinin bakışlarını umursamıyordum, Çisem'in beni sohbetlerinin içine sürüklediği insanlar yeterince iyi ve tatlılardı.

Varis, muhtemelen üzerine bir tişört almak için evin içine girdiğinde Reha ve bebek suratlı kuzeni yalnız kalmıştı. Çisem bunu bir şans olarak görmüş olmalı ki bana göz

kırpıp elimdeki içeceğimi aldı ve kafasına diktikten sonra havuzun diğer ucuna yürümeye başladı.

Onda alkol yoktu ki...

Çisem sadece meyve suyu içtiğimi anlamış olmalı ki dönüp bana suratını buruşturdu. Ona gülerek kafamı salladım. İçinde ne olduğunu bilmediği içeceğimi almasaydı o da... Gerçi bunu yapıp içkiden nasibini alan asıl bendim.

Daha sonra Alper'in, kolundaki küt saçlı kızla Çisem'in yolunu kestiğini gördüm. Lavaboya bakınmak için merdivenlere ilerliyordum, birbirleriyle havuzun kenarında laf dalaşına girmişler gibi görünüyordu. Alt kattaki, lavabo olduğunu düşündüğüm ilk kapıyı tıklatmadan açmaya çalıştım ama kilitliydi. İçeriden birinin, "Dolu be!" diye söylendiğini duyduğumda kısaca özür dileyerek merdivenlere yöneldim.

Ev büyüktü ve aşırı sade dizayn edilmişti. Özellikle salonu her kim döşediyse kalabalık eşyalardan büyük baş ağrısı çektiğini söyleyebilirdiniz. Koca bir TV ünitesinin karşısında büyük, beyaz L koltuklar ve geniş bir sehpa vardı yalnızca. Bizim evimiz tam tersiydi, babam eski kafalı bir adamdı ve neredeyse her yer işleme doluydu. Salonumuzun duvar kağıdı bile, tek başına buradaki salondan daha kalabalık duruyordu. Bordolar, altın işlemeler, örtüler... Pamuk halanın bir kere temizliğe giriştiğinde neden akşama kadar elinden temizlik malzemelerini bırakamadığını şimdi anlıyordum. Ama evimi seviyordum. Düşüncesi bile sıcak bir his bırakıyordu insanda.

Üst kat sessizdi, aşağıda çalan müziğin sesi çok az geliyordu. Koridora girdiğimde bana en yakın kapıyı tıklatarak birkaç saniye bekledikten sonra açtım. *Bingo.* Banyo boştu. Kızarmış yanaklarıma serinlemek için buz gibi suyu çarptım, ardından birkaç saniye geri çekilerek aynada kendimi

izledim. Birkaç tutam topuzumdan kurtulmayı başarmıştı ama eğer lastiği çözersem aslan yelesi gibi kabaracağını biliyordum saçlarımın. Böyle bırakmak en iyisiydi.

Düşünmemeye çalışıyordum ama aşağıda kocaman, derin bir havuz vardı. Varis beni okulun havuzuna fırlattığından beri, daha tanıdıktı o derinlikte batma, nefessiz kalma hissi ama hiçbir zaman beni terk etmiyordu korkum. Sanki göğsümün ortasına dikilmişti bütün o ağırlık yapan duygular, elim suya değdiği an tetikleniyordum.

Kâğıt havluyla yüzümü kurulayıp çöpe attıktan sonra lavabodan çıkarken attığım ilk adımda güçlü bir elin bileğime dolandığını hissettim, ben hissiyatının farkına varamadan kapıyı kapatmak için diğer elimle uzanmıştım ki bir anda koridora çekildim ve boom.

Gece grisi gözler, siyah kirpiklerin arasından beni selamlıyordu. Saçları biraz dağılmıştı. Üzerinde başka bir siyah tişört vardı. Sırtımı duvara yaslayacağım kadar beni kıstırmadı ama yine de onun bedeniyle duvarın arasındaydım. Çatılmış kaşlarım ve aralanmış dudaklarımla suratına bakarken, "Sana gelmemeni söylemiştim," diye mırıldandı, ardından topuzumdan kurtulan bir tutamı parmaklarını kulağıma değdirmeye çekinmeden kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Elini alıp aşağı indirdim.

"Ve ben de senin fikrini kimsenin sormadığını söylemiştim."

"Hep kafanın dikine gideceksin, değil mi?"

"Ben senin oyuncağın değilim Varis. Şuna yaklaşma, buraya gitme, şunu yapma diyemezsin sen bana. Eğer haklı bir gerekçen varsa dinlerim sadece." Kollarımı göğsümde birleştirerek ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim. "Evet, haklı gerekçeni alalım?"

Hiçbir şey söylemedi. Aynı ifadeyle yüzümü süzdü bir süre, ardından geriye çekilerek, "İyi," diye mırıldandı.

"Ne istiyorsan onu yap Ada."

Eh, doğal olarak.

Ona bir bakış atıp sahtece ufak bir tebessüm ederek yanından ayrıldım ve adımlarımı merdivenlere doğru attım. Seri bir şekilde merdivenleri inerken bir yandan da neden gelmememi istediğini düşünüyordum. Varis Adin bir çıkarı olmadığı sürece fikrini bu kadar net belirten biri değildi. Nedense bilmemi istemediği bir şeyler varmış gibi hissetmeye başlamıştım.

Reha ve Kumsal'ı merdivenlerin altında tartışırken duyduğumda adımlarım yavaşladı ve tırabzanlardan tutunarak parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım. Reha ve Kumsal mı? Onları daha önce hiç yalnız başlarına görmemiştim.

"Bir şey söylediğim yok Reha! Bırak kolumu."

Kumsal'ın tıslayarak Reha'nın elini, kolundan ittirdiğini gördüm, ilerideki vitrin camından yansıyordu gölgeleri. Reha'nın suratını göremiyordum ama hareketleri netti. Kumsal'ın kolunu bırakmadı.

"Sana düşen bir şey yok Kumsal. Ya sesini keser uslu kızı oynarsın ya da seni Adin'in gazabından ne ben kurtarırım ne de annen kılını kıpırdatır." Kolunu bıraktığında bir adım yaklaştı ve yüz yüze geldiler. "İnsanların önünde Varis'in dibine düşmekten vazgeç, komik duruyorsun. Ya oyuna kapılırsın ya da kalbin kırılır."

"Şunu sakın unutma," dedi Kumsal parmak uçlarında yükselip Reha'ya meydan okuyarak. "Ben ne Varis Adin'in dibine düşüyorum ne de sizin pis oyunlarınıza. Karşımdakini kullanmadığım sürece kendimi de kullandırtmam." Bir adım geri çekilerek Reha'yı baştan aşağı çatık kaşlarıyla süzdü. Bekledi, bekledi... "Kimse benim kalbimi kıramaz."

"Orasını göreceğiz."

Reha, Kumsal'ın yanından cevap vermesine izin vermeden geçip giderken merdivenlerin tam önünden bahçeye yürüdü. Bir an arkasını dönüp beni görecek diye korkmuştum ama bunun için çok sinirli görünüyordu. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Reha genelde gülümseyen, ders çalışan, kitap okuyan, basketbol oynayan ve arkadaşlarıyla takılan o parlak çocuktu. Kumsal herkesin içindeki kötüyü dışarı çıkartıyordu.

Reha'da yaver gider şansım Kumsal'da gitmedi.

"Vay, vay, vay," dedi Kumsal, merdivenlerin önüne geldiğinde, ellerini beline koyarak. "Küçük faremiz şimdi de saklanıp gizlice insanların konuşmalarını dinliyor, öyle mi?"

Bozuntuya vermemeye çalışarak merdivenlerden inmeye devam ettim ama büyük sıçtığımın farkındaydım. Yine de asıl olay, bunu karşıya yansıtmamaktı.

"Ne diyorsun Kumsal?" diye homurdandım son basamağı da indikten sonra bahçeye yürürken.

Kumsal da peşime takıldı ve yanımda yürümeye başladı.

"Her zaman masumu oynayarak sıyrılabileceğini mi düşünüyorsun Ada Kandemir? Kendini böyle acınası kalıplara ne kadar inandırıcı soksan da kurtulamayacağın durumların içine düşeceksin."

"O zaman bakarız Kumsal."

Merdivenlerden inerken önümü kesti ama ona göz devirerek inmeye devam ettim. Sonunda bahçeye adımımı attığımda havuzun etrafından dolanıyordum ki beni bileğimden yakalayarak önüme geçti ve bu sefer hareket etmemi engelledi.

"Ne kadarını duydun?"

Ben gelmeden önce karanlık, ürkütücü sırlarından birini mi konuşmuşlardı yoksa Reha'yla? Kumsal Kayadelen'e

karşı bir kozum olmasını her ne kadar istesem de işime yarar bir şey duyduğum söylenemezdi. Kumsal'ın bomboş bir şekilde kendini Varis'in kollarına atmak istediğini ama bu oyunlarının hiç de onun lehine bitmeyeceğini dinlemiştim yalnızca Reha'dan.

"Madem duymuş olabileceklerim hakkında bu kadar endişeleniyorsun Kumsal, bir dahakine kapalı kapılar ardında konuştuğundan emin ol."

Kolumu bıraktı ama üzerime doğru bir adım attı göz temasını kesmeden.

"Sana mı soracağım kiminle nerede konuşacağımı?"

Omuz silktim.

"Sadece bir tavsiye."

"Biliyor musun Ada, her gün senin bu pis suratını görmekten çok sıkıldım ben artık."

Hafifçe gülümsedim, kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Benim senin boş sözlerini duymaktan sıkıldığım kadar olamaz."

Tek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi?"

Uh-huh. Bu iyiye işaret olamazdı.

Olmadı da zaten.

Geceleri seni ayakta tutan, gözün ne zaman o derin maviliğe dalıp gitse ya da ne zaman duş başlığının altına istemsizce kafanı sokup nefesini tutmaya çalışsan soluk boruna sıkışan kuru bir kâbusun gerçek oluşu gibiydi. Bütün dik kafalılığımla Kumsal'a bakarken bir saniyeliğine, yalnızca bir saniyeliğine, kapıda dikilen Varis Adin'e kayan bakışlarımın ardından Kumsal'ın iki elinin de omuzlarımı sardığını hissettim; hayır, sarmıyordu... Bütün gücüyle beni, hemen yanımızdaki havuza itiyordu.

Ayağım kaydı, bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için

kollarımı ileriye uzattım ama kucakladığım tek şey havaydı. Gördüğüm son şey gökyüzünün maviliği oldu, o kadar açık bir maviydi ki neredeyse... neredeyse beyazdı.

Buz gibi su bütün bedenimi sardı; o an, su mu buz gibiydi yoksa tenime işleyen korku mu üşütmüştü beni fark edilmesi imkânsızdı. Dibe batarken kabarcıklar etrafımı sardı, doğrularak çırpınmaya çalıştım; yüzme bilmiyordum ve çırpınırsam bunun yalnızca beni daha da batıracağını biliyordum, sakinleşip suyun beni yüzeye çıkarmasına izin vermem gerekiyordu ama bu bilgiyi bize öğreten adam gerçekten uygulayabileceğimize inanmış mıydı ki?

Nefes alma ihtiyacı ciğerlerimi tekmeliyordu. Bir şimşek, zihnimin bir köşesinde durmaksızın çakıyor; bütün başım çatlayacakmışçasına ağrıyordu. Gözlerim su yüzünden acıyordu, uzakta bedenler olduğunu görebiliyordum; su açık maviydi ve her şey netti. Ama kimse benim için gelmiyordu.

Kimse gelmiyordu.

Bir anda, çok da büyük olmayan havuz bir göl kadar dipsiz görünmeye başlamıştı gözüme, bedenleri bile göremiyordum artık.

Gün ışığı yukarıdaydı, elimi uzatıyordum, değemiyordum.

Anıların pençesi zihnimdeydi, duvarları kesiyor ve kanatıyordu ama bu tanıdık hissi tanımlayamıyordum.

Neredeyim, nasıl düştüm, kimim... Her şey bulanıklaşmaya başladığında birinin suya atladığını hissettim. Suyun içinde iyice beyazlaşan bir çift gözü, net bir şekilde görebildiğimde içimde oluşan hissi keşke açıklayabilseydim. Elimi tutabilecek kadar yaklaştığı an bileğimden kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Ona yaklaştığım an kollarımı sıkıca boynuna, bacaklarımı da beline dolamaktan alıkoyamadım kendimi. Sımsıkı

kapattım gözlerimi, yukarıya çıkıyorduk. Gidiyorduk buradan. Gidiyorduk bilinmezliğin kuyusundan. Dibe batmıştık ve yüzeye çıkıyorduk. İçerisi karanlık olmayabilirdi ama her aydınlık, yolunu aydınlatan ışık değildi.

Ben kendi ışığımı karanlıkta da bulabilirdim.

Yüzeye çıktığımızda gözlerimi sımsıkı kapattım. Varis'in havuzun merdivenlerinde olduğunu yükselen adımlarından ve belimizden kayıp giden sudan hissedebiliyordum, etraftan çıt sesi bile gelmiyordu. Donduğumu hissederken sanki daha fazla sıkabilirmişim gibi, kollarımı daha sıkı doladım boynuna, neredeyse onu boğduğumu düşünüyordum; hiçbir şey görmeme isteğim o kadar baskın geliyordu ki gözlerimi kapatmış olmam yetmezmiş gibi, bir de kafamı gömmüştüm omzuna. Kolunun biri belime dolanmış, diğeri de bacağımın altındaydı. Göğüslerimiz bir olmuş gibiydi. Kalp atışlarım sanki kafamın içinde atıyormuşçasına net duyuluyordu. Su buz gibiydi ama onun bedeni sıcacıktı.

"Varis, ben..."

Kumsal'ın titreyen sesini duydum, Varis'in adımları bir anlığına durdu ve kafasını çevirdiğini hissettim ama tek bir kelime söylemedi.

Eve girdik, merdivenlerden çıktığımızı düşündüm. Koridor... Ve bir odanın kapısını açtı. İçeri girdikten sonra ayağıyla kapattı. Birkaç adım sonra yeniden durmuştu. Beni indirmek için olduğunu fark etmiştim.

"Her ne kadar pozisyonu sevsem de," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Üzerini değiştirmemiz lazım Ada."

Bir bacağımı tutan eli beni indirmek için hareket ettiğinde, ondan önce davranarak bacaklarımı çözdüm, beni yavaşça indirdiğinde elini belimden çekmedi. Hemen arkamda hissettiğim şeyin bir yatağın başlangıcı olduğunu yumuşak çarşaflardan anlayabiliyordum. Kollarımı boynundan çek-

tikten sonra gözlerim hâlâ kapalıyken yüzümü sıvazladım. Titriyor olduğumu o ana kadar fark etmemiştim.

Ben gözlerimi yavaşça açarken bulanık görüşümün ardından Varis'in dolaplara yürüyüşünü izledim. Ne olduğunu anlayamadığım birkaç parça kıyafetle beraber yanıma geri döndüğünde duyduğum ihtiyaçla yatağa oturmuştum ama ıslak olduğumu fark eder etmez elektrik çarpmış gibi yeniden dikildim ayağa.

"Aptal çarşaflar kimin umrunda Ada? Saçmalama," diye homurdandı Varis, ben omzuma sardığı havlunun iki ucunu göğsümde birleştirirken.

Kafamı kaldırıp ona baktım ama yalnızca iki saniye içinde, gözlerimi kaçırma isteğiyle duvara doğru birkaç adım atmış, daha sonra dinlenmek için birkaç derin nefesle birlikte sırtımı yaslamıştım. Kumsal'ın beni havuza itmiş olması ve neredeyse boğuluyor olmam bir yana, ahtapot gibi sarılmıştım çocuğa, buraya gelene kadar herkesin içinde. Ahtapot gibi. Hâlâ ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyordum. Hâlâ göğsümün üzerinde attığını hissettiğim kalbin bir tek bana ait olmayışını hissediyordum. Bana dokunduğu yerler alev alırken tenimin geri kalanı buz gibiydi.

"Neden bütün bunları yapıyor?"

Varis, dikkatini bana yönlendirirken saçlarını kuruladığı havluyu yatağın üzerine atarak yanıma doğru yürüdü.

"Birinden öylece nefret edemezsin değil mi?"

Yapma, Ada. Bu soruların sonu yoktu ama çenemi tutamıyordum.

"Edebilir misin?"

"Edebilirsin," diye mırıldandı Varis, aynı donuk tonuyla, gri boşluklarını gözlerimde gezdirirken.

"Doğru." Kafamı sallayarak bakışlarımı kaçırdım. "Seni unutmuştum."

İki parmağı çenemi kıstırırken, başımı çevirip kaldırarak ona bakmamı sağladığında bir saniye öncesinden daha yakında duruyordu.

"Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun, Ada?"

"Bariz bir şey değil mi bu?" Gözlerimi kısıp, istemsizce kafamı sallayarak konuştum griliklere doğru.

"Yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsun."

"Neden o kadar bekledin o zaman?"

Ne söylemek istediğimi anlamak istercesine, yüzümü okumak istercesine gezindi gözleri üzerimde. Ama ona cevabını öylece vermeyecektim. Omuz silktim.

"Kimbilir, belki sen bahsetmişsindir Kumsal'a su korkumdan. Reha'nın doğum gününü havuzlu bir evde kutlamak bile senin fikrindir belki Varis. Hatta sen davet ettirmişsindir Reha'ya beni. Daha sonra pişman olmuşsundur, gelme demişsindir ama geldim işte ben. Gülerek izlemişsindir düşüşümü ama görmemişimdir ben düşerken, o bomboş suratının ardında kahkahalar atıyorsundur belki, kimbilir..."

Varis bir anda, iki kolunu birden öfkeyle iki yanımdan geçirerek duvara ellerini dayadığında, sıçrayarak bir yay gibi gerilen vücudumu duvara yasladım. Çok yakınımdaydı. Alnını alnıma yaslayabilirdi ama yapmıyordu, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. Lafımı nasıl keseceğini çok iyi biliyordu.

"Senin suya düşmen mi Ada?" Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Kumsal'ın ne yapacağını anladığım ilk an nefret ettim bu fikirden. Korku dolu bakışlarından, ritmi bozulan kalbinin, göğsünü o korkuyla dövme düşüncesinden nefret ettim."

Kulağıma doğru eğildi, fark etmemiştim ama saçlarım çoktan topuzdan kurtulmuştu ve omuzlarıma dökülüyordu.

Varis bir eliyle her zamanki gibi, saçımı kulağımın arkasına iterken, "Ama," diye fısıldadı devam ederek. "Daha sonra bir yanım, seni hep bu durumlara sokmak istedi." Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapatarak devam etmesini bekledim. "Yine gel, kendini sar bana öyle sımsıkı diye."

Gözkapaklarım ağırlaşmıştı, kirpiklerim birbirine girdiği an kördüğüm oluyordu sanki. Saçlarımın arasında, kulağımda, boynumda hissediyordum nefesini. İnanılmaz hoş bir kokuya sahipti. Balık olsam, bir kere duysam kokusunu, bile isteye kıyıya atardım kendimi sanki.

Varis Adin bir yalancıysa bile, yalanlarının insanın belini büken bir duruşu vardı.

"O yüzden mi suya atlamak için ben nefessiz kalana kadar bekledin?" Alt dudağımı içeri alıp dişlerimi üstüne bastırarak gözkapaklarımı açtım ve başımı biraz yana çevirip yüz yüze geldim onunla.

"Arkandan atladım Ada," diye mırıldandı yüzüme bakarken. "Beklemeden."

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Beynim bana bir oyun mu oynuyordu? Neden kimse yanıma gelmeden orada en az birkaç dakika geçirdiğimi düşünüyordum? Uzanmaya çalışmıştım yukarıya, bağırmaya çalışmıştım ama hiçbir şey, beni daha da batmaktan kurtarmamıştı. Gözlerim acımıştı, su yutmuştum... Hayal mi görmüştüm gerçekten?

"Ne zamandan beri sudan korkuyorsun?" diye sordu Varis, parmaklarını çeneme çıkartıp kafamı kaldırdıktan sonra gözlerime bakarken.

"Hatırlamıyorum." Hatırlamıyordum. "Çok küçüktüm sanırım."

"İsminin anlamı," dedi hafifçe dudakları kıvrılırken. "Dört yanı su kaplı kara parçası. Ve sen sudan korkuyorsun öyle mi?"

İstemsizce kafamı salladım. Bu ironiyi bir keresinde Çisem de dile getirmişti, o zaman gülüp geçmiştik. Varis'i keyiflendiren şeyin de bu olması garipti. Düşüncelerimden sıyrılarak gözlerimi gözlerine çevirdim. İsmimin anlamını dile getirdikten sonra bir şey söylememiştik, o da ben de sessizdik. Dışarıdan tekrar müzik sesi gelmeye başlamıştı ama pencereler kapalı olduğundan çok da duyulmuyordu.

Varis'in gözleri öylece yeşilliklerimde dolanıyordu, bir şeyler düşünüyordu ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yakınlığının midemde kramplara neden olduğunu fark ettiğimde nefes almak için dudaklarım aralandı, bilerek yapmamıştım, yalnızca derin bir nefes için aralamıştım. Gözlerinin gözlerimden, dudaklarıma düşüşünü izlerken her nasılsa alacağım nefes de zehir olmuştu. Beni öpmek için aramızdaki o birkaç santimi kapatırsa geri çekilecek ya da engel olacak kadar güçlü hissetmiyordum kendimi. *Yine gel, kendini sar bana öyle sımsıkı diye.*

Çisem'e söylemek istediğim buydu işte. Bunu yapıyordu Varis. Tabancası elinde, kurşunu en zehirlisinden dolduruyordu şarjörüne. Sakat bırakmıyordu, hayır; omzu ya da bacağı nişan almıyordu, alnını nişan alıyordu insanın. Alnını. Kurtulma şansınız yoktu.

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken hissedeceğim şeyin beklentisiyle gözlerim kapandı ama bir saniye sonra, dudaklarını bastırdığı yer dudaklarım değildi; dudaklarımın kenarıydı. Sağ kolunun belime dolandığını hissettim, beni kendine çekerken göğsüm tamamen göğsüne yaslanmıştı birkaç dakika öncesindeki gibi. Öpücüklerini çeneme, yanağıma çıkardı; ardından kulağımın arkasına indirdi, boynumdan aşağı hissetmeye başladım dudaklarının sıcaklığını.

Bir eli elbisemin askısında dolanırken, belimdeki elini aşağı indirip elbisemin eteğini sıyırarak bacağıma doladı parmaklarını. Üşümüş, soğuk tenime değen sıcak dudakları

göğsümden aşağı inerken başımı geriye atarak dudaklarımı birbirine bastırdım. İstemsizce, bir elimi yüzüne götürmüştüm ama avcum yüzüne değdiği anda askımı indiren eli bileğimi kavradı. Elimi yüzünden çekmedi ama sanki onu ittireceğimi düşünmüştü.

İttiremezdim.

Elim çalışmıyordu.

Vücudumu yöneten yer, her neredeydiyse beynimde, şartelleri kapatıp kepenkleri indirmişti sanki. Vücudumun ellerinin altında, tenimin dudaklarının arasında bu kadar hassas olacağını düşünmemiştim; mideme bıraktığı, göğüs kafesime kadar yayılan bu his, her nereden geldiyse bu kadar yoğun ve neredeyse içinde boğulacak kadar haz dolu olabileceğinin farkında değildim.

Askımı indiren elinin elbiseyi, sağ göğsümden aşağı çektiğini fark ettiğimde elimi bileğine doladım ama doğrularak alnını alnıma yasladı ve kafam da duvarla birleşmiş oldu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, dudakları çalışan oydu ama nefes nefese kalan ben olmuştum.

Gözlerim benim tenimde dolaşmaktan pembeleşmiş dudaklarına bakarken elim bileğinde olmasına rağmen, elbisenin aşağı kaymasına engel olmadım. Üzerimdeki etkisi her neyse karşı konulamaz olduğunun farkındaydı, ona engel olmak için ne yaparsam yapayım, aslında durduramayacağımın farkında olduğu gibi.

"Elimin altında bu kadar hassassın, uslusun ama dik kafalılığın yüzünden hiçbir lafımı dinlemiyorsun Ada," diye fısıldadığında bileğini tutan elim o kadar zayıftı ki, ondan tek bir hareket daha: Ve yenilerek yanıma düşecekti. "Oysa ben sana çok şey söylüyorum."

"Bana nedenini açıklamadığın sürece," diye mırıldandım derin ve kesik nefeslerimin arasında. "Hiçbir sözünü dinlemeyeceğim."

"Tek bir kelime, Ada. Tek bir kelime, dudaklarından, bu kadar zor olmamalı."

"Neden beni öpüp bütün bunlara son vermiyorsun? İstediğin bu değil mi? Kutu, dışarıdan gözlerinin içini parıldatıyor ama içindeki enkazı gördüğünde arkana bile bakmadan kaçıp gideceksin."

"Arkama bile bakmadan kaçıp gittiğim tek an, senin elimden tutup benimle koştuğun an olur, Ada."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Kelebeğimi vurdular, kanatları yaralı.
Çok mu umursarsın sanki sen, yaşadığı sürece
kan kaybını?"

Birinin büyüsü altında olmakla ilgili tartışma konusu olamayacak kadar kesin bir şey var: Çıkış yolunu asla bulamıyorsun. Adını, öğrendiğin an zihninin karanlık, kuytu köşelerinden duyuyorsun; gözlerinin rengi bir anda her yerde aradığın ton hâline geliyor, kokusunu şişeleyip raflarca stok yapmak istiyorsun, yastığını çöpe atıp mümkünse göğsünü yerine kullanmak istiyorsun. Hiçbir battaniye, seni onun kollarının tuttuğu kadar sıcak tutmuyor; hiçbir yer, seni onun ayak bastığı yerler kadar güvende hissettirmiyor.

En azından, bir gün başıma gelirse diye ne olacağını kitaplardan öğrendiğim ama çoktan unuttuğum satırların, gözümün önüne gelmesinin bir kıyamet alameti olduğunun bilincindeydim. Tıpkı bana, her ne yapıyorsa ona engel olmak istememem gibi... Çünkü dokunuşunda hissetmek istediğim bir şeyler vardı.

Orada dikiliyordum, vücudum duvara, onunki de bana

yaslıydı ve yalnızca derin soluklarımızı duyabiliyorduk. Ağzından çıkan sözlerin doğruluğunu inkâr edemezdim ama benden bir cevap beklediği yoktu, ben de onaylamaya niyetli değildim zaten.

Bir avdım onun için. Bunu biliyordum. Beni avcunun içine alacak, etrafıma demirden parmaklıklar dikecek ve bir kafese tıkacaktı beni. Sonra sıkacaktı; sıkacak, sıkacak ve ben ezilip paramparça olana kadar durmayacaktı. Varis Adin gibi çocukların size verebileceği tek şey buydu.

Size hayatın nasıl olduğunu başka bir pencereden gösterirlerdi; siz ise pencere pervazında güzel havanın tadını çıkarırken aslında bunun bir hayal olduğunu, aslında o pencereden itildiğinizi ve düşüyor olduğunuzu, yere çakılana kadar fark etmezdiniz.

Alper'in sesi kapalı kapının ardından duyulduğunda bir panik havası aramızdan geçti.

"Ada? Öldün mü kız?"

Pekâlâ, teknik olarak.

Alper kapıyı tıklattığı an Varis'i itip askımı kolumdan geçirdim ve yatağın üzerindeki büyük beyaz tişörtü alıp kapıyı açtım. Bir anda dokunuşunun altından sıyrıldığımdan üşümüştüm ama bunu düşünmeye vaktim yoktu. Alper karşımda, kapıyı tıklatmaya devam etmek için elini kaldırmış bir şekilde dikiliyordu. Beni gördüğü an kaşlarını kaldırdı, ona hiçbir şey söylemeden yanından geçip koridora çıktım ve daha önce girdiğim, nerede olduğunu bildiğim banyonun kapısını açıp kapattıktan sonra kapısını kilitledim.

Kalbim göğsümde dört nala koşarken sırtımı kapıya yaslayarak derin nefesler almaya ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama mümkün görünmüyordu. Kelimenin tam anlamıyla *sıçmıştım.* Bundan sonra kurtuluşum yoktu. Ne ondan, ne de hatırasından.

Kapı tekrar tıklatıldığında bir anda sırtımda hissettiğim tireşimle yerimden zıpladım.

"Ada?"

Alper kapının diğer tarafındaydı. Boğazımı temizleyerek, "Efendim?" diye sordum.

"İstersen sıcak bir duş al. Hasta olursan Kumsal'ın kafasıyla birlikte benimki de gidebilir. Kafamı seviyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırırken cümlesindeki anlamı çıkaramayacak kadar doluydu kafam.

"Yalnız mısın?"

Alper birkaç saniye bekledi. Ardından, "Evet?" diye mırıldandı sorarcasına.

Pislik. Hemen gitmiş miydi yani?

Kapının kilidini çevirip kafamı aralıktan çıkardım.

"Çisem'i çağırabilir misin acaba?"

Alper bir süre durdu. Ardından saçlarını karıştırarak, "Çisem'le arkadaş olduğunuzu neden her defasında unutuyorum bilmiyorum," diye söylenerek merdivenlere yöneldi.

Kapıyı tekrar kapatıp sırtımı yasladım ve yere oturdum. İlk cinsel deneyimimi, hayatımda gördüğüm en korkutucu çocukla yaşamış olmam bir yana, arkadaşının doğum günü partisinde okulun diğer psikopatı tarafından havuza itilmiş ve muhtemelen haftalarca konuşulacak ve kulaktan kulağa şekil değiştirecek dedikodu malzemesi vermiştim az önce okula. Ben gözlerden, sözlerden uzak yaşamaya çalıştıkça daha da berbat oluyordu her şey.

Ve bunun sebebini biliyordum.

Çünkü *o*, beni bırakmıyordu.

O, peşimden ayrılmıyordu.

O, bulduğu her köşeye beni sıkıştırıyordu.

Duvarların dili olsaydı da konuşsaydı.

Birkaç dakika sonra kapı tıklatıldığında, Çisem'in sesini

duyar duymaz kalkıp kapıyı açtım. İçeri girerken elinde benim çantam ve onun çantası vardı.

"Ada Kandemir, benim gibi bir arkadaşa sahip olduğun için o kadar şanslısın ki sana anlatamam. Aslında ortalığı ben batıracağım diye düşündüğümden yanımda kot şort getirmiştim." İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp çantaları kenara attı ve bir anda kollarını etrafıma sardı. "İyi misin? O Kumsal orospusu yaptı yine yapacağını."

"İyiyim," diye mırıldandım kollarımı beline sararken. Birkaç saniye sonra ayrıldık.

"Kumsal gitti." Çisem geri çekilirken ellerimden tuttu. "Off, acayip üşümüşsün kızım sen. Sıcak suyun altına gir bir."

Kafamı salladım ve çantayı işaret ettim.

"Sağ ol. Kıyafet için."

"Hadi giyin gel, ben aşağıdayım."

Çisem banyodan çıktıktan sonra aynada kendime baktım ve sıkıntıyla nefes verdim. Yalnızca on beş dakika önce dik kafalının önde gideniydim ama beş dakika içerisinde yelkenlerimi suya indirmiştim. Her ne kadar düşünce olarak sağlam dursam da bana temas ettiğindeki etkisini yok sayamazdım.

Varis Adin'i bundan sonra bir metre dahi yakınıma sokamazdım.

Üzerimdekileri çıkartıp suyunu lavaboya sıktıktan sonra duş kabininin içine girip hızlıca üzerime sıcak su tuttum. Bütün buz tutmuş uzuvlarım yumuşarken rahatlamıştım. İşim bittiğinde saçlarımdaki suyu sıkıp çantamın içinde taşıdığım katlanan tarağımla saçlarımı taradım ve Çisem'in çantasını karıştırdım. Yanında yeni iç çamaşırı ve etiketini bile sökmediği bir kot şort taşıyordu.

Havuz partisi için ideal bir çantaydı gerçi.

Tişört bulamadım. Muhtemelen arabasında sweatshirtü falan vardı ve ona güvenmişti ama o sweatshirt burada değildi, değil mi? Odadan aşırdığım büyük tişörtü üzerime geçirdikten sonra etrafı toplayabildiğim kadar topladım. Normalde olsa tişörtün eteklerini şortun içine sokardım ama kumaşı şortun hizasına geliyordu ve o kadar sıcak tutuyordu ki buna ihtiyacım vardı.

Çantaları elime alıp kapıyı açtıktan sonra önce başımı uzattım ve koridoru kontrol ettim. Boştu. Hiçbir yerden bir ses gelmiyordu. Merdivenlerden aşağı inerken müziğin sesi kulaklarıma dolmaya başlamıştı, parti devam ediyordu. Çantaları kenara bıraktıktan sonra saçlarımı kulaklarımın arkasına attım ve bahçeyi uzaktan kontrol ettim. Çisem arkadaşlarıyla kenarda dans ederek gülüyordu, sohbet ediyorlardı. Havuz yine dolmuştu. Üşümüyorlar mıydı gerçekten? Ben burada, hasta olduğuma yemin edebilirdim.

İstemsizce onun yüzü, gölgesi ya da bana dönük sırtı için arandım. Reha ve Alper'in yanında, Reha'nın kuzeniyle birlikte oturuyordu. Bu mesafeden, bu aralıktan beni göremeyeceğini biliyordum ama yine de sanki beni görmüş gibi karmakarışık hissediyordum. Yukarıda beni öyle sıkıştırıp daha sonra hiçbir şey olmamış gibi partilemeye devam edemezdi. Edemezdi değil mi?

Ederdi. O Varis Adin'di. *Kahrolası herif.* Adını aklımdan geçirmem bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve etrafın led aydınlatması çok hoş görünüyordu. Bahçeye gitmek istemiyordum, adım attığım an herkesin yüzünün bana döneceğini düşünüyordum. Çisem'in gitmek istemeyeceğini biliyordum, eğer ona dönmek istediğimi söylersem her şeyi bırakır ve benimle eve dönerdi ama eğlendiğini gördükten sonra ona, bu kötülüğü yapmak istemiyordum. Böyle ortamları seviyor ve tanıdığı kişilerin arasında eğleniyordu.

Salona doğru dönerken hiç beklemediğim bir anda gelen hisle hapşırdım. Burnumu çektiğim sırada tekrar hapşırdım. Bu sefer kolumla ağzımı kapatabilmiş ve biraz eğilmiştim. Derin bir nefes alırken gözlerimi kırpıştırarak şifayı kaptığımı düşünürken kenarında dikildiğim kapıdan bir siluet içeri girdi.

Harika.

"Hasta olmuşsun."

Kafamı kaldırarak yüzüne baktım, kaşları çatılmış beni izliyordu. Üzerini değiştirmişti. Burada kıyafetleri mi vardı yoksa Alper'inkilerden mi giyinmişti? Eğer onun üzerindekiler Alper'dense benim üzerimdeki tişört de mi Alper'indi? Sadece karşısında dikilirken bile kanıma salınan adrenalin yüzünden yüz seksen derece döndüm ve yürümeye başladım.

"Tişörtümü alıp kaçtın biliyor musun?" diye seslendi arkamdan.

Yani bu, onun tişörtüydü.

"Geri vereceğim."

"Yukarıda mı? Tamam."

Ağzım açık bir şekilde adımlarımı durdurarak arkamı döndüm ve ona baktım. Neredeyse sırıtıyordu. *Neredeyse.*

"Pişkin pişkin sırıtma."

"Ben gelişme kaydettiğimizi düşünüyordum ama sen köşe kapmaca oynamaya devam ediyorsun Ada," diye mırıldandığında dikildiğim yere, salonun ortasına doğru yürümeye başladı. *Gelme. Gelme.*

Lavabodan çıkan kızlar bir bana, bir de Varis'e bakışlar atarak bahçeye çıkarken sert bir nefesle önüme döndüm ve nereye gidebileceğimi düşünmeye başladım. Üst kata çıkmak istemiyordum, mümkünse partiyi terk etmek istiyordum ama ehliyet sınavımı bile henüz vermemişken bir süre daha bağımsız olmam mümkün değildi.

"Git başımdan."

"Mümkün bir şey söylersen yerine getirebilirim."

Önümü kestiği an dip dibe kaldığımızdan bir adım geri giderek yüzüne baktım. Tam defolmasını söyleyecektim ki gelen bir titremeyle başımı yana doğru çevirdim ve tam zamanında kolumu ağzıma kapatarak tekrar hapşırdım. *Bu üç oldu.* Varis kaşlarını çatarak bileğime uzun parmaklarını dolarken, henüz hapşırdığım için şaşkın surat ifademle bir yere odaklanmaya çalışırken mutfağın kapısına kadar peşinden sürüklenmiştim bile.

"Ne yapıyorsun? Seninle yalnız falan kalmam ben."

Mutfağın ortasında bir tezgâh vardı. Bileğimi elinden çektiğimde avucumu tezgâhın kenarına yasladım.

"Niye?" diye sordu o da elini tezgâha yaslayarak üzerime eğilirken. Yine çelik gri gözleri, gözlerimi hedef almıştı. "İçinde uyuyan karanlık tarafını mı uyandırıyorum?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak itiraz edecekken geri çekildi ve dolaba yürüdü.

"Kapı açık Ada," diye mırıldandı bana dönmeden eliyle kapıyı işaret ederek.

Evet, mutfağın kapısı açıktı. Hatta bahçe kapısı bile açıktı.

Kollarımı göğsümde birleştirerek, "İlaç falan arıyorsan boşuna bakınma, çoğu ilaca alerjim var," diye mırıldandım ne yapmaya çalıştığını çözerek.

Bana omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Senin için ilaç bakındığımı kim söylemiş?"

Bakışlarımı başka bir yere çevirdim. Utanmıştım. *Cidden Ada, senin için ilaç bakındığını kim söylemişti?* Aptal kafamda kurmayı acilen bırakmam gerekiyordu.

Varis dolaptan beyaz bir kupa çıkardı ve büyük kahve makinesinin yanına doğru yürüdü. Kavanozdan aldığı

kapsülü makineye yerleştirip kupayı bölmeye bıraktıktan sonra düğmeye bastı ve kollarını göğsünde birleştirerek kupanın dolmasını bekledi. Makineden kahverengi bir sıvı akıyordu. Kahve mi yapıyordu?

Kupa dolduğunda eline alıp yanıma doğru yürüdü ve az önce elimi yasladığım tezgâhın üzerine bıraktı. Kaşlarımı çatarak kupaya bakarken, bir anda elini uzatıp göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdüğünde, "Ne yapıyorsun..." diye sormaya kalmadan kollarını kollarımın altından geçirmiş, ayaklarımı yerden kesmiş, beni tezgâha oturtturmuştu. *Ne?*

"Çık ineceğim ben."

İnmek için kendimi tezgâhtan aşağı atacağım sırada bacaklarımın arasına girip kupayı elime tutuşturdu.

"İç, Ada."

Evet, Sahip. Ha ha.

Kupadan gelen sıcak çikolata kokusuyla kafam karışırken çatık kaşlarımla başımı kaldırdım. Tezgâhın üzerinde oturuyordum ama yine de boyuna yetişememiştim.

"Bana mı yaptın bunu?"

İfadesiz bakışlarıyla yüzümü süzdü. Dudaklarının kıvrılışını, hatta az önce sırıtışını bile görmüştüm ama hâlâ, o istemediği için ifadesini okuyamıyor olmak sinir bozucuydu.

"Sıcak bir şeyler içmezsen hasta olursun. Hasta olursan okula gelemezsin. Okula gelemezsen matematik notunu öğrendiğin andaki surat ifadeni göremem."

Kaşlarımı kaldırarak alayla sordum.

"O kadar eminsin yani doksanı geçeceğime?"

Kafasını salladı ve çenesiyle kupayı işaret etti.

"İç şunu, hadi."

"Zehir mi koydun içine de bu kadar ısrar ediyorsun?" diye homurdanarak bir yudum aldım ve başka bir yere

odaklanmaya çalıştım ama bütün vücudu karşımda dikilirken biraz zordu. Sıcak çikolatanın kıvamı çok hoştu, tadı da yoğundu. Normalde kahveyi tercih ederdim ama son zamanlarda kafeteryadan hep sıcak çikolata alıyordum çünkü çikolataya zaafım başlamıştı. Özellikle böğürtlenli bitter çikolatadan dolabıma stoklamıştım.

Dudaklarıma bulaşan çikolatayı dilimle sıyırırken kupayı uzaklaştırdım ve nefes vererek gözlerine baktım; *dudaklarıma inmiş gözlerine.*

"Sen mutfağın diğer ucundayken ve benim ayaklarım yere basıyorken de içebilirim bunu, biliyorsun değil mi Varis?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı ağır bir şekilde.

"Tişörtümü mahvedersin sen."

"Yedik tişörtünü." Gözlerimi kaçırarak derin bir nefesi çektim ciğerlerime, ardından tek seferde bıraktım. "Vereceğim dedim işte." Kupayı ağzıma yaklaştırdım, soğumadan bir yudum daha içmek için.

"Gerek yok," diye mırıldandı gözlerini üzerimde gezdirirken. "Sende daha iyi duruyor."

Kupanın içine doğru öksürdüğümde suratıma gelen çikolata damlalarını çok net hissedebilmiştim. Gözlerimi kapatıp elimin tersiyle gözkapaklarımı silerek açtığımda Varis, "Al işte," diye homurdandı. "Mahvettin tişörtü."

Başımı eğip tişörte baktım. Alt tarafı bir damla damlamıştı. Elimle silmeye çalışırken daha da yayıldı.

"Burayı kesebiliriz," diye mırıldandım. "Zaten bu aralar delik deşik tişörtler moda."

Varis'in beni hiç duymamış gibi elinin tersiyle çenemi yukarı doğru ittirerek başımı kaldırdığı sırada, yanağımla dudağım arasında bir yerde başparmağını hissettim. Bulaşmış çikolatayı silerek ağzına götürdüğünde aldığı tatla suratını buruşturdu.

"Şu tatlı şeyi nasıl içiyorsun anlamıyorum."

Kirpiklerimi kırpıştırarak boş boş suratına baktım. Bu çocuk ne yapıyordu? Ne yapıyordu bu çocuk? *Biri bu çocuğu buradan alabilir mi?*

"Varis," diye mırıldandım sathe, tatlı suratımla gözlerinin içine bakarken.

"*Ne var?*" gibisinden bir bakış attı.

"Sen gider misin arkadaşlarının yanına, bahçeye?"

Onun dudakları muzipçe kıvrılırken benim yüzümdeki ifade soldu. Varis ellerini, kalçamın iki yanından tezgâha yaslayarak hafifçe üzerime eğildiğinde istemsizce geriye doğru eğdim gövdemi. Ayaküstü alt karın çalışıyordum resmen.

"Yoo..."

Dudaklarımı birbirine bastırarak işaretparmağımla göğsünden ittirdim, istemese onu itemezdim ama geri çekilmişti. Doğrularak, "Tamam," dedim ve kalan sıcak çikolatayı birkaç yudumda bitirdim. Boş kupayı ona çevirmiş içini gösteriyordum:

"Bak, bitti. Şimdi gidiyorum."

Bacaklarımı kendime çekip yan tarafa sarkıttım ve atlayıp bahçe kapısına yöneldim. Ondan kaçmaya o kadar odaklanmıştım ki bahçeye gitmek istemediğimi unutmuş, bir anda herkesin arasında bulmuştum kendimi.

Ve kimse umursamıyordu.

Büyük gelişme...

Çisem için etrafa bakınırken arkadaş grubunun yanında olmadığını gördüğümde, havuzdan mümkün olduğunca uzaklaşarak yanlarına yürüdüm. Adını bilmediğim esprili çocuk beni ilk fark eden oldu.

"Hey, Çisem nereye gitti gördünüz mü?"

"Lavaboya gitti galiba," dedi çocuk sesini duyurmak

için kulağıma doğru eğilerek. Masadaki renkli içeceklerden birini uzatıp elime tutuşturdu. "Bir şeyler iç. Keyfin yerine gelir. Havuza itilmek sana bayağı su yutturmuştur. Berbat bir travma yaratabilir."

Evet. Zaten ondan var bende.

İçeceği masaya geri bırakıp, "Sağ ol," diye mırıldanarak etrafa çevirdim yüzümü. Alt kattaki lavaboya mı gitmişti üst kattakine mi? Her hâlükârda evin içine girmem gerektiğini biliyordum ve Varis de tam olarak oradaydı.

Bitkilerin olduğu çimenliğin üzerindeki armut koltuklardan birinin üzerine oturup ellerimi çeneme yerleştirdim ve bahçeye çıkan büyük salon kapısını süzmeye başladım. Oradan çıkacağını biliyordum. *Hadi, çık... çık...* Çisem eve dönmek ister miydi? Saat henüz dokuz bile olmamıştı. Gece yarısından önce eve dönmediğini biliyordum partilere gittiğinde.

Buraya taksi çağırsam eve kadar kaç lira tutardı?

Kapıya gözlerimi dikerek beklediğim dakikaların ve değişen şarkının ardından biri bahçeye adımını attığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. *Alper.* Pekâlâ, beklediğim kişi değildi. Alper'in suratında hiçbir ifade yoktu. Onu ilk defa böyle sert görüyordum. Bahçede ilerlemeye başladı, ardından arkadaşlarının yanına ulaştığında birden her zamanki gülen surat ifadesine döndü ve kolunu Reha'nın omzuna attı. *Vaov.* Suratındaki duygu geçişi inanılmazdı. Bir anda bambaşka bir birine dönüşmüştü.

Çisem sonunda kapıdan çıkarken görüldüğünde onun da suratında hiçbir ifade olmadığını fark ettim. *Aynıydı.* Bahçeye adımını attı, arkadaşlarının toplaşıp sohbet ettiği grubu gördü, yanlarına yeterince yaklaştığında suratına bir gülümseme yerleştirdi ve hareketleri sanki hafif sarhoşmuş gibi değişirken ortalarına atladı.

Bir saniye düşünmek için bakışlarımı yere çevirdim, istemsizce kaşlarımı çatmıştım. Ayağa ne zaman kalktığımın farkında bile değildim. Alper ve Çisem'in içeride tartışıp insanlara belli etmemek için dışarı ayrı ayrı çıkması ihtimali yüksekse arkadaş ortamlarına girerken suratlarına giydirdikleri bu sahte rol de neyin nesiydi? Bu her zaman böyle miydi? Ben fark etmemiş miydim?

Bir adım geri çekilip resme çerçeveden baktığınızda bütün işler değişirdi. Belki de Alper'le Çisem benim fark etmediğim anlarda bile sataşıyorlardı birbirlerine, ben yalnızca Alper okul bahçesinde yanımıza geldikten sonra algılamaya başlamıştım bunu. Çisem'in söylediklerinden sonra. Belki de, bir ihtimal, benim Çisem'e anlatmadıklarımın yanında, Çisem'in de bana anlatmadığı bir dağ yığını vardı. Sonuçta, bunca zaman katıldığı okul partilerine hiç gitmemiştim, değil mi?

"Adaaa?"

Çisem'in sesini hiç beklemediğim kadar yakınımda duyduğumda, hafifçe sıçrayarak sesin geldiği yöne doğru döndüm. Gözlerini kısmış, gülerek bana bakıyordu.

"Çisem?"

Her ne kadar düşündüklerim yalnızca kafamın içinde de olsa basılmış gibi hissediyordum. Neredeyse Çisem'e farklı bir gözle bakıyordum... Belki de bütün kızlar aynıydı. En, en yakınlarına bile anlatamayacakları kadar özelleri vardı.

"Bak ne diyeceğim," dedi kendi çantasını omzuna takıp benimkini elime verirken. "Bayağı uzun bir akşam oldu. Sen Kumsallandın, benim de sinirlerim bozuldu biraz, içkiler de berbat. Bu gecelik kapamaya ne dersin? Hem yarın sabah okul var."

Çisem bana eve gitmeyi mi teklif ediyordu?

"Benim için erken ayrılmak zorunda değilsin," diye ara-

ya girdim gülümseyerek. "Arkadaki grupla çok eğleniyorsunuz."

"Evet." Kocaman gülümsedi. "Ama bu gecelik değil. Gerçekten, yarın sabah altıda kalkacağımı düşündükçe deliriyorum."

Çisem, pazar geceleri de dışarı çıkar ve geç dönmekten çekinmez. Arkadaşıma ne oluyordu böyle? Ya da ben mi uyduruyordum tüm bunları kafamda?

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ama kafam çok başka bir yerdeydi. Çisem elimi tutup beni partinin dışına sürüklerken ona neler olduğuyla ilgili sormak istediklerim vardı ama çenemi açık mı yoksa kapalı mı tercih ederdi, emin değildim.

Bunun yerine, arabaya geçtiğimizde, emniyet kemerimi takarken gözlerini yakaladım.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Kafasını salladı.

"Kesinlikle. Neden olmasın?"

Evet... Neden olmasın?

Ama o gece, her şeyin yolunda olmaması için birçok neden vardı. Reha'yla Kumsal'ın tartışmalarını gizlice dinlemiştim. Kumsal sinirlenip beni havuza itmişti. Havuza atlayan kişi başımdan atmak istediğim tek kişiydi, üstelik beni herkesin orada olduğu bahçeden eve taşırken ahtapot gibi sarıldığımı unutmamak gerekiyordu. Daha önce kimseyle yakınlaşmadığım kadar yakınlaşmıştım. Kaçıp duş almıştım, aşağıda yakalayıp mutfağa götürmüş ve sıcak çikolata yapmıştı. Kaçıp bahçeye çıkmıştım, en yakın arkadaşım ve ezeli düşmanı olduğunu söylediği çocuğu kısa aralıklarla maskelerini suratlarına kuşanarak ortama girerken görmüştüm.

O gece, pijamalarımı giyinip yatağa gitmeden önce Varis'in çikolata lekeli tişörtünü yıkayıp kurutucuya attım ve

ütüleyip katlayarak masamın üzerine bıraktım. Ardından yatağıma uzanıp Çisem'in Instagram hesabında gezindim; fotoğraflarına, yazdığı açıklamalara göz attım. En yakın arkadaşımın hayatında bir şeyler oluyordu ve ben hiçbir şey bilmiyordum. Belki de kimse bilmiyordu.

İşin korkunç tarafı, aynı şey benim için de geçerliydi.

Ertesi sabah uyandığımda yağmur yağıyordu. Saçlarımı yıkamam gerektiğini hissettiğimden yatakta oyalanmak yerinde kalkıp banyoya geçtim ve küvete kafamı eğerek saçlarımı şampuanlayıp kremledim. Duruladıktan sonra bir havlu sarıp mutfağa geçtim. Hafta içi alarmı, sınav haftasına göre ayarlı olduğundan gerektiğinden erken kalkmıştım.

Pamuk haladan haber yoktu. Babam İngiltere'de havaların ne kadar soğuk olduğundan bahseden ve neler yaptığımı soran bir mesaj atmıştı ama ona, en azından beni FaceTime araması gerektiğini, cevapları o zaman alacağını söyleyen bir mesaj yazmıştım. Mesajlaşmaktan nefret ediyordum... Özellikle de mesajı atan kişi dünyada en çok sevdiğiniz insansa ve uzun zamandır aranızda mesafeler varsa...

Varis'in iyi geceler mesajını görmüştüm ama cevap vermemiştim.

İçine her zamanki gibi dolapta ne varsa doldurduğum tostumu, sütlü kahveyle birlikte bitirirken mutfağın loş ışığında pencereye vuran yağmuru izliyordum. Duşkabinde duş alırken duş başlığı tarafından boğulduğum saçma sapan bir rüya görmüştüm ama detaylarını hatırlamıyordum. Babamın odasındaki hariç, evde duşkabin yoktu bile. Muhtemelen havuza düştüğüm içindi. Gerçi... başka rüyalar da görmüş olabilirdim. Gri gözler ve sıcak dudaklar hakkında... ama bu konu tartışmaya açık değildi. Varis Adin benden uzak durmuyorsa ben ondan uzak duracaktım.

Okul formamı üzerime geçirdikten sonra saçlarımı dalgalandırırken ölü gibi göründüğümü biliyordum. Bu yüz-

den göz altlarımı kapayıp yüzüme allıkla biraz renk verirken dalmış olmalıyım ki erken kalkmış olmama rağmen neredeyse servisi kaçırmak üzere olduğumu çok geç fark ettim.

Önceden hazırladığım çantamın içine, katlayıp paketlediğim tişörtü atıp okul ceketinin üzerine kendi ceketimi geçirdim ve çizmelerimle birlikte merdivenlerden aşağı koşuşturdum. Yağmur bir an bile durmamıştı, bu da demek oluyordu ki benim için şemsiye taşıma zamanıydı. Bir ayağıma çizmeyi geçirdikten sonra, diğerine de tek ayak üstünde sekerek de olsa geçirmeyi başardım ve kapıyı açarken şemsiyelikteki siyah şemsiyeyi elime aldım ama kapının önünde dikilen silueti fark etmeyip kendimi dışarı attığımdan kafamı çok sert çarpmıştım.

Alnımı ovuşturarak geriye çekilip çatık kaşlarımın altından yüzüne baktım. *Varis.* Burada ne işi vardı? *Sabahın köründe?*

"Burada ne işin var senin?" diye sordum şaşkınca, ellerimi iki yanıma indirirken.

Üzerinde okul forması vardı, saçları ve omuzları hafifçe ıslanmıştı.

"Sana da günaydın Ada. Mesajımı görüldüde bırakman hiç hoş değil." Elimdeki şemsiyeye uzanıp şemsiyeliğin içine attıktan sonra ceketimin kapüşonunu kafama taktı ve "Hadi, gidiyoruz," diye mırıldandı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Okula." Tek kaşını kaldırarak söylendi. "Gitmek istediğin başka bir yer mi var?"

Ağzım açık bir şekilde bir adım geri çekilerek soru işaretleriyle dolu suratımı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine diktim.

"Benim servisim var."

"Evet." Kolunu uzatıp kendine doğru çevirdi ve saatine baktı. "Yaklaşık iki dakika önce gitti."

"Ne?" Şaşkın ifademi koruyordum. "Neden?"

"Çünkü seni okula benim götüreceğimi söyledim."

"Seninle okula gelmiyorum." *Servisimi gönderdiğine inanamıyordum.* Şemsiyemi şemsiyelikten aldıktan sonra dışarı çıktım ve kapıyı kapatıp bahçe yolunda yürümeye başladım.

Ben bahçe kapısına uzanamadan yolumu kesmişti.

"Komik olma, Ada. Bu yağmurda sırılsıklam olmadan onca yolu nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Taksi tutacağım."

"Yanında o kadar nakit olduğunu sanmıyorum."

"Taksiler artık kredi kartı da kabul ediyorlar." Yanından sıyrılarak geçerken kapıyı açıp kaldırıma çıktım. Hiç vazgeçmeyecek miydi?

Nedense dünden sonra *hiç* vazgeçmeyecekmiş gibi gelmişti.

Kaldırımın önüne park edilmiş siyah spor arabayı görmezden gelerek etrafından dolaşacağım sırada Varis'in elimi yakaladığını hissettim. Bir an kollarımız gerildi ama daha sonra beni kendine doğru çektiğinde adımlarımı geriye doğru atarken buldum kendimi. Yağmur o kadar şiddetliydi ki Varis'in saçlarından su damlıyordu.

"Sen manyak mısın?" diye sordum sesimi bu yağmurda duyması için yükselterek. Şemsiyemi açıp ikimize ortaladığımda gözünü bile kırpmadan yüzüme bakıyordu.

"Sen ne kadar inatçıysan."

Birkaç saniye derin nefeslerimin arasında gidip gelirken bunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. *Tamam, pekâlâ*, bu sabahlık birlikte okula gidebilirdik. Otoparkta gören olmadığı sürece sorun olmazdı, daha sonra yolumu ayırır ve sınıfıma yürürdüm. Bu yağmurda, bu havada ikimiz de sırılsıklam olacağımıza mantıklı bir seçim yapmak en doğrusuydu.

Şemsiyemi indirip kapattım ve yanından geçerken ön koltuğun kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri geçerken gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım. Emniyet kemerimi bağladım, şemsiyemi yanıma bıraktım ve çantamı kucağıma koydum.

"Öylece evime gelip servisimi kovamazsın."

Yanıma oturduktan sonra kapıyı kapattığında elini saçlarından geçirdi. Gerçekten ıslanmıştı.

"Sana özel araba konforunu sağlıyorum ve sen, nefret ettiğin okul arkadaşlarınla aynı servise tıkılıp gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

"O servisteki herkesten nefret etmiyorum. Ayrıca ehliyet alacağım."

Kaşlarını çattı.

"Bekle. Nefret etmediğin kim var?"

"Seni ilgilendirmez." Elimi çantama atıp katlayarak koyduğum tişörtünü küçük, karton mağaza paketinden çıkardım ve kucağına bıraktım. "Al tişörtünü."

Varis, "Hmm..." diye mırıldandı tişörtü alırken. "Tam da ihtiyacım olan şey." Ve tişörtle saçlarını kurulamaya başladı.

Ağzım açık bir şekilde yüzüne baktım. Ben uykulu uykulu yıkamıştım o tişörtü, bir de kurutma makinesini beklediğim yetmiyormuş gibi ütülemiştim bile. O ise öylece saçlarını kurulamak için kullanabilmişti. Önüme dönerek başımı koltuğa yasladım. Tişörtle işi bittiğinde arkaya atıp motoru çalıştırdı ve sürmeye başladı.

Beni gelip evden almakla ne kazandığını düşünüyordu, bilmiyordum ama birincisi, yağmur yüzünden teklifini kabul etmek zorunda kalmıştım ve ikincisi, bunun bir daha tekrarlanmaması için tetikte olacaktım. Özellikle ehliyet sınavımı dört gözle bekliyordum mesela.

Safir'e giden yolda yalnızca yağmur damlalarının sesi vardı. Varis'in konuşmuyor olmasına şaşırmıştım, beni almasının bir sebebi olduğunu düşünüyordum. Aslında düşününce... beni havuz olayında kurtaran o olmuştu ve ona hiç teşekkür etmemiştim. Sıcak çikolata için de teşekkür etmemiştim. Kimsenin nankör olduğumu düşünmesini istemiyordum ama bir yandan da iş işten geçtikten sonra teşekkür edersem bunun garip olacağını biliyordum.

Siktir ya, tişörtünü çalıp giymiştim ve onun için bile teşekkür etmemiştim.

Nasıl oluyordu da asıl kötü oyken ben, kendimi böyle durumlara sokup kötü hissedebiliyordum?

Çocuğun yaptığı tek şey yanımda oturup arabayı sürmekti ve ben vicdan mahkemesinde yargılamaya başlamıştım kendimi.

Arabanın içi soğuktu. Dışarısı daha da soğuktu. Ellerimi ısınsın diye birbirine sürttüğüm sırada Varis'in anlık yan bakışını yakaladım. Gözünü yoldan ayırmadan elini uzun çizmemle eteğim arasında kalan çıplak bacağımın üzerine koyduğunda gözlerim kocaman bir şekilde eline baktım ama ben tepki vermeye kalmadan elini geri çekti. Eli sıcaktı, bacağım ise buz gibi.

Birkaç saniye sonra klima sıcak üflüyordu.

Vaov.

Bir şey söylemedim. Sanki teşekkür etmeyi ya da onu geç, herhangi bir şey söylemeyi, cümle kurmayı unutmuş gibiydim. Okulun son yokuşunu çıkarken otoparka giren iki araba daha vardı, Varis onların ardından kapalı otoparka geçip bir kat aşağı sürdü. Çisem de hep aşağı park ederdi. Araba durduğunda dikiz aynasından, arkamızdan geçen kırmızı *Audi* gözüme çarpmıştı. Otopark için fazla hızlı giden bir *Audi.*

Çisem.

Emniyet kemerimi çözüp sırtımı arabanın kapısına doğru verdim ve hafifçe eğilerek Varis'in tarafındaki camdan ileriyi görmeye çalıştım. Varis ne yaptığımı anlamıştı ama muhtemelen, neden en yakın arkadaşımı gözetlediğimi anlamamıştı.

Mavi arabanın içinden çıkan kişi şaşırtmadı. Alper Cihangir kapısını sakince açıp çıkarken bir anda Çisem arabanın arkasından çıktı ve kollarını göğsünde birleştirerek önünde durdu. Bu duruşu biliyordum, bu bakışı da. Sinirliydi. Hem de çok.

"Alper'in Çisem'le derdi ne?" diye sordum, Varis'in ifademi dikkatlice süzdüğünü fark ettiğimde ona dönerek. Ardından tekrar Çisem'i süzdüm.

"Alper'e sor. İsterse cevap verir."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Varis Adin, arkadaşının arkasını kolluyordu. İşte bu havalıydı. Gözlerimi kırpıştırarak *kendine gel Ada*, diye homurdandım içimden. Tabii ki arkasını kollamalıydı. O arkadaşıydı.

Alper, Çisem'e sakince bir şey söyledi. İkisini de bu kadar gergin bir şekilde hiç görmemiştim. Özellikle Alper'i. O, sürekli gülen ve şakalar yapan, her şeyi dalgaya alan çocuktu. Ne zaman Çisem'le konuştularını fark etsem, ne zaman bir araya gelseler herkesten uzak bir şekilde, surat ifadeleri ikisinin de bu oluyordu. Çisem dönüp hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiğinde arabanın arkasından geçişini izledim. Beni görebileceğini düşünmüyordum, arabanın camları siyah filmle kaplıydı.

Az önce arkadaşımı röntgenlemiştim.

Çisem'in peşinden gitmek için arabadan çıkacağım sırada Varis'in parmakları bileğimi sardı. Ona döndüm.

"Ada," dedi düz bir tonla. "Alper'le Çisem'in arasında-

ki her neyse karışma. Bırak kendileri halletsinler."

"Karışacak değilim. Zaten Çisem karışmamı istemiyor." *İstemediğinden bana hiçbir şey anlatmıyor. Tıpkı benim ona anlatmadığım gibi.*

Varis kolumu bıraktığında ona bir kez daha teşekkür etmediğim için suçluluk duygusuyla dolarak çantamı alıp çıktım arabadan. Okulun renkli koltuklarla döşediği lobisine ulaştığımda Çisem hiçbir yerde yoktu. Sınıfa çıktığını düşünerek lavaboya girdim, içeride kimse yoktu. Kabinlerden birine geçip kapıyı kapattıktan sonra klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum ve biraz düşünmeye çalıştım. Neden Varis benimle ilk kez konuştuğundan beri tüm hayatım, öncekinin iki katı daha sert tepetaklak olmuş gibi geliyordu?

"Kumsal'ın partide yaptığını duydun mu?"

Kaşlarımı çatarak kabin kapısına, sanki bakışlarım içinden geçip dışarıyı görebilecekmiş gibi bakmaya başladım. İçeri girenler mi konuşuyordu?

"Kumsal bir şey yapmadı ki. O Ada salağı kızın yüzüne çarptı içkiyi. Bir de Zara yaralandıktan sonra hemen voleybol takımındaki açılan pozisyona atladığını duydum. Kumsal ağzına sıçar o kızın takımda."

O an, Kumsal'ın voleybol takım kaptanı olduğunu unuttuğumu hatırlayarak ufak bir aydınlanma yaşadım. Müdür yardımcısına henüz cevabımı vermemiştim ama bütün okul bu teklife kimsenin hayır diyemeyeceğini bilirdi.

"Off, kızım hayır o değil. Kumsal, Reha'nın partisinde Ada'yı havuza itmiş."

Diğer kızın şaşkın nidaları kulağıma doldu.

"Sarışının cevabı gecikmemiş. Biz niye davetli değildik o partiye bu arada?"

"Reha Koç sence herkesi doğum günü partisine davet eder mi?"

"Reha'yı bilmem ama Alper olsa kesin bana mesaj atardı. Kaçırdığıma üzüldüm. Bir de Ada yüzme bilmiyordu boğuldu de de güleyim."

"Sorma. Havuza atlayıp Külkedisi'ni kurtaran kim oldu dersin?"

"Kim?"

Arka planda tıkırtılar geliyordu, muhtemelen makyaj yapıyorlardı.

"Varis."

Kızın fısıldar gibi çıkan sesini, cevabını bildiğimden midir bilmem, o kadar net duymuştum ki bir an o ana geri dönmüştüm. Havuzun dibindeydim, mavi suda iyice beyazlaşan gözleriyle bana doğru yüzen biri vardı... Ve birkaç saniye sonra yeniden nefes alıyordum.

"Ha-sik-tir. İşte ben buna bomba derim."

"Ben demem. Alper'in partileri için davetli listesinde olmaya devam etmek istiyorsan Ada'yla ilgili konuşmamaya bak. Birlikteler diye duydum."

"Dünkü orospu nasıl bugünkü prenses oldu Bade? Takma böyle şeyleri. Uydurmadır. Varis Adin sevabına atlamıştır suya. Yüzücü ne de olsa. Zorunda hissetmiştir kendini."

Daha fazla dayanamayarak çantamı koluma takıp kabinin kilidini açtım ve kapıyı kendime doğru çekerek dışarı çıktım. Benimle aynı anda başka birinin daha yan kabinden çıktığını fark etmemiştim. Kızlara aynadan bakarken Çisem'le göz göze gelince bunca zaman yan kabinimde olduğunu yeni anlıyordum.

Kızlardan biri, muhtemelen Bade, *"Sana çeneni kapalı tutmanı söyledim, salak,"* diye mırıldanarak makyaj çantasını da alıp tuvaletten çıktı.

Öteki yandan diğerinin, kirli konuşan, onun malzemelerini toplaması biraz zaman alacaktı. Çantasını kaptığı gibi

arkadaşının ardından çıkacağı sırada önünü kestim ve yüzüne baktım.

"Orospu çok ucuz bir laf." Kollarımı göğsümde birleştirerek kızın arkasındaki Çisem'e bir bakış attım. "Sence de öyle değil mi Çisem?"

"Aynada gördüğünü tekrarlamaktan diline yapışmış sanki." Çisem kızın kulağına doğru fısıldayarak onu huylandırdığında az önceki kaplandan eser yoktu.

"Bak," dedi kız, derin bir nefes aldıktan sonra yüzüme bakarak. "Ben de dedikoduların yalancısıyım. Ne konuşuluyorsa onu biliyorum."

"O zaman gidip partilere katılmak için Alper'in altına yattığın dedikodusunu çıkarsam ve herkes gibi ben de tuvalet köşelerinde bunu konuşsam hoşgörüyle karşılarsın değil mi?" Hafifçe gülümseyerek surat ifadesini süzdüm. Anında bozulmuştu.

"Böyle bir şey yaparsan..."

"Yaparsan, ne?" Çisem araya girerek yanımda durdu. "Şimdi o ucuz makyaj malzemelerinle burayı terk ediyorsun ve bir daha Ada'nın adını ağzına almıyorsun. Alper'den de mesaj bekleme bundan sonra, gelsen bile ben kapı dışarı edeceğim seni o çok sevdiğin partilerden çünkü. O arkadaşına da söyle millete dedikodu için yem atmayı bıraksın yoksa sıra ona da gelecek."

Kız bir şey söylemedi. İkimizin suratına da sırayla baktıktan sonra ne kadar ciddi olduğumuzu gördü, hızla yükselip alçalan göğsünün altında atan kalbinin korku dolu olduğunu biliyordum. Kafasını sallayarak tuvaleti terk ederken tek kelime etmemişti.

"Kabinde olduğunu bilmiyordum," dedim Çisem'e dönerek. "İyi misin? Seni merdivenlerden çıkarken gördüm, gergin duruyordun."

Çisem elini saçından geçirdikten sonra burnunu çekerek, "Biraz üşüttüm galiba ya," dedi ve güldü. "Dün biraz havuza girmiştim, sonra rüzgâr çıkmıştı falan çarptı herhalde. Mevsim geçişlerinde hep hastalanırım biliyorsun. Geçen hafta da hastaydım zaten."

Kafamı salladım. Ellerimizi yıkadıktan sonra, birlikte tuvaletten çıktık ve merdivenlere yöneldik. Eğer Çisem bana bir şey söylemek istemiyorsa bundan sonra onu gözetlemeyecektim. İstediği zaman gelip bana anlatabilirdi, bunu o da biliyordu. Şimdilik ona destek olabilmemin tek yolu buydu.

Dolaplarımızın olduğu koridordan geçerken not defterimi almak için dolabımı açtığım sırada Çisem, dolabında bir gariplik fark ederek şifresini girdi ve kapağını açtı. Kapağı açar açmaz kucağına koca bir sarı krizantem buketi düşmüştü.

Çisem şaşkınlıkla bana döndü.

"Ada?"

"Sarı krizantem," diye mırıldandım onunla birlikte çiçeklerin arasını kontrol ederken. Bu sefer kart yoktu. "Kimden gelmiş?"

"Bilmem." Çisem kocaman gülümseyerek çiçekleri kokladı ve telefonunu çıkartıp bir fotoğraf çekti.

Mustafa abi, her çiçek bir duyguyu temsil eder demişti uzun zaman önce. Koca bir ansiklopedi siparişi vermiştim çiçeklerle ilgili, o zamanlar. Sarı krizantem *karşılıksız sevgi* anlamına geliyordu. Tıpkı açelyaların imkânsız aşkı temsil edişi gibi.

"Çiçek yolluyorsan bari bir not, bir şey yaz, böyle boş boş göndermek niye anlamış değilim," diye mırıldandım Çisem'le sınıfa girerken. Buketini de yanında getirmiş ve sırasının yanına koymuştu.

İlk dersler, sınav haftasından sonraki ilk günde olduğumuz için normalden daha yoğun geçti. Güz dönemi proje ödevleri dağıtıldı, soru çözümleri her kattaki panolara asıldı ve okulun sitesinde yayılandı. Öğlen arasına kadar Çisem'le sınıfta oturup sınav kâğıtlarımıza yazdıklarımızı hatırlamaya çalışarak kendimize tahmini notlar vermiştik. Çisem'e göre o, bütün derslerden yüz alıyordu.

Öğle yemeğinden sonra müdür yardımcısına takıma gireceğimi söylemek için odasına uğradım, cevabıma sevinerek beni antrenörümüzün odasına yönlendirdi. Okul çıkışı antrenman olduğunu ve antrenman çizelgesini o zaman öğrendim. Görevli öğrencilerden biri bana, takım formasının henüz isim ve numara yazmayanını ve soyunma odalarındaki dolabımı bile göstermişti.

Okul çıkışı gergindim. Çisem gidiyordu, piyano dersi vardı. Aral zaten öğle arasından beri ortalıkta görünmemişti. Okulda başka arkadaşım yoktu. Varis'i bile hiç görmemiştim.

Ve benden nefret eden bir takımla birlikte antrenmana gidiyordum.

Kapalı spor salonu arka bahçedeydi ve gerçekten büyük bir binaydı çünkü içinde birçok spor dalının sahasını barındırıyordu. Kumsal'ın beni nasıl öldüreceği ya da takımdakilerin bana ne çeşit çelmeler takacağı hakkında korkunç hayaller kurarken soyunma odalarına yürüdüm, koridorun başında erkeklerin soyunma odası vardı ve kızlarınki sondaydı. Erkek soyunma odasının dolu olduğunu içeriden gelen seslerden anlayabiliyordum. Kimlerin antrenmanı vardı? Futbol takımının mı?

Lütfen futbol takımı olsun.

Soyunma odası kalabalıktı. Takımda kaç kişi vardı bilmiyordum ama en az altı ana oyuncu ve altı yedek olduğunun farkındaydım. Her ne kadar eskiden oynamış olsam

da birçok terimi unuttuğumdan ufak bir araştırma yapmak zorunda kalmıştım.

Dolaplarının önünde üzerlerini değiştiren kızların arasından birkaç bakışın bana döndüğünü hissettim ama onları umursamadan dolabıma yürüdüm. *Sorun yok Ada,* diye fısıldıyordum kendime içimden. *Kimseyle aranın iyi olmasına gerek yok. Oyna, zevk al, notların yükselsin, hayalindeki okula gir.*

Söylemesi kolaydı. Bir keresinde, açık sahada bu takım antrenman yaparken topu kafama yemiştim. Bir insan, servis atarken topu sahadan üç metre uzaklıkta yürüyen bir kızın kafasına nasıl isabet ettirebilirdi? Elbette, bilerek kızın kafasını hedef alan biri. Kumsal da oradaydı ama topu atan o değildi. Belki de konuşa konuşa herkesi bana karşı çevirmişti.

Eşyalarımı dolaba bırakıp formayı giyindim. Forma oldukça kısa, siyah bir şort; sıfır kol, lacivert bir üstten oluşuyordu. Dizlikler de vardı. Neyse ki spor sütyeni ve bir çift beyaz spor ayakkabı getirmeyi unutmamıştım. Saçlarımı tepemde at kuyruğu yaptıktan sonra bir süredir yan dolabımda dikilip beni izleyen aşırı uzun ve aşırı dalgalı saçları olan kıza döndüm:

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye mırıldandı kız, düşündüğümün aksine sevecen bir tavırla. "Sadece iyi şanslar dileyecektim. Antrenör ayrı, Kumsal ayrı ağzımıza sıçıyor." Omuz silkti. "Gerçi anlıyoruz. Okul baskı yapıyor."

Derin bir nefes aldım.

"Kupayı gerçekten istiyorlar, ha?"

Kız kafasını salladı. Ardından elini uzattı.

"Alin ben."

"Ada." Elini sıktım.

"Biliyorum." Gergince güldü. Sanki ağzından kaçırmıştı. "Kusura bakma."

"Önemli değil. Aslına bakarsan dost canlısı biriyle dolaplarımızın yan yana gelmesine şaşırdım, aynı zamanda çok sevindim. Takımdan kimseyi tanımıyorum."

"Kumsal'ı da mı?" Kaşlarını kaldırarak gülümsedi ve sırtını dolaba yasladı. "Genelde cadaloz olduğun söylenir. Bence çok tatlı bir kızsın. Takımın geri kalanı sana benim gibi yaklaşmazsa üzülme, iyi oynadığın sürece sana bulaşmayacaklardır."

Alin lafını esirgemeyen, açık sözlü bir kızdı. Yine de takımdan birinin bana iyi niyetle yaklaşmasına sevinmiştim, en azından merak ettiklerimi sorabileceğim biri vardı. Alin'le biraz daha takım hakkında konuştuktan sonra ısınmak için takımın geri kalanıyla sahaya çıktık. Kumsal ileride Derin'le konuşuyordu, Derin tribünde telefonuyla oynuyordu. Biraz su içtikten sonra şişesini kenara bırakıp at kuyruğu saçını sıkarak buraya doğru yürümeye başladı. İçimde ona karşı büyük bir öfke yoktu, olsa bile bunu sahanın içine girerken dışarıda bıraksam iyi olurdu. Yüzüme baksa şımarık gözlerinin içinde sinirleneceğimi biliyordum ama sanki bilerek benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Belki de dramadan sıkılmıştı ve şimdi, ben de burada olduğumdan takımdakilerin ağzına laf vermek istemiyordu. Kimi kandırıyordum ki? Bu okulun en büyük drama kraliçesiydi kendisi. Kumsal böyle şeylerden hoşlanırdı, böyle şeyleri ortaya çıkartan oydu.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadı Alin.

Kumsal el çıptığında herkes ezberlemiş gibi yerlerine geçti. Kumsal'ın etrafına belirli aralıklarla dizilmiştik. Bir anda herkes ısınma hareketlerine aynı anda başladığında önümdeki kıza bakarak öğrenmeye çalıştım. Demek ki ısın-

ma hareketlerini takımca Kumsal'ın önderliğinde yapıyorlardı. Daha sonra antrenör geliyor ve yönetiyordu.

On dakika sonra öğle arasında konuştuğumuz kadın antrenörümüz geldiğinde önce beni kenara alıp birkaç hareketle kabiliyetimi ölçmek ve ona göre pozisyonumu belirlemek istedi. Bir süre parmak pas, manşet, smaç ve servis çalıştık. Kötü değildim, kötü olmadığımı biliyordum ama takımdakilerin çok daha iyi olduğunu da biliyordum. Bir süre sonra saha çalışmasına geçtiğimizde altılı iki takıma ayrıldık. Kumsal'la aynı takımdaydık; o pasör başlamıştı, ben ise arka oyuncuydum. Alin yanımdaydı.

Antrenman bir buçuk saatten fazla sürdü. Kumsal şaşırtıcı bir şekilde, daha iyi oynamam için, herkese verdiği tavsiyeler dışında bir şey söylememişti bana karşı. Bir kere göz göze gelmiştik, o da servis kullanmamı istediğinde topu bana atarkendi.

Sonunda antrenör iyi iş çıkardığımızı, dağılabileceğimizi söylediğinde herkes bitik bir şekilde soyunma odalarının yolunu tuttu. Bağcığım açıldığı için dizimin üzerinde eğilmiş bağlıyordum ki bir çift spor ayakkabı karşımda durdu. Başımı kaldırıp kim olduğuna baktım; sahanın ışıkları yüzünden kafasının arkasında ışıklar patlıyordu ama sarı saçlarını gözden kaçırmak mümkün değildi. Doğrulurken, "Fena değilsin, potansiyelin var," dedi Kumsal.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Ardından dönüp çıkışa ilerlemeden önce hafifçe eğildi ve tehditkâr gözleri gözlerime sabitlenirken fısıldadı:

"Takımı batırma Kandemir."

Evet, elbette. Kumsal rengini yeni gösteriyordu.

"Ne dedi o?" diye sordu Alin yanıma yürürken, uzak mesafeden. "Canını sıkacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır..." Alin'le birlikte çıkışa ilerlerken sona kalanlar

olduğumuzdan geçmesi için kapıyı tuttum. "Aksine, potansiyelim olduğunu söyledi." *Maçları batırmamamı söylemeden hemen önce.*

Soyunma odalarına giden koridor kalabalıktı. Kızlar koridor boyunca soyunma odalarına ilerlerken erkeklerin odasından çıkanlar vardı ve dağılıyorlardı. Reha'yı Gökay'la konuşurken gördüğümde takımın basketbol takımı olduğunu anlayarak gergince Alin'in anlattığı komik maç anılarına odaklanmaya çalıştım. Ama mümkün değildi. Özellikle de tam kapının önünden geçerken bileğime dolanıp beni kendine doğru çeken eli hesaba katarsak.

Alin gözlerini büyütüp kaşlarını kaldırarak arkama bir bakış atarken beni durduranın kim olduğunu çok iyi biliyordum. Ve mideme giren kramplar... *Asla eskimiyordu.* Bir gün kaybolacaklar mıydı gerçekten? Varis kapının önünde, koluna asılı spor çantası, siyah eşofman ve gri bir kapüşonlu sweatle dikiliyordu. Saçlarının nemli olduğunu fark etmeden önce şampuan kokusu burnuma doldu. Duş almıştı.

"Şemsiyeni arabada unutmuşsun," diye mırıldandı gri gözlerini gözlerime dikerek.

Şemsiye. Şemsiye. Şemsiye. Hangi şemsiye? Sabah onunla geldiğimi ne çabuk unutmuştum.

"Ah," dedim ufak bir aydınlanma yaşayarak. "Sende kalsın."

Ben otoparkta kimseye görünmeden sınıfa gitme planları yapıyordum; o, onunla geldiğimi okulun en popüler öğrencilerinin arasında bas bas bağırıyordu. Kızgın olmam gerekiyordu.

Kaşlarını kaldırarak gözlerini saçlarıma çevirdi. Hareketli bir saat geçirdiğimden, at kuyruğumdan çıkan saçlar vardı ve terliydim. Elini kaldırıp yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra hafifçe yüzüme doğru eğildi:

"Duş alıp otoparka gelmen için on beş dakikan var."

Harika. Şöyle demem gerekiyordu: *Hayır, gelmiyorum. İnsanların önünde sanki çiftmişiz gibi davranmayı bırak.* Ama şöyle yaptım: Varis Adin yanımdan geçip giderken orada dikilmeye devam ettim. Peki neden? Aptal midem, aptal kalbim, aptal aklım yüzünden. Dokunuşu nasıl oluyordu da bütün sistemimi bozabiliyordu? Sanki bilerek konuşmadan önce saçımı kulağımın arkasına tıkıyor, bilerek yüzüme eğiliyordu.

Benden nefret edebilirsin Ada, ama teninin elimin altında verdiği tapılası tepkiyi inkâr edemezsin.

Piç herif. Tabii ki biliyordu. Tabii ki bilerek yapıyordu.

Sonunda kendime gelip birkaç adım ileriden şaşkın gözlerle bakan Alin'in yanına yürüyebildiğimde şaşkınca bakan tek kişinin o olmadığını fark etmem pek de zaman almadı. Alin, odaya geçene kadar bir şey söylemedi. Üzerimizdekileri çıkartıp havlularla birlikte duş kabinlerine geçerken de. Ama duş aldıktan sonra, giyinirken ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

"Adin, ha?"

Çizmemi ayağıma geçirirken, "Öyle bir şey değil," diye mırıldandım.

Sırtını dolaba yasladıktan sonra tavanı süzmeye başladı.

"Bilemedim... Çok iyi çocuk."

"Neresi iyi?"

"Neresi mi?" Alin gözlerini açarak sanki herkesin bildiği bir şeyi bilmiyormuşum gibi bir bakış attı. "Bilemiyorum Ada, senin sevgilin sonuçta. Şimdi burada çocuğa sulanmam doğru olmaz."

Gülerek gözlerimi kıstım.

"Bunu ona da söylesene. Sevgili lafını yani. Eminim anında toz olur. O tipleri biliyorsun değil mi? *Biz takılıyoruz, kalıplara ihtiyacımız yok, bla bla...*"

"Valla benim duyduğum kadarıyla..." Alin'in gözleri merakla gözlerimde gezindi. Nedense lafını kesmişti ve ben araya girmediğim sürece devam edecek gibi durmuyordu.

"Senin duyduğun kadarıyla?"

"Biz yani, takımca," diye mırıldandı Alin. "Geçen sene, gay dedikoduları çıkmıştı. Öyle olduğunu düşünmüştük. Kimseye yüz vermiyordu."

Eğer aklındaki soru işareti buysa onun gay olmadığını kesin bir şekilde söyleyebilirdim ama herhangi birine, dün odada olanlardan bahsedeceğimi hiç sanmıyordum.

"Okuldakileri küçük gördüğündendir," diye mırıldandım.

"Vaov..."

Çantamı ve ceketimi alıp dolabı kapatırken Alin'e gülerek bir bakış attım.

"Bu ne içindi?"

"Aslında iyi biri olduğuna inanıyorum, yani uzaktan," diye mırıldandı. "İlk defa hakkında kötü bir şey söyleyen bir kıza denk geliyorum. Dönemin başında kütüphanede görevliydim, tek seferde taşımaya çalıştığım onlarca kitabı koridora devirince olduğum yöne gelen müdürün yolunu kesip bir şekilde yönünü değiştirmişti. Kütüphane, müdürün çocuğu gibidir bilirsin. Tüm o klasik, eski, ulaşılması zor kitaplar... Ve ben devirmiştim. Bir kitabın kapağı kopmak üzereydi." Ellerini suçsuzmuşçasına kaldırdı. "Biliyorum, geri zekâlı ve dikkatsizdim. Ama hepimizin böyle anları vardır."

Kaşlarımı kaldırarak seslice nefes verdim. Alin, *Varis Adin Fan Club* Başkanı mıydı yoksa yalnızca iki takım arkadaşı olarak mı konuşuyorduk? Emin değildim.

"Kendi işine geldiği için müdürün yolunu değiştirmediğini nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü arkamdan yürüyordu koridorda. Be-

nim düşürdüğümü görünce yanımdan geçip gitti, küfür bile ettim içimden yardım etmedi diye."

"Hmm... Anladım," diye mırıldanarak kafamı salladım.

"Eee," diye sordu. "Antrenman çıkışı ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum." Ceketimi üzerime geçirdim. "Takım için servis kaldırıyorlar diye biliyorum. Arka bahçeye yürüyeceğim."

"Harika! Birlikte gidebiliriz."

Hayatımda ilk defa benimle takılmak için bu kadar istekli bir kız görüyordum. Şaşkınca, ne diyeceğimi bilemeyerek suratına bakarken dolabın arkasından Kumsal'ın geldiğini gördüm. Alin'le aramıza girdi ve "Sen bir gelsene benimle," diye söylenerek başıyla kapıyı işaret etti. Dönüp giderken Alin'e bir bakış atmıştı.

"Sonra konuşuruz o zaman." Alin'e gülümseyerek el sallayıp kapıya yöneldim. Kafasını sallayıp dolabındaki ceketine uzanmıştı.

Soyunma odasında kalan çok yoktu. Çıkanlar da kapının önünde bekleyen Kumsal'a iyi akşamlar dileyip çıkıyorlardı. Köşede beklediğinden yanına gidene kadar yüzünü süzdüm ve ne söyleyebileceği ile ilgili tahminde bulunmaya çalıştım. Dün yüzünden özür dilemeyeceğini biliyordum. Zaten bir özür beklediğim yoktu.

"Ne var Kumsal?" Karşısında durduğumda ellerimi ceketimin cebine koydum ve bıkkın bir ifadeyle baktım suratına. Ne zaman o yuvarlak, mavi gözlerini görsem bütün kötü anılarım doluşuyordu aklıma. Yaptığı bütün çocukluklar, ağzından çıkan bütün hakaretler bana bakarken gözlerinden yeniden geçiyordu ve ben okuyabiliyordum sanki.

"Şampiyonluğa ihtiyacım var," dedi kollarını göğsünde birleştirip, her bir kelimeyi bastırarak söylerken. "Zara,

bebek gibi zırlayarak yatağında yatarken oyuncu değişikliğine gidileceğinin farkındaydım ama senin alınacağından haberim yoktu. O yüzden yoluma çıkmasan iyi edersin."

Suratımı buruşturarak tehditkâr suratına baktım.

"Ne saçmalıyorsun Kumsal? Özür dileyeceğine takım arkadaşını tehdit ediyorsun. Daha da beter batırıyorsun işleri. Takım kaptanı olabilirsin ama sözünü dinleyeceğim biri değilsin. O yüzden tavrınla ilgili gelişme göstersen iyi edersin yoksa ne dediğin gerçekten umrumda değil."

"Her neyse." Gözlerini devirerek yanımdan geçip gitti.

Soyunma odasına doğru birkaç adım atmıştı ki arkasından şaşkınca, "Bu kadar mı?" diye sordum. "Bunun için mi çağırdın beni yanına? Bir avuç boş laf için mi?"

"Ha, bir de..." Arkasını döndü ve bana bir bakış attı. Kaşları çatıktı ama suratında herhangi bir meydan okuma yoktu bu sefer. "Alin denen kızdan uzak dur. İyiliğin için."

Evet. Her zamanki Kumsal.

Ona gözlerimi devirerek koridorda ilerledim. Takımdan edindiğim tek arkadaşıma bile göz diktiğine inanamıyordum. Belki de Alin'in benim yanıma gelmesi, Kumsal'ın takımda ona eziyet etmesindendi. Oyunda en çok ona bağırdığını fark etmiştim. Kumsal'a karşılık veren tek kişi olduğum için belki de kendini benim yanımda bulmuştu kız. Bir yaş küçüktü bizden, Aral'la aynı yaştaydı.

Otoparka inerken saatimi kontrol ettiğimde hazırlanmamın fazladan beş dakika aldığını fark ettim. Eğer Kumsal olmasaydı gerçekten on beş dakikaya çıkmış olacaktım. Buna gerçekten dikkat etmiş miydim yoksa yine saçmalıyor muydum? Varis Adin benim ne kadar sürede hazırlanacağım üzerinde söz sahibi olamazdı. Bu tamamen tesadüftü.

Islak saçlarımı iki kulağımın arkasına atıp merdivenlerden aşağı indim ve sağa döndüm. Araba, sabah bırak-

tığım yerdeydi. Şemsiyemi alacak ve arka bahçeye, servise yürüyecektim. Bu kadardı. Kapıyı açtığım sırada Varis'in koltuğunu biraz daha arkaya yaslamış, gözlerini kapatmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde uyuyor olduğunu fark ettim. Ya da sadece gözlerini dinlendiriyordu çünkü kapıyı açtığımda başını bana doğru çevirdi.

"Beş dakika geç kaldın."

"Bir yere mi yetişecektin?" diye sordum şemsiyeme uzanırken. "Şemsiyeyi şuraya bir yere de bırakabilirdin. Alırdım."

"Şemsiye umrumda mı sanıyorsun?"

Bir elimi koltuğa yaslamış, şemsiyemi alıp geri çekilmeye hazırlanıyordum ki göz göze geldik. Bakışları umursamaz görünüyordu ama lafları tam tersini söylüyordu. Hafifçe öksürdüğümde temasımız kesildi. Kafamı kaldırırken Varis'in kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Sen iyileşmedin mi?"

"Bir kupa sıcak çikolata soğuk algınlığını sihirli bir şekilde götürmez," diye mırıldandım. "Ama hasta değilim. Yani henüz."

"Ne zamandan beri voleybol oynuyorsun?"

"Bugünden beri." Durdum. Neden ona cevap veriyordum ki? "Her neyse," diye mırıldandım geri çekilirken. "Şemsiye için sağ ol."

Varis bir saniyeliğine, dalga geçerken çıkan o gülüş sesini çıkartarak önüne döndüğünde, şaşkınca kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. *Varis Adin ve mimik. İnanılmaz.*

"Bu ne içindi şimdi?"

"Arka bahçedeki servise yürüyeceğini tahmin etmek zor değil." Baygın bakışları yüzüme döndüğünde kafasını hafifçe, olumsuz anlamda sallıyordu. "Hadi, git."

Ters ters baktım suratına. Biliyor muydu, bilmiyordum ama yavaş yavaş değiştiriyordu hakkındaki düşüncelerimi.

Bir insanın önce teninizin altına ya da aklınıza işleyişi fark etmezdi, hatta kayıtlara geçecekse Varis Adin ikisini de aynı anda yapıyordu. Sorun şuydu ki bu, geri dönülebilir bir noktaydı. Onu tüm gücümle ittirebilir ve hayatıma kaldığı yerden devam edebilirdim ya da onu kabul edebilir ve beni parçalamasına izin verebilirdim.

Bütün bunlar kendi kendine giriştiği bir elde etme oyunu değilse bile, benim ne kadar sıradan bir kız olduğumu gördüğünde ve benimle yaşayabileceği her şeyi yaşadığında benden sıkılacaktı. Hayatında her şeye sahip olan birine daha neyi verebilirdiniz ki? Sevebilirdiniz onu, ama içindeki her zaman farklı tutkulara olan arayışını durduramazdınız. Varis Adin bomboş bir kas yığını değildi; o yakışıklı suratının altında ses yapan boş bir teneke yoktu, genelde görünüşten ibaret olan çocukların aksine. Tam da bu yüzden... Varis Adin'e verebileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Yine de o bomboş bakan ölü gözlerle kesiştiğinde yolum, içimde bir şeyler kırılıyordu. Neden bilmiyordum. Mideye bir kramp, göğüse bir ağrı, avuç içlerine bir karıncalanma... Neden bilmiyordum ama elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında beni etkisi altına alıyordu. Şampuanını kullansam aynı kokmazdı muhtemelen saçlarım. Başka yakışıklı bir çocuğun arabasında yanına otursam aynı boşluktan düşüyormuş hissini tadamazdım.

Biliyor muydu bilmiyordum ama... çok az kalmıştı avucunun içine düşmeme. Hissedebiliyordum.

Umarım bilmiyordur.

Eve servisle döndüm. Yağmur yağıyordu ama şemsiyem olduğundan bütün bahçeyi yürümüştüm. Eve girdiğimde ilk yaptığım şey eşyalarımı kenara bırakıp sırt üstü yatağıma yatmak oldu.

Her şey alışılmışın dışındaydı bir süredir. Ev sessizdi me-

sela, Pamuk halanın lezzetli yemekleri kokmuyordu mutfakta ya da izlediği gündüz kuşağı programlarının sesi yankılanmıyordu koridorda. Mustafa abi, sonbaharın gelişiyle eskisi kadar sık uğramıyordu bahçeye. Babam yoktu. Babam yurtdışındaydı ve benimle görüntülü konuşmak için bile zaman bulamıyorken kimbilir günde kaç saat uyuyordu?

En yakın arkadaşım muhtemelen zor bir zamandan geçiyordu ve ben ilgisinin olduğunu bile bilmediğim bir çocukla uzun zamandır savaş hâlinde olduğunu yeni öğreniyordum. Nerede görse beni ölümüne düşmanıymışım gibi bakan çocuk, kulağıma sihirli sözcükler fısıldıyordu; masal dinler gibi dinliyordum. Hayatımı cehenneme çeviren sarışın kızın kaptan olduğu takıma giriyordum ve şampiyonluk için gözünün döndüğünü öğreniyordum.

Belki de hayatım uzun zamandır tepetaklaktı. Yeni fark ediyordum.

Akşam yemeğini hazırladığım süre boyunca bir yandan bilgisayarımdan tarifi kontrol ederken, bir yandan da Çisem'le görüntülü konuşmayı sürdürdüm. Piyano dersinin çok iyi geçtiğini ve böyle giderse yılbaşının harika geçeceğini söylemişti. Odasının arka planındaki vazoya koyduğu sarı krizantem buketine gözüm takılmıştı bir süre, çiçekleri kimin gönderdiğini merak ediyordum. Çisem'in bu gizemli kişi hakkında tahminleri olabilir miydi? Belki de diğer her şey gibi onu da bana anlatmamayı tercih ediyordu.

"Çisem," diye mırıldandım. Neden bilmiyordum ama en yakın arkadaşımı kaybediyormuş gibi hissediyordum ve belki de ben öne çıkıp bir adım atarsam işler düzelebilirdi. Bir nebze de olsa.

"Ne oldu?" Gülerek tabağını gösterdi. "Beğenmediğin mi makarnanı? Valla oraya getirene kadar mantıyı yiyeceğimi bilmesem sana da bir tabak getirirdim..."

"Sabah Varis beni almaya geldi," diye mırıldandım alt dudağımı dişleyerek.

Çisem'in suratındaki gülüş anında şaşkınlığa evrildi ve bir karış açık ağzıyla kameraya yaklaştı.

"Oha. Ne? Sabah Varis'in arabasıyla mı geldin okula? Birlikte mi geldiniz?"

Kafamı salladım.

"O yüzden beni otoparkın merdivenlerinde gördün... Tabii ya." Çatalın ucuyla kafasına vurdu. Ardından bir aydınlanma yaşıyorcasına tekrar ağzını açtı.

"*Hassiktir*! Siz birliktesiniz!"

"Hayır," dedim araya girerek. "Hayır, yok öyle bir şey. Olsa sana söylerdim."

"Neden birlikte değilsiniz?" Kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Bu hâline güldüm. Bir çocuk gibi mızmızlanırcasına söylemişti.

"Bilmiyorum belki... ona inanmadığımdan olabilir."

"İyi ama neden inanmıyorsun çocuğa? Ben bile o kadar yolu gelmem sabahın köründe. Onu evi, sana ne kadar uzak biliyor musun sen?" Çisem gözlerini kapatarak kaşlarını kaldırdı ve mesafeye dayanamıyormuşçasına yeniden açtı gözlerini. "İnanılmaz. Sabahın köründe kapına dikildi ha?"

Kafamı salladım. Çisem bir süre daha şaşırmaya devam etti, Varis'i benden daha uzun zamandır tanıdığı için ona, neden bu kadar şaşırtıcı geldiğini anlayabiliyordum. Ben son iki senedir Safir'deydim, o ise koca beş yılını vermişti.

Haftanın kalan günleri sessizdi. Salı günü, okul çıkışı yine antrenman vardı, bu sefer Kumsal ayrı, antrenör ayrı bitirmişti işimizi. Eve döndüğümde o kadar yorgundum ki yemek yapmaya bile hâlim yoktu. Pamuk hala arayıp pazartesiye kadar dönmüş olacağını haber vermişti.

Çarşamba günü antrenman yoktu.

Bir süredir Varis de etrafımda yoktu.

Arabasına binmediğim için trip mi atıyordu yoksa beni gerçekten yalnız mı bırakıyordu, bilmiyordum. Gerçi Varis Adin trip atar mıydı? Bildiğim tek şey, perşembe günü tekrar çakışan antrenman saatlerimizden sonra koridorda yanımdan geçerken hayalet gibi hissettiğimdi. Boş boş arkasından bakmıştım beni göremeyeceğini bilerek. Kızgın hissetmiştim. Çok kızmıştım hatta. Vazgeçmişti. Öyle düşünmüştüm.

Hem de sınırlarımı ihlal ettikten sonra.

Ben ona izin verdikten sonra.

Belki de şimdiden sıkılmıştı.

Cuma günü geçmek bilmemişti. Haftaya sınav sonuçları açıklanıyordu bu yüzden herkes çok heyecanlıydı. Ben değildim. Sanki bir anda her şeye hevesimi kaybetmiştim. En azından ehliyet sınavımı verip geçmiştim. Babamla da uzunca görüntülü konuşma fırsatı bulmuştuk.

Cumartesi akşamı, Aral ve Çisem'le sinemaya gittik. Aral filmi beğenmedi. Çisem de başrollerin uyumu hakkında konuşmadan duramadı. Film her ne kadar korku filmi olsa da Çisem olaya çok romantik bakmıştı ve muhtemelen Aral'ın sinirlerini bozan da buydu.

Pazar günü, saat akşam sekiz gibi, Aral bana mesaj attığında duştan çıkmış dolaptan giyinmek için rahat bir şeyler bakıyordum. *Ada, teras partisine gelir misin? Konuşmamız gereken bir şey var,* yazıyordu mesajında. Çisem bu gece partiye gitmemişti çünkü midesi çok fazla hamur işi yemekten rahatsızlanmıştı ve üstüne soğuk algınlığı da eklenince evde yatıyordu. Bir saat önce konuşmuştuk.

Peki Aral'ın orada ne işi vardı? Partilerle işi olan bir çocuk olduğunu düşünmüyordum, o ya da arkadaşlarının... Hem ne konuşacaktık ki? Daha dün birlikteydik.

Üzerime bir kot ve beyaz, omuzları açık bir bluz geçirdim. Kalın ceketim ve küçük çapraz çantamla birlikte evden çıktığımda saçlarım hâlâ nemliydi ve hasta olacağıma emindim ama umrumda değildi. Aral önemli bir şey olmadığı sürece gelmemi istemezdi.

Adresi taksiciye verdikten sonra arkama yaslanıp Çisem'i aradım ve açmasını bekledim. Teras katı için asansörün şifresi olduğunu biliyordum ama şifreden habersizdim. Çisem ikinci çalışta açtı.

"Kızım daha bir saat öncesine kadar üç saatlik FaceTime yaptık. Bu kadar kısa sürede de özlemezsin ya... Aşık mısın sen bana, aşıksan söyle ikimiz de acı çekmeyelim boşuna?"

Gülerek, "Çisem," dedim. "Teras katının asansör şifresi ne?"

"Ne?"

"Evet... Şey, partiye gidiyorum," diye mırıldandım. "Aral mesaj atıp çağırdı. Nedenini anlamadım, gidince anlarım herhalde."

"Aral'ın teras partisinde ne işi var ki?"

"Ben de şaşırdım."

Çisem bir süre sessiz kaldı. Ardından seslice nefes verişini duydum. Muhtemelen gelemeyeceği için üzülmüştü.

"Şifre her parti akşamı değişiyor, beş dakikaya öğrenip sana mesaj atarım. Bensiz çok eğlenmeyin üzüldüm şimdi gelemediğime."

"Umarım sabaha iyileşirsin. Şifre için şimdiden sağ ol."

"Önemli değil bebeğim. *Byeee!*"

Etraf tanıdıktı. Büyük plazalar, geç saate karşın akan canlı bir trafik, içi dolu kafe ve restoranlar, büyük ve gösterişli alışveriş merkezleri... Beş dakika sonra rezidansın önünde indiğimde güvenlikten geçip asansöre bindim ve

Çisem'in yolladığı şifreyi girdim. Nasıl girileceğini bilmiyordum, bu yüzden direkt tuşların üzerine tıklamıştım ama işe yaramış gibi görünüyordu ki asansör hiçbir yerde durmadan direkt teras katına çıkmıştı.

İçeriye adım attığım an gördüğüm ilk yüz, etrafta gezen bedenlerin arasından görebildiğim kadarıyla Varis'inki oldu. Kanıma salınan adrenalinle beraber bakışlarımı başka bir yere çevirerek koridora saptım ve sırtımı duvara yasladım. Bu his geri gelmeyeli en azından üç gün oluyordu çünkü onu en son perşembe günü görmüştüm. *Mesaj, karşılaşma, yol kesme, sabah ve gelme...* Hiçbir şey yoktu.

Telefonumu çıkartıp Aral'ı aradım. Böyle giderse Aral'dan önce Varis'le karşılaşacaktım ve ne tepki vereceğimi bilmiyordum. *Selam, benden bu kadar kısa sürede sıkılmanı beklemiyordum biraz şok oldu. Yeni takıntın kim?* Bir anda göğsüme düşen ağrı ile derin bir nefes almaya çalıştım sakince. Düşüncesi bile beni sinirleniyordu. Ne ara bu raddeye gelmiştim?

Bunların hepsi bir illüzyondu. Varis Adin'i önemsediğim falan yoktu. Sadece bir anda çok yoğun olan ilgisi üzerimden çekilince ki bunu en başından beri isteyen bendim, boşlukta hissetmiştim kendimi. Her şey düzelecekti. Sorun yoktu. İstediğim gibi olmuştu. Eski hayatlarımıza geri dönmüştük. Üstelik bu sefer voleybol takımındaydım ve sınav notlarım açıklanınca listede çok daha üst sıralarda olacaktım. Sorun yoktu. Bu iyiydi. *Sorun yoktu.*

Salonu es geçip terasa çıktım, her köşeyi aradım; kalabalık arkadaş gruplarına yakınlaşıp yüzleri taradım ama Aral hiçbir yerde yoktu. Sıcaklıyordum. Hava soğuk olduğundan buraları fazla ısıtmışlardı. Ceketimi çıkartıp elime aldım ve terastan çıkıp salona geçtim etrafa bakarak.

O zaman gözüme çarptı.

Varis'in sırtı bana dönüktü, beni göremezdi ama ben karşısındaki manzarayı görebiliyordum. Uzun, gür, ipek sarı saçlar, mükemmel tonda bir çift mavi göz, tatlı bir burun, dolgun dudaklar... Beyaz bir bluzun altında siyah, kumaş bir pantolon giyinmişti ve elinde beyaz kabanı vardı. *İşte burada,* diye düşündüm. *Bu o.*

Kabul etmem gerekiyordu. Yalnızca bırakmam gerekiyordu. Böyle olacağını zaten en başından beri biliyordum, en başından beri bırakacağını biliyordum ama sadece, en azından ağzımdan o "*evet*"i duyana kadar savaşır sanıyordum. Bütün o kitap alıntıları, süslü sözler, havuza atlamalar, *daha önce kimseyi öpmedim* ayakları... Tabii. Beni de öpmemişti ki. Belki de her seferinde bunu yapmıştı. Herkese bunu yapmıştı.

Bir an göğsüm o kadar ağırlaştı ki göğüs kafesimin kırılarak iç organlarıma battığını düşündüm. Beni avuçlarının içine almadığını da düşünmüştüm, hiçbir zaman kıramayacağını söylemiş, kendime söz vermiştim. Yalnızca düşüncelerimden ileriye gidememiştim. *Sorun yoktu.* Hasar büyük değildi. Sorun yoktu. İnsanlar gelir ve giderdi. Hayatına girmiş her insanın bir amacı vardı değil mi? Belki sana çok küçük bir şey öğretmek için girmişti hayatına ve çıkacağı belliydi ama hayatına giren her insanın hayatına katacağı bir şey vardı.

Öyleyse Varis Adin, bir kez daha öğrenemeyeceğim bir şey öğretmişti bana.

Ve ben bunun için minnettar olacaktım.

Kız gözlerini devirerek kaçırdı. Yüzümden ifade okumak o kadar kolay mıydı? Belki de biliyordu. Belki biliyordu ve içinden gülüyordu. Kızın yanında duran, dövmeleri kolundan taşan çocuğu fark ettiğimde hemen tanıdım. Milas Adin'di, Varis'in kuzeni. Bir anlığına onunla da göz

göze geldik ama çok kısa bir andı. Umursamadım. Dönüp yürümeye başladım, bir yandan da Aral'ı arıyordum. Belki de başına bir şey gelmişti. Henüz on sekizine girmiş miydi? Burada uyuşturucu dönüyorsa gerçekten başı belada olabilirdi. Neden beni partiye çağırıp telefonuna bakmıyordu ki? Kapalı değildi, çalıyordu. Telefonunu mu kaybetmişti? Müzikten mi duymuyordu?

Tekrar terasa bakmak için döndüğüm sırada, bir anda kolum çok sert bir tutuşla esir alındığında şokla soluma döndüm ama koridora sürüklenirken görebildiğim tek şey siyah, ince bir tişört geçirilmiş geniş bir sırttı. Varis Adin beni arkadaki odalardan birine sürüklerken gözünü bile kırpmadan içeri geçti ve beni de kendiyle içeri çektikten sonra kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladı.

İçeride ışık yoktu. Tamamen karanlıktı. Yalnızca, ilerideki camdan duvarlardan gelen şehrin ışıkları ve dolunayın loş aydınlatması vardı. Karanlıkta bile yüz hatlarını seçebilmeme şaşırıyordum. Hiç uzun uzun bakmamıştım halbuki yüzüne. Kısa sürede ezberlemek sinir bozucuydu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu sert bir tonda, üzerime doğru eğilirken.

Tabii... İlgisini kaybettiğinden ne partisinde ne de etrafında istemiyordu beni. Ama ben onun için gelmemiştim ve bana bu şekilde davranmasına izin veremezdim.

"Ne demek senin burada ne işin var? İstersem gelirim, seni ilgilendirmez." Avuçlarımı göğsüne bastırarak ittirmeye çalıştım ama kıpırdamıyordu. Sadece istediğinde ittirişime cevap veriyordu.

"Gitmen gerekiyor," diyerek tekrar bileğime uzandı. "Ben seni bırakırım."

Bileğimi çekerken sert tutuşu yüzünden canım acıdığında öfkemin büyüdüğünü hissettim.

"Gitmem falan gerekmiyor. Bırak kolumu!"

"Ada!"

Bir anda yüz yüzeyken sesini yükselttiğinde hiç olmadığı kadar sindim kapıya. Nasıl öyle bağırabilmişti? Şimdi sıkıldığından, bıraktığından mıydı bu sert davranışları, bağırışları? Belki de o kızın etrafında olmamı istemiyordu. Öyle ki eve bırakmayı bile teklif ediyordu. Kumsal'la da mı böyle olmuştu? O yüzden mi delirmişti o kız, o kadar?

Ben bu oltaya nasıl düşebilmiştim?

Bu çocuk bir hafta önce, yalnızca bir hafta önce beni, sabah evden aldıktan sonra arabada üşüdüğümü ellerimi birbirine sürtmemden anlayıp klimayı açan çocuk muydu? İki hapşırdım diye sıcak çikolata hazırlayan çocuk muydu? Bu çocuk... *o odadaki çocuk muydu?*

Varis, gözlerimde parıldayıp sönen bir şeyleri görmüş olmalı ki suratındaki öfke ifadesi saniyeler içinde silinmeye başladı. Duygu değişimini, hiç belli etmediği o suratına bakarak şaşkınlıkla izlerken bileğimdeki elini çekti. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Sanki hâlâ adımı bağırışı odada yankılanıyordu. Ne yaptığının farkına yeni mi varıyordu?

İki eliyle birden, saçlarımı kulaklarımın arkasına atarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve sakin bir sesle "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, tamam mı?"

"Tamam falan değil." Fısıldayarak gözlerinin içine baktım. Ardından var gücümle göğsünden ittirdim onu. İzin verdiğinden mi yoksa onu savunmasız yakaladığımdan mı bilinmez, birkaç adım geri gitmişti. "Tamam falan değil Varis! Rahat bırak beni!"

"Bırakıyorum işte." Anlamıyormuşçasına yüzüme baktı. "Bırakıyorum işte Ada, görmüyor musun?"

Öyle değil. Çık aklımdan.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Bıraktın, evet."

"İstediğin bu değil miydi?"

Işıkları açmak istiyordum. Elimi uzatıp düğmeyi bulsam, odayı aydınlatsam ve suratını daha iyi görsem olmaz mıydı? Bütün bunları söylerkenki ifadesizliğini görsem her şey daha kolay olurdu. Şimdi suratı silikti, yalnızca sesi vardı. Ve ne zaman gözlerimi kapattığımı hissetsem ağzından çıkan sözler ardında bin duygu doğuruyordu.

Varis Adin de paragrafları iki kelimeye sığdıran adamlardandı. Halbuki hakkında sayfalarca kitaplar yazılırdı. Anlamak için. Anlayamazdınız. Çünkü anlatan onlar olmazdı.

"Buydu," diye mırıldandım sonunda, gözlerinin içine bakarak.

Dudakları kıvrıldı, yine dalga geçercesine güldü yanıma yaklaşırken.

"İkinci teorim, Ada, ne biliyor musun?"

Kafamı olumsuz anlamda sallarken aklıma, test kitabını bırakmak için sınıfının önüne geldiğim gün gelmişti. İlk teorisi, duyduğum lafları kendi doğrularıma ve inanmak istediklerime göre çarpıtmamdı. İkincisi ise...

"Bence sen bile söylediğine inanmıyorsun artık, Ada."

Benim ağzımdan çıkan sözün ya da ona inanıp inanmadığımın bir önemi yoktu. Bütün hafta bilerek beni rahat bırakmış, yoluma çıkmamış, görmezden gelmiş olsa bile iki dakika boş bırakmamıştı kendini.

"Benim, ağzımdan çıkana inanıp inanmamam önemli değil Varis. Bir lafı, bile isteye ağzımdan çıkarıyorsam istediğim şey odur." İşaretparmağımı kaldırıp şakağıma dokundum. "Burada, kararları burası veriyor."

"Hmm..." Dilini hafifçe alt dudağında gezdirirken bir saniye bakışlarını kaçırdı ve ardından eliyle, çenemi altından itirip kafamı ona bakmam için kaldırdı. "Geçen hafta, o odada da kararları orası mı veriyordu?"

Çenemdeki elini iterek kaşlarımı çattım.

"Orada kararı kimin verdiğini bilmiyorum ama yanlış bir karar olduğu açık."

Bütün hafta içimde biriktirdiğim öfkeyi dizginleyerek gürültülü bir sakinlikle baktım gözlerinin içine. Her ne inşa ediyorsa bunca zamandır içimde... baktığı yerde enkazını görüyordu.

Kafamı sağa çevirdim, gitmek için kapı koluna uzanmaya çalıştım ama başını, benim çevirdiğim yere döndürerek benimle yüz yüze olan ifadesini korudu.

"Konuş benimle Ada, ne istediğini anlamıyorum."

"Ben senin ne yaptığını çok iyi anlıyorum ama."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. Gayet ciddi görünüyordu.

"Anladığını düşünmüyorum."

"Neden?"

"Eğer anlasaydın tepkin bu olmazdı. Hatta muhtemelen," diye mırıldanarak kapı koluna uzanan elimi, elinin arasına alarak indirdi. "içeride beni, kuzenim ve o sarışınla konuşurken gördüğünde o kadar sinirlenmişsindir ki kızı benimle sanmışsındır." Yanımda duran diğer elimi de diğer eliyle tuttu. "Oyun oynadığımı düşünüyorsundur ya da vazgeçtiğimi." Kafasını hafifçe sallarken göz temasını kesmedi. "Benim bildiğim Ada kafasında kurar."

Suratıma yansıtmadığım şaşkınlığımdan faydalanarak ellerimi kaldırdı ve gözlerini bir saniyeliğine ellerimize diktikten sonra yüzüme baktı. Alnını, alnıma yaslarken parmaklarını parmaklarımdan geçiriyordu.

[redacted]erimize bak Ada. Ellerimize bak ve bana benim için [redacted]nadığını söyle."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Tuttuğun el mi, pençe mi? Geçirdiği yerden
başlıyor yara izleri.
Ne sargı tutar ne alçı teni... O gönlü kırmaya,
yüreğin yeter mi Kelebek?"

Gideceksin.

Gideceksin bir gün, ama zehrini öyle derinlerime akıtıyorsun ki sen gittiğinde bile ben kanamaya devam edeceğim.

Bir oğlanın gelip de kalbini oyun alanına çevirmesine izin verme Adakız'ım. Pamuk hala kocasından boşanalı yıllar oluyordu ama ne zaman bir masal anlatsa ardından fısıldadığı öğütleri daha dün çıkarılmış dersler gibiydi.

Saç uçlarımın lüleliğinin henüz yok olmadığı zamanlardı, ortaokuldaydım. Mezuniyet balosunda kavalyem olmak için çıkma teklifi edip duran bir çocuk vardı. Edip duran diyordum çünkü ona cevap vermiyordum utandığımdan ama o sürekli sormaya devam ediyordu. Kütüphanede, yemekhanede, dersin ortasında... Sıramın altına aşk mektubu bıraktığında o kadar korkmuştum ki koşa koşa babama anlatmıştım her şeyi. Önce gülmüştü, daha sonra sert baba

rolü yaparak ertesi sabah okula beni, onun bırakacağını söylemişti. Babam uzun boylu, dağ gibi bir adamdı, bu yüzden gören sınıf arkadaşlarım hep korkardı. O çocukta da aynı etkiyi yaratmıştı; çocuk, babam gülüyor olsa da kaşlarını çatarak ona bakışından o kadar çok korkmuştu ki bana teklif etmeyi bırakmıştı. Suçluluk duygusundan ölüyordum o akşam banyo yaparken. Küvetin içinde, yüzen oyuncak gemilerimin ve köpüklerin arasında otururken Pamuk hala havlu getirmişti. Sonra da derdimi dinlemişti.

Sen dünyalar güzeli bir prenses, baban da bu kalenin kötü adamı. Bir gün peşinden koşan bir oğlanı babana şikayet etmek istemezsen eğer, işte o zaman bil ki o oğlanın bu kalpte hakkı var.

Gözlerimi aşağıya çevirmiş, hemen yanımızda birleşmiş ellerimizin üzerinde gezdirirken daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun, sıcak bir sıvının göğsüme aktığını hissettim. Sanki biri çakmağı çakmış, alevlere vermişti göğüs kafesimi. Varis Adin benimle oynuyorsa bile, başından kaybettiğim bir oyun olmuştu bu artık. Gözkapaklarımı kapatıp dudaklarımı birbirine bastırırken, başımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey karanlıkla koyulaşmış gözleri oldu. Bir şey söyleyemezdim, ne yenilebilir ne de kazanabilirdim bu savaşı.

O sarışın, güzel kız kimdi o zaman? Varis'le değil de kuzeniyle mi birlikteydi? Adını bile söylemiyordu, sarışın diyordu sadece. *Klasik*, diye düşündüm.

Varis bir elimi bırakırken yanımdaki kapı koluna uzandı ve "Seni eve bırakacağım," diye mırıldanırken kapıyı açtı. Sözlerini henüz sindiremediğimden mi, ısrarla ağzımı açmak istemediğimden mi bilinmez, hiçbir şey söylemeden arkasından yürüdüm. Koridordan çıkıp kalabalığın arasından el ele geçerken bir tek sırtına bakıyordum, kafamdaki

düşünceleri sığdırabileceğim kadar geniş ve siyahtı. Asansöre bindiğimizde otoparkı tuşladı, kapılar kapanırken yeni farkına varıyordum; beni buraya Aral çağırmıştı ve onu bulamadan eve gönderiliyordum.

Elimi elinden çekerken Varis'e döndüm.

"Benim geri dönmem lazım, Aral'la konuşacaktım."

"Yarın konuşursunuz."

Ama mesajı önemli gibi gelmişti. Telefonumu çıkartıp mesajını tekrar açıp okudum:

"*Ada, teras partisine gelebilir misin? Konuşmamız gereken bir şey var.*"

Pekâlâ. Birincisi, bütün parti evini aramıştım ve Aral orada yoktu. Onu bulamadığım gibi bir de gördüğüm başka bir manzarayı kafamda kurarak uçuk şeylere yormuştum. Belki de okul beni iyice paranoyaklaştırmıştı... Belki de Varis Adin'in kafasında başka bir şey yoktu. Belki...

Pollyannacılık.

Yapma.

Ada.

O ve sen mi?

Asansör kapısı, floresanlarla loş bir şekilde aydınlatılan kapalı otoparka çıktığında dikkatim o kadar dağınıktı ki Varis, beni asansörden çıkarmak için tekrar elimi tutup yönlendirmek zorunda kaldı. Arabanın ön koltuğuna geçmem için kapıyı açarken yüzüne baktım, hiçbir ifade yoktu. Ardından koltuğa oturdum. Arkamdan kapıyı kapattı.

Araba karanlık caddeye çıktığında dümdüz yola bakıyordum.

"Neden öyle söyledin?" diye sordum önce, sorular aklımın dipsiz denizinde yağ gibi üste çıkmaya başladığında. "Senin burada ne işin var diye sordun, gitmen gerekiyor dedin."

"Alper'in salak arkadaşları bara toz sokmuşlar." Kısa bir yan bakış attı. "Su bile içmek istesen içinde olacaktı. Sen gelmeden önce Alper'e partiyi dağıtmasını söylüyordum."

Asansörden ilk çıktığımda onu görmüştüm, Alper'in arkası dönüktü ama sarışınlığından, o olduğunu fark etmiştim. O zamandan mı bahsediyordu?

"Alper'in arkadaşları hep böyle şeyler mi yaparlar?"

"Bizim okuldan değiller. Asansör şifresi sızdırılınca geliyorlar bazen."

Alper neden onlarla arkadaşlık yapıyordu ki o zaman, eğer rızası olmadan insanların içeceklerine uyuşturucu karıştırıyorlarsa?

Belki teorim doğruydu. Belki de Aral gerçekten tozlu içeceklerden içmişti. *O zaman...*

"Geri dönelim," dedim panikle doğrulup bir elimi öne, bir elimi koltuğun sırtına yaslarken. "Ya Aral o içeceklerden içtiyse, uyuştuysa? Ya o yüzden yardım istediyse mesajıyla?"

Varis bir sokağın başını dönerken evimin sokağı olduğunu fark etmiştim ama umrumda değildi.

"Varis!"

"Ben döner bakarım," diye mırıldandı kaldırımın önüne çekerken. Ardından kafasını bana çevirdi ve yutkundu. Yutkununca adem elması oynuyordu. "Sen eve geç, uyu. Yarın sabah okul var. Antrenmanın da var."

Telefonumu çıkartıp ekranını aydınlatarak saate baktım. Saat daha gece yarısı bile değildi ama nedense ona güvenebileceğimi hissetmiştim. Neden olmasındı ki? Zaten dönecekti. Aral'ın iyi olup olmadığını da kontrol edebilirdi.

"Tamam," dedim kısaca ona. Emniyet kemerimi çözen elim kapıya uzanırken, "İyi geceler," diye de ekledim. Varis

dalgın görünüyordu, aslında daha çok, aklında bir sürü düşünce var gibiydi. Öyle ki ben veda ederken hafifçe kafasını sallamaktan başka bir şey yapmadı, cevap bile vermemişti. Sanki onun için gecenin iyi geçmeyeceğini biliyor gibiydi.

Loş aydınlatmalı bahçede yürüyüp kapıya ulaştığımda anahtarı geçirip kapıyı ittirdim, ben kapıyı kapatırken o da sonunda gazlamıştı.

O gece çok düşünmemeye çalıştım. Eğer düşünürsem içeride işlerin karman çorman olacağını bildiğimden hiçbir soru işaretine ellememiştim, karmakarışıklığın beni depresif bir moda soktuğunun farkındaydım. Yalnızca uyumadan önce, belki cevaplar diye Aral'a iyi olup olmadığını sorduğum bir mesaj yazdım.

Ertesi sabah alarmla uyandığımda Aral mesajıma, ben ona gönderdikten bir saat sonra, *"İyiyim, iyi geceler,"* yazarak cevap vermişti.

Varis'in hallettiğini düşündüm.

Saçlarımı atkuyruğu topladım, kahvaltı ettim ve formamı giyindim; bugün büyük gündü. Sonunda sınav sonuçları açıklanıyordu öğle arası. Dönem sonuna kadar bir şekilde takımdan atılmazsam ve sonuçlarım yüksek gelirse ilk yirmiye bile girebilirdim. Belki de Kumsal haklıydı. Takımın alacağı şampiyonluk, onu olduğu kadar beni de yükseğe taşırdı; ilk ona. Onun da ilk onda olmak istediğini biliyordum, voleybol takım kaptanı olmasına rağmen yirmilerde seyrediyordu hep.

Ellinci olmaktan iyidir.

Serviste Aral yoktu.

Okulun arka bahçesinde indiğimde Çisem'in beni aradığını, kulaklığımdan gelen müzik kesildiğinde fark ettim.

"Geldin mi?"

"Hm-hm," diye mırıldandım. "Az önce indim, arka bahçedeyim."

"Bana yardım etsene ya. Otoparktayım. Aldığım kitapları geri vermek için son gün bugün ve kütüphaneye kadar hepsini taşıyamayacağım galiba, çantam da ağır."

"İki dakikaya oradayım."

Okulun içinden geçerek otoparka giden kısa yolu kullandım. Çisem muhtemelen yine bütün kitaplarını arka koltukta biriktirmiş ve unutmuştu. Kütüphane kitap kiralamaları konusunda çok hassastı, ilk günü geçirişinizde uyarı alıyordunuz ama ikincisinde disipline gidiyordunuz. Kaç kere uyarı almanın kıyısından döndüğümü hatırlamıyordum bile.

Otoparkın önü nedense kalabalıktı. Daha fazla öğrencinin meraklı gözlerle fısıldaşarak bu tarafa yürüdüğünü fark ettiğimde Çisem'in ileride dikildiğini gördüm, suratında gergin bir ifade vardı. Tanıdık bir suratın, tanıdık başka bir sarışının koluna elini dolayıp onu yolundan alıkoymaya çalıştığını fark ettiğimde Çisem'in yanında durdum, o kadar şaşkındı ki yanında olduğumu bile fark etmemişti.

"Ya bırak!" diye bağırdı sarışın. "Milas, bırak!"

"Milas, bırak."

Daha sonra onun sesini duydum. *Onun*. Okul forması vardı yalnızca üzerinde, bir çift boşluğa ev sahipliği yapan gözleri, dümdüz bir şekilde kuzenine bakıyordu. Sarışın olan kız dün geceki partide olan kızdı, yanındaki de Milas Adin. Alper ve Reha, Varis'in bir iki adım gerisinde durmuştu Varis kıza doğru yürümeye başladığında.

Milas, kızın önüne geçerek kuzeniyle yüz yüze geldi.

"Siktir git Varis. Yoluna devam et."

Ortamın gerginliği yüzünden istemsizce kaşlarım çatılırken yutkundum. Burada ne oluyordu böyle? Bu kız okulu mu basmıştı? Sarışın, araya girip avuçlarını Milas'ın göğsüne bastırarak onu ittirdi ama bu, yalnızca çocuğun daha

da sinirlenmesine yol açmıştı. Neredeyse burnundan soluyordu.

"Alena," ismi döküldü öfkeli dudaklarından.

Alena.

Demek ki Varis'in ısrarla *sarışın* dediği kızın adı buydu. *Alena.* Hoş bir isimdi, kızın suratınıza baktığında hissettirdiği şeylerin aksine. Alena'nın dümdüz bakışları öyle karanlık duygular barındırıyormuş gibi duruyordu ki göz göze geldiğiniz an kendinizi aşağı görmeye başlıyordunuz. Özgüveninizi düşüşe geçiren kızlardandı. Ve şimdi, burada, okulun bahçesinde bu öfkeyle, şeytani görünüyordu. Bu kızın Varis'le derdi neydi? Daha dün akşam sakince konuşuyorlardı. Bir gecede ne değişmiş olabilirdi ki?

Alena, Milas'ın yüzüne doğru sakince bir şeyler fısıldadı ama düşüncelerimin arasında o kadar kaybolmuştum ki dikkat kesilemedim. Daha sonra, Varis onu tahrik edecek bir ses tonuyla, "Evet Milas, sarışına beş dakika ver," diye tekrar ettiğinde Alena'nın ne söylemiş olabileceğini tahmin etmiştim. *Hasta herif.* Resmen kızın gözlerindeki ateşe benzin döküyordu.

Alena bir anda Varis'e dönerek, "Kardeşimden uzak dur!" diye bağırdığında şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Kardeşi mi? Alena'nın kardeşi mi vardı? Bizim okulda mıydı? O da onun gibi güzel bir sarışın mıydı?

"Son senen, mezun olur, siktirir gidersin! Eşkıya gibi kendinden küçüklerin etrafında mı dolanıyorsun? Adam mı sanıyorsun sen kendini?"

Kendinden küçüklerin mi?

Varis, rahat bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu, dudaklarını ıslattı ve bomboş ama tehditkâr bakan gözlerini Alena'nınkilere dikerken uzun boylu olduğu için hafifçe eğildi.

"Ben başlatmadım."

Bu tonu biliyordum, artık ses tonunda dalga yoktu. Dürüsttü.

Alena, Varis'in yüzüne daha da yaklaştığında avuçlarımın içi kaşınmaya başladı.

"Aral öyle bir şey yapmaz," dedi her kelimenin üzerine bastırarak.

Aral mı?

Şaşkınca Çisem'e döndüm. Çisem de beni o an fark etmişti, o da yeni anlıyordu. Aral'ın geçenlerde bahsettiği ablasıydı Alena ve söylediklerine göre Varis, Aral'a bir şey yapmıştı.

Varis soğuk bir samimiyetle güldüğünde ifadesini gördüğüm an kanım dondu.

"Siz ailecek bayağı komiksiniz ya."

Onun bu tarafını daha önce hiç görmemiştim. Bana gösterdiği bir yönü değildi şu an sahnede oynayan. Daha önce kimseye bu ifadeyi takınırken görmemiştim onu hatta. Varis Adin böyle biri miydi? Gerçek o, bu muydu? Görünüşüyle bağdaştırılması daha olasıydı. *Asi suratlara etiket yapıştırılması kolaydı.*

Milas tekrar hareketlendiğinde Alena onu ittirerek, "Beş dakika," diye mırıldandı. Milas küfür ederek bakışlarını kaçırmıştı. Nedense Alena gözlerinin içine bakarak ona dokunduğunda söylediği hiçbir şeye itiraz etmiyordu. O an dank etti.

Varis'in kuzeni ve Aral'ın ablası birlikteydi.

Varis bunu biliyor muydu? Elbette biliyordu. Aral haberdar mıydı peki?

"Kardeşimden uzak duracaksın," diyerek Varis'in üzerine yürüdü Alena, gözünü kırpmadan. Kavgaya tutuşmak istemeyeceğiniz biriydi. "O senin gibi birine bulaşacak bir çocuk değil. Kendine kurban arıyorsan git başkasını bul. Umarım zorbalığın sırasında yakalanır, okuldan atılırsın."

Zorba. Alena neden sürekli böyle söylüyordu? Bunca zaman, tıpkı Alper'le Çisem'in savaşa tutuştuklarını göremediğim gibi Varis'in de Aral'a bulaştığını görememiş miydim yoksa? Ben dün gece Aral'ı kontrol etmesi için Varis Adin'e güvenmiştim ve o... *O ne yapmıştı?*

"Ben?" Kaşlarını kaldırarak sordu Varis. Rahat bir ifadeyle ellerini cebine soktu. "Benim kurbanlarım olmaz, sarışın. Kardeşin gibi birine de boş yere yumruk sağlayacak değilim. Git, o korkak piçe kendin sor. Kendi kıçını, kendi koruyamıyorsa bu kendi sorunu."

"Aral hakkında doğru konuş!"

Yumruk mu?

Kanım damarlarımda çalkalanmaya başladığında öfkemin hangi yöne aktığından habersizdim. Varis benim arkadaşıma yumruk atmıştı. Ondan daha kısa, daha zayıf, daha küçük birine. Ama yalnızca bu değildi göğüs kafesimde büyüyen dikenli çalılıkların sebebi; henüz inşa edilirken yıkılan bir güvenin temellerinden çöküşüydü, içimde tozu dumana katan.

Ben döner bakarım, demişti Aral için dün gece.

Böyle mi dönüp bakmıştı?

Yanımdaki kızın ne yaptığını Alena dönüp ona, "Cebine sok şu sikik telefonu!" diye bağırana kadar fark etmedim. Sıçrayarak ona baktığımda göz göze geldik. Bu mavi, safir tonundaki gözler unutulabilir gibi değildi. Dün gece hava karanlıktı ve parti ortamı yeterince aydınlık değildi ama gün ışığında gözlerinizin içine bakan bir çift mavilik olduğunda derinliklerini fark etmemek mümkün değildi. Alena burnundan soluyordu, omuzları öfkeyle inip kalkıyordu nefes alıp verirken. Dudaklarım aralandı, gerilmiştim.

Üzerime yönlendirilmiş bir çift okun fırlatmaya hazır olduğunu hissettim, eski ve tarih kitaplarından fırlama bir

duyguydu. Ya da sadece... Varis Adin'di işte. Dönüp ona baktığımda çoktan bana bakıyor olduğunu fark ettim. Bunca zamandır burada olduğumu yeni fark ediyordu ama yine de buz gibi ifadesinden ödün verdiği yoktu. Yeni fark ediyordum, dudağının kenarında minik, kabuk bağlamış bir yara vardı. Dün gece arabadayken olmayan bir yara. Aral mı yapmıştı?

Alena, birbirine kenetlenmiş gözlerimizi birbirinden ayırarak, "Aral'a yaklaşma," dediğinde Varis'in dikkati dağılmadı. Odağı hâlâ bendim.

Gözlerimi onunkilerden çekemiyordum. En az Alena kadar öfkeliydim, en az onunki kadar büyük bir ateşti içimde yanan. Odun yerine başka bir şeyler yanıyordu. Kömür mü etmek istemişti içimde büyüttüğü tohumları? Fidan bile olmadan ateşe vermek, canilik değil de neydi?

"İstediğim kişiye yaklaşırım," dedi Varis ona dönmeden. "Seni ilgilendirmez."

Çek şu gözlerini üzerimden. Çünkü ben çekmeyeceğim.

"Okuldasın, farkındasın değil mi?" Alena'nın sesi iğneleyiciydi.

"Yani?"

"Okulun sahibi gibi davranmayı kes."

Ama öyle.

Varis'in gri boşlukları sonunda Alena'ya döndü.

"Ama öyleyim."

Alena'nın ifadesindeki şaşkınlığı görebiliyordum, kiminle çıktığının farkında değil miydi? Varis, Alena'nın ailesine komiksiniz demişti. Onlar hakkında her ne biliyorsa Alena'nın Adinler hakkında pek bir şey bilmediği hissedilebilirdi.

Alena'nın öfkesi yeniden canlandı, nefreti nefes alıyordu suratında. Varis'in yüzüne doğru pis bir ses tonuyla söylendi.

"Piç kurusu."

Piç kurusu.

Varis'in suratı, Alena'nın öfkesini ikiye katlayan tehlikeli bir sessizliğe büründü. Eğildi hafifçe, dudaklarını araladı ve karşılığını verdi.

"Bir kevaşenin dudaklarından duymak etki etmiyor."

Ağzım açık kaldı, ayaklarım yere basmasına rağmen Çisem'in koluna elimi geçirmiştim. Ne demişti o? *Ne?*

Milas, o sırada Alena'nın önüne geçerek hiç beklemediğim bir şey yaptı ve yumruğunu Varis'in suratına savurdu.

"Beş dakika doldu."

Dehşetle Çisem'in kolundaki parmaklarımı sıktım. Çisem bile geri sıçramıştı anın verdiği etkiyle. Suratımı öyle bir buruşturmuştum ki yüz kaslarım ağrıyordu. Varis hafifçe geri sendelemiş, dudağının kenarından akan kanı siliyordu. Birkaç saniye önce kabuk bağlamış görünen yarayı hedeflemişti kuzeni bilerek. Soyadının hakkını veriyordu.

Herkes nefesini tuttuğundan, sesler kesilirken ortam iyice sessizliğe gömüldü. İşin garip tarafı, Varis buna cevap verecekmiş gibi durmuyordu. Hatasını mı kabulleniyordu yoksa kuzeninin öfkesini yutmasını istediğinden mi sakin kalıyordu? Gerçekten sakin kalıyor muydu peki?

Kesilen nefesim göğüs kafesimde bir yere sıkışırken önce canının ne kadar yandığını düşünmeye çalıştım, ardından alevler bütün empati yeteneğimi de kül etti anın öfkesiyle.

"Varis Adin, Aral'a mı vurmuş?" diye fısıldadı Çisem ama sesi sandığı kadar kısık çıkmamıştı çünkü etraf zaten aşırı sessizdi.

Varis ağzına gelen kanı tükürüp Milas'la yüz yüze geldiğinde Alena'nın Çisem'e bakışını görmezden gelerek aralarındaki elektriğe odaklandım. Kuzen olduklarına şüphe yoktu. İkisinin de gittikçe kasılan, belirginleşen keskin

çene hatları ve öfkelendiklerinde tek kelime etmelerine gerek kalmadan her şeyi anlatan tehlikeli bakışları vardı. Ne manzara ama.

"Milas," dedi Alena daha sakin bir ses tonuyla Milas'ın kolunu tutarken. "Gidelim." Milas, onu otoparka yönlendirmesine izin vermişti, gidiyorlardı.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Burada öylece dikilemezdim. Sonunda ayaklarıma söz geçirebildiğimde Varis'e bakıyordum, göz göze geldiğimizde önünden geçerken bile bakışlarımı yüzünden çekmedim. Birkaç koşar adımda onlara yaklaştığımda Çisem de peşimden geliyordu. Alena'nın dikkati bu taraftaydı.

"Pardon," diye mırıldandım Alena'nın önünde durduğumda. "Aral'ın ablası mısınız?" Tabii ki öyleydi. Niye elim ayağıma dolaşmak zorundaydı ki?

Alena kafasını salladı. Çisem'in de sessizce yanımda durduğunu gölgesinden fark ettim.

"Bugün okula gelecek mi? Biliyor musunuz?" diye sordum tok bir ses tonuyla.

Aral serviste yoktu, yapboz parçalarını yeni birleştiriyordum. Kimbilir evde ne hâldeydi? Ziyarete gitmezsem suçluluk duygusundan ölebilirdim. Bunların hepsi ben dün akşam tembellik yapıp geri dönmek için daha fazla ısrar etmediğim için olmuştu.

"Sanmıyorum. Evde uyuyordu."

Ben üzgün bir ifadeyle dudaklarımı birbirine bastırırken Alena, Milas'a döndü. Şaşırtıcı bir şekilde Milas'ın gözleri ikimizin üzerindeydi. Daha sonra Alena tekrar gözlerini üzerime çevirdi. Gözleri parıldıyordu, neredeyse gülümsüyordu.

"Ev boş, adresi verebilirim. Belki ikiniz bugün okulu asıp Aral'ı ziyaret etmek istersiniz..." Gülümsedi. "İsterseniz tabii."

Çisem'le göz göze geldik. Onun da aklının Aral'da olduğunu biliyordum. Biz hiç tereddüt etmeden Alena'dan adresi alırken bahçedeki kalabalık da dağılmıştı. Alena ve Milas arabaya geçip otopark girişinden çıktıklarında Çisem bana dönerek, "Varis'in Aral'la kavga ettiğine inanamıyorum," diye homurdandı. "Aral'ın ablasının okulu basacak kadar deli olduğuna daha da inanamıyorum. Benim de böyle bir ablam olsa kollarımın kopması uğruna kütüphaneye kitapları yetiştirmek yerine, geriye çekilip ayaklarımı annemin en sevdiği beyaz koltuklarına uzatarak dünyanın çöküşünü izleyebilirdim. Elimde bir kova patlamış mısırla..."

Her ne kadar gülmek istesem de gülemedim. Varis Adin bu kadar hiddetli biriyse kazanmak için, içinde beslediği hırsı ona kimbilir neler yaptırabilirdi? Beni kıstırabilirdi mesela, parmaklarını parmaklarıma geçirerek kulağıma aklımı başımdan götürecek sözler fısıldayabilirdi.

Okulu asıp Aral'ın evine doğru giderken Çisem'e dün gece partide olanları anlattım. Aral'ı hiç bulamadığımı, onun yerine Alena ve Milas'ı Varis'le konuşurken gördüğümü, daha sonra uyuşturucu olayını ve Varis'in beni eve bırakışını.

"O sosyopat grubu biliyorum," dedi Çisem, görkemli bir evin uzun duvarlarının önüne arabasını park ederken. "Şifre dışarı sızınca geliyorlar bazen. Alper'in eski arkadaşları. Birazını satıp, kâra geçince elinde kalanları şişelere karıştırıyorlar."

Arabadan inerken şaşkınlıkla, "Hiç içtin mi?" diye sordum, sanki içmiş gibi konuşmuştu.

"Neredeyse." Mırıldanarak kafasını salladı. "Pek de hatırlamak istediğim zamanlar değil."

Peki ben neredeydim tam olarak bunlar olurken?

Bahçe kapısında kamera ve zil vardı ama kapı aralıktı, bu yüzden zile basmadan içeri girdik. Bahçe kocamandı

ve bakıldığı belli oluyordu. Ev üç katlı, büyük bir binaydı. Aral'ın evi bu kadar büyükse Varis'inkini tahmin etmek hayal gücümün sınırlarını zorluyordu.

"Gereksiz büyük, değil mi?" diye mırıldandı Çisem. "Doranlar gösterişi sever."

Doran. Tabii... Aral'ın soyadı Doran'dı. Instagram'da görmüştüm.

"Aral pek sevmiyor gibi duruyor."

Çisem, kapının önünde durduğumuzda zile giden elini çekerek, "Sen hiç ablasını duymadın mı bu çocuğun? Aslında ufak bir stalkla Alena Doran'ın Instagram hesabını bulmuştum ama Aral'la hiç fotoğrafı olmadığı için kuzen falan olduklarını sanmıştım. Sonuçta sadece soyadları aynıydı."

"Benziyorlar," diye mırıldandım.

"Doğru, sarışınlıkları benziyor." Çisem kafasını salladı. "Onun dışında benzeyen bir yanları yok. Alena tamamen pahalı kıyafetler ve makyajdan ibaret. Ailesinin zoruyla bilgisayar mühendisliği okuyor diye duydum, şirketin başına geçmek için. Yazık kıza."

"Bahçede gördüğüm şey hiç de pahalı kıyafetler ve makyajdan ibaret değildi," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak.

Çisem zile basarken fısıldadı.

"İşte ben de onu diyorum. Kız tamamen başka bir dünyaymış ya. Varis Adin'e kafa kaldırmak kolay mı? Kuzeni çocuğa yumruk attı, çocuk kılını kıpırdatmadı. Gerçi, o görüntüden sonra Varis'in kuzeni mi yoksa Alena'nın sevgilisi mi demek daha doğru olur, bilmiyorum."

Zil sesi evin içinde yankılanırken yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Çisem haklıydı, o da benim fark ettiğim detayların bilincindeydi.

Kapıyı Aral açtı. Elinde bir kutu kola vardı ve üzerinde

de yeşil bir eşofman takımı. İlk Çisem'i gördü, ardından şaşkınlıkla bana çevirdiği bakışları daha da büyümüştü. Suratının Varis'inkinden daha kötü durumda olduğu kesindi. Kaşına ve dudağının kenarına darbe almıştı. Zihnimde onu bir yumrukla yere seren Varis canlanırken, diğer yumruğu da üzerine çıkıp yakasından tutarken çenesine geçirdiğini hayal etmiştim. Gözlerimi kapatıp yutkundum. Belki de hayal etmesem daha iyiydi, kendimi sakinleştirip mantıklı düşüneceğim yerde daha da öfkelendiriyordum.

"A..." Aral'ın ağzı açık kalmıştı. "Ada?" Çisem'e döndü. "Çisem? Sizin burada ne işiniz var?"

"Asıl o yaranın dudağında ve kaşında ne işi var?" Çisem suratını buruşturarak ona bakarken izin almadan içeri geçtiğinde Aral şaşkınlıkla geri çekildi.

Hafifçe gülümsemeye çalıştım ama suratına bakarken gülümsemem acı bir hâl almaktan kurtulamamıştı.

"Girebilir miyim?"

"Tabii ki." Kapıyı sonuna kadar açarak geçmem için başıyla içeriyi işaret etti Aral.

Derin bir nefese alarak içeri geçtim. Çisem çoktan salona girmişti bile. Aral da peşimden kapıyı kapatıp gelirken ben etrafı süzüyordum. Her şey çok... yeni, pahalı ve eşsiz görünüyordu. Beyaz duvar kağıdı bile bir insanın olabileceğinden çok daha asildi. Eğer Alena Doran tek bir bakışıyla bütün özgüveninizi yok edebiliyorsa bu ev daha en başında özgüvene sahip olduğunuza pişman ediyordu sizi.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Salona girdiğimde Çisem'in çoktan koltuğa oturup rahat bir pozisyon aldığını gördüm. Aral'ın sesini duyduğunda kafamı iki yana sallamak için dönmüştüm ki Çisem, "Mevzu derin evlat, sen bize iki Türk kahvesi yap," diyerek ikimizin yerine konuşmuş oldu.

Gözlerimi büyüterek ona baktım.

"Aslında," dedi Aral itiraf ederek. "Mutfağa daha önce girmedim. Ne, nerede hiç bilmiyorum. Dediğin şey nasıl yapılıyor, içine neler konuluyor onu da bilmiyorum. Zaten kahve de sevmem. O yüzden..."

"Ben yaparım." Gönüllü bir şekilde hafifçe el kaldırdım. "Mutfak nerede?"

Aral suratıma baktı. Yüzünde şaşkın bir sakinlik vardı. Başka bir şeyler düşünüyordu, aklını başka şeyler kurcalıyordu ama ağzından başka sözcükler çıkıyordu. Ne düşündüğündüğünü bilmenin daha kolay bir yolu yok muydu? Çünkü kolay kolay konuşan biri olmadığını biliyordum.

Çisem, "O zaman mutfağa gidelim," diyerek ayağa kalktı ve önümüzden geçti. "Salon böyleyse eminim mutfakta da oturacak bir sürü yer vardır."

Aral kaşlarını çattı.

"Bu kızın babası ünlü bir stilist değil mi? Markası falan var hani? Paris'te yaşıyor falan?"

"Annesi minimalist," diye mırıldandım. "Annesi daha az eşya ve yeterli alanla daha mutlu olunacağına inanıyor. Burası saray gibi."

Mutfak Çisem'in tahmin ettiği gibi büyüktü. Bahçe kapısının yanındaki duvar, üç kapaklı koca bir gömme buzdolabıydı mesela. Çisem kafasını soktuğu rafların birinden, elinde saydam bir kavanozla doğrulduğunda, "Evde kimse yok mu? Sen mutfağa girmiyorsan eminim hizmetçileriniz vardır," diye mırıldandı. "Ayrıca cezve bulamazsak ne yapacağız?"

"Şurada kahve makinesi olması lazım. Bir kere ablamı yaparken görmüştüm." Aral elindeki kolayı tezgâha bırakıp köşedeki büyük makineyi gösterdiğinde, gözlerini kısarak eğildi ve tuşlarını süzdü. Makine makine değildi, uzay üssüydü.

Bardakların olduğunu tahmin ettiğim dolaplardan birini açarken ilk deneyişimde bulduğuma sevinerek eğildim ve rafları süzdüm. Burada bir raf beyaz fincanlarla doluydu.

"Eee," diye sordu Aral. "Anlatmayacak mısınız?"

"Önce sen başla koca oğlan." Çisem kollarını göğsünde birleştirerek tezgâha yaslandı ve göz kırparak Aral'ın suratını işaret etti. "Hangi kapıya tosladın?"

Aral gözlerini kaçırdı.

"Önemli bir şey değil ya."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım. Bakışlarımı anında yakalamış ve bana çevirmişti kafasını. Bildiğimi biliyordu. Ve ben bilmenin suçluluğuyla aşırı rahatsız hissediyordum. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Varis yaptı değil mi?" diye sordum, kelimeler o kadar zor çıkmıştı ki ağzımdan neredeyse soluk borumun gittikçe daraldığına kendimi inandıracaktım.

Aral derin bir nefes aldı.

"Nereden biliyorsunuz?"

Çisem tereddütsüz araya girdi.

"Ablan okulu bastı."

"Ne?" Aral şokla sesini yükseltirken bir Çisem'e, bir de bana baktı. "Dalga geçiyorsunuz değil mi?"

"Başka nereden bulabilirdik ki adresini?" Omuz silkerek Çisem'in sözlerini doğruladım. "Varis'le kavga ettiler. Varis'in kuzeni de oradaydı."

"Gerçi Varis'in kuzeni değil de Alena'nın sevgilisi olarak oradaydı desek daha doğru olur..."

Çisem lafı devralarak gördüklerimizi baştan sona anlatırken orada dikilmek çok ağır bir yüktü. Aral'a karşı sorumluluk hissediyordum çünkü beni partiye çağıran oydu ve ben, ne derdi olduğunu öğrenemeden, hatta onu bulamadan sırf dikkatim uzun boylu bir kas yığını ve süslü sözleri yüzünden dağıldı diye aramayı bırakmış, eve dönmüştüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım kahveler hazır olduğunda. Ben içebilecek durumda değildim ama Çisem keyifle yudumluyordu.

"Senin bir suçun yok ki Ada." Aral kafasını salladı.

"Beni partiye sen çağırdın ama dikkatim dağılınca ve seni de bulamayınca eve geri döndüm. Aradım ama açmıyordun... Kontrol etmeliydim."

"Evet... Telefonumu düşürdüm bir ara," diye mırıldandı Aral. "Her neyse. Önemli değil."

"Neden kavga ettiniz ki zaten?" Çisem merakla gözlerini kahvesinin üzerinden Aral'a çevirdiğinde benim de merak ettiğim bir konuya parmak basmıştı. Aynı merakla Aral'a baktığımda ne söyleyeceğini bilemezmişçesine dudakları aralandı ve gözlerini yerde gezdirdi.

"İşte," diye mırıldandı Aral. "Varis Adin'in sana öfke duymak için sebebe ihtiyacı olmaz."

Tam da tahmin ettiğim gibi.

İçime çöken karanlık duygularla birlikte alnımı ovalarken Çisem, "Tebrikler Aral, Varislendin," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Başarılı da olmuştu, en azından Aral üzerinde.

Daha sonra bütün gün evin boş olacağını öğrendiğimizde Çisem birkaç saat daha kalıp video oyunu oynamaya karar verdi. Aral'ın odasında efsane bir ses sistemi vardı ve masaüstünde resmen üç tane bilgisayar, duvarında da koca bir ekran televizyon kuruluydu. Çisem'in boş zamanlarında çocukluğundan gelen oyun oynama alışkanlığı olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi oynadığını ve oynarken bu kadar vahşileştiğini bilmiyordum. Oynamayı bilen biriyle rekabet ederken bundan aşırı zevk aldığı yüzünden okunuyordu. Ben, daha çok Aral'ın kitaplığını karıştırıp sipariş ettiğimiz Çin yemeğini atıştırmıştım.

Öğlene doğru telefonum dizimde dururken bir ara titreşmeye başlamıştı ve ekranda Varis'in ismi yazılıydı. Aramayı sonlandırmadım ama cevaplamadım da, öylece titreşmesini izledim. Arada dönüp Aral'ın suratına bakıyor, telefonu duvara fırlatacak gibi oluyordum.

Yemeğim bittiğinde çöpleri poşete dolduran taraf ben oldum. Daha sonra ellerimi yıkamak için odadan çıktım ama koridorda birden fazla kapı vardı ve hepsi banyo olabilecekmiş gibi duruyordu. Aral'a sormak aklımdan geçse de Çisem'le oyun yüzünden o kadar bağrışıyorlardı ki bölersem kafama terlik yiyecekmiş gibi hissediyordum.

Şansımı soldaki kapıdan yana kullanarak kapıyı açtım, karşıma toz pembesi duvarlar çıkmıştı. Bir prensesin odası gibi düzenlenmiş geniş odaya, gözlerimi kırpıştırarak bakarken kimin odası olduğunu tahmin etmek zor değildi ama kendimi başkasının odasına izinsiz bakarken rahatsız hissettiğimden, kapıyı kapatıp banyoyu aramaya devam ettim. Neyse ki ikinci denememde şansım yaver gitmişti.

Okulun bitiş saati yaklaşırken aynı zaman antrenman zamanı da yaklaşıyordu. Çisem'le birlikte Aral'ın evinden çıktığımızda, bütün yol boyunca Aral'ın nasıl hile yaparak kazanmaya çalıştığını anlattı ama aslında oynamaktan o kadar zevk almıştı ki öğleden önceye geri dönmek istiyordu. Çisem'in hırs ateşini çıkarmak çok da zor değildi ve Aral Doran bu işi başarıyla yapmıştı demek ki.

Okulun girişinde arabasından indiğimde eve doğru sürdü. Akşam babasıyla yemek yiyecekti, bu yüzden geç kalmak istemiyordu ama yine de evine uzak olmasına rağmen beni okula bırakmıştı.

Dersi biten herkes evlere dağılmıştı, otoparktaki araba sayısıyla oldukça azdı. Servisler bile kalkmıştı. Kapalı spor salonuna yürürken hava güzel olduğundan açık sahada antrenman yapacağımız mesajını okuyordum, bütün

takımın olduğu bir mesaj grubu açılmıştı ve önemli şeyler oraya yazılıyordu. Açık havada antrenman yapacağımızı okumak bile öksürmeme sebep olmuştu. Belki de soğuk algınlığım iyice nüksetmeden bırakmayacaktı yakamı.

Ayrıca bütün dersleri kaçırmıştım.

Ama umrumda bile değildi.

Çünkü kaçırdığım dersi akşam eve gittiğimde telafi edebilirdim ama Varis Adin'in yıktığı güvenin yenisi inşa edilmeyecekti içime. Bir kez daha anlamıştım kimseye güvenmemem gerektiğini. Bu da günün girdiğim tek dersiydi.

Soyunma odasına yürüdüğüm koridor gözümde büyürken, telefonum cebimde titremeye başladığında çıkartıp ekrana baktım. Aral arıyordu. Az önce ayrılmıştık, bir şey mi olmuştu?

"Aral?" Sorar gibi cevapladım aramasını.

"Ada..." Sıkıntıyla nefes verdi. "Siz giderken soramadım ya bir türlü. Sen çok üzgün görünüyordun. Sabah Alena sana bir şey mi dedi yoksa?"

Hafifçe gülümsedim.

"Hayır, kötü hiçbir şey söylemedi. Sağ ol sorduğun için."

"Önemli değil."

Birkaç saniyelik garip bir sessizlik.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Kaşlarım çatıldı. Aral'ın bunu anlayabilmesine imkân yoktu. Ona neredeyse hiç bahsetmemiştim Varis'le aramda geçenlerden, hatta ne zaman Varis ortaya çıksa Aral orada yoktu.

"Ne anlamda?"

"İşte... Varis'in dün gece bana saldırması konusunda."

Saldırmak, böyle bir durumda bile kullanmak için fazla vahşi bir kelime tercihi değil miydi?

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve

bir saniye düşünmeye çalıştım. Sorun şu ki Aral, ortada gerçekten bir kavga olduğuna inansam ve haklı bir sebebi olsa bunu kabul edebilirdim ama onun cüssesi ve gücündeki birinin sana vurmuş olması ihtimali dişlerimi gıcırdatıyor. Öfkeden.

"Ben de ona vurdum. Bir kere."

"Sağ ol Aral," diye mırıldandım sessizce koridorda yürümeye başladığımda. "Ama en başta sana hiç vurmaması gerekiyordu." Soyunma odasından içeri girdiğimde içerinin dolu olduğunu gördüm. Dolabıma yürürken telefonu kapatmak zorunda kalmıştım. "Şimdi antrenmanım var, sonra konuşuruz."

"Tamam. İyi antrenmanlar."

"Sana da iyi akşamlar."

Dolabımı açıp çantamı içine koyduğumda Alin de kendi dolabını kapatıyordu. Kaşlarını kaldırarak, "Zor bir gün müydü?" diye sordu. "Yemekhanede göremedim seni öğlen."

"Çisem'le okulu ektik bugün." Formamı çıkartıp üzerimi değiştirirken Alin'e değil, dolap kapağına bakıyordum. Zihnen yorulduğum için vücudum da hareket etmek istemiyordu. Evde olsam yüzüstü yatağa yığılır ve açlıktan ölene kadar müzik dinlerdim.

"Umarım eğlenmişsinizdir. Notlarını kontrol ettin mi?"

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken şaşkınca Alin'e baktım.

"Oha... Notlar bugün açıklanıyordu değil mi?"

Kafasını salladı.

"Antrenmandan önce kontrol etme bari de aklına takılmasın, sonra Kumsal daha beter ediyor insanı. Ben sahaya gidiyorum, geliyor musun?"

"Tuvalete uğrayıp geleceğim, sen git." Saçımı açıp tekrar düzgünce at kuyruğu yaparken Alin'le odadan dışarı

yürüyorduk. Koridorun ortasında ayrıldığımızda ben sağa döndüm, o da sola. Birkaç adım sonra kızlar tuvaleti vardı.

İçeride birkaç kız vardı takımdan, aynada saçlarını topluyorlardı. Onlara bakmamaya çalışarak boş kabinlerden birine girdiğimde işimi hızlıca halledip çıktım. Çıktığımda tuvalet boştu.

Aynanın aksine. Ayna doluydu.

Kırmızı bir rujla, kocaman harflerle, orospu yazıyordu aynada. Ben girerken bütün kabinler boştu, çıktığımda da öyle. Bu bana yazılmıştı. Takım arkadaşlarım tarafından. Çünkü yalnızca onlar vardı içeride. Tahmin etmesi çok da zor değildi.

Beni tanımadan, sert surat ifademe dışarıdan bakarak yorumlar yapan insanların önyargılarını kabul edebilirdim. Egoist, kibirli diyebilirlerdi. Ama dedikodulardan yola çıkarak bu kadar kinlenmeleri, dalga geçmeleri ya da modumu düşüreceklerini bilerek çocukça hareketler yapmalarını bazen kaldıramıyordum.

Gözüme batan gözyaşlarımı tutarak ellerimi yıkamaya çalıştım. Elimi ıslattım, musluğu kapattım, sabunu elime sıktım, köpürttüm, yıkadım, duruladım. Olmadı. Tekrar sabun. Tekrar köpürt. Tekrar yıka. Tekrar durula. Olmadı. Sabun. Köpürt. Yıka. Durula. Olmadı... Ellerim kirliydi. Kirli olduğunu biliyordum, sadece görüşümü bulandıran gözyaşlarımdan göremiyordum.

Bir anda tuvaletin kapısı açıldığında kolumu kaldırıp hızlıca göz yaşlarımı yok etmeye çalıştım. Ellerim hâlâ sabunluydu, durulamalıydım.

"Ada?" diye sordu tanıdık bir ses. "İyi misin?" *Alin.*

Ellerimi duruladıktan sonra kuru havlu alıp kuruttum ve çöpe attım.

"İyiyim," diye mırıldandım Aline'e bakarak. "Ellerimi yıkıyordum sadece. Kumsal mı çağırıyor ısınma için?"

"Ada..."

Alin aynayı görmüştü. Şaşkınlık ve endişeyle aralanan gözleri bana döndüğünde artık gözyaşlarım yoktu. Olduğum yer boş olduğunda kendimi durduramıyordum ama etrafımda biri varken güçsüzlük belirtisi göstermeye dayanamazdım, bu yüzden Alin içeri girdiği andan itibaren kendimi o moddan çıkarmıştım.

"Boş ver. Salaklar." Gözlerimi devirerek yanından geçip tuvaletten çıktım.

Alin de peşimden gelmişti.

"Kumsal ısınma hareketlerine başladı, ben de seni aramaya gelmiştim. Yokluğumu fark ettiyse aklına şimdi çeşitli işkence yöntemleri gelmiştir antrenman sırasında, biliyorsun Kumsal bu konuda çok yaratıcı olabiliyor."

Gülerek kafamı salladım. Alin haklıydı. Geçen haftaki son antrenmanda, sahada ayaktayken uyuyan bir kız vardı, yedeklerdendi ve karşı takımdaydı. Kumsal kızın suratına smaçı basmıştı.

Ve bu onu uyandırmıştı.

Antrenör Kumsal'a bayılıyordu ve ne yaparsa yapsın görmezden geliyordu çünkü kendisi kadrolu öğretmen olduğundan öğrencilere bir şey yapamazdı, veliler çılgına dönerdi. Öte yandan Kumsal Kayadelen, takımdan birini ayaklarından iple bağlayıp tavandan sallandırabilirdi ve ertesi gün bunun hakkında hiçbir mızmızlanma ya da dedikodu duyamazdınız.

Sahaya çıktığımızda dikkatimi ilk çeken şey, sahanın etrafında koşuya çıkmış basketbol takımı oldu. *Harika.* Kimseye bakmamaya çalışarak, kendi takımım dahil, kızların yanına geçip ısınma hareketlerine başladım. Neyse ki çok geç kalmamıştık ama yine de Kumsal kaşlarını çatarak yakalamıştı gözlerimi. Doğruyu söylemek gerekirse iyi bir

kaptandı ve takıma girdiğimden beri bana bulaşmamıştı. Sadece bir şeyi yanlış yaptığımda ya da daha iyi yapabileceğimi düşündüğünde konuşuyordu, saha içinde herkese dağıttığı gibi emirler yağdırıyordu.

Antrenör geldiğinde saha içi maç hava kararana kadar sürdü. Kumsal o kadar çok bağırmıştı ki sonunda sesi kısılmıştı ve ne zaman konuşsa Alin gizlice gülüyordu. Sonunda antrenör düdüğü çalıp bizi bıraktığında Alin'le aynı anda yere yığıldık. Bir haftadır canım çıkıyordu ama bu seferki antrenman daha sıkı ve yoğun geçmişti. En azından, kafamı dağıttığı kesindi. Alin doğrulup soyunma odasına gideceğini söylediğinde biraz daha burada yatacağımı söyledim, sonunda o da kalkıp takımın geri kalanıyla birlikte binaya ilerledi.

Tekrar öksürdüm, belki de ateşim çıkmıştı bilmiyordum. Sahanın büyük ışıkları olmasa buradan yıldızları görebileceğime emindim ama ışıklar her şeyi bozuyordu işte. Ne zaman kapanıyorlardı ki gerçi? Gözlerimi kapatıp birkaç sakin nefes aldığımda bir karaltı etrafı sardı, birkaç saniye sonra yanıma başka birinin yattığını hissetmiştim. Gözkapaklarımı yavaşça araladım, ışıklar artık yoktu. Gökyüzü açıktı ve yıldızlar kabak gibi ortadaydı.

Şaşkınlıkla doğrulurken yanımdan gelen şampuan kokusuyla gözlerim yere çevrildi. Varis, üzerinde nemli saçlarını kapatan koyu gri bir kapüşonlu ve eşofmanla birlikte yanıma uzanmıştı. Yanıma uzanmıştı. Işıkların şartellerini indiren de o muydu? Gözleri kapalıydı. Yerden destek alarak ayağa kalkacağım sırada kolumdan yakaladı.

"Kolumu bırak," dedim kararlı bir sesle kaşlarımı çatarak eline bakarken. Duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyordu, servisin kalkmasına daha vardı.

Gözkapakları aralandı. Düz bir ifadeyle suratına baktım.

"Bütün gün neredeydin?"

"Seni ilgilendirmez."

Doğruldu. Doğrulurken kolumu bıraktığından aynı anda ayağa kalkmış ve yüz yüze gelmiştik.

"Ada."

İsmimi bastırarak söyledi gözlerimin içine bakarken. Sanki sabahki okları şimdi fırlatıyordu. Gözlerim istemsizce dudağının kenarındaki yaraya kaydığında yeniden kabuk bağladığını fark ettim. Gözlerimi ona değdirdiğim için bile kendime kızıyordum, nasıl oluyordu da elim kalkıp yarasına değme isteğiyle karıncalanabiliyordu? Gözlerine çıkardım gözlerimi.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok Varis. Ben Aral'ı kontrol etmen için sana güvendim, sen de gidip çocuğun kaşını patlattın. Bu kadar basit."

Dönüp gideceğim sırada kolumdan yakalayıp önüme geçti.

"Gücümün yarısını bile kullanmadım."

Evet, onun farkındayım.

"Kullansaydın bir de!"

"Ada." Gözleri uzaktan gelen binanın ışıkları sayesinde görülüyordu. "Ben başlatmadım. O başlattı."

"Aral'ın seninle bir şey başlatacak ne gibi ortak bir noktası olabilir ki Varis? Komik olma." Kolumu sertçe çekip bir adım geri gittim. Bana o kadar yakından baktığında işler hiç kolay olmuyordu.

"Sen."

Kızgın ifadem suratımdan silinirken dudaklarım nefes alma ihtiyacıyla aralandı. Bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Aral benim sadece arkadaşımdı ve onun da aynı hisleri taşıdığına emindim. Ama Varis Adin yalan söylemezdi. Söyler miydi? Bilmiyordum. Onu tanıyan ufak

bir yanım vardı ve o da dün gece olanlardan sonra yok olmuştu. Ben artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şeyden emin olamıyordum. Belki de yanlış anlıyordum, tamamen farklı bir noktada benimle ilgiliydi olay ama sabah başlattığı yangın hâlâ ufaktan yakıyordu içimi. Sönse bile küller her yerdeydi.

"Üzerimi değiştireceğim," diye mırıldandım. "Daha sonra da eve gideceğim. Lütfen yoluma çıkma.

Birkaç adım suratına bakarak geriye attım, daha sonra ona sırtımı dönerek binaya yürüdüm büyük adımlarla. İçeri girene kadar keskin gözlerinin ağırlığını sırtımda hissetmiştim ama kırdığı güvenimin omuzlarımdaki ağırlığı kadar bükmemişti belimi.

Soyunma odası boştu, herkes çıkmıştı. Üzerimi değiştirmeden önce duş aldım, saçlarımı kurutmakla uğraşmaya vaktim yoktu. Okul formamı üzerime geçiremeyecek kadar yorgun olduğumdan, yedekte duran siyah eşofmanlarımı hızlıca giyindim ve formamı katlayıp koyduğum çantamla beraber soyunma odasından çıktım. Ya da, çıkma talebinde bulundum, çıkmayı aklımdan geçirdim, beynimle vücuduma emir verdim... Her nasılsa... Önüm kesildiğinde ve durdurulduğumda bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Varis Adin önümde dikiliyordu. Bunca zaman beni mi beklemişti? Şaşkın ifademle kafamı kaldırmış suratına bakarken bakışlarındaki boşluğu yakaladım yeniden. Sabahki gibi ruhsuz bakıyordu. Sanki karşısında ben yoktum, Alena ya da başka biri vardı.

"Bana bir borcun var."

Ne borcundan bahsediyordu? Tam ağzımı neyden bahsettiğini sormak için açacaktım ki aklıma notların bugün açıklandığı geldi. Hızlıca elimi sweatshirtün cebine attıktan sonra telefonumu açıp okulun sitesine girdim ve son yüklenen dokümanlara baktım.

Liste açıldı.

İlk yirmideydim.

Matematikten doksan yedi almıştım.

Doksan yedi.

İlk yirmi.

Diğer notlarım her zamanki gibi yüksekti ama matematik alışılmadık bir şekilde yüksekti. Yalnızca üç puan kırılmıştı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Her zamanki gibi bütün dikkatimle bütün soruları çözüp kağıdımı teslim etmiştim ama o kadar çok işlem hatam olurdu ki... Ya sonucunu yanlış çıkardığım bir soru olurdu ya da cevaplarımdaki ufak hatalar çok fazla puan götürürdü.

Ama burada doksan yedi yazıyordu.

Ve burada doksan yedi yazıyorsa bunun tek sebebi oydu.

Yenilgiyi kabul etmem gerekiyordu. Kabul etmem gerekiyordu ama o kadar inatçıydım ki bir türlü gözlerimi ekrandan çekip ona bakamıyordum. Ne isteyecekti benden? Ne isteyebilirdi? İhtimaller silsilesi kafamda dört dönerken Varis, telefonumu tuttuğum elimi yakaladığında koridora dönerek beni de peşinden sürüklemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum şaşkınca, çıkışa değil de sağa dönmüştü.

Kapalı havuzun olduğu koridora döndüğümüz an, hatıralar aklımı meşgul ederken Varis havuzun kapısını açınca, "Varis, hayır," diye mırıldandım ama beni de kendini de içeri soktuktan sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

Bileğimi elinden çekip birkaç adım geri gittim ve etrafa baktım. Havuzun ışıkları, etrafı mavi dalga şekilleriyle aydınlatıyordu, koca havuz her zamanki gibi bomboştu. O maviliğin ucuna hatta bir damlasına değse gözlerim, dibine dalıyordu; o kadar iyi biliyordum ki sanki dipte olma hissini, o kadar güçlüydü ki hayal gücüm artık, hafta sonundan sonra yanına yaklaştığımda bile panik oluyordum.

"Havuza gireceğiz," diyerek çantasını kenara attı ve kapüşonlusunu tek harekette çıkarttı Varis. Altında beyaz kısa kollu bir tişört vardı, onu da çıkartıp çantasının üzerine atarken kocaman açtığım gözlerim ve şimdiden derinleşen soluklarımla birlikte gözlerinin içine baktım.

"Hayır."

"İtiraz etmeye hakkın yok Ada. Ne istersem yapmak zorundasın." Omuzlarının üzerinden dönüp bana baktı. O kadar soğuk bakıyordu ki içerisi sıcak olsa da üşümüştüm.

"Varis, anlamıyorsun..." Çekingen gözlerimi havuzdan çekmeye çalışarak birkaç adım yanına yürüdüm ama dibimde derin bir çukur ve koca bir su kütlesi dururken doğru düzgün düşünebildiğim söylenemezdi.

"Bak ben, gerçekten istemiyorum."

Elini uzattı. Aramızda biraz mesafe vardı ama birkaç adımla kapanabilirdi.

[redacted]bir şey olmasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Vermezsin. Biliyorum. Ama korkuyorum. Ve bu engel olabileceğin bir şey değil.

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak bir adım geri attım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini duymamak imkânsızdı, gövdemden fırlayacakmış gibi dövüyordu göğsümü. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım, her neden beni havuza sokmak istiyorsa bunda kararlı görünüyordu. Onu ne durdurabilirdi?

"Ben..." Söyleyeceğim şeyin ağırlığıyla omuzlarım çöktü. Havuzda gezinen bakışlarımı yüzüne çıkardım, gözlerinin içinde daha ağzımdan çıkarmadığım sözün enkazı yüzüyordu. "Ben sana güvenmiyorum."

Geri giden adımlarım ben kapıya ulaşana kadar sürdü, orada öylece durmuş hiçbir ifade barındırmayan suratıyla yüzüme bakıyordu. Her zamanki gibiydi... Sorun yoktu... Nasıl olsa ciddi değildi.

"Başka bir şey seç..." Mırıldanışım gözlerimi gözlerinden çekmeme yetecek kadar güçlü değildi ama çekmek zorundaydım. Daha fazla bakamıyordum. Kendimi kandırıyordum. Kim olsa boğulurdu bu üç kelimeyle. "Başka bir şey. Yarın."

Kapıdan çıktığım an koşmaya başladım. Koridorun sonuna kadar koştum, kapıyı iki elimle birden ittirip bahçeye çıktığımda dahi durmadan arka bahçeye koştum. Tek isteğim kendimi servise atmak, evde bulmak, yatağımda yastıklarımla boğmaktı. Düşünmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Kulağıma güzel şeyler fısıldayan tek insanın arkadaşıma yumruk attığını da suratına, ona güvenmediğimi söyleyişimi de düşünmek istemiyordum. Bugünü bütünüyle takvimlerden silmek, yazıp yazıp parçalamak istiyordum günlüğümün parçalarını.

Arka bahçede nefes nefese durduğumda bütün servisler kalkmıştı ve beni eve götürecek hiçbir şey yoktu. Sırtımı okulun duvarına yaslayarak dizlerimi kırıp yere çöktüm ve ellerimle yüzümü kapattım. Sanki görmesem her şey silinip gidecekti. Sanki görmesem tuvalet aynasına yazılı kelimeyi bile unutacaktım. Sanki görmesem o an... gözlerimin önüne çivilenmiş bir çift gri göz silinecekti hafızamdan.

Keşke kör olsaydım.

Kocaman bir gezegendi onun gözleri. Benim sözlerim sonu olmuştu. Biliyordum, zamanı gelince patlayıp içe çöker ve kara deliğe dönüşürdü o kadar büyük yıldızlar... Varis Adin'inkiler uzun zamandır kara bir delikten ibaretti ve ben o boşluğa gömülmesi için çok fazla şey fırlatmıştım. O boşlukta kaybolması için çok değerli bir şeyi atmıştım.

Telefonum cebimde çalmaya başladığında kafamın dağınıklığından kimin aradığını kontrol etmeden kulağıma götürdüm.

"Efendim?" Burnumu çektim.

"Ada? İyi misin?"

Aral.

"Aral senin bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum direkt, içimdekileri tutamayarak. Bütün gün suratıma sanki yüz ameliyatı olmuşum gibi bakmıştı, üstelik ayrılalı daha yarım saat olmadan aramıştı antrenmandan önce.

"Var," diye mırıldandı Aral. Derin bir nefes alışını duydum telefonun diğer ucundan, ciddi bir şey söyleyeceği düşüncesiyle gözlerimi açıp kafamı duvara yaslamış ve gökyüzüne bakmaya başlamıştım.

"Hani demiştim ya, Varis Adin'in sana öfke duymak için bir sebebe ihtiyacı olmaz diye sabah... Ada, özür dilerim. Varis'i tahrik eden bendim. Konu sen olunca o kadar hassas ki fark edince üzerine gitmekten alıkoyamadım kendimi. Senin arkadaşın olduğumdan sana daha yakın olduğumu düşünüyordu, söylemediğin şeyleri sanki söylemişsin gibi yüzüne vurdum. O salak, uyuşturuculu içkiden içmiştim, ne sik saçmaladığımı ya da ne kadar ileri gittiğimi bile hatırlamıyorum..."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim yanıyordu ve ben, benzin soluyordum içeriye sanki. Sakin olmam gerekiyordu, sakin olup gözden geçirmeliydim her şeyi ama sakin olmayı düşündükçe daha da karışıyordu içerideki her şey. Muhtemelen, kafamın içindeki yangında sağ kalan son beyin hücremle, kapalı havuza koşmayı akıl ederek ayaklarımı hareket ettirmeye başladığımda dakikalar önce koştuğum yolu geri koştum; tek fark, omzumdaki kilolarca yükü hissedebiliyordum.

Aral her şeyi başlatmış, Varis'i tahrik etmişti. Alena Doran, kardeşinin suratını görünce delirip okulu basmıştı. Va-

ris ona kevaşe demişti ama piç kurusu sözüyle her şeyi başlatan Alena'ydı. Daha sonra Milas Adin, kuzenine yumruk atmıştı. Ve ben Varis'in gözlerine öfkeyle bakarken onu, orada bırakıp Aral'ın yanına gitmiştim.

Antrenmandan sonra çimenlerde yatıyordum, sanki içimden geçeni biliyormuş gibi sahanın ışıklandırmasını kapatıyor ve yanıma uzanıyordu. Bağırıp gidiyordum, peşimden gelip sayesinde aldığım notu suratıma vuruyor ve benimle havuza girmeyi teklif ediyordu. Teklif etmiyordu, sadece söylüyordu. Sırf korkudan, oradan çıkmak için, "Sana güvenmiyorum," diyordum suratına karşı ve yine bırakıp gidiyordum onu orada.

Ne güzeldi bırakıp gitmelerim.

Kapalı havuzun kapısını nefes nefese açarak içeri girerken içerinin boş olduğunu, daha kapıyı açmadan hissetmiştim. Orada değildi. Değildi işte. Gitmişti.

Kendi kendimi uğrattığım hayal kırıklığıyla üzerimdekileri çıkartırken öfkeyle baktım havuza. Etrafın boş olduğunu, hayır, etrafın güvenli olduğunu bilen gözlerim kontrolümde değildi. Eşofmanlarımı kenara fırlatıp iç çamaşırlarımla havuzun kenarına kadar yürüdüm. Kalbimin çırpınışlarını duyuyordum ama anlamıyordum. Anlamıyordum. Neden korkuyordum? Su korkusu varsa birinin, yüzmeyi bilmediğindendi, kaç kere denemiştim... Olmuyordu. Çığlıklar içinde uyanıyordum kâbuslardan. Terapi görmüştüm ama işe yaramamıştı. Kaç hoca tutmuştu babam öğreneyim diye yüzmeyi? Bırak yüzmeyi, suya girmek bile tetikliyordu içimde bilmediğim bir şeyleri.

Görüşüm açılsın diye avuçlarımla gözlerimi sildim, tutunarak oturdum havuzun kenarına ama bacaklarımı kendime çektim. Böyle derin bir suya değdirmeye korkuyordum ayaklarımı, girmek gibi bir düşüncem yoktu ama kendimi

kontrol edemediğimden atlarım diye de korkuyordum. Kimse yoktu. Bu suya girersem beni kurtaracak tek kişi de çıkıp gitmişti buradan. *Benim yüzümden.*

Bütün okul karşımdayken yanımda duran tek kişiyi en nefret ettiğim şeye, önyargılarıma mı kurban etmiştim ben şimdi? Bu düşünceyle bacaklarımın etrafına sardığım kollarım gevşedi, çektim ellerimi iki yanıma koydum. Yavaşça bacaklarımı suya sokarken gözlerimi kapattım. Ilık birkaç damla yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ağlamak güzel şeydi, içinde biriktirdiklerin yüzünden akıyordu ama eğer rahatlamayı hak ediyorsan... Ve ben bu akşam, hak etmiyordum. Diz kapaklarıma kadar suya girdi bacaklarım. Derin bir nefes çektim içime ve gözlerimi açtım. Sanki havuzun ortasındaydım ve her yer suyla kaplıydı, nereye oturup nereye avuçlarımı yasladığımın bilincinde değildim. Başım dönüyordu. Midem yanıyordu. Çok soğuktu. Öksürüp duruyordum. Ellerimi çekerek geriye yaslandım ve yere yatırdım vücudumu. Boş bakışlarla tavanı izledim bir süre. Uykum gelmişti.

Sakinlemiştim.

Kapının yavaşça açılışının sesini duyana kadar sürdü sakinliğim. Şaşkınca doğrularak arkama bakarken görmeyi umduğum kişi değildi kafasını içeri sokan. Gökay, kapıyı aralamış, arasından uzatmıştı yüzünü içeriyi görmek için. Beni fark ettiğinde önce suratıma, daha sonra da vücuduma baktı; o an kulaklarım kızardı. İç çamaşırlarımla havuzun kenarına oturduğumu tamamen unutmuştum.

Gökay bakışlarını kaçırırken hızlıca ayağa kalkıp yerdeki eşofmanlarımı aldım ve kör bir noktaya ilerleyerek hızlıca giyinmeye başladım.

"Ada?" diye sordu Gökay bakmadan. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Burnumu çektikten sonra sonra, son olarak

sweatimi de giyindim ve yanına yürüdüm. "Sizin antrenmanınız biteli bayağı oluyor. Sen ne yapıyorsun burada?"

Gökay üzerimi değiştirdiğimi gördüğünde doğrularak kapıyı ittirdi ve içeri girip kenara yaslandı, ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

"Antrenmana geç kaldım diye koç ekstra şınav çektirdi. Duş falan derken bu saate kaldım. Üzerimi değiştirirken koridorun diğer ucundan duydum kapıyı çarpışını, bir bakayım dedim geçerken. Adin sanmıştım seni."

Ruhsuz adımlarla çantamı almak için ilerlerken, "O yok," diye mırıldandım.

"Görebiliyorum."

"Evet."

Gökay neredeyse gülecekti hâlime. Çantamı alıp omzuma taktıktan sonra arkama bile bakmadan kapıdan koridora çıktığımda o da peşimden gelmişti.

"Eve mi gidiyorsun?"

Kafamı salladım.

"Neyle gitmeyi planlıyorsun?"

Durdum. *Gerçekten Ada, neyle gitmeyi planlıyorsun?*

Gökay gülerek önümden geçerken bahçeye çıkan kapıyı benim için tuttu.

"Gel, ben bırakırım seni."

"Yok ya," diye mırıldandım refleks olarak. "Taksi çağırırım ben şimdi."

"Ada, suratını gördün mü sen hiç aynada? Neye üzüldün bu kadar bilmiyorum ama bir de taksi bekleme şimdi bu saatte, dağın başında. Gel bırakayım işte."

Gökay'a döndüm. Aslında ilk teklif ettiğinde direkt kabul etmek istemiştim teklifini ama yanlış anlar ya da kabalık olur diye taksi muhabbetini açmıştım. Nedense ne zaman taksiden bahsetsem asla binmiyordum... Kafamı

salladım. Birlikte otoparka yürüdük. Arabasının kapılarını açtığında ön koltuğa geçtim ve emniyet kemerimi bağlayıp kafamı geriye yasladım.

Gökay, otoparktan çıkarken, "Ne yapıyordun havuzda yalnız başına?" diye sordu. "Yüzecek hâlin yoktu herhalde, partide olanları duydum."

Dışarı çevirdim gözlerimi.

"İşte. Düşünüyordum."

Gökay yan yan baktı bana, ardından önüne döndü. Okuldan çıkmıştık, dağ yolundan aşağı ilerliyorduk. Gökay birkaç saniye aralıklarla dikiz aynasından arkayı kontrol etmeye başladığında, dirseğimi cama yaslayıp çenemi elime yasladım ve "Ne oldu?" diye sordum. Tavşan falan gördüğünü düşünüyordum, buralarda çok tavşan oluyordu ve bazen arabanın altında kalıyorlardı. Bir keresinde Çisem'le okula gelirken ezilmiş ve kenara atılmış bir tavşan ölüsü gördüğümüzde Çisem, başında kriz geçirmişti ve ilk derse girmemiştik. Aslında hayvanlar konusunda hassas olan bendim ama o an Çisem öyle çıldırmıştı ki onu teselli etmekten kendim ağlayamamıştım.

Gökay soruma cevap vermeyince sorum havada asılı kaldı. Onun yerine çevreyoluna dönerken tekrar dikiz aynasına baktı ve bana döndü.

"Öt bakalım, kim seni üzdü bu kadar?"

Yavaşça nefes verirken ellerimi kucağımda birleştirip bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

"Kimse."

"Şu sarışın takım kaptanıyla mı alakalı?"

"Sen Kumsal'ı nereden biliyorsun?" diye sordum ona dönerek ama partide yaptığım şeyden sonra bilmemesi bir bakıma imkânsızdı. Seslice nefes verdim. "Hayır. Onunla ilgili değil." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Konu derin ha?" Gökay gülerek sahil yoluna saptığında ona ters ters bakıyordum. "Buradan değil mi?"

Başıyla yolu işaret etmişti. Kafamı salladım ve bakışlarımı onun tarafında kalan denize çevirdim. Buradan sonra biraz trafik vardı.

"Birine hiç hak etmediği şeyler söyledim," diye mırıldandım. "Belki de yanında kalmama en çok ihtiyacı olduğu zamanda çıkıp gittim. İki kere. Sonra..." Kafamı geriye yaslayarak gözlerimi tavana çevirdim. "sırf istediği şeyi korkudan yapmamak için ona güvenmediğimi itiraf ettim."

"İtiraf ettin?" Tek kaşını kaldırarak bana döndü. Yol kilitlendiği için yavaş ilerliyorduk. "Doğru mu peki? Güvenmiyor musun?"

"Bilmiyorum." Hafifçe öksürdüm.

Kaşlarını çattı.

"Hasta mısın?"

Kafamı salladım.

"Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı gülerek önüne dönerken. Yol ışıklardan sonra açılıyordu ve Gökay nedense hasta olduğumu duyduğuna sevinmişti.

"Ne?" Şaşkınca, anlamadığımı belirten bir ifadeyle suratına baktım. Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, ayrıca kim arkadaşının hasta oluşuna sevinirdi ki?

"Instagram hesabını takip ediyor mu?" diye sordu kucağımdaki telefonuma bir bakış atarak. "Ya da mesaj atıyor mu? Elbette atıyordur. Hasta olduğunu bilmesini sağla ve geriye yaslan."

Ağzım açık bir şekilde suratına bakarken kafamı olumsuz anlamda sallamaya başladım.

"Gökay sen neyden bahsediyorsun şu an? Ne kadar saçma bir tavsiye verdiğinin farkında mısın?"

"Ada," diye mırıldandı. "Tatlım, sen Varis Adin'i hiç tanımamışsın."

"Sana bütün bunları Varis'e yaptığımı hiçbir zaman söylemedim."

"Varis'i çocukluğundan beri tanıyorum, morali bozuk olduğunda bok gibi oynuyor. Ve bugünkü antrenmanda kılını kıpırdatmadı kazanmak için. Onu bu hâle getirmek çok zor, biliyor musun? Herkes yapamaz."

Gökay evimin önündeki kaldırıma arabayı çektiğinde dirseğini kapıya yaslamış bana bakıyordu.

"Haftaya maç var ve ben takımdaki en iyi pivotu kaybetmek istemem. Adin umrumda değil ama şampiyonluğu istiyorum."

Okulun oyuncularındaki bu hırs neydi bu sene? Safir, takımlara iyi gaz veriyor olmalıydı ya da oyunculara ekstra vaatleri vardı.

Gökay'ın Varis'le bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum, özellikle de onu çocukluğundan beri tanıdığını. Öyleyse arkadaş olmaları gerekmiyor muydu? Bunun yerine Varis, partide onu yanımda gördüğünde hayatını bitirmekten falan bahsetmişti. Bunu bir arkadaşına söylemezdi. Aralarında bir şeyler dönmüş olmalıydı. Gökay'a sormak için fazla kişisel bir soruydu bu... Varis'e sorsam... Soramazdım. Önce özür dilemem gerekiyordu.

Evin kapısını açarken yorgunluktan bitkin hâldeydim ama içeriden zeytinyağlı kokuları geliyordu. Pamuk halanın döndüğüne sevinen tarafım pek de ayakta kalamadı, bana sarılmak için elinde kepçeyle mutfaktan kapıya koşturan zavallı dadımın fark ettiği ilk şey, ateşimin ne kadar yüksek olduğuydu ve daha sonra yokluğunda kendime iyi bakmadığım için iyi bir fırça yemiştim. Ne yazık ki çok kalmayacaktı Pamuk hala. Bir iki gün sonra tekrar gidecekti. Yine yalnız kalacaktım.

Sıcak bir çorba içtikten sonra duş alıp pijamalarımla ya-

tağımın içine girdiğimde saat gece yarısına geliyordu ve ben alnımda ıslak, soğuk bir bezle Instagram anasayfamı boş boş aşağı kaydırıyordum çünkü bir şekilde Gökay'ın fikri aklıma girmişti. Gerçekten bir şekilde hasta olduğumu belli etsem Varis mesaj atar ya da arar mıydı? Evime bile gelirdi. Yani, eğer bugün yaşanmamış olsaydı.

Aral'ın özür mesajına, kendini suçlu hissetmemesi için kısa bir cevap yazıp telefonumu başucuma koydum ve gece lambasını kapatıp başımı yastığıma yasladım. Sonuçta, kendinde değildi, değil mi? Ne söylediğini bile bilmiyordum. Ne kadar ileri gittiğini bile bilmiyordum... Tek bildiğim şey, eğer öğrenirsem çok sinirleneceğimdi.

Bütün sesin yok olduğu, beyaz bir gecelikle okuldaki büyük ve derin havuzun dibinde boğulduğum bir kâbus gördüm o gece. Su, o kadar yoğundu ki hareket edemiyordum, sanki beni tutan kolları vardı ve hareket etmeme izin vermiyordu.

Uyandığımda saat öğlene geliyordu ve havuzun dibinde değil kendi terimde boğuluyordum. İçeri ışık girmesin diye perdeler kapatılmıştı. Sabah alarmım çalmamış mıydı? Gerçi çalsa bile bu hâlde kalkabileceğimi sanmıyordum. Doğrulup ayaklarımı yere sarkıtırken düşündüğüm tek şey iki gündür ders namına hiçbir şey görmediğimdi.

Kapım tıklatılarak açıldığında Pamuk hala, elinde gümüş renkli küçük bir tepsiyle içeri girdi.

"Hah, Adakız'ım, uyandın mı?" diye sordu, içinde ne olduğunu tahmin edebildiğim sarı renkli ve garip kıvamdaki büyük su bardağını başucuma bırakırken. "Bu bardak bitecek. Daha sonra duş alıp üzerini değiştir, doktoruna haber verdim bir saate burada olur."

Limon, bal, zencefil. Korkulu rüyamdı çocukluğumdan beri. Ne zaman öksürmeye başlasam başucumda bunlardan

koca bir bardak beliriyordu ve içmediğimde Pamuk hala anlıyordu. Nereden anladığını bilmiyordum. Belki de iyileşme sürecim uzadığındandı. Mevsim geçişlerinde hep hasta oluyordum ve dadımın lafını dinlemediğimde bu süreç uzuyordu.

"Alarmımı sen mi kapattın Pamuk hala?" diye sordum bardaktan bir yudum aldıktan sonra suratımı buruştururken. Boğazımdan zor geçmişti resmen.

"Bu hastalık okul falan dinlemez Adakız. Otur oturduğun yerde, bardağını bitir." Tepsiyle birlikte geri çekildikten sonra odamdaki banyoya geçti, birkaç saniye sonra suyun sesi gelmeye başlamıştı. Küveti dolduruyordu.

Duş almak için fazla tembel olduğumdan Pamuk hala gittikten sonra suyu kapatıp küveti boşalttım ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Kötü hissetmiyordum, eğer okula gitmeyeceksem odamı topladıktan sonra biraz kendime vakit ayırabilirdim. Muhtemelen aile doktoru Saim Bey geldiğinde kendimi sıcak tutmamı, bağışıklık sistemimi güçlendirecek şeyleri yememi ve uyku düzenime dikkat etmemi söyleyecekti. İlaçlara alerjim olduğundan, ağır hastalanmadığım her seferinde doğal yöntemlere başvuruyorduk, öteki türlü özel ilaç hazırlanıyordu. Tatları berbattı.

Saim Bey geldiğinde birkaç kontrol ve sorudan sonra, tam da tahmin ettiğim şeyleri benimle birlikte Pamuk halayla da konuştu. Her ne kadar yemekten tat alamasam da Pamuk halanın hazırladığı tabağı bitirdim ve bir süre yatağımda uzanıp kaçırmış olabileceğim konuları çalışmaya başladım.

Çisem birkaç kere aramış ve mesaj bırakmıştı. Aral dünkü cevabımdan sonra sessizdi. Onun dışında başka bir bildirim yoktu. Ders arası olduğunu bildiğim bir saatte Çisem'i

arayıp hasta olduğumdan bahsettim ve konuşmayı kısa kestim. Ona, dün olanları anlatıp anlatmamak arasında kalmıştım, önce Aral'ın itirafından bahsetmeliydim ama bu yüz yüze konuşmak istediğim bir konuydu. Ayrıca ders araları o kadar uzun değildi.

Varis'in son attığı ve benim cevap vermediğim iyi geceler mesajına boş boş bakarken öğleden sonra kalan boş vaktimi yalnız geçirmeye dayanamayacağımı fark ettim. Ya onu arayacaktım ya da nefes almak için dışarı çıkacak ve biraz yürüyecektim. Belki Begonya'ya giderdim... Hazal oradaydı. Uzun zamandır konuşmamıştık.

Üzerime ince bir kazak, ceket ve pantolon geçirip telefonum ve anahtarlarımla birlikte odamdan çıktığımda Pamuk hala salonda gündüz kuşağı programlarından birini izliyordu. Onu koltukta öyle oturup fasulye ayıklarken görmek beni gülümsetmişti, uzun zamandır ev sessizdi. Yine sessiz olacaktı. Neden herkesin bir işi çıkıyordu sürekli? Pamuk hala da babam gibi uzağa gidip haftalarca dönmeyecek miydi?

"Ben biraz yürüyüşe çıkıyorum Pamuk hala," diye mırıldandım salonun girişinde dikilirken.

Pamuk hala, "Hasbinallah," diyerek bana döndü ve bir bakış attı.

"Kız hasta hasta durmayacak mısın sen yerinde hiç?"

"Hava soğuk değil ki. Hem bak, ceket de giyindim." Ceketimin önünü gururla düzeltirken otuz iki diş sırıtıyordum.

Pamuk hala büyük bir nefes alırken, "Hadi hadi," dedi kafasını sallayarak. "Git bakalım. Geç kalma."

"Tamamdır!"

Annesinden dışarı çıkmak için izin almış küçük bir kız çocuğu gibi sevinçle kapıdan çıktığımda suratımdaki sırıtış

çok da uzun sürmemişti. Normalde üzgün hissettiğim konular zaten vardı, onlar cepteydi, ama bu hafta üzerlerine birkaç tanesi daha eklenmişti. Fazla olduklarında kafamın içindeki şeytanlarla başa çıkamıyordum. Kuruyordum kafamda... Varis haklıydı.

Bir daha beni aramayacaktı. Mesaj atmayacaktı. Okulda gördüğünde bakmayacaktı, yanımdan geçip gidecekti. İki yabancı gibi olacaktık. Aldığım not için kibirlenip bir şey yapmamı da istemeyecekti benden. Antrenmanlarımız çakıştığında çıkışta yanıma gelmeyecekti. Sabah beni evden almayacaktı. Partiye gitsem kolumdan tutup orada ne işim olduğunu sormayacaktı. Nefesi kulağıma o kadar yakınken aklımı darmaduman eden şeyler fısıldamayacaktı. Sıcak çikolata hazırlamayacaktı bir daha bana.

Düşsem suya peşimden atlamayacaktı.

Ve bütün bunlar benim eserimdi. Ona sormamıştım. Sadece gördüklerimden yola çıkarak onu kötü adam olarak işaretlemiştim ve yapmamam gereken ne varsa yapmıştım. Doğruları öğrendiğimde ise elimde hiçbir şey kalmamıştı. Terk ettiğim odaya geri dönmüştüm ama o orada değildi. Cesaret edip suya değdirmiştim tenimi ama o görmemişti.

Bisikletimi çıkartıp sahil boyunca kulaklıklarımı takarak sürdüm. Gittiğim yol Begonya'nın olduğu o meşhur caddeye çıkıyordu. Karşıdan karşıya geçip caddeye girdikten sonra Begonya'nın saksılar ve sarmaşıklarla düzenlenmiş girişini gördüm, tavan her zamanki gibi yemyeşil bitkiler ve çiçeklerle doluydu. Ön bahçede çok kişi yoktu ama yarı yarıya doluydu. İş çıkış saati yaklaşırken doluyordu buralar, gece yarısına kadar bitmiyordu müşterisi.

Bisikletimi Begonya'nın yanındaki ara sokakta bir direğe bağladıktan sonra içeri girdim. Kasada tanımadığım biri vardı, başka bir kız ve oğlan da masalara servis yapıyordu.

Sormadan gelmiştim... Belki de Hazal saatlerini değiştirmişti ya da bugünlük izin kullanmıştı.

Telefonumu çıkartıp onu arayacağım sırada mutfaktan söylenerek çıktığını gördüm, kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu ve çok hoş, koyu renk bir ruj sürmüştü bugün. Tezgâhın arkasından çıkarken beni gördüğünde üzerime doğru koşar adımlarla yürüdü.

"Ada!"

"Sürpriz yapayım dedim," diye mırıldandım kollarımı etrafına sararken. "Yalnız çok yaklaşma hastayım. Zaten o yüzden okulu ektim."

"Bak sen bak, bizim kız mikrop yuvasına dönmediği sürece kıymetli okulunu bırakıp gelemiyor yani bir ziyarete, yazıklar olsun." Hazal gülerek beni kenardaki boş masalardan birine yönlendirdi. "Eee anlat bakalım, nerelerdeydin?"

"Sorma ya..." Düşünürken bile başım ağrıyordu. "Senden ne haber?"

"Ben mi? Aynı işte. Dersaneyle iş arasında debeleniyorum. O üniversite kazanılacak." Gülerek omuz silkti. "Patron yeni elemanlar aldı yalnız, sanırsın kafeye part time öğrenci değil, podyuma manken bakıyor. Anladı tabii yakışıklı garsonların, güzel kızların kafeye müşteri çektiğini. Mantıklı adam."

Suratımda tebessümle etrafı süzdüm. Aslında gelirken de fark etmiştim, gerçekten yeni aldığı garsonlar görünüşleriyle öne çıkıyordu.

"Senin şu yakışıklı ne oldu?" diye sordu Hazal kollarını masaya yaslayarak yüzünü avuçlarının içine alırken. Anlamlı anlamlı sırıtıyordu. Bu bakışı biliyordum.

Bir saniyeliğine gözlerimi büyütüp bakışlarımı yere çevirirken geriye yaslandım ve sıkıntılı bir şekilde nefes verdim.

"Hele onu, hiç sorma..."

"Hadi ya. O kadar kötü mü? Ne yaptı?"

"O değil, ben yaptım," diye mırıldandım suçlu bir ifadeyle kaşlarımı kaldırırken. "Bayağı uzun bir konu. Patron kızmasın burada benimle oturmana?"

"Seninle şurada soyunup direk dansı yapsak patron gıkını çıkarmaz. Artık geçen sefer ne olduysa seninle arkadaşım diye bana bile laf etmiyor. Burada kraliçe gibiyim Ada." Geriye yaslanıp kollarını koltuğun iki yanına koydu ve bacak bacak üstüne attı. "Yeni gelenlerin üstüyüm. Emirleri ben veriyorum. Nasıl?"

Gözlerimi kısarak kahkahalarla güldüm. Adamın o günkü hâli aklımdan çıkmıyordu. Beni kovduğu zamanla geri almak için önüme sözleşme uzattığı anın arasında dağlar kadar fark vardı ve o arada ne olduğunu bilmiyordum.

O sırada Hazal öne eğilerek sesini kıstı.

"Yalnız ufak bir araştırmayla öğrendiklerime ağzın açık kalır. Caddenin sonunda aşırı iyi bir mekân vardı ya, hani sen ilk başladığında seni sürekli götürmek istediğim?"

Kafamı salladım. Davet edişini hatırlıyordum ama kafam dersler ve okul stresiyle o kadar meşguldü ki gitsem bile doğru düzgün eğlenebileceğimi sanmıyordum.

"Zift," dedi. "Zift dahil bütün cadde Adinlere aitmiş. Düşünsene bir mekândan aylık aldıkları kirayı. Bir de buranın ne kadar popüler olduğunu ve ne kadar çok yer olduğunu düşün. Düşündün mü?" Gözlerini kıstı. "Ben ilk fark ettiğimde düşünemedim çünkü. Ve bu, sadece ufak bir yatırım onlar için. Ayy... Kız sen niye öyle kaldın inme inmiş gibi? Çok fazla mı yükleme yaptık ki sana bir anda?" Hazal geri çekilerek geçen garson çocuklardan birine el işareti yaptı:

"Cemal, oğlum sen buraya iki bardak cappuccino gönder. İki shot espresso olsun. Bir de su. Suyu acil getir yalnız."

Çocuk kafasını sallayarak kaybolurken ben Hazal'ın suratına bakmaya devam ediyordum. Demek ki o yüzden Varis, adamla konuşmasına bile gerek kalmadığını söylemişti. Soyadı yetiyordu. Ellerimle yüzümü sıvazlayarak kafamı geriye yasladım.

"Pek de şaşırdığım bir bilgi olmadı," diye mırıldandım kafamı sallarken. "Sadece sinir bozucu." *Ve ağır.* Bu kadar gücü elinde barındıran bir adamın tek oğlu olmak, kimbilir omuzlarına ne kadar yük bindiriyordu.

"Valla ben bilmem," dedi Hazal, telefonunu çıkarttıktan sonra bir mücevher mağazasının tektaş sayfasını açıp önüme bırakırken. "Bak ben senin için bu yüzüğü seçtim. Ne çok gösterişli ne de çok küçük. Ben olsam bunu çocuğun önüne bırakır, bilmiyormuş numarası yaparım. Böylelerini, bunlar dışarıya çok açılmadan kapmak lazım. Bu çocuk üniversiteye geçene kadar yüzüğü parmağına taktın taktın. Takamadın? Geçmiş olsun. Yerler bunu bak. Tek lokmada hem de. Yazık olur."

Elimle ağzımı kapatarak kahkahalara boğulurken bir yandan da Hazal'ın telefonunu önüne geri itiyordum. Manyak kız, resmen yüzüklerle dolu bir sayfayı açıp önüme atmıştı telefonunu. O sırada kafeden içeri giren siluetlere takıldı gözlerim. Yavaş yavaş anın zevkinden sıyrılarak tanıdık yüzlere odaklandım.

Alena ve Milas, el ele, Begonya'nın girişindelerdi. Alena biraz geriden geliyordu çünkü kafenin dizaynı ilgisini çekmiş gibi her tarafa değdiriyordu gözlerini. Milas kafasıyla bir masayı işaret ettiğinde o tarafa yöneldiler.

"Ne oldu?" diye sordu Hazal. "Nereye takıldı benim yeşil gözlü güzel goblinimin gözleri?"

Hazal baktığım yeri tespit etmeye çalışıyordu ki kolları dolu iki garson kız kıkırdaşarak bu tarafa yönelip görüşümüzü kestiler.

"Hazal ya, biz bahçedeki masalarla boğuşuyoruz. Yeni gelenlere sen bakar mısın?"

"Kızım elinizdekileri bırakıp baksanıza müşteriye?"

"Çocuk çok yakışıklı bak," dedi otuz iki diş sırıtan kız kıkırdamasına devam ederek. "Demedi deme yani."

"Hadi ya." Hazal üzerini düzelterek ayağa kalkarken dikkatimi ona verdim. "İki dakikaya geliyorum ben hemen."

Kafamı salladım, onların masasına gittiğini biliyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Gidip selam verse miydim? Alena'nın haberi var mıydı, okula gelişini Aral'a söylediğimizden? Bilse kızar mıydı? Aral her türlü öğrenirdi gerçi, okulu basıp Varis Adin'le kavga etmişti ve her seferinde Aral'ın ismini bağırmıştı. Biz söylemesek de er ya da geç Aral öğrenecekti okuldakilerden.

Uzaktan Hazal'ın, onların siparişlerini alışını izledim. Daha sonra Alena bir şey söyledi. Kafasıyla yanını işaret ediyordu. Masadaki çiçeği mi gösteriyordu? *Açelya.* Masasında açelyalar vardı. Bu mesafeden görebiliyordum.

Hazal dönüp bana komik bir bakış atarak siparişlerle beraber mutfağa yürüdü, ben de onların masasına bakmayı sürdürdüm. Kendimi röntgenci gibi hissediyordum ama bakmadan duramıyordum. Alena, açelyalara dokunuyor ve kokluyordu. Beğenmiş olmalıydı. Milas karşısında onu izliyordu. Daha sonra Milas uzanıp masanın üzerinden Alena'nın ellerini, avuçlarının içine aldığında avuçlarımın içi benzer bir hisle karıncalanmaya başladı ve bakışlarımı çektim. Bu kuzenlerin ellerle derdi neydi? Ama içimdeki yanlarına gitme isteğine daha fazla karşı koyamadım. Hem teşekkür edecek hem de yanlış anlaşılmayı düzeltecektim. En azından... Deneyecektim işte.

Ne zaman ayağa kalktığımı bile fark edemeden birkaç adımda yanlarına vardığımda, "Kusura bakmayın, böl-

düysem özür dilerim," diyerek araya girdim. Kendimi bu özel anlarını böldüğüm için kötü hissediyordum ama bazen yapmak istediğim şeylere engel olamıyordum. Sanki şimdi kalkıp yanlarına gelmezsem daha sonra yapamayacaktım ve yapmalıydım.

Bana ilk dönen Alena oldu, onun hemen yanında durmuştum. Başını kaldırıp gözlerini gözlerime değdirdi. Bu kızın gözleri resmedilmeliydi ya da öldükten sonra bile bir yerde muhafaza edilmeliydi. Nasıl, yalnızca bir çift göz bile tek başlarına bu kadar güzel olabiliyordu?

Alena gözlerinden taşan bir gülümsemeyle ayağa kalkarken ellerini Milas'ınkilerden çekmişti.

"Sen?" diye sordu kafasını hafifçe eğerek, gözlerini kısmıştı ve çok tatlı görünüyordu.

"O gün Çisem'le Aral'ı kontrol etmemize izin verdiğin için teşekkür etmek istemiştim, Varis'in yaptığı şey yüzünden ben de özür dilemek istiyorum. Konu neydi bilmiyorum ama kimin haksız olduğunu tahmin etmek zor değil." *Aslında zor. Şaşırtıcı ama haksız olan kardeşin.* Gülümseyerek elimi uzattım. Ben onun adını biliyordum ama o muhtemelen benimkinden habersizdi. "Ben Ada bu arada, tanışmamıştık."

Milas'ın gözleri uzattığım elime takılırken bir an, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı tartmaya çalıştım. El uzatmakta kötü olan bir şey yoktu. Milas Adin neden bana öyle bakıyordu? Alena elimi sıktı ama gülümseyişi bir an, yüzüme çok fazla daldığından gevşemişti; sanki aklına bir şeyler geliyordu ve onu, bu andan söküp alıyordu. Eli, elimden kelimenin tam anlamıyla düştüğünde kaşlarımı kaldırarak ona baktım. İyi görünmüyordu.

"İyi misin?"

Milas direkt sandayesini iterek ayağa kalktığında Alena'nın koluna sardı elini.

"Alena?"

"İyiyim," dedi Alena, bakışlarını yerde gezdirirken Milas'ın elini kolundan çekerek. Başını kaldırıp ona baktı, ardından bana döndü. Belki de o da hastaydı ve başı dönüyordu. "Biraz üşüttüm de bu sabah, başıma ağrı saplanıyor böyle arada." Gülümsemeye çalıştı ama birkaç saniye öncesinden çok daha farklıydı bu gülümseyişi. Anlamamak imkânsızdı. Bir anda nasıl bu kadar değişebilirdi duygu durumu?

"Pekâlâ..." Mırıldanarak ellerimi önümde birleştirdim ve Alena'nın yüzünü süzmeye devam ettim. Milas'ın elini ittirmişti ama Milas ayakta, yanında dikiliyordu sanki her an, ona bir şey olabilecekmiş gibi. Bunun doğru bir an olmadığını düşündüm, gitmem gerekiyordu.

"Ben gideyim o zaman... Size afiyet olsun. Begonya'nın yemekleri çok iyidir."

Alena hiçbir şey söylemedi, yere dalıp giden bakışlarıyla şu anda değildi. Onun yerine Milas, onu yerine oturturken bana döndü ve "Sağ ol," diye mırıldandı.

Kafamı salladım.

"Ada... Aslında..."

Bana mı söylüyordu? Dönüp gideceğim sırada Milas, adımı seslendiğinde başımı ona çevirerek geri döndüm. Alena'nın bütün dikkati onun üzerindeyken bir adım yanıma gelerek hafifçe üzerime eğildi.

"Varis'le konuştun mu dün akşamdan sonra?"

İfadem anında yok oldu. Neden bunu soruyordu?

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden? Bir şey mi oldu?"

Milas düşünceli bir şekilde gözlerini etrafta gezdirirken aklından geçirdiklerini okumayı çok istiyordum.

"Arıyorum, açmıyor şerefsiz. En lazım olduğu zaman ortalıktan kayboldu."

"Okuldadır." Yutkunarak kuru dudaklarımı ıslattım.

"Doğru, okuldadır," diye mırıldandı Milas. "Ama kafası nerdedir kimbilir?" Seslice nefes verdikten sonra bana döndü. "Neyse, sağ ol Ada. Tanıştığıma memnun oldum, her ne kadar gürültülü olsa da." Sabahtan bahsediyordu. Elini uzattı. "Milas ben."

Her ne kadar, biliyorum deme isteğiyle dolsam da bir şey söylemeden elini sıktım kısaca. Masalarından ayrılırken içimde garip bir his vardı ama anlamlandıramıyordum. Milas'ın Varis'e ulaşamamasının dün olanlarla bir ilgisi var mıydı? Eğer varsa kendimi berbat hissetmeye başlamak istiyordum çünkü çok geç olmadan. Bazen kendime boşu boşuna işkence yaptığımı biliyordum ama bu, kesinlikle o anlardan biri değildi. Bu sefer kesinlikle hak ediyordum.

Hazal'la bir saat daha kahve içip konuşma şansı bulduk, arada müşterilerle ilgileniyordu ama daha sonra dönüyordu. Sonunda hava kararmaya başladığında kafeden kalktım, Milas ve Alena çoktan gitmişlerdi.

Bisikletimi eve sürerken aklımda tek bir şey vardı: Bir şekilde ona ulaşmak. Kendimi, ne kadar komik bir duruma düşüreceğimi önemsemiyordum, ben bu kız olamazdım. Bu kız yargısız infaz yapıyordu. Ya da yine kafamda kuruyordum. Belki de Varis Adin'in umrunda bile değildi. Bütün bunlar bir oyunsa yarın okula gittiğimde oyununa kaldığı yerden devam edecekti, sözlerimden gram etkilenmemişti. Milas'ın ona ulaşamaması tamamen tesadüftü. Gökay'ın bahsettiği, antrenmanda kafasının dağınık oluşunun başka bir sebebi vardı, ben sadece üzerime alınıyordum.

Eve döndüğümde Pamuk hala akşam yemeğini hazırlıyordu ama aç olmadığımı söyleyerek odama çıktım ve küvetin dolması için musluğu açıp tıpasını taktım. Üzerimdekileri çıkartıp köpüklerle dolan küvete otururken sahilde

esen rüzgâr yüzünden üşümüş bacaklarım ve ellerim ısınmaya başlamıştı.

Telefonum küvetin kenarındaydı. İki yandan tutunarak suyun içine uzanırken bile göğsümde bir ağırlık beliriyordu ama kendime, sığ bir suda olduğumu hatırlatıyordum sürekli. Banyomdaydım. Küvetteydim. Boğulabileceğim bir yer değildi... Ben istemezsem, yani. Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yaptıktan sonra telefonumu elime aldım ve ekran kilidini açıp mesajlar kısmına girdim. Pekâlâ. Ne yazacaktım? Selam, ben hastayım haberin olsun.

Okula neden gelmediğimi merak etmiyor musun?

Yataktan kalkacak hâlim yoktu, hasta olduğum için okula gelmedim eğer merak ediyorsan.

Biliyor musun, bilmiyorum ama ben bugün okula gelmedim?

Ne yapıyorsun?

N'aber?

Askerlik arkadaşın mı bu çocuk senin Ada? Elimi alnıma şaplatıp telefonu yere bıraktım ve arkama yaslanıp bakışlarımı tavana çevirdim. Beni düşürdüğü hâle inanamıyordum. Belki de şu an jakuzisinde yayılmış uyuyordu. Ya da antrenmandan çıkmış arkadaşlarıyla dağıtıyordu. Ya da... Bilmiyorum. O kadar zengin insanların kendilerini meşgul etmek için, yaparken zevk alacak bir sürü ilgi alanı olurdu işte.

Kapım tıklatıldığında yutkunarak başımı çevirdim.

"Pamuk hala, yemeyeceğim dedim ya akşam yemeği. Gerçekten iştahım yok."

"İştahın beni ilgilendirmiyor Kandemir."

Kapı hiç beklemediğim bir anda, bambaşka bir sesle açılırken şokla açılan gözkapaklarımın eşliğinde içeri giren silueti izledim. Kapıyı kapatırken, "Neden öğün atlıyorsun?" diye devam etti ve banyomun ortasında durdu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Varis Adin, banyomun ortasında dikiliyordu. Üzerinde antrenmandan çıkarken giydiği sweatlerden biri vardı ve saçları, muhtemelen duştan çıkıp buraya geldiği için hâlâ nemliydi. Göğsüm, yerinden çıkacakmış gibi içeride depremlere ev sahipliği yaparken onun yaptığı tek şey, her zamanki düz surat ifadesiyle, beni izlerken omzunu duvara yaslamak ve kollarını göğsünde birleştirmek oldu.

Çıplaktım. Köpüklerin altında, suyun içinde, çırılçıplak oturuyordum ve o odama, hayır, banyoma girmişti. Kendimi koruma içgüdüm neredeydi benim? Neden sensörlerim çalışmıyordu? Şimdiye tepemin tasının atmış olması gerekiyordu özel alanımı ihlal ettiği için. Duş jellerinden birini bile fırlatabilirdim kafasına, burayı terk etmesi için bağırırken arkasından. Neden öylece duruyor ve burada olduğuna inanmak için aklımın bana oyun oynayıp oynamadığını sorguluyordum öyleyse?

"Varis," dedim zayıf çıkmaması için dikkat ettiğim sesimle:

"Banyomun ortasında dikildiğinin farkındasın değil mi? Dışarı çık."

"Okula gelmedin."

"Eve nasıl girdin ki?" Köpükleri daha çok göğsüme doğru çekerken suyun omuzlarıma kadar geldiğini bilsem de kendime engel olamıyordum. "Kim içeri aldı seni?"

"Halan çok tatlı ve nazik bir kadın. Yanında büyürken onun bu özelliklerinden biraz kapsaydın fena olmazdı." Omzunu yasladığı duvardan çektiğinde küvetin dibine kadar geldi, ayaklarımı uzattığım tarafa, küvetin kenarına oturarak sırtını duvara yasladığında oldukça yorgun görünüyordu.

Ben burada kalp krizi geçiriyordum. O nasıl bu kadar sakin kalabilirdi? Yani onu içeriye Pamuk hala almıştı.

Harika. Banyomda olduğunu duysa muhtemelen oklavayla kovalardı.

"Sabah ateşim vardı," diye mırıldandım ifadesini süzerken. Her zamanki gibi sakin ve okunması imkânsız gri gözleriyle yüzümü inceliyordu. "O yüzden okula gelmedim."

Bir şey söylemedi. Ben bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı, bacaklarımın etrafına dolarken yüzüme bakmaya devam etti. Ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini merak ediyordum. Buraya okula gelmediğim için gelmişti. Dünden sonra... Devam mı ediyordu yani? Hiçbir şey yaşanmamış gibi mi yapacaktı? Ben ne yapacaktım eğer o öyle davranırsa? Ne yapmalıydım?

Ben de kafamı kaldırdım ve gözlerimi yüzüne çevirdim o an, sanki yeterince bakarsam ifadesini okuyabilecekmişim gibi. Bir çift, ölümcül güzellikte, gri gözleri vardı. Daha önce bu tonu herhangi bir insan üzerinde görmemiştim, nadir olduğuna yemin edebilirdim. Kirpikleri simsiyahtı. Bazen, güneş yüzüne vurduğunda kahveliği ortaya çıkıyordu sadece. Daha sonra burnundan aşağı iniyordunuz... Dudakları her zaman sıcak bir tondaydı. Elmacık kemikleri ve çene hatları belirgin biriydi, bu yanını babasından aldığına emindim çünkü kuzeni de aynı özelliklere sahipti. Sadece Varis daha soğuk, belirsiz, asi duruyordu. Daha siyahtı...

Varis, demek istedim yeniden bakışlarımı gözlerine çıkardığımda. *Aral'la konuştum. Özür dilerim.* Eğer sabahki kavga ve Aral'ın ondan dayak yediği gerçeği olmasaydı ve benimle havuza girmek isteseydi yanımda olduğu sürece suya girmekten rahatsızlık duymazdım. Gerçek şuydu ki eğer yanımda kalıp bana, Aral'ı aradığım gece partide sırtımı kapıya yaslayıp ellerini ellerime yerleştirdiğindeki gibi baksaydı, dudaklarından çıktığında yapmayacağım çok az şey vardı.

Bütün bunlar düzmece olamazdı. Bu kadar ayrıntı düşünülmüş olamazdı. Bu kadar lafı önceden planlamış, ezberlemiş olamazdı. Birinin gözlerine öyle bakarken yalan söylüyor olamazdı. Kimse o kadar iyi oyuncu olamazdı.

Varis Adin olabilir miydi?

Öyle misin? Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzümdeki hareketi algıladığında gözlerimde dolaşan gözleri anında dudaklarıma kaydı. Ağzım istemsizce aralanmıştı.

"Dün istediğimi yapmadın. Yarın dedin." Gözlerini çekmeden konuştuğunda kalp atışlarım, aldığım nefeslerin derinliğini artıracak kadar ağırlaşmıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sırtını duvardan çekti, ellerini küvetin iki yanına koyarken üzerime doğru eğilmişti. Bu gözlere bir daha yakından bakamayacağım sanmıştım. Bacaklarımın etrafına doladığım ellerimi kucağıma bırakırken ağzından çıkacak sözü nefesimi tutarak bekledim.

"Öp beni," dedi neredeyse bir ihtiyaçmış gibi, isteği dudaklarından dökülürken. Ya da ben öyle düşünmek istemiştim.

Önce dudaklarına düşen gözlerimi, daha sonra gözlerine çıkardım ama buydu. Başka bir şey söylemeyecekti. İstediği şey buydu. *Öp beni.* Bilmiyordum... *Nasıl?* Sessiz bir nefesi, aralanmış dudaklarımdan içeri misafir ederken dudaklarına uzandım, her geçen saniyede gözlerim daha da kapandı ve sonunda dudaklarım onunkilerle buluştuğunda her yer karanlıktı. Işıksız saha gibi. O zaman da yıldızları göreyim diye ışıkları o kapatmıştı. Şimdi de gözkapaklarımı indiren onun dudaklarıydı.

Çok fazla düşünüyordum. Göğsümün altında yatan küçücük bir organın canla başla ritmini bozduğu olaylar

zinciri için çok geriden çiziyordum sınırlarımı. Birini isteyebilirdin... Bunda yanlış bir şey yoktu. Paranoyaklaştığın kadar kötü çıkmayabilirdi her şey. Panik olmaya gerek yoktu. Gerçek olan neydi? Kulaklarının duydukları, gözlerinin gördükleri, dudaklarının hissettiği... O zaman kafanın içinde kurup oynattığın tiyatro sahnelerinin canı cehennemeydi.

Dudaklarında sanki önceden aşina olduğum bir tat vardı. Önce dudaklarımı dudaklarına bastırmış, daha sonra benim için aralanan dudakları dudaklarımın arasına almıştım. Bana, onu öpmemi söyleyen oydu ve biliyordum, karşılık vereceğine dair bir şeyden bahsetmemişti ama ben bu kadar beceriksizken en azından yönlendirse hiç fena olmazdı.

Geriye çekilirken kendimi çekmemin bir işe yaramadığını düşündüm ama hayır; benimle birlikte bana doğru çekilen oydu. Bir elinin suyun içine girdiğini, ancak kolunu belime sardığında anladım; göğsümü göğsüne doğru çekmeden hemen önce, sanki transtaymış gibi dudaklarıma uzandı ve her şey yeniden karanlığa gömüldü. Beni sadece öpmüyordu. Bu sadece bir öpücük olamazdı. Beni içine çekiyordu. Sanki ayrıldığımızda bile dudaklarında kalabilecek bir tat vardı ve o bunun için savaş veriyordu.

Öpücükleri dayanılmaz bir yoğunluk kazanmaya başladığında benim de hareketlerimi kontrol etmem zorlaşmaya başlamıştı. Kollarım, ona tutunma ihtiyacıyla omuzlarına çıkarken onları boynuna dolayıp özlediği hissi yakalamak amacıyla, bir elimi saçlarının arasına daldırdım. Onun şampuanının kokusu, nasıl oluyordu da benim suya döktüğüm lavantalı sabunun kokusunu bastırabiliyordu böylesine?

Varis'in suya girdiğini fark ettiğimde küvetten taşan suyun sesi geldi. Bir anlığına ayrıldığımızda nasıl olduysa sweati başından çıkıp banyo zeminine düşmüştü.

"Ada," diye fısıldadı dizleri kalçamın iki yanında, bir eli çıplak belimde ve diğeri de ben sırtımı geriye yaslamış hâlde duvardayken. Dudakları nefes almak için aralıktı, dudakları kızarmıştı, dudakları beni öpmekten kızarmıştı.

Göğsümün içinde süzülen garip histen nasibini alan tarafım boku yediğimi düşünürken, Varis yüzüme yaklaştığında elimi kaldırıp yanağıyla boynu arasında bir yere koydum. İşte yine gidiyordu. Gözkapaklarım kapanırken, "Ada, umarım ne halt yediğini biliyorsundur," diye fısıldadı öpücüklerini kulağıma doğru sıralarken. "Çünkü başın belada."

Kulağımın altıyla boynum arasındaki bir yere dudaklarını bastırdığında hazırlıksız yakalanmıştım. Parmaklarım boynundan sıyrılırken başımı, onun eğildiği tarafa doğru çevirip gözlerimi açtığımda göz göze geldik. İşte, şimdi... Görebiliyordum. Gözlerinden sıcak bir şeyler okunuyordu. Belki hayranlık... Hayranlık mı? Hissiz, sahipsiz, boş bakmıyordu gözleri o an. Nefesleri benimkiler kadar derindi. Biz ne yapıyorduk? Bu her neyse, tek bir dokunuşun devamı geliyordu ve kendimi ona çekilmekten alıkoyamıyordum. Bunun inkâr edemezdim. Daha öncesinde kimseyle böyle bir bağ hissetmemiştim. Tek yapması gereken ufak bir dokunuştu ve sonrası geliyordu.

İnanılmaz.

Bakışlarının gözlerimden dudaklarıma kaydığını fark ettiğimde belimdeki elinin kalçama, oradan da bacağıma kaydığını hissettim. Gözlerim, aynı anda dudaklarından gözlerine kaydığında o da bana bakıyordu. Sanki ikimiz de aynı labirentte kaybolmuştuk ve çıkışı bulmak gibi bir çabamız bile yoktu.

Kapı tıklatıldığında aynı anda dikkatimiz dağıldı.

"Adakız'ım, ben çıkıyorum. Tezgâhın üzerine zeytinyağlı ve pilav bıraktım, bir an önce mızmızlanmayı kesip yesen iyi edersin. O tencereleri boş göreceğim yarın geldiğimde."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş gibi hissediyordum. Pamuk hala kapının hemen dışındaydı ve ben küvetin içinde Varis'le birlikteydim.

"Adakız' ım?"

"Pamuk hala," diye seslendim sonunda harfleri bir araya getirme yetimi geri kazanabildiğimde. "Duydum seni. Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun balkızım. Senin oğlan geldi bu arada, evde göremedim ama bahçededir herhalde."

Kesinlikle. Kesinlikle bahçededir.

Senin oğlan mı?

Varis neredeyse Pamuk hala'nın lafına kıkırdıyordu ki hızlı davranıp elimle ağzını kapattım ve kocaman açtığım gözlerimle yüzüne baktım.

"Bakarım birazdan," dedim kapıya doğru, gözlerimi Varis'ten çekmeden. "Çıkıyorum zaten."

"Hadi iyi geceler."

"İyi geceler!"

Birkaç saniye boyunca sesleri duymaya çalıştım ama kalbimin gümbürtüsünden bir şey duyulmuyordu. Pamuk halanın odamdan çıktığını düşündüğüm bir anda avucumun içinde bir sıcaklık hissettim. Varis dilini avucuma mı değdiriyordu? Bunun elimi çekmem için bir numara olduğunu anlamadan önce refleks olarak elimi çektim. Varis çenemi iki parmağı arasına alıp beni kendiyle yüz yüze getirirken kulaklarım kızarmıştı.

"Dadın da gittiğine göre..."

"Küvetten çıkıyoruz," diye devam ettirdim bana yaklaşan yüzüne doğru, doğrularak otururken. Bacaklarım belinin iki yanından geçiyordu. "Bu çoktan bir öpücüğü aştı." Bacaklarımı kendime çekerek küvetin iki yanından tutundum.

"Ben de tam, dik kafalı Ada nereye kayboldu diyordum?" Varis itiraz etmeden ayağa kalktığında başımdan aşağı, onun vücudundan dökülen su damlaları damlıyordu. Sweatini çıkarmıştı ama eşofmanı üzerindeydi. *Vaov.* Bunu fark etmemiştim. Baştan aşağı sırılsıklamdı. Belki ona babamın kıyafetlerinden verebilirdim. *Belki.*

Küvetten dışarı adımını attığında sweatini üzerine geçiriyordu.

"Sırılsıklam olduğunun farkında mısın?" diye sordum, onun kalkışıyla iyice azalan suyun göğüslerimi neredeyse açıkta bıraktığının farkında bir şekilde, küvetin bir duvarına yaslanıp kollarımı da üzerine koyarak.

"Arabada değiştirebileceğim bir şeyler var."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Gidiyor musun?"

Yüzüme baktı. Gri gözleri yeniden benimkilerle buluşmuştu ve göğsümdeki ya da midemdeki hissi tanımlamak mümkün değildi. Böyle şeyler için doktorlar test yapıyor muydu?

"Kalabilirim," diye mırıldandı cevabımı bekleyen bir ifadeyle, tek kaşını kaldırarak.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi yerde gezdirdim. *Pekâlâ.*

"Birlikte yemek yiyebiliriz." Evet, bu olabilirdi. Öğlenden beri boş midenin üzerine içtiğim bir fincan kahveyle duruyordum yalnızca. Eve geldiğimde gerçekten iştahım yoktu ama şimdi acıkmıştım.

Kafasını salladı.

"Sen giyin," dedi kapının koluna uzanırken. "Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Gittiğinde ardından kapanan kapıya boş boş baktım bir süre. Az önce ne yaşandığına dair bir fikrim yoktu. Beynim

çalışmayı resmi olarak bırakmıştı bu noktada, işleri göğüs kafesime devretmişti kuşkusuz. Hareketlerimin başka bir açıklaması olabilir miydi? Sanmıyordum.

Kalkıp bir havluyu vücuduma, diğerini de saçlarıma sarıp odama geçtim ve dolabımın kapaklarını açtım. Şimdi ne giyecektim ben? Gri, bileği lastikli bir eşofmanın üzerine beyaz bir sweatshirt geçirip saçlarımın ıslaklığını bir havluyla aldım ve taradım. Merdivenlerden inerken mutfağın girişine yaslanmış olduğunu görebiliyordum. Evet, üzerini değiştirmişti. Siyah bir sweat ve eşofman giyinmişti. Saçları ıslaktı. Telefonuna bakıyordu. Yukarıdan indiğim için ekranın mesajlar kısmında olduğunu görebiliyordum. Kiminle mesajlaşıyordu?

Ben ilk merdivene adımımı attığımda dikkati dağılmıştı, kafasını kaldırıp bana bakarken başını geriye yasladı. *Benim için pek sağlıklı bir pozisyon değil. Senin o uzun, güzel boynun için de olmayabilir...*

Ne düşünüyordum ben?

"Ev yemeği yemek istemiyorum," diye mırıldanarak önünden geçtim ve mutfağa girdim. Midemdeki garip his hareketlerimi kontrol etmeye devam ediyordu ve şu an ona yakın durmamam gerektiğini biliyordum. Bana kızgın mıydı? Kızgın olsa gelmezdi. Ya da gelirdi. Varis Adin'in duygu durumları bilinmezdi ve olaylara verdiği tepkiler, normal insanlarınki kadar tahmin edilebilir değildi. Mesela, biriyle tartışsanız muhtemelen bir süre konuşmaz ve sonradan açılırdınız ama Varis Adin, bu senaryonun on kat ağırını yaşamış olmamıza rağmen sırf okula gitmediğim için evime gelebiliyordu. Böyle bir çocuğun bir sonraki hareketini tahmin etmek, bir sonraki Güneş tutulması tarihini tahmin etmekten daha zordu.

Tezgâhın kenarında biriktirdiğim buzdolabı magnetleri-

nin arasından pizzacınınkini çekip aldığımda arkamda olduğunu hissetmiştim. Kolumun altından, belime değen kolunu hissedebiliyordum; uzanıp elimden magneti alırken, "Pizza mı sipariş edeceksin?" diye sordu.

Ona döndüğümde kalçamı tezgâha çarptım ama belli etmedim. Kaşlarını çatmış magnete bakıyordu.

"Neden? Başka bir marka mı seviyorsun?"

"Evet," dedi magneti tezgâha fırlatıp telefonunu cebine atarken. Kollarını sıyırıyordu. "Ev yapımı diye bir marka. Hiç duydun mu?"

Kaşlarımı kaldırarak ağzım açık yüzüne baktım.

"Dalga geçiyorsun?"

"O kutuda gelen leş hamuru seviyorsan asıl sen dalga geçiyorsun." İlerleyip dolaplardan birini açtığında hafifçe eğilip bana çevirdi kafasını. "Eee? Yardım etmeyecek misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalışırken yaslandığım tezgâhtan çekildim ve *pekâlâ*, diye düşündüm. Eğer pizza yapmak istiyorsa yapabilirdi. Tabii ki yapabilirdi. Elbette yapabilirdi. Ama Varis Adin ve yemek yapmak? Genel olarak mutfak? Acilen erkeklerle ilgili önyargılarımı yıkmam gerekiyordu.

"Aslında tortilla var. Yani ben onunla yapıyordum yalnızken... Güzel oluyor..." Kendi kendime konuşarak un kavanozunun yerini gösterirken dolabı açtım ve tarifi hatırlamaya çalıştım. Hamurun içine ne konuluyordu? En son geçen yaz poğaça yapmaya çalıştığımda mayalı hamuru dinlendirmediğim için işler burada bayağı bir karışmıştı.

Varis sanki önünde tarif açılıymış gibi malzemeleri sıralarken Pamuk halanın stoklamış olabileceği yerleri tahmin ederek her şeyi masaya çıkarmaya başladım. Asılı mutfak önlüklerinden birini Varis'e uzatırken hamur yoğuruyordu.

Varis Adin benim mutfağımda hamur yoğuruyordu. Bunun haberlere falan çıkması gerekiyordu. Telefonum neredeydi benim? Belki fark ettirmeden fotoğrafını çekebilirdim.

Varis, uzattığım önlüğe bir bakış atarken ellerini işaret etti.

"Taksana."

Doğru. Takamazdı. *Harika.*

Yanında durduğumda bir şey söylememe gerek kalmadan bana döndü, kollarını kaldırmıştı. Ne yaptığımı fark etmeden kollarının altına girip parmak uçlarımda uzanarak boynundan geçirdim önlüğü, daha sonra beline bağlamak için iki ucunu tuttum ve kollarımı arkasına uzatıp bağladım. O sadece beni izliyordu. Neden soluklarımın sesi kulağımın dibinden geliyordu?

Varis bir süre sonra hamurun üzerini kapatıp ellerini yıkadı, geri çekilirken kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Niye durmuştu ki? Hamur hazır olunca iş bitmiş mi oluyordu? Ben burada malzemeleri doğrarken acı çekiyordum. Yardım etse fena olmazdı.

"Onlar çeri domates," dedi, kafasını hafifçe eğerek tahtanın üzerinde katlettiğim domateslere bakarken. "İkiye bölsen yeter. Ezmene gerek yok."

"Ezmiyorum ki. Doğruyorum."

"Öldürüyorsun."

"Gayet kesiyorum bence." Tuttuğum koca bıçakla ellerimi kaldırıp ona baktım. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Domatese ne garezin var?"

"İlla garezim mi olması lazım?"

"Zorla nefret ediyorsun yani."

Tartışmamız o kadar derin bir hâl almıştı ki gözlerinin içine bakarak, "Nefret etmiyorum," dediğim sırada, ben bile başka bir şeyden bahsettiğimi düşünüyordum.

Yüzünü rahat bıraktığında oluşan asi bir ifadesi vardı. Yine o ifade takılmıştı yüzüne.

"O zaman bu sert tavırların niye?"

Önüme döndüm. Bir şey söylemedim. Söylediği gibi ikiye bölüp bıraktım çeri domatesleri.

Ben ona güvenmiştim, o da söylediği gibi Aral'ı kontrol etmeye gitmişti ama Aral'ın kafası iyi değildi ve beni de katarak Varis'in tepesini attırmıştı. Tartışmışlardı. Hayır, Aral yumruk yemişti ve hatta Varis onun karşılık vermesine bile izin vermişti. *Tamam. Tamam o zaman.* Neden söylememişti bunu bana? Aral'ın o salak içkiden içip kafayı bulduğunu ve sinirlerine oynadığını neden söylememişti? O zaman o ağır sözleri söylemezdim ona.

Vakti mi olmuştu Ada?

Yine de terk eder miydim sabah kuzeninden yumruk yediğinde?

Ben bütün malzemeleri doğradığımda hamur mayalanmıştı ki Varis yağlı kâğıt serdiği siyah, dikdörtgen fırın tepsisine daire şeklinde yaydı hamurun yarısını. Diğer tepsiye de diğer yarıyı açmıştı. Domates sosunu, anlamadığım bir şekilde domates, birkaç çeşit baharat, salça ve biraz sirkeyle yapmıştı. Dirseklerimi tezgâha yaslamış, yüzümü avuçlarımın içine almış pizzaları dolduruşunu izliyordum.

"Mutfağa sık girer misin böyle?"

"Lazım olduğunda," diye mırıldandı ilk tepsi bittiğinde. Diğerine geçmişti. İzlemekten mi uykum gelmişti yoksa yorgunluktan mı bilmiyordum ama ikidir esniyordum.

Lazım olduğunda. Pekâlâ. Ne zaman lazım oluyordu mesela?

Bittiğinde fırının kapağını açıp ilk tepsiyi üste, diğerini de altına yerleştirdim ve kapağını kapattım. Geriye mutfağı temizlemek kalmıştı. Un kavanozunun kapağını kapatıp

büyüklüğünden dolayı kollarımın arasına alarak dolaba yerleştirdiğim sırada, bir titreşim sesi kulaklarıma dolduğunda kafamı çevirip Varis'e baktım. Göz göze geldik, ardından bakışlarını cebine soktuğu eline çevirdi. Telefonu çalıyordu.

Bir, iki, üç... Açmayacak mıydı? Aramayı reddedeceği sırada yanından geçiyordum ki ekrandaki Milas yazısını gördüm ve refleks olarak elimi uzatıp elini tuttum. Gözlerini bana çevirdi, başımı kaldırdığımda tekrar gözlerimiz buluşmuştu.

"Öğlen Begonya'daydım," diye mırıldandım tepkisini merakla beklerken. "Alena ve Milas'la karşılaştım. Kuzenin telefonunu açmadığını söyledi ve seni görüp görmediğimi sordu."

Varis'in gözbebekleri büyüdü.

"Alena mı?"

Kaşlarımı çattım. Takıldığı şey bu muydu? Buna neden bu kadar şaşırmıştı ki?

"Önemli olabilir..." diye mırıldandım ama daha ben lafımı bitiremeden telefonu açıp kulağına götürdü ve mutfağın dışına doğru yürüdü. Elinin sıcaklığı avcumdan kayıp gitmişti.

Kaba herif.

Çıkan bulaşıkları makineye yerleştirdim, kalan malzemeleri ise buzdolabına. Tezgâhı silerken bir yandan da mutfak kapısına bakıyordum ama konuşması uzun sürmüştü, bitecek gibi de durmuyordu. Fırının karşısına geçip kollarımı göğsümde birleştirdim ve pizzaları süzdüm. Biraz sonra hazır olacaklardı. Fırının cam yansımasından Varis'in mutfağa girdiğini gördüğümde arkamı dönmedim, onun yerine buzdolabını açtım ve içecek bir şeyler çıkardım.

"Fırını kapattım, biraz daha dursalar yanacaktı."

Bir şey söylemedi. Ben tabakları çıkartırken fırının önündeki eldivenlerden birini aldı ve tepsileri çıkarttı sadece. Aklında başka bir şeyler vardı, ne zaman kafası dolu olsa ya kısa kelimelerle cevap veriyordu ya da hiç konuşmuyordu.

Evde birinin olmasının verdiği cesaretle uzun zamandır elimin gitmediği korku filmini açtım ben de. Salondaki koyu gri, büyük L koltuğu seviyordum, dadım evde olmadığı zamanlar yemek tabağımı kaptığım gibi koltuğun köşesine sinip ışıkları kapatarak film izliyordum. Pamuk halanın en çok kızdığı şeylerde bir numara, salonda yeme yemekti; diğeri de ışıkları kapatıp televizyona bakmak. Bir gecede kör olacağımı falan sanıyordu sanırım. Küçükken asla izin vermezdi, ben de büyüyünce alışkanlık hâline getirmiştim.

Bacaklarımı kendime çekerek tabağımı önüme aldım ve köşeme sindim. Varis yanımda oturuyordu, televizyonun hemen karşısındaydık. Film başlayalı on beş dakika olmuştu ilk ısırığımı aldığımda, böyle bir pizzayı bir tek geçen yaz babamla yaptığımız ufak İtalya gezimizde yediğimi hatırlıyordum. Kocaman olmuş gözlerimle iltifat etmek için Varis'e dönmüştüm ama yüzlerce kişinin arasında bile beni bulan gözleri ya filme fazlasıyla odaklanmıştı ya da kafasını kurcalayan şeyleri düşünmek için gözlerine perde indirmiş bir şekilde filme dalmış gibi görünmek istiyordu. Belki de ailesiyle ilgili bir şeydi. Belki söylerdi. Muhtemelen söylemezdi. Yankı yapan bir salonda ona güvenmediğini bağıran birine ben de hiçbir şeyimi söylemek istemezdim.

Tabağımı bitirdim, film düşündüğüm kadar korkunç değildi ya da yanımda o olduğu için hiçbir sahnesinden etkilenmemiştim. Kollarımı karnımda birleştirmiş, başımı koltuğun yastığına düşürmüştüm ve uyku ihtiyacıyla gözlerim kapanıp duruyordu. Filmin ne zaman bittiğini ya da

seslerin ne zaman kesildiğini anlamadım ama Varis televizyonu kapatmıştı. Birkaç saniye sonra kulağımın üzerinde sıcak nefesini hissettiğimde algılarım biraz daha açılmıştı.

"Burada uyuyamazsın, seni yatağına götürmemiz gerekiyor Ada."

Kollarımla yüzümü kapatarak yan döndüm ve bacaklarımı cenin pozisyonunda kendime çektim.

"Burada uyuyabilirim. Bu benim koltuğum."

"Kalkmıyor musun?"

Kafamı salladım ama gördüğünden bile emin değildim. Işıklar zaten kapalıydı, çıkarken kapıyı kapattığından emin olsa yeterdi. Belki üzerime bir battaniye atabilirdi ama istediğim tek şey buydu.

Havalandığımda ilk başta nerede olduğumu algılayamadım. Ben kaşlarımı çatmış gözlerimi açılmak için zorlarken bir anda yumuşak bir yere yatırılmıştım. Elimi başımın altına atmamla yastığa denk gelmem bir olduğunda yatağımda yattığımı anlamış oldum. Hayır. Beni buraya kadar taşımış mıydı? Ben neden fark etmemiştim?

Gözlerimi araladığımda ilk gördüğüm şey kollarını üzerimden çeken siyah bir siluet oldu. Etrafta, penceremden içeri düşen ayın ışığından başka hiçbir ışık yoktu, o da loş aydınlatıyordu. Belime kadar çekilmiş pikenin altımdan kayıp üzerime örtüldüğünü gördüğüm an bileğinden yakaladım.

"Varis..."

İsmi dudaklarımdan döküldükten sonra yüzüme baktı, ardından derin bir nefes alarak ellerini kollarımın iki yanından yatağa yaslayıp üzerime eğilerek gözlerini gözlerime çevirdi.

"Efendim Ada?"

Bir şeyler eksikti.

"Ben..." Derin bir nefes... "Dün..." *Söyle gitsin.* "Öyle söylemek istemedim," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarken. Basit bir cümleydi ama söylemesi zordu. Yine de her şey karanlıkta daha kolaydı, karanlık utancın üzerini örtüyordu.

Bir şey söylemedi. Yeterli değildi.

Çekinerek elimi çıkardım pikenin içinden, göz temasını kesmeden yanağının üzerine yerleştirdim ve "Varis," diye mırıldandım yeniden. "Öyle söylemek istemedim."

Başparmağımı gözünün altında gezdirirken gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, ardından hiç beklemediğim bir anda dudaklarını dudaklarıma kenetledi. İki yanımdaki elinden biri boynuma giderken öpücüğü dudaklarımdan yanağıma, çeneme taşmıştı. Kulağımın altındaki hassas bölgeye dudaklarını bastırdığında yanağındaki elim ensesine çıktı.

"Güven..." diye mırıldandı boynumu öperken, daha sonra biliyormuş gibi daha aşağı inmeden yeniden çenemin altını öptü. "her şeydir Ada." Boynumdaki elini hafifçe yukarı çıkarırken yüzünü de yüzümle hizalamıştı yeniden. Dudaklarının tenimde bıraktığı alev hissiyatı gitmişti, yeniden uzaktaydı. "Ve eğer güvenimiz yoksa..." Bakışlarını dudaklarıma eğdi, başparmağını alt dudağıma değdiriyordu. "hiçbir şeyimiz yok demektir."

Alt dudağımda gezinen başparmağını çekti. Güven, her şeydir Ada. Eğer güvenimiz yoksa, hiçbir şeyimiz yok demektir. Bunun benim düşüncelerimle yüzde yüz uyuşan bir gerçek olduğu tartışılmazdı ve eğer doğru sandıklarım yanlış çıkmasaydı yaptıklarım da düşüncemle yüzde yüz uyuşacaktı. Tanımadığım bir kız, bahçenin ortasında ona karşı kardeşini savununca ve kardeşi de benim arkadaşım çıkınca onu dinlemeden gitmiştim, duyduklarımı üzerine uymasalar da ona giydirmiştim.

Aynısını o yapsa nasıl hissederdim?

"Varis," diye mırıldandım hafifçe çattığım kaşlarımla, bir şeyler söyleyebilmek için dilimle dudaklarımı ıslattım ama ben daha bir şey söylemeden geri çekildi. Bir anda üzerimdeki bütün varlığı geri çekilmişti.

"Gitmem lazım."

Yatağa yasladığım avuçlarımdan destek alarak doğrulurken kapıdan çıkıp gidişini izledim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Serin bir sonbahar akşamı, odanın kilidi
yemek masasında kaldı.
Eğer sen değilsen yalancı, kelebeğin kanatlarını
kapıya kim kıstırdı?"

Bütün sabah yağmur yağdı.

Pamuk hala kahvaltı için evdeydi ama ertesi gün yeniden şehir dışına çıkacağını biliyordum. Servise binmek istemediğim için beni Çisem almıştı, okul yolunda Aral'la neler olduğunu anlatmıştım. Aral'ın o ağır içkiden içip delirdiğini öğrendiğinde kurduğum cümle tam olarak şuydu: *Biz de sarhoş oluyoruz ama gidip saçma salak işler yapmıyoruz.* Çisem'in ifadesi bir anda değişmişti ve konuyu bu hafta çıkacak bir Marvel filmine çevirmişti.

Otoparktan sınıfa çıkana kadar düşünmeye bolca vaktim olmuştu bu ani tavır değişimini ama sınıftan içeri adımımı atarken yolum birinin kapı boyunca uzattığı kolu sayesinde kesilince düşüncelerim de tuzla buz olmuş oldu.

Muamele dedikodusu çıktığında ve bütün o diğer laflar edildiğinde her zaman sinirlerimi bozacak bir hareket yapan çocuk kapının kenarına yaslanmış, sınıfa girmeme

engel oluyordu. Çisem merdivenlerin başında tanıdığı bir arkadaşıyla karşılaşınca, onları orada sohbet ederken bırakıp sınıfa gelmiştim, bu yüzden yanımda yoktu.

Çocuk sırık gibi uzundu, kızıl dalgalı saçları ve çilleri vardı. Bir de böyle güzel bir tona sahip olmasını hiç hak etmediği masmavi gözleri. Gözlerini kısarak yüzüme doğru eğildiğinde kaşlarımı çatarak kafamı biraz geriye çektim.

"Adin'le mi birliktesin yani?" Muzip bir ifade vardı dudaklarında. "Bu hafta Adin, haftaya listende kim var?"

Gözlerinin içine nefretle baktım.

"Kenan, çek şu kolunu." Eğilip geçmek istemiyordum, çok savunmasız görünürdüm.

"Evet Kenan, çek şu kolunu." Kumsal'ın etrafında gördüğüm, bizim sınıfta da yalnızca birkaç kızla grup hâlinde takılan bir kız, kollarını göğsünde birleştirerek Kenan'ın yanında dikildiğinde tek kaşını kaldırmış, bana her zaman atmaya çalıştığı o küçümseyici bakışlarını atıyordu.

"Külkedisi'nin kendi zavallı masalında bir şansı olduğunu biliyorum ama burası gerçek hayat ve yirmi birinci yüzyıldayız, bildiğim kadarıyla prensler sünepelerle takılmıyor ya da onları etkisi altına alabilecek botokslu periler ve sihirli değnekleri yok."

Tabii, dün akşam küvette de peluş ayımı öpüyordum zaten.

Kenan'ın koluna dirseğimi geçirdim, kolunu refleks olarak indirmişti. Kapıdan geçerken suratımda, samimiyetten çok uzak bir gülümseyiş vardı. Kollarımı göğsümde birleştirerek Ceylan'ın karşısına dikildiğimde suratındaki ifade yok olur gibi oldu, kolları iki yanına indi. Daha önce ona karşılık verdiğimi hiç görmemişti.

"Oradan bakınca iki kıskanç, çirkin üvey kardeş ve aç gözlü nankör bir üvey annenin ayak işlerini yapmayı kabul

edecek biri gibi mi duruyorum?" Kaşlarımı kaldırarak aynı aşağılık ifadeyi suratıma yerleştirmeyi denedim. "Sihirli bir değneye ihtiyacım var mı sence?" *Görünüşe göre işe yarıyordu.*

Geri çekilirken gözlerimi Kenan'a, ardından tekrar Ceylan'a çevirdim. Buraya kadardı. Sessizliğimi bozmuştum. En azından sınıftakilere karşı. Her nasılsa sinirlerimi bozuyorlardı, bundan daha ileri gidemezlerdi.

Öğretmenden hemen önce Çisem hızlı adımlarla sınıfa girdi, neşeli görünüyordu. İlk ders geometri sorularıyla boğuşurken geçti. Ara verdiğimizde Çisem her zamanki gibi uykulu olduğundan kahve almak için kafeteryaya ilerliyorduk.

Kafeterya, zemin katın sonundaki iki kapıdan birinin ardındaydı ve öğrenciler için büyük bir alandı. Diğer kapı yemekhaneye gidiyordu. Kapıların olduğu koridorlarda öğrenciler için yerleştirilmiş oturma alanları vardı, genelde bilgisayarlarında işi olanlar ya da şarj cihazlarını kullanmak isteyenler yerleşirdi. Yani kalabalık oluyordu.

Koridora girdiğimizde Varis Adin, Alper ve Reha ile birlikte kafeteryadan çıkıyordu. Alper'in elinde dumanı tüten büyük bir karton bardak vardı, Reha telefonuna bakıyordu. Başını kaldırdığında göz göze geldik, hafifçe gülümsedi. Ona geri gülümsedim ama bakışlarım Varis'e döndüğünde suratım nötr hâline geri dönmüştü. Nötrdü, çünkü karşısından geçiyor olduğumu bilmesine rağmen bakmıyordu.

Çisem hafifçe eğilip kaşla göz arasında, "Özür dilemedin mi?" diye fısıldarken kafamı hafifçe olumsuz anlamda salladım. Aslında öyle bir girişimim olmuştu ama hiçbir zaman o iki kelime çıkmamıştı ağzımdan, değil mi? Sonuç olarak, Varis beni dün gece bırakıp gitmişti. *Öyle söylemek istemedim.* Bu üç kelimeyi söylemenin bile benim için ne kadar zor olduğunun farkında değildi.

Alper ve Çisem birbirlerini görmezden gelirken Varis gözünü bile kırpmadan ileriye bakarak, bir saniye olsun bakışlarını bana çevirmeden yanımdan geçip gittiğinde, Kenan'la Ceylan'ın kenarda birkaç arkadaşıyla birlikte bana bakarak kıkırdadığını fark ettim. Onlara gözlerimi devirmeye kalmadan kafeteryadan içeri girmiştik.

"Sana trip atıyor."

"Varis Adin trip atmaz."

"Doğru. Kırgın o zaman."

Çisem'in kullandığı kelimeyle dikkatim direkt ona çevrildi. Önyargılı davranmış ve tamamen görüp duyduklarımdan yola çıkarak onu dinlemeden hareket etmiş olmamın pek de mantıklı bir yol olmadığını biliyordum, ama bir ay öncesine kadar kulağıma tatlı sözler fısıldayan Varis Adin'in bu versiyonundan habersizdim. O Varis Adin yalnızca yanımdan geçiyor, soğuk bakışlarını üzerimde gezdiriyor ama tek kelime etmiyor, asla umursamıyordu. Şimdi ona birden güncelleme gelmişse ve ben buna ayak uyduramamışsam bu benim suçum değildi. Sırf o beni sevmiyor diye bütün okulun cephe aldığı kızdım ben. Benim öfkem daha büyüktü. Kırgınlıksa kırgınlık, benim kırgınlığım göğüs kafesimde daha büyük yer kaplıyordu.

Öğle arasına kadar olan üç teneffüs boyunca her seferinde hava almak için Çisem'le bahçeye çıktık, yağmur çiselemeye devam etmişti. Alper'le Reha'yı arada görmüş olsam da Varis'le bir daha karşılaşmadım.

Ama konuşmak istiyordum.

Öğle arasında herkes içerisinde yemekhaneye ilk giren öğrencilerdendik Çisem'le, dışarıda yağmur hızlandığından bahçedeki masalar kullanıma kapalıydı. Alper'le Reha'yı basketbol takımının oturduğu masada gördüm ama Varis yemekhaneye hiç gelmedi. Birkaç dakikadır elimde telefonumu çevirişim belki de bu yüzdendi. Mesaj atacaktım.

Çisem boğazını temizleyip dikkatimi üzerine çektiğinde gözlerim ileride rastgele bir yere dalmıştı.

"İçecek bir şeyler alalım mı kafeteryadan?"

Kafamı sallayarak ayağa kalktım. Çisem koluma girmiş, etrafı süzüyordu. Telefonumu ceketime geri mi soksam yoksa aklımdakini mi yapsam emin değildim.

"Sence Varis mi haklı?" diye sordum kısık bir sesle, içecek standının önünde Çisem'le dikilirken. Görevli kahve makinesini çalıştırıyordu.

"Bir düşünelim..." Çisem gözlerini kısarak yukarı baktı ve odaklanmaya çalıştı. Onun bildikleri yalnızca, sabah Alena okula geldiğinde Varis'le arasında olanlar ve antrenman sonrası Varis'e, ona güvenmediğimi söylememden ibaretti. Dün evime gelmesi hakkında hiçbir şey anlatmamıştım ya da başarısız özür dileme girişimim hakkında.

"Of, Çisem, ne düşünüyorsan?"

Çisem tepki olarak gözlerini devirerek bana çevirince hafifçe güldüm.

"Bu çocuk soğuk nevalenin teki. Gerçekçi olmak gerekirse, bunca zaman neredeymiş? Ne tetiklemiş de birden bu kadar hayatına girdi bu çocuk senin? Üstelik onu dışarıdan gördüğün kadarıyla biliyordun ki bu da tam bir piç oluşu oluyor. Tabii ki arkadaşlarından birine yumruk salladığını duyduğunda yargısız infaz edecektin. Öteki türlü dünya empati ödülünü bu sene altın plaketle sana takdim etmeleri falan gerekirdi. Kendine bu kadar yüklenme. Bu okuldakiler sana böyle davranıyorsa Varis Adin izin verdiğinden. Sana olan bakışları yüzünden senden hoşlanmadığını düşündüklerini biliyordu, daha o ilk hafta bir "günaydın" deseydi sana, işler bu kadar boktan bir hâl almayacaktı."

Parayı adama uzattıktan sonra iki karton bardaktan birini bana uzattı. Kendine tarçınlı salep, bana sıcak çikolata almıştı.

"Ayrıca dibinden ayrılmayan bir Kumsal Kayadelen gerçeği olduğunu da unutmayalım. O sürtük resmen Adin'in götünü yaladı bütün sene seninle uğraşarak. Şimdi de akılsız hareketlerinin cezasını Varis'i senin etrafında görerek ödüyor. Özür dilemesi gereken sen değilsin Ada. Hiçbir zaman olmadın."

Özür dilemesi gereken ben değildim ama karşımdaki kim olursa olsun düşünmeden hareket ettiğim için sorumluluk almak istiyordum. Çisem haklıydı. Sadece benimle aynı fikirde olduğu için değil, bunun için evrensel bir bildirge yayımlanması gerekmiyordu. Varis Adin dengesiz bir insandı. Hareketlerini kestiremiyordunuz.

Son iki ders boyunca ona mesaj atıp atmamam gerektiğini kafamda tartıp durdum. Her ne kadar mantık muhakemelerinden aynı sonuç çıkıp dursa da işin vicdan kısmı için aynı şey geçerli değildi. Bazen derste bunalınca elimle boynumu ovalardım ve artık ne zaman istemsizce bu hareketi yapsam garip bir ürperti hissediyordum, dudaklarını yalnızca bir gün önce gezdirdiği yerlerde.

Parmaklarım kulağımın altındaki hassas noktaya değdiğinde telefonumu elime almaktan alıkoyamadım kendimi dersin ortasında. İngiliz edebiyatı umrumda değildi, Varis Adin'in neden sabah yanımdan öyle geçip gittiği umrumdaydı. Ve bütün öğle arası boyunca nerede olduğu... Bana istediği kadar kızgın olabilirdi ama haksız olduğumu söyleyemezdi.

Ada: *Neredesin?*

Mesajım sadeydi. Fazla düşünmeye gerek yoktu. Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu kucağıma bırakıp başımı tahtaya çevirdim. Parça okuması yapılıyordu, bu yüzden herkes sessizdi. Çok geçmeden telefonum titredi.

Variserefsiz Adin: *Özledin mi?*

Telefonun kucağımdaki titreşiminden karnıma kadar bir sıcaklık yayıldığında gözkapaklarımı birbirine bastırıp başımı kaldırdım ve birkaç saniye bekledim. *İki. Basit. Kelime.* Neden bu kadar çok şey hissettiriyordu?

Ada: *İyi. Cevap verme.*
Variserefsiz Adin: *Okulda değilim.*

Vaov. Lafı dolandırmadan cevap vermişti. Öyleyse... Okulda değilse neredeydi ki? Varis'in okula gelmediği bir gün bile olmamıştı ve bugün ilk dersten sonra öylece çıkıp gitmiş miydi? *İyi de ne için, nereye?*

Variserefsiz Adin: *Özlediğini itiraf edersen belki nerede olduğumu söylerim :)*

Sanki içimi okuyordu. Ne düşündüğümü nasıl bu kadar iyi bilebiliyordu?

Ada: *Nerede, kiminle, ne yapıyor olduğun beni ilgilendirmiyor.*

Yalnızca, "*Nerede olduğun beni ilgilendirmiyor,*" da yazabilirdim ama Ada Kandemir, Ada Kandemirlik yapıyordu işte. Asla orta yolum yoktu.

Variserefsiz Adin: *Güzel. Hemen yanımdaki kumral misafirimle ne yapacağımı söylememe gerek yok o zaman.*

Mesajı okuduktan sonra öyle sesli bir şekilde tıkandı ki nefesim boğazımda, kafamı kaldırıp kocaman açtığım

gözlerimle, sessizliğin ortasında öğretmenle göz göze geldiğimizde utançtan boynumdan yukarı bir ateş yükseldi.

"Ada," dedi kırklarının sonundaki aksanlı İngiliz hocamız. "İyi misin? İstersen çıkabilirsin. Biraz hava al."

Çisem gözlerini bana çevirdiğinde birkaç kere kırpıştırdı. Az önce neden böyle olduğu hakkında bir fikri yoktu. Sessizce teşekkür ederek önemli olmadığını söylediğimde suyumu yudumluyordum, öğretmen kafasını sallayıp kitabına geri döndü. Parçanın okunmasının bitmesine birkaç dakika daha vardı, tahtadaki sayaçtan gördüğüm kadarıyla.

Biri alnıma, buruşturulup top edilmiş bir kâğıt attığında kaşlarımı çatıp sessizce inleyerek alnımı ovaladım. Kâğıt bana çarpıp yere düşmüştü. Etrafıma baktığımda Ceylan'ın otuz iki diş bana baktığını gördüm.

Eğilip notu aldım ve sıranın altında açtım:

Onca tecrübeden sonra boğazın genişlemiştir diye düşünmüştüm Ada, nasıl oluyor da hâlâ tıkanabiliyorsun?

Pekâlâ. Bu savaş demekti.

Kağıdı buruşturup Ceylan'a ters bir bakış attıktan sonra önüme döndüm. Dizimdeki telefonumda yazana mı cevap verseydim yoksa bu kıza mı gerçekten şaşırmıştım.

Bütün ders Ceylan'ın aptal notunu değil, Varis'in yazdığını düşündüm. Hem bana kafanda kurma diyordu hem de kumral bir güzelle takıldığından bahsediyordu. Her ne kadar cevap vermemiş ve umursamıyor görünüyor olsam da umursuyordum. Sonuçta birkaç gündür bana yakın davranıyordu değil mi? Şimdi gidip başkasının boynunu sömürüyorsa bu yaptığı iğrençlikten başka bir şey değildi. Sırf intikam için bile böyle bir şey yaptıysa, bundan sonra onunla işim olacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Okul çıkışı üzerimi değiştirmek için erkenden soyunma

odalarına gittim. Alin rahatsız görünüyordu, yüzü solgundu ve hafifçe öksürüyordu. Antrenman kıyafetlerimizi üzerimize geçirdikten sonra ısınma hareketleri için kapalı salona geçtiğimizde Kumsal, uzakta antrenörle konuşuyordu. Beni fark ettiğinde lafını kısa kesti ve gözlerini üzerimden ayırmadan üzerime yürümeye başladı.

"Bela geliyor," diye mırıldandım spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra doğrulurken. Alin bana anlamadığını belirten gözlerle bakıyordu ama Kumsal, görüş açısına girdiğinde kaşlarını kaldırarak gözlerini kaçırdı.

"Kandemir, dün neredeydin sen?" Kumsal yanımıza ulaştığında kollarını göğsünde birleştirerek karşımda dikildi ve dik dik bakmaya başladı.

"Hastaydım," diye mırıldandım onunla uğraşamayacağımı belirten keyifsiz sesimle. "Sadece antrenmana değil, okula da gelmedim fark ettiysen."

"Takımda yenisin farkındasın değil mi? Biz haftalarca ter dökerken sen zaten yatıyordun, bir de ikinci haftadan kaytarmaya mı başladın gerçekten?" Bir adım daha atıp kollarını yanına düşürdü ve dibime girdi. "Ne kadar hasta olursan ol, istersen okula gelme ama ilacını iç, vitaminini al, ne bileyim kafein bombası iç ama tembel kıçını kaldır ve antrenmana gel Ada. Beni duydun mu? Senin yüzünden şampiyonluğu kaybedersek başına bela almış olursun."

"Üzerime yürümek için bahane üretmemeye ne dersin Kumsal? Derdin neyse direkt söyle de kurtulalım." Gayet sakin bir şekilde yüzüne baktım. Onun kızgın ve gergin suratına göre ben fazla rahattım. Bıkkınlık insanda böyle bir etki yaratıyordu.

Bir şey söylemedi, bir süre daha bana dik dik bakmaya devam etti. Ardından geri çekilirken gözlerini Alin'e çevirdi ve birkaç saniye onda oyalandıktan sonra dönüp sahaya yürüdü.

"Kumsal'ın seninle derdi ne?" diye sordum Alin'e bakarak. "Kavga falan mı ettiniz önceden?"

Alin histerik bir şekilde güldü. "Kumsal Kayadelen'le kavga etmezsin Ada, Kumsal Kayadelen senin ağzına sıçar, sen de izlersin." Gözlerini devirerek önüne döndü. "Lisede bir kızı çirkin yapabilecek bütün özelliklere sahiptim bu zamana kadar. Sivilce basmış suratım, diş tellerim, gözlüklerim ve fazladan on beş kilom vardı."

Sivilce. Diş teli. Gözlük. Artı on beş kilo. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Pekâlâ..."

"Kilo vermemin sebebi, takıma girmek istememdi ve ne zaman tuvalette karşılaşsak Kumsal aynadan bana küçümseyici bakışlar atardı, yani yarı yarıya beni gaza getiren o oldu. Zor bir süreçti ama bir bakıma minnettarım, sonuçta takıma girdim." Omuz silkti Alin. "Gözlük ve diş teli konusuna gelirsek... İkisini de sevmiyordum. Bu arada hâlâ ağlayarak plak takıyorum geceleri." Gülerek kafasını salladı. "Her neyse. O zamandan beri Kumsal benden hoşlanmaz. Görünüşümü değiştirmem bir işe yaramadı, onun için benden tiksinmek bir alışkanlık."

Kumsal'ın neden Alin'den uzak durmam gerektiğini söylediğini şimdi anlıyordum. Ona kafa tutabilen bir ben vardım ve benim gibi birinin, sürekli ezici bakışlar attığı başka birinin yanında durmasını istemiyordu.

"Kumsal'ın senden hoşlanması gerekmiyor," diye mırıldandım takımın arkasına geçip ısınma hareketlerine başlarken. "Ve bir dahaki sefere sana öyle korkunç bakışlar attığında iki katıyla karşılık ver. Seni sakatlayacak ya da üstüne atlayacak hâli yok. Sonuçta takımdasın ve o şampiyonluk istiyor. Kendi oyuncularına dokunamaz." *Her ne kadar çok istese de bana bile.*

Aslına bakarsak Reha'nın doğum gününde beni havuza ittirdiğinde hasta olmama o zemin hazırlamıştı. Bir de gelmiş azarlıyordu antrenmanı kaçırdığım için. *Ruh hastası.*

"Ada," diye mırıldandı Alin gülerek. "Sen Kumsal'a kafa tutuyor olabilirsin ama buradaki herkesin arkasında Varis Adin gibi biri yok. Kumsal istese takımdan birini değiştirmesi bir telefon açmasına bakar."

Kaşlarımı çatarak ona söylediklerinin anlamsız olduğunu anlatmak için ağzımı açtım.

"Benim arkamda beni kollayan biri yok Alin. Kimsenin kollamasına da ihtiyacım yok. Birine güvenerek yapmıyorum hiçbir şeyi. Sen de yapma. Bir şey yapacaksan bunu sadece kendin için yap."

Alin omuz silkti.

"Sadece söylüyorum. Kumsal istese de sana dokunamaz."

Bu fikir canımı sıkmıştı. Alin dürüstçe aklından geçeni söyleyen biriydi, bunun için ona minnettardım ama bu sefer ağzından çıkanlar hoşuma gitmemişti. Kumsal'ın son icraatı Reha'nın partisinde olanlardı ve düşününce Kumsal, o partiyi terk etmişti. Daha sonra da antrenmanlar dışında karşıma çıkmamıştı hiç. Bunun sebebi Varis'in onu uyarması olabilir miydi?

Varis.

Mesaj.

Kumral.

Adının aklımdan geçmesiyle, bütün dikkatimin buhar olup dağılması bir olmuştu. Isınma hareketlerinden sonra bütün maç boyunca oyuna odaklanmaya çalıştım ama tek yapmak istediğim adresi alıp o ikisini basmaktı. Kumral kız kimdi? Okuldan biri miydi? Belki de sınıfındandı. Canı sıkıldığı için kızı da alıp arabasıyla okulu terk etmiş ve eğlenecekleri bir yere gitmişlerdi.

Kumsal dikkatimin dağınık olduğunu hemen fark etmiş, topları sanki bilerek bana yönlendiriyordu. İki kere dürtmüş, bir kez de soyadımı bağırarak önümden geçerken oldukça sesli bir şekilde alayla alkışlamıştı. Her ne kadar kafasını koparmak istesem de kaptan olarak haklıydı. Dün fiziken burada değildim, bugün ise ruhen.

Dağıldığımızda direkt duşa girip suyla düşüncelerimden arınmaya çalıştım. Daha fazla düşünmeyecektim. Eğer karşıma çıkarsa tıpkı sabah onun yaptığı gibi, yanından geçip gidecektim gözlerimi bir kez olsun yüzüne değdirmeden.

Sık, siyah kirpiklerine. Çelikten gri gözlerine. Dudaklarına. Çenesine. Boynuna. Düşünmeyi kes.

Üzerimi değiştirirken dolabın içindeki telefonumun ekranı aydınlandığında uzanıp ekranı açtım ve mesajı okudum.

Variserefsiz Adin: *Otoparka gel.*

Okulda değildi, antrenmanı yoktu, buraya mı gelmişti? *Neden?*

Ada: *Gelmiyorum. Boşuna bekleme.*

Ne yapacağımı düşünüyordu? Paşa paşa geleceğimi mi? Onun kadar midesiz değildim. Kimbilir o kumralla neler yapmıştı? Onunla da benimle konuştuğu gibi konuşmuş muydu yoksa herkese farklı sözler mi uyduruyordu?

Ada. Düşünmeyi. Bırak.

Variserefsiz Adin: *Eğer beş dakika içinde otoparka gelmezsen kızların soyunma odasını basıyorum.*

Ada: *Yapamazsın. Seni şikayet ederler.*

Variserefsiz Adin: *Emin misin?*

Kafamı kaldırıp etrafıma baktım. *Sevgili takım arkadaşlarım...* Çırılçıplak soyunup duş aldıktan sonra kıyafetlerini giydikleri bu odada Varis Adin'i görseler zevkten dört köşe olacak takım arkadaşlarım... Tahmin etmesi zor değildi. Benden nefret ediyorlarsa bu Varis'ten hoşlandıklarındandı.

Ada: *Geleceğim ama kısa kes. Servisi kaçırmak istemiyorum.*

Variserefsiz Adin: *Servise binmene gerek yok.*

Ada: *Neden? Okulda pijama partisi var da benim mi haberim yok? Çünkü arabana binmiyorum.*

Variserefsiz Adin: *Yine başladık...*

Variserefsiz Adin: *Sadece gel, Ada.*

Dolabı kapatıp ceketimi üzerime giyindim ve çantamı alıp Alin'e veda ettikten sonra koridora çıktım. Her ne kadar maç boyunca dikkatim dağınık olsa da Kumsal'ın eline, Alin'e bağırmak için koz vermemek adına ona yardımcı olmuştum ve iki kişi yerine dağınık bir kafayla oynadığım için iki katı yorgundum. Soğuk algınlığımı bir günde atlattığım için şanslıydım ama böyle giderse tekrar edecekti.

Deri ceketimin altındaki koyu gri hırkamın kapüşonunu kafama kapatıp okul binasından çıktım ve kapalı otoparkın merdivenlerinden inmeye başladım. Okul formam yerine eşofmanlarımı giyinmeyi tercih ettiğim için rahat hissediyordum, her ne kadar servisin en arka koltuğuna yatıp uyumak istesem de arka bahçenin tersi yönüne gidip Varis'le buluştuğuma inanamıyordum.

Yağmur yağdığı için kapalı otoparkta olduğunu düşünmüştüm ama belki de değildi. Kolonların arasından geçip

arabasını görmek için etrafa bakınırken, bir el koluma dolandığında dönüp bakma fırsatı bulamadan sırtım kolona yaslandı. *Şampuan.* Bu kokuyu tanıyordum. Parfümüyle harmanlanmış bir şampuan kokusu vardı. Daha önce böyle bir koku duymamıştım bu yüzden gözüm kapalı da olsa tanırdım.

Saçları nemliydi. Üzerinde siyah bir ceket vardı ve siyah bir tişört giyinmişti. Buraya gelmeden önce duş almıştı yani? Duş almasını gerektirecek bir şey mi yapmıştı? Kolumu çekerken kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Otoparkın sarı loş ışığı arkasına yansıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum içimde birikmiş kinle, alay edercesine suratına bakarken. "Kumral kızda bulamadın mı istediğini?"

Varis'in kaşları kalktı. Gözlerimi kırpıştırarak tepkisini izledim, direkt sorduğum için şaşırmıştı.

"Bulamadım," diye mırıldandı ifadesi nötrlenirken, yüzümü izleyerek. "Aradığım kumral o değil."

"Bulana kadar aramaya devam et o zaman, ben seni tutmayayım."

Dönüp gideceğim sırada kolunu, kolonun soğuk betonuna uzattığında yolumu kesmiş oldu. Hafifçe eğilerek başını çevirdiğinde yüz yüze gelmiştik.

"Anlamıyor musun Ada?"

Kararlılıkla gözlerinin içine baktım.

"Canını sıkınca başkalarıyla takılıp, işler düşündüğün gibi gitmeyince de benim yanıma gelemezsin."

Hafifçe güldüğünde gözlerini kapattı. Bu ifade de neydi böyle? Şokla suratına baktım.

"Ne gülüyorsun?"

"Kur kafanda, kur," diye mırıldanırken gözlerini açıp doğruldu. İki parmağı arasına aldığı çenemden tutup kafamı önüne çevirirken boş boş suratına bakıyordum.

"Benim kafamda kurduğum yok. Mesajın gayet açıktı."

Yüzünü yüzüme yaklaştırırken sıcak defesi dudaklarıma ve boynuma değiyordu. Başparmağı, alt dudağıma sürtündüğünde tenimle iletişimini kesmek için elimi kaldırmıştım ki "Umursamadığını söyledin, ben de yalanını ortaya çıkardım hepsi bu Ada," diye mırıldandı.

Sanki elimi kaldırdığımı hissetmiş gibi gözlerini gözlerimden ayırmadan elini, kaldırdığım elime doladı ve aşağı indirdi. Başparmağı elimin üstünü okşuyordu.

"Benimle oynuyorsun. Tıpkı kedinin fareyle oynadığı gibi," diye fısıldadım yüzüne karşı. Gözlerimi gözlerinden çekemiyor, söylediği kelimelere tutunmak istiyordum ama bunun için fazla güvensizdim. "Senin uzattığın demirden sağlam bir merdivense ben çürük bir halat görüyorum Varis."

"Ada..." Aralık dudaklarından bir nefes kaçtı. "Peki ya o merdiveni senin yanına ineyim diye kuruyor, halat çürükse bile gönüllü tutuyorsam?" Kapüşonum kafamdan ne zaman düşmüştü bilmiyordum ama iki elini de kaldırıp saçlarımı kulaklarımın arkasına itene kadar fark etmemiştim. "Neden evet demiyorsun?" Her zamanki gibi, hiçbir ifade yoktu suratında. "Hâlâ bunun ucuz bir numara olduğunu mu düşüyorsun?"

Korkuyordum. Sebebi buydu. Başka bir insana güvenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu şansı ona tanırsam yalnızca güvenimi değil kalbimi de aklımı da parçalayacağını biliyordum. Varis Adin herhangi birinin verebileceğinden daha büyük bir zarar verebilirdi bana ve ben kendimi onun uzattığı can yeleğine güvenirken bulmak istemiyordum, uçsuz bucaksız okyanusun ortasında. Bana, beni evime götürecek bir gemi lazımdı ama suyun içinde, ayaklarım zeminden kilometrelerce uzaktayken gözlerimi açıp görmeye korkuyordum.

"Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi gözlerine çıkartırken söyleyecek bir şeyim yoktu. Tek bildiğim bu sorunun kesin bir cevabı olmadığıydı kafamda ve bu belki de alabileceği en iyi yanıttı benden.

"Çatıdan, bahçedeki havuza gözlerim kapalı atlamamı istiyorsun benden," diye mırıldandım. "Bırak görememeyi ya da çatıdan atlamayı, düşeceğim sudan bile korkuyorum ben."

"Korkak kara parçası..." Varis'in dudakları hafifçe sağa çekilirken çarpık bir gülüş sergiledi birkaç saniyeliğine, ardından geri çekildi ve "Bununla başa çıkabilirim," diye mırıldandı. "En azından seni eve götürmeme izin ver."

Derin bir nefesle gözlerinin içine baktım kafamı kaldırmadan. *Korkak kara parçası... Bununla başa çıkabilirim.* Bu ne demekti?

Düşünme aşamasını uzun tutmuş olmalıyım ki tek kaşını kaldırarak, "Servisin çoktan gitti?" diye mırıldandı. Bana seçenek bırakmıyordu. Servisim bu saate kadar gerçekten kalkmış olmalıydı.

Gözlerimi ondan çekerek kafamı salladığımda birkaç metre ileriye park edilmiş arabasına yürümeye başladık. Ellerimi nereye koyacağımı bilmediğimden, çantamın içindeki karma düzenin arasında bir şeyler arıyormuş gibi davranıyordum ama aslında tek düşündüğüm ellerimizin çarpışmasını engellemek ya da bir şekilde aklımı sözlerinden uzaklaştırmaktı. Varis Adin'in kelimeleri kullanma şekli farklıydı, öyle ki günler öncesinde söylediklerinin yankıları hâlâ zihninizin duvarlarında çarpışabiliyordu. *Kaos.* Ağzından çıkan her bir kelime tek bir amaca hizmet ediyordu. Düşünme tarzı hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığınız bir çocuğun arabasına binmek, bir saniye sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikir vermiyordu size.

Okulun otoparkından çıktığımızda yağmur yağıyordu ve hava alacakaranlıktı. Otoyoldan süzülen yağmur sularını görebiliyordum. Yine de fazla sessizdi. Camlara düşen yağmur damlaları için bile...

Dudaklarımı birbirine bastırarak nemli saçlarımı tek omzumda toplarken bir saniyeliğine Varis'e baktım, yola odaklanmıştı. Yüz hatları o kadar keskindi ki neredeyse her zaman çenesini sıkıyormuş gibi görünüyordu ama bu yalnızca genetikten ibaretti. Tehditkâr durmasının sebebi buydu. Bakışlarımı ortamızdaki dijital ekrana çevirdiğimde daha fazla çenemi tutamadım.

"Müzik dinliyor musun?"

Birkaç saniyeliğine bana döndü, bir şey söylemedi. Muhtemelen, sessizliğin ortasında neden böyle saçma bir soru sorduğumu düşünüyordu. Yola geri döndü. Yağmur yüzünden kararan havada sürüş tehlikeli olmalıydı.

"Bazen," dedi tok bir sesle, odak noktasını değiştirmeden.

Bana dönmeyeceğini düşünerek bakışlarımı ondan çekmedim.

"Açabilir miyim?"

Kafasını hafifçe salladı. Bu, evet demek oluyordu. Uzanıp müzik simgesinin üzerine dokunduğumda yan tarafta listeler açıldı ama bir şarkı kendiliğinden çalmaya başladı. Varis gözlerini bir anlığına şarkıya çevirdi, ardından bir şey söylemeden önüne döndü. Hafifçe eğilerek dirseklerimi, dizlerime yasladım ve listelerinde gezinmeye başladım ama şarkının girişi başladığında sözlerine takıldığımdan ne yaptığımı bile algılayamıyordum. PVRIS çalıyordu sanırım, "Old Wounds" şarkısı.

Şarkıyı kapatırsam açıkça sözlerini anlamlı bulduğumu belli edeceğimi bildiğimden hiçbir şey yapmadım. Zaten o

sırada Varis'in ceketinin cebinden bir titreşim sesi gelmişti. Gözlerimi ileriye çevirdiğimde sahil yoluna giden yol ayrımını görebiliyordum.

Varis telefonunun ekranına baktı. Dudaklarının arasından kısık bir küfür kaçtığını duyduğumda bakışlarımı ona çeviriyordum ki birden telefonu kucağına atıp direksiyonu sola kırdı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan bir anda yolun ortasından karşıya bir U dönüşü yaptı. Geldiğimiz yolu aşırı hızlı bir şekilde döndüğünü ve daha da gaza bastığını fark ettiğimde ilk yaptığım şey, şokla koltuğun arkasından geriye bakıp arkamızda kalan evimin yoluna bakmak oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" Gözlerimi sonuna kadar açarak adrenalinden hızlanan kalp atışlarımı soluyordum. "Neden döndün?"

"Ufak bir sorunumuz var," diye mırıldandı otoyola girmeden sağa saparken. "Seni bırakırdım ama o trafiğe girersem geç kalırım."

"Neye geç kalırsın?" Gözlerimi kenara düşmüş telefonuna çevirdim. Her ne olduysa o gelen mesajı okuduktan sonra fikrini değiştirmişti.

"Birazdan anlarsın."

Asfalt ve dar bir yolda son gaz ilerliyordu. Yağmur neredeyse durmuştu ama yine de yollar kaygandı. Önümüzdeki dağın eteklerine doğru çöken sise gözlerimi çevirdikten sonra dağın başındaki, yüksek duvarları taştan örülme, lüks bir müstakil eve geldiğimizi fark ettim. Neredeyse tanıdıktı.

Varis duvarın önüne arabayı çekerken, "Kal desem arabada kalmazsın değil mi?" diye sordu bana kaçak bir bakış atarken. Emniyet kemerini çıkarmış, kapıya uzanmıştı. Ona, *çok beklersin,* bakışı atarak emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı uzanıp açtım. Dışarısı serindi. Yanıma

sadece cep telefonumu alıp çantamı arabada bırakmaya karar verdikten sonra kapıyı kapatıp Varis'e yetiştim. Bir an dikkatim, ileride kenara çekmiş araba yüzünden dağılmıştı ama muhtemelen burada yaşayan birine aitti. Sonuçta popüler bir modeldi ve herkeste olabilirdi.

Büyük, demirden, siyah kapı aralıktı. Varis kapıyı geçmem için tutarken ona baktım, daha sonra ise ileriye. *Burayı biliyordum.* Görsel hafızam iyiydi ve buranın girişinde Alper'in küçük kardeşiyle çekilmiş fotoğrafları olduğunu Instagram hesabından hatırlıyordum. Burası Alper'in eviydi.

Ve ön bahçeden tartışma sesleri geliyordu.

Tam köşeyi döneceğim sırada Varis kolumdan yakalayıp önüme geçti ve elimi avucunun içine aldı.

"Ada, dikkatli ol." Bahçe aydınlatmasından yüzünü net bir şekilde görebiliyordum, hafifçe bana eğilmişti. "Karşılık verme."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Anlamadım..."

"Birazdan anlarsın," diye mırıldandı ellerimiz çözülürken. "Arkada dur."

O kadar ciddi duruyordu ki göz kırpıştırarak yüzüne bakmaktan başka bir cevap veremedim. Döndü, duvarı geçiyorduk. Tam o sırada elimi bıraktığında bir saniye şaşkınlıktan adım atmayı kestim, böylece aramızda mesafe açılmış oldu. Şaşkınlıkla boş ellerime bakarken önüme odaklanmayı unutmuştum.

Bahçeye açılan dört uzun camlı, kaydırmalı bir kapı vardı; içeriden sarı, loş ışık geliyordu. Reha o kapının önünde, büyük havuza uzak duruyordu. Karşısındaki iki çocuğa kaşları çatılmıştı ve dikkati tam karşısındaydı. Ta ki Varis bu senaryonun içine yürüyene dek; böylece herkesin dikkati ona yöneldi.

"Vaay," dedi öndeki dalgalı saçları olan sarışın çocuk, kollarını açıp kocaman gülümseyerek. "Nerelerdeydin be Adin? Gözümüz yollarda kaldı." Çocuk daha sonra, yanındaki arkadaşına hafifçe dirsek atarak gözlerini bana çevirdi. "Yanında şekerleme de getirmişsin." Göz kırptı. *Bana.*

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken ifademi belli etmemek adına hemen toparlandım ve adımlarımı Reha'nın yanına doğru attım. Reha bana döndüğünde burada olduğuma şaşırdığı kesindi, suratında belirsiz bir ifade vardı.

Varis, çocuğun *şekerleme* göndermesini umursamadan çocuğun üzerine yürüdüğünde, esmer olan kollarını göğsünde birleştirerek sarışından biraz uzaklaştı, böylece Varis tam olarak sarışının üzerine yürümüş oldu.

"Hafta sonu bir, bu iki oldu Toprak. Üçüncüde affetmem." Kolunu kaldırıp ileriyi işaret etti, geldiğimiz yolu gösteriyordu. Kapıyı. "İtini de al terk et burayı."

Yanındaki esmer çocuk alınmış gibi kaşlarını çattı.

"Ayıp oluyor ama."

O sırada şaşkınlıkla Reha'ya bakıyordum. Bu çocuklar kimdi? Burası Alper'in eviyse Alper neredeydi? *Hafta sonu bir, bu iki oldu Toprak.* Teras partisinden bahsediyordu. Bunlar Alper'in uyuşturucu satan ve kalanını içeceklere katan arkadaşlarıydı. Aral'ın kafayı bulup Varis'e saldırmasının sebebi bu çocuklardı. Reha bana döndüğünde kafasıyla içeriyi işaret etti. İçeri mi gitmemi istiyordu?

"Kızı göndermeyin ya," dediğini duydum adının Toprak olduğunu öğrendiğim dalgalı, sarı saçları olan çocuğun, Varis'in omzundan kafasını eğerek bana bakıyordu. "Gözü gönlü açılıyor insanın."

"Hiç gerek yok, ben senin alnında yarık açayım."

O an her şey yavaşladı. Gözlerimi Reha'dan önüme çevirirken Varis'i çocuğa kafa atarken gördüm, yanındaki es-

mer arkadaşı ne olacağını anlamış gibi kaşlarını kaldırarak Toprak'a bakıyordu. Toprak çimenlerin üzerine, kelimenin tam anlamıyla uçarken dirseklerinin üzerinde yere düşmüştü. İnleyişini duymuştum, *acıtmıştı.*

Ağzımdan kaçan bir şaşkınlık nidasıyla ellerimi dudaklarımın üzerine kapattım. Ne zaman böyle bir senaryo görsem gereğinden fazla heyecanlanıyordum ve kalbim göğsümü yırtarcasına atmaya başlıyordu.

Reha yanlarına geçip Varis'le arasına girerken bir iki adım ileri attım ama daha fazla yaklayabileceğimi düşünmüyordum. Toprak yerde, kızarmaya başlamış alnına dokunurken suratsız yüzüne bir gülüş kondurmuştu.

"Formundan asla düşmüyorsun Adin."

"Abi siktir et gidelim hadi ya," diye homurdandı esmer çocuk, elini kalkması için ona uzatarak. Toprak ona ters bir bakış attı ama yine de elini tutup ayağa kalktı ve Reha'nın önüne dikilip bakışlarını Varis'e çevirdi.

"Bu, burada bitmez Adin. Ben buraya zorla gelmedim, Cihangir aradı. Şimdi gidiyorum ama geri gelmem tek bir telefona bakar. Ve her zaman geri gelirim Adin. Biliyorsun."

Az önce resmen dayak yemiş olabilirdi ama gözlerindeki galibiyeti görmemek için kör olmak gerekiyordu. Toprak torbacı mıydı? Onu buraya Alper mi çağırmıştı?

Varis bir şey söylemedi. Sadece bakıştılar. Toprak dönüp giderken suratına bir gülüş yerleştirmiş şekilde gözlerini benim üzerime dikmişti, tüylerimin diken diken olmadığını söyleyemezdim. Ona kaşlarımı çatarak bakıp gözlerimi önüme çevirdim ve Varis'le Reha'ya döndüm. Toprak ve arkadaşı köşeyi döndükten sonra ancak, Reha'nın Varis'le konuştuğunun farkına varabilmiştim.

"Abicim sen ne yapıyorsun? Nerede senin meditasyonların, nefes alıştırmaların? Yemin ederim bana koçu arattıracaksın."

"Bir sike yaramıyorlar." Varis elini saçlarından geçirip ensesine düşürdüğünde sanki kendine gelmek istiyormuş gibi ensesini ovaladı. Sonunda gözlerimiz buluşmuştu, buraya adım attığı andan sonra ilk kez. Öfkeli bakıyordu. Hayır, ölü gözlerde öfke yatmazdı ama o öfkeyi kefen yapmış grinin cesedine giydiriyordu.

"Ne oldu az önce?" Varis'ten doğru düzgün bir cevap alamayacağımı hissettiğimde Reha'ya döndüm. "O çocuklar torbacı mı?"

"En adisinden," diye mırıldandı Varis tükürürcesine, yanıma doğru yürürken. "O piç kurusu yukarıda mı?"

"Ben hallederim, siz gidin." Reha kafasını salladı önemsizcesine, derin bir nefes alıp kafasını geriye atarken. Sabahtan beri birçok şeyle uğraştığı belliydi ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

Varis yanıma ulaştığında bir iki adım geri yürüdüm yutkunarak.

"Doğru mu?" diye sordum şaşkınca, ama bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ve ben bunu biliyordum. Lanet çenemi tutmak zordu.

"Yürü, Ada," diye mırıldandı Varis yanımdan geçip giderken. Kolumu, bileğimi ya da elimi tutmadı. Bana değmeden yanımdan geçip gitti. Dönüp baktığımda köşeyi dönüyordu.

"Ben ne yaptım?" Sanki sorunun cevabını biliyormuş gibi Reha'ya döndüm.

"Bu aralar çok şeyle uğraşıyor, kafası karışık," dedi Reha içeri doğru yürürken. "Alttan al. Bütün bunları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Lütfen burada olanları kimseye anlatma." Kafasını hafifçe eğerken gözlerimin içine bakıyordu. Sanki özel olarak birini kastediyordu. "*Kimseye.*"

Kafamı salladım.

"Tabii ki."

"Güzel. İyi akşamlar Ada, yarın okulda görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Reha içeri geçip kapıyı kapattı. Kendime gelmeye çalışarak döndüm ve bahçe yolunu yürümeye başladım. Alper'in arkadaşları, pek de arkadaş değildi demek ki... Ve uyuşturucu sorunu vardı. Bu doğru olabilir miydi? Fotoğraflarına ve öğrenci profiline bakınca mükemmel bir öğrenci görüyordunuz... Alper; Varis ve Reha gibi ilk üçte olmayabilirdi ama her zaman ilk ona girerdi. Basketbol takımında önemli bir yeri vardı. Her zaman gülümseyip şakalar yapar, gereksiz konuşur, insanları güldürürdü.

Böyle birinin nasıl bir hikâyesi vardı da böyle bir bataklığa düşmüştü?

Hiç dikkat etmemiştim. Bazen okula gelmiyordu... Maç kaçırdığı olmuştu, Çisem'in bunu söylediğini hatırlıyordum. Belki bununla uğraşıyordu.

Çisem bunu biliyor muydu?

Bahçe kapısından dışarı çıktığımda Varis arabanın önünde beni bekliyordu. Ona bir iki adım kala durdum, başını çevirip beni izlemeye başladı. O an fark etmiştim. Birkaç metre ileride, sisten net görünmeyen araba o kadar da yabancı değildi. Evet, herkes bu modele sahip olabilirdi ama bu kadar bariz rengini kullanan çok fazla insan olduğunu düşünmüyordum. Özellikle de Alper'in arabasının mavi olduğunu ya da bu lüks evin mutlaka bir garajı olduğunu hesaba katarsak...

Varis'in tersi yöne adım attığımda sanki ne yaptığımı anlamış gibi gözlerini kapatıp seslice nefes verdi. *Şerefsiz.* Biliyordu. Geçip gitmemi ummuştu. Hızlı adımlarla arabanın önüne yürüyüp şoför koltuğunun olduğu cama tıklattım. İçeride olduğunu biliyordum.

"Çisem indir şu camı." Son kez tıkladım, sanki camı başına indirmek istercesine. "Orada olduğunu biliyorum."

Camın indirme sesi geldi, ardından Çisem'in korkmuş gözlerini gördüm koltuğa sinmişken.

"A-Ada?"

Ellerimi camın tamamen kaybolduğu kısma koyup eğildim ve içeri göz attım. Kenarda çoktan sömürülmüş bir McDonalds paketi vardı, elinde de muhtemelen dakikalardır içtiği koca bir karton bardak dolusu Coca Cola.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Geçiyordum," dedi yutkunarak gözlerini kaçırırken. "Lastiğim patladı. Ama merak etme aradım gelecekler."

"Burada patladı lastiğin?" Kaşlarımı kaldırarak geri çekildim ve lastiklerini kontrol ettim gözlerimle. "Tam da Alper'in evinin önünde?" Kafamı sallıyordum bir yandan da, inanmış gibi. Ardından tekrar içeri eğildim ifademi suratımdan silerek. Boş boş baktım suratına. Bunun onu yola getireceğini biliyordum.

"Of, tamam," diye homurdandı Çisem içecek kutusunu koltuğun üzerine bırakmadan önce. "Çıkışta otoparkta kavga ettik. Kafası bozuk görünüyordu. Eve dönünce aradım, açmadı, mesajıma da dönmedi. Kontrol etmeye gelmiştim ama Varis'in arabasını görünce burada durdum."

"Siz ölümüne düşman değil misiniz?" Tek kaşım istemsizce kalkmıştı. "Niye kontrol etmek isteyesin ki Alper'i?"

"Bak, anlamıyorsun..." Kafasını sallamaya başladı Çisem, gözlerini gözlerime çevirerek. "Bu çocuğun geçmişi kabarık. Kafası bozulunca saçma salak işler yapıyor."

Mesela? Uyuşturucu almak gibi mi? Torbacısını arayıp eve çağırmak gibi mi mesela?

"Sen nereden biliyorsun tüm bunları?" *Hadi Çisem. Dökül Çisem...* Gözlerimi kısarak yüzüne baktım en ufak

bir ipucu için. Aralarında bir şeyler döndüğünü kesin olarak biliyordum ama Çisem anlatmadığı sürece karışmayacaktım.

"Ada," dedi Çisem kaşlarını kaldırarak ciddi bir ifadeyle. "Hoşlandığın çocuğu stalklarsın. Düşman olduğunu? İşte onu siciline kadar dosyalarsın."

Yani biliyordu. Çisem, Alper'in sorununu biliyordu.

"Asıl senin ne işin var Varis'le burada? Bir şey oldu değil mi? Yoksa niye gelesiniz?" Çisem kafasını uzatarak Varis'e baktı, arabanın önünde ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde kaputa yaslanmış bekliyordu. Muhtemelen sisin içinde daha iyi görebilmek için arabanın farlarını yakmıştı.

"Ben antrenmandan sonra servisi kaçırdım, Varis de eve bırakmayı teklif etti." Reha'ya verdiğim sözü hatırladım. *Kimseye* anlatmamam gerektiğini. "Buraya Alper için gelmedi, Reha için uğradı. İçerideler." *Yalan söylüyordum.* Birine verdiğim sözü tutmak için dürüst kalmaya çalışırken birine yalan söylüyordum. Bu pek de dürüstlük sayılmazdı. Ama Çisem, Toprakları görmemişti. Eğer görseydi direkt onları sorardı. Sisin içinde fark etmemiş olmalıydı. Çisem geriye yaslanarak rahat bir nefes aldı.

"Oh be. İyi bari. Orospu çocuğu, aklım gitti ya..."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Yani," diyerek hemen toparlandı ve doğruldu. "Alper'e bir şey olsa polis ilk beni sorgular. Sen hiç mesajlaşma geçmişimizi gördün mü? Bırak tehdit etmeyi, cesedini nerede yakıp nereye gömeceğimi anlatıyorum ben bu çocuğa? Benim başım belaya girerdi. Sonra bir sürü dosya işi falan. Benlik değil. Uğraşamam."

"Hı hı..." Kafamı sallayarak geriye çekildim.

"Eee, sen benimle mi geliyorsun yoksa Varis'le devam mı? O Alper salağı nefes aldığına göre eve dönebilirim."

Dönüp Varis'e baktım. Bu mesafeden bile gözlerinin üzerimde olduğunu net görebiliyordum, aramızdaki sis bir şeyi değiştirmiyordu. Çisem'le devam etsem bir sorun olur muydu? Yine de dün geceki fiyaskodan sonra pek de parlak bir fikir değildi. Buraya onunla gelmiştim ve ilk fırsatta onu satarsam aramız daha da kötüye gidebilirdi. Bir *aramız* var mıydı onu da bilmiyordum gerçi ama en azından Varis Adin'in bir daha sabah yaptığı gibi koridorda beni görmezden gelerek yanımdan geçip gidişini ya da bahçede köşeyi dönerken elimi bırakıp önden yürüyüşünü görmek istemiyordum.

Bir an çok yakındı, çok sıcaktı, nefes alamıyordum; diğer an uzaktı, griler gözlerime tuzaktı ve ben boğuluyordum.

"Sağ ol, sen devam et, evin bana ters. Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşemeyiz Ada, iki gün okul olmadığını biliyorsun değil?"

Çisem'in sorusuyla kendime gelirken yarının tarihini hesaplamaya çalıştım. Özel bir gün değildi... Ama öğretmenler toplantısı vardı ve sunumlar bütün gün sürecekti. Ertesi gün de velilerin toplantısı olacaktı. Aydınlanma yaşadığım surat ifademden belli oluyordu.

"Ha... Doğru."

"Piyano dersimden erken kaçabilirsem bir kahve içelim senin şu Begonya'da. Gitmeyeli uzun zaman oldu. Kızıl bombayı özledim."

Gülerek ona baktım, Hazal'dan bahsediyordu.

"Bir uğrarsan çok sevinir."

Çisem göz kırparak kaşlarını oynattı.

"O zaman kesin uğrarım. Şampuanını sormam lazım. Babamın Fransa'dan getirdikleri bile o kadar harika kokmuyor. Bir de sanki bizim saç koyun yününden, hanımefendininki ipekten. Ayrımcılık var arkadaş."

Kahkaha atarken gülüşüm yankılanmasın diye elimi ağzıma kapatarak geriye çekildim ve doğruldum. Aslına bakarsak Çisem, Alper'in karakter olarak kopyasıydı. Çisem de sorunlarını dışarı yansıtmayı sevmez, içinde tutardı ama konu mizaha gelince insanı ağlatana kadar güldürmeden durmazdı.

"Tamam, tamam, sorarsın," diye mırıldandım ellerimi kapıdan çekerken. "Hadi git. İyi geceler."

"Valla benim gecemi bilemem ama birazcık uğraşsan senin gecenin harika geçeceğini söyleyebilirim."

Gözlerini önüne çevirmeden kaşlarını kaldırıp indirmeye başladığında kafasıyla ileriyi işaret ediyordu. Gözlerimi kocaman açarak onu boğmak için kollarımı pencereden uzatacağım sırada, "Kaçtım, kaçtım!" diye mırıldanarak motoru çalıştırdı ve aynı anda pencereyi kapatma düğmesine bastırdı parmağını. Ben gülerek geri çekilirken Çisem gaza basmış gidiyordu. Pencere yarıda kalırken elini çıkartıp bana el salladı, ardından Varis'in yanından geçerken elini çevirip ortaparmak salladı.

Bildiğimiz Çisem. Yeni bir şey değil.

Ellerimle yüzümü ovalayarak Varis'e doğru yürürken uykumun geldiğini fark etmiştim. Hafifçe esneyerek elimi ağzıma kapattım, ardından üşüdüğümün farkındalığıyla saçlarımı kapüşonumun içine tıkıp kafamı kapattım.

"Biliyor muydun?" diye sordum kaportaya yaslanmış Varis'in karşısına dikilirken. Boş gözlerini üzerime çevirdiğinde devam ettim konuşmaya. "İlk geldiğimizden beri biliyordun değil mi? Çisem'in orada beklediğini."

"Sana söyledim Ada, onların ilişkisine karışmak iyi bir fikir değil." Elleri kaportaya yaslıydı, bir bacağını diğerinin çarprazına yerleştirmişti. Bu pozisyonda, bu suratla, hayatımda gördüğüm en umursamaz tavrı takınıyordu.

"İlişkisine?" Kaşlarımı kaldırarak gözlerinin içine baktım:

"Her şeyi biliyorsun değil mi?"

Hafifçe kalkmış kaşları yerlerine otururken suratı, ifadesizliğe ev sahipliği yaptı bir kez daha.

"*Her şeyi*," dedi sanki bundan fazlasını da bildiğini kastederek. "Ama sandığın kadar iyi bir şey değil bu, Ada."

"Bu Toprak... Pazar günü partiye uyuşturucuyu sokan çocuk değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından bir cevap için dudaklarına baktım. Gözlerimi tekrar gözlerine çevirirken çok yanlış bir şey yaptığımın farkına, Varis'in griliklerinin benim dudaklarıma düştüğünü gördüğümde varmıştım.

"Hm-hm," diye mırıldandı Varis, gözleri birkaç saniyeyi daha dudaklarımda geçirdikten sonra gözlerimle buluşurken.

Devam etmedi. Aklı doluydu ve tamamen başka bir yerdeydi. Kafamı hafifçe eğip kollarımı birleştirirken ona bir adım daha yaklaştığımda fazla dibine girdiğimin farkındaydım ama dikkatini çekmenin ve onu bu ana geri getirmenin başka bir yolu yokmuş gibi gelmişti.

"Alper..."

"Dur." Tek bir kelimeyle, bu ana, bana geri dönmüştü. Gözlerini gözlerime çıkartırken ifadesi ciddiydi. "Devam etme. Gerçekten karışık bir konu."

Bu da bir cevaptı. *Alper bağımlıydı.*

Okulun sürekli gülen, espriler yapan, herkesle iyi geçinen popüler altın çocuğunun omuzları kaldıramadığı yüklerin altında bükülürken çareyi uyuşmakta bulmuştu. *Onu bu noktaya getiren neydi?*

"Bir şey yapmanız gerekiyor, biliyorsun değil mi?" diye sordum endişeyle ona bakarken. Sonuçta onun yakın arka-

daşıydı. Her ne kadar tek bir mesajla deliye dönüp, ıslak aslfatta saatte yüz yirmi kilometrenin üzerine çıkarak direksiyonu buraya kırsa da bu yeterli değildi.

"İyiye gidiyordu her şey." Gözlerini kaçırdı Varis. *Gerçekten anlatıyordu.* Bu onun, benimle dertleştiği ilk anıydı. Az önceki gibi konuyu kapatmaya çalışmamasına ve daha fazla direnmemesine şaşırmıştım. "*Pamuk Prenses* damarına basmış."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Pamuk Prenses? Çisem mi?" Bu lafı daha önce de duymuştum. Çisem'i Pamuk Prenses'e benzetirlerdi çünkü onun gibi beyaz tenli, koyu saçlı, al dudaklı ve mavi gözlüydü. "Ona böyle mi sesleniyorsunuz aranızda?"

Omuz silkti Varis.

"Alper'in saçmalığı. İnsanın ağzına takılıyor."

"Herkese bir lakap takar mısınız?" Merakla sordum. Eğer benim de bir lakabım varsa...

Varis, sadece gözlerime bakarak aklımı okuyordu. Hafifçe gülerek, "Kendininkini mi merak ediyorsun?" diye sorduğunda beni gafil avlamıştı. Çünkü cevabım *evet*ti.

"Ada..." Varis gözlerini kaçırarak bileğime uzandı ve göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdü, bacaklarını aralayıp beni ellerimden tutarak arasına çekmişti. "Bence, Ada zaten senin için güzel bir lakap. Dört yanı suyla çevrili korkak kara parçası."

Kaşlarımı kaldırarak başımı eğdim ama gözlerimi onunkilerden çekmedim.

"İsmimi lakap olarak mı görüyorsun?"

"Yeterince anlamlı." Omuz silkti.

Omuz silkmesinden nefret ediyordum.

Benimle dalga geçiyordu ama bir yandan da alınmadığım için kendime kızıyordum. Alınacak bir şey var mıydı ki

gerçi? Sudan korktuğumu biliyordu, ben de her seferinde söylemekten çekinmiyordum. İsmimin anlamıyla kaderim mükemmel uyuşuyordu.

Neredeyse fazla mükemmel.

Aklım yeniden içeride olanlara gittiğinde gözlerimi göğsüne çevirerek dudaklarımı ıslattım.

"Sen hiç... kullandın mı?"

Gözlerinin gözlerimde olduğunu biliyordum ama cevabından korktuğumdan başımı kaldırmak istemiyordum. Henüz on dokuzun kıyısındaydık, bu tarz şeyler için çok genç bir yaştı ama büyüdüğümüz kesim dolayısıyla her şeyin mümkün olduğunu da biliyordum. Kimbilir, Alper'in uyuşturucu hikâyesinin altından ne çıkacaktı, kimbilir Çisem neler saklıyordu, kimbilir ikisinin arasında aslında neler dönüyordu...

Varis'in bir eli, elimden çekilip çenemin altına konumlandığında başımı kaldırdı, böylece onunla göz teması kurmak zorunda kaldım.

"Uyuşturucu mu?" Bir anlığına kaşlarını kaldırdı, sanki eskiye gitmişti. Ardından tekrar yüzüme baktı. "Hepsinden."

"Nasıl yani?" Göğüs kafesim sıkışırken kaşlarımı kaldırarak dehşet ifademi sınırlandırmaya çalışıyordum ama ben gözlerimin içinden geçenleri onun kadar iyi saklayamıyordum. "Her şeyi mi?" Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Hepsinden mi? Nasıl?"

Varis yaslandığı yerden hafifçe doğrulurken yüzüme yaklaştığında hâlâ, cevabı için aptal gibi gözlerinin içine bakıyordum. Başparmağı alt dudağıma sürtünürken, "Her şeyi denedim Ada," diye mırıldandı:

"Hiçbiri senin kadar iyi kafa yapmıyor."

Varis Adin'den ve dilimi uyuşturan, kanımı kaynatan

sözlerinden nefret ediyordum. Böyle konuşmaya devam ederse daha ne kadar dayanabileceğimi düşünüyordu? Belki de şimdiye kadar çoktan ağına düşmüş olacağımı düşündüğünden, her seferinde başka bir noktadan vuruyordu.

"Kabul et," diye mırıldandığında çoktan görüş açımdan çıkmıştı. Alt dudağıma sürtünen elini aşağı indirip boynuma sardığında dudakları kulağıma çok yakındı. "Benim ol." Sıcak dudaklarını üşümüş tenime, kulağımın hemen altına bastırdığında gözlerimi kapatıp kesik bir nefes aldım.

Elimi, boynumu saran bileğine koyduğumda, "Ben senin sahip olabileceğin bir oyuncak değilim," diye mırıldandım kararlılıkla. Ne yazık ki boynumdaki elini indirmek için herhangi bir kuvvet kullanmıyordum.

"Oyuncak mı?" Dudakları boynuma çok yakınken durdu. "Fikri sevdim." Yüzünü yüzüme çıkardığında ifadesini izledim. "Ben senin oyuncağın olabilirim Ada."

İşte bu, beklemediğim bir itiraftı. Beni elde etmek için söyleyebileceklerinin bir sınırı yok muydu?

Her ne kadar yakınlığının verdiği hissi sevsem ve çoğu zaman dokunuşuna karşı koyamasam da bu sefer onu göğsünden ittirdim ve gitmeme izin verdi.

"Eve gitmem lazım," diye mırıldandım içimden esnemek için kendime emir verirken. Çisem, eğer yeterince esnemekten bahsedersem esneyeceğimi söylemişti. *Esne Ada. Esne. Esne. Esne.* Elimi saçlarımdan geçirirken gerçekten esneyeceğimi hissettiğimde elimi ağzıma kapatıp, "Uykum var," diye devam ettim ön koltuğa yürürken.

Varis çarpık bir gülüşle kafasını salladıktan sonra dolanıp ön koltuğa geçerken ben çoktan kapıyı açmıştım bile. Aynı anda içeri geçtik ve kapıları kapattık. Emniyet kemerine uzandım. Ardından geriye yaslanıp Varis'in yoldan basit bir manevrayla geriye dönüşünü izledim. Anayola

çıkana kadar hiç sokak lambası yoktu. Bu da hiç ışık yok demekti. Araba farıyla aydınlanan ağaçlar yanımızdan geçip gidiyordu. Benim yalanımın pişmanlığı hariç: O kalmak için buradaydı.

"Çisem'e ne söyledin?" Varis sahil yoluna girerken dönüp bana bir bakış attı.

"Reha burada olduğu için bir uğradığını. Okul çıkışı otoparkta kavga etmişler. Alper onun mesajlarına geri dönmeyince endişelenip gelmiş. Bizi görünce siste kenara çekmiş arabayı." Kaşlarımı çatmış, boş boş önüme bakıyordum. Tamam, Çisem'e bir şeyleri anlatmadığım olmuştu, ama *yalan söylemek?* Bu aramızdaki sessiz anlaşmayı, *ben hazır olana kadar anlatmamı bekle* anlaşmasını bozardı.

"Ne oldu?"

Bir şeylerin yanlış olduğunu anlamak için tek bir bakış atması yeterli olmuştu.

Gözkapaklarımı kaldırıp yorgun bir ifadeyle ona döndüm.

"Reha'ya verdiğim söz yüzünden Çisem'e yalan söyledim."

"İnan bana bu, o evde olanları bilmesinden daha iyi."

"Gerçek er ya da geç ortaya çıkacak biliyorsun değil mi?" Gözlerimi kısarak yüzüne baktım.

O sırada evimin sokağına girmiştik. Trafik olmadığı için kısa bir sürüş olmuştu. Kaldırımın yanına çekerken, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bu, Çisem'in ne olduğunu öğrenip evi bastıktan sonra, işi bombokluğun elli tonuna çevirmesinden daha mantıklı bir tercih."

Emniyet kemerimi bir hışımla çıkardım ve çantama uzandım.

"Ne olursa olsun, bana böyle bir bahanenin arkasına sığınarak yalan söylersen..."

Gözlerini üzerime çevirdi.

"Söylersem?"

"Biter," diye mırıldandım kapı kolunu tutup çekerken. "Aramızdaki her neyse."

Kapıdan çıkıp giderken bir şey söylemedi ama sırtımdaki bakışlarının tenimi ısıttığının farkındaydım. Böyle çekip gitmemle sinirlerine mi oynamıştım? Umrumda değildi. Benim bu akşam yaptığım yanlıştı ve bunun bilincindeydim. Eğer Varis Adin bunu akıl kârı buluyorsa ve bir gün olsun bana, benim iyiliğim için de olsa, yalan söylerse, tek yönlü gidiş biletimi de bana vermiş olacaktı.

Kapı sesinden, arabadan çıktığını bahçe kapısından içeri girmeden önce anlamıştım. Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde dibimdeydi. Kolumdan tutarak bir adım üzerime yürüdü, böylece ben de bir adım geri gittim ve arkamdaki duvarla aramda santimler kaldı.

"Böyle bir durumda kalırsam çıplak gerçeği mi istiyorsun?" Soru sormuyordu ya da en azından benim cevaplayacağım bir soru sormuyordu. "Tamam, senin olsun Ada. Seni korumak için yuttuğum acıyı aşeriyorsan onu sana vereceğim. Tek bir şartla."

Son cümlesini neredeyse fısıldayarak söylemişti. Sözlerine ve gözlerine dikkat kesilirken aklım dudakları ve gözleri arasında debeleniyordu. Varis'in kolumdaki eli yüzüme çıktı, yakınlığını keserek doğruldu ama gözlerini gözlerimden çekmedi. Elinin tersi hafifçe yanağıma değerken bu akşam son kez teni tenime değiyordu.

"Beni bırakıp gitmeye hakkın yok."

Cevap vermemi beklemedi, tepki vermemi bile beklemedi. Sanki tek bir doğru vardı, tek bir gerçek vardı ve o da buydu. Bir adım geri giderken teması kesildi, ardından kaldırımdan indi ve arabanın önünden dolanıp koltuğuna

geçerken göz temasını kesmedi. O arabaya bindiğinde ben de sözlerinin ağırlığını omuzlarımda tartıyordum.

Tamam, senin olsun Ada. Seni korumak için yuttuğum acıyı aşeriyorsan onu sana vereceğim.

Sözlerini tekrar ettim aklımda. Seni korumak için *yuttuğum* mu? *Yutacağım* demesi gerekmiyor muydu? Varis Adin hangi acıyı yutmuştu?

Beni bırakıp gitmeye hakkın yok. Bu raddeden sonra buna çok çabalasam ve başarsam bile, bir daha onun göğsüme bıraktığı bu hissin izlerinden ya da hatırasından kurtulabileceğimi zannetmiyordum. Küçükken düşünce dizlerinizde, dirseklerinizde, avuçiçlerinizde ve hatta yüzünüzde bile sıyrıklar olurdu. Kanla dolu sıyrıklar. Acısına göre yargılardınız, hiç geçmeyeceğini düşünürdünüz. Büyürdünüz... Sıyrıklar geçerdi. Varis üzerimden geçerken bende sıyrıklar değil yarıklar açmıştı, iyileşmesi bir asır sürebilirdi ve bunu görmeye ömrüm yetmeyecekti.

Beni bırakıp gitmeye hakkın yok. Neden, sanki gerçekten, buna hakkım yokmuş gibi söylemişti?

Telefonum çalmaya başladığında girdiğim transtan çıkıp bahçe kapısından içeri girdim ve eve doğru yürüdüm. Arayan babamdı ve normalin aksine bu kez görüntülü aramıyordu.

"Ya, baba," diye homurdandım telefonu açarken. "Hani bundan sonra hep görüntülü konuşacaktık? Niye normal arıyorsun?"

Telefonunu görüntülü konuşma için yeterince şarj etmediğini söylediğinde mızmızlandım. Bu sıralar gerçekten çok nadiren ulaşılabilir oluyordu ve o anı iple çekiyordum, şimdiyse böyle araması adil değildi. Yine de bir saate yakın konuştuk. Heyecanla beklediğim kitaptan uyarlama korku filminin önce İngiltere'de gösterime girmesine böbürlenip

kahvaltıda fasulye yemekten istifa etmek istediğini anlatmıştı. Yakında geleceğini, bir süre burada da işleri olduğunu söylediğinde heyecandan yatağımın üstüne zıplayıp kafamı başlığa çarpmıştım.

Bugünlerde neler olduğunu sorduğunda ona, başarıyla atlattığım sınav haftamdan ve voleybol takımına girmekten başka bir şey söyleyememiştim. İlk sorduğunda birkaç saniye boş boş tavana bakmıştım çünkü görebildiğim tek şey, bir çift gri gözdü ama babama onu anlatamazdım. Neler olduğunu ben bile bilmiyorken bir de babamın kafasını karıştıramazdım.

O gece babamla konuşurken yatağın üzerinde uyuyakaldım. Ertesi sabah kalktığımda Pamuk hala yoktu, *elbette*, dün şehir dışına çıkmıştı yeniden.

Bu sene gerçekten yalnız kalmıştım.

Matematik, Fransızca ve tarih kitaplarımı sırt çantama koyup evden çıktığımda saat öğlene geliyordu. Yapacak hiçbir şey bulamadığım için bütün sabah krep yapmakla uğraşmış ve daha sonra batırdığım mutfağı temizlemiştim. Krep hamuru her yerdeydi. Saçlarımda bile...

Duş almış, saçlarımı kurutmuş, siyah bir jean ve beyaz, uzun kollu bir badinin üzerine kalın örgü, kahverengi hırkamı geçirmiş; şemsiyem, botlarım ve tabletimi de içine attığım çantamla birlikte dışarı çıkmıştım. Ehliyetimin gelmesine en az bir hafta olması, beni özellikle böyle yağmurlu bir günde daha çok üzüyordu.

Çisem'e, Begonya'ya ders çalışmak için gideceğime dair, uğramak isterse diye bir mesaj attım. Taksi, yağmur ve trafikte yirmi dakika sürmüştü. Begonya'nın açık ön bahçesi yağmurun gazabına uğradığından sular içerisindeydi ve servis yapan birkaç garsonun arasında Hazal yoktu. Bir masaya oturmadan önce, geçen sefer Hazal'ın kahve istediği çocuğu gördüğümde yanına yürüdüm.

"Hey, baksana, Hazal bugün yok mu?"

Çocuk tek eliyle yedi tabak, beş bardak ve çatal bıçak taşıyordu.

"Dersaneden sonra deneme sınavı varmış, bugün gelmeyecek."

"Sağ ol." Kafamı sallayarak etrafa baktım. Pekâlâ. Hazal yoktu. Belki Çisem uğrardı. Uğramasa da bir köşeye sinip ders çalışmaya başlasam iyi olacaktı. Pazartesi ve salı günleri kaçırdığım dersler tek başına bütün tatilimi yiyordu. Türevin bu kadar çok versiyonunun olması kafamı yeterince karıştırmıyormuş gibi, bir de daha önce hiç örneğini görmediğim bir kategoride Fransızca essay yazmam gerekiyordu. Ve tarih... Yalnızca bir ders kaçırsam bile önceki derslerle aradaki bağlantım koptuğundan bocalıyordum. Şimdi ise dört ders kaybım vardı. *Bravo Ada.*

En sevdiğim köşe, sohbeti derin üç kız tarafından kapıldığından yenilgiyi kabul ederek çaprazlarındaki masaya geçtim. Sade kahveyle birlikte havuçlu tarçınlı kek söyleyip kitaplarımı masanın üzerine çıkardığımda Çisem'in mesajı telefonumu titreştirmişti.

Çisem: *Piyano dersi double shot şu an. Yılbaşında dedem geliyormuş Hollanda'dan, annem Jr. Bethoveen olmadan odayı terk edemeyeceğimi söylüyor. #saveÇisem*

Çisem'in annesi, kocasının babası hakkında çok hassastı. Bir keresinde Çisem'de yatıya kaldığımda dedesi de o akşam onlardaydı ve çay servisi yapılıyordu, annesinin o adam karşısında nasıl ezilip büzüldüğünü ve kendini onaylatma çabasına girdiğini fark etmiştim. Çisem'in dedesinin, oğluna seçtiği kadının o olmadığı ama babasının yine de annesiyle evlendiği ufak destansı hikâyeyi biliyordum. Bu

yüzden annesi bazen Çisem'in ve erkek kardeşinin üstüne daha çok düşüyordu.

Ada: *Fransızca essayim boğazıma halatı geçirmiş, bir kolumu türev sorularına kurban vermek üzereyim ve aklımı tarihten geri kaldığım dört ayrı beyin sulandırıcı konuya boğuyorum. #saveAda*

Çisem: **üzgün surat* #saveÇisemanAda*

Çisem: **sinsi surat* Ben o essayi geçen hafta yazdım ;)*

Ada: *Hain kadın.*

Çisem: *Hahahayttt*

Çisem: *Upss hoca geldi, mola bitti, ben kaçar.*

Ada: *HOCAM, ÇİSEM ÇÖPE ATMAYA ÜŞENİNCE PİYANOSUNUN ALTINA SAKIZ YAPIŞTIRIYOR.*

Çisem: *TEMİZLEDİM ONLARI BİR KERE BEN.*

Kıkırdarken elimi ağzıma kapatarak telefonumu kenara bıraktım. Artık acı gerçeğe dönme vaktim gelmişti. Acı gerçek. *Çıplak gerçek.* Sözlerinin beynimde bu kadar yer ettiğini bilmiyordum ama Varis Adin'in sesinin zihnimde yankılanmaya başladığı belliydi. Belki o burada olsa o zehir aklıyla, çözemeyip başına işaret koyduğum sorularda yaptığım salaklıklarımı bir bir anlatır ve çözerdi.

Kafamı sallayıp bunun düşüncesinden sıyrılarak matematiği kenara ittim ve essayim için tartışma konusu olabilecek fikirler düşünmeye başladım. Geriye yaslanmış, kalemi şakağıma dayamış, sanki kafama değerse fikirler öylece gelecekmiş gibi bir aydınlanma yaşamayı bekliyordum. Çisem birkaç gün önce salı günü işlenen örnek essayi atmıştı ama fikir olmadan tekniği kapmam mümkün değildi.

Birkaç saniye sonra kapıdan giren, saçları hafif ıslanmış sarışına gözlerim takıldığında burada ne kadar sık karşılaştığımızı düşündüm. Gerçi, henüz bu ikinci seferdi ama yine

de sanki yarın bir gün yine gelsem yine karşılaşırmışız gibi hissetmiştim o an.

Alena telefonuna bakıp gülerek beyaz yağmurluğuyla birlikte kapıdan içeri girdiğinde ona, "Hoş geldin," diyen garsona cevap vermek için kulaklıklarını çıkardı, o sırada göz göze geldik. Şaşırmışa benziyordu. Kaşlarını kaldırıp gülerek yanıma yürümeye başladığında kalemi bırakıp ayağa kalktım.

"Hey," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Yine karşılaştık."

"Öyle oldu." Hafifçe omuz silktim aynı şekilde gülümsemeye çalışırken. Alena gibi bir kız, size otuz iki diş sırıtırken gülümsememek imkânsızdı. "Oturmak ister misin?"

"Tabii," diye mırıldandı bu fikri sevmiş gibi çaprazımdaki sandalyeyi çekerken. Sandalyeler tekli bir koltuk kadar büyüktü ve nar renginde, kalın, rahat süngerlere sahipti. "Ders mi çalışıyorsun?"

"Daha çok çalışmaya çalışıyorum..." Utandığım için çaktırmadan taslak kağıdımı ters çevirirken yerime oturdum. "En çok zorlandığım dersler."

"Fransızca? Bayılırım," diye mırıldandı önümde açılı tableti kendine çevirirken örnek essayi süzerek.

"Voulez-vous boire une tasse de café avec moi?"

Kafasını hafifçe eğerek tatlı bir şekilde, onunla bir kahve içip içemeyeceğimi sorduğunda aksanına hayran kalarak cevap verdim. *Tabii ki.*

"Sans doute."

Hafifçe el çırparak arkasını döndüğünde geçen garsonlardan birine kahve siparişi verdik. Sanırım ders çalışmaya bir süre sonra devam edebiliriim diye düşünerek kitaplarımı kenara itip tableti üzerine bıraktığımda, "Fransızca konusunda yardımcı olabilirim," diye mırıldandı hevesle.

"Ya da matematik. En sevdiğim derstir. Okulda derece yapmıştım."

Kaşlarımı kaldırarak, "Safir'de mi?" diye sordum. "Vaov..."

"Evet..." Seslice bir nefes verdi. "O okulu seviyordum aslında. Yani her ne kadar berbat anılara sahip olsam da iyi bir okuldur."

"İyi bir okul olduğuna şüphe yok ama sınavların zorluğu konusunda soruları hazırlayan hocalar biraz insafsız."

"Hâlâ öğrencilerin burnundan getiriyorlar ha?" Garson çocuklardan biri kahveleri bıraktığında Alena kupasının etrafına ellerini doladı. Üşümüş olmalıydı. "Bu söylediğim içini rahatlatacak mı bilmiyorum ama ben o okuldayken hocaların sınavlar için bahse tutuştuklarından çıtayı bu kadar yüksek tuttuğunu duymuştum. Matematikte hiçbir öğrenci doksan yediyi geçemezse mesela, diğer bölümlerin hocaları matematik zümresini lüks bir yerde yemeğe çıkartıyordu."

"Geçemiyorlar mıydı?" diye sordum merakla.

Bir "cık" sesi çıkardı Alena kaşlarını kaldırıp indirerek. "Zaten bir tane doksan yedi vardı, o da bendim."

Kahvemden bir yudum aldım. Son sınavda ben de doksan yedi almıştım aslında... Ama bundan da öte Varis'in çok daha yüksek yaptığını biliyordum. Tabletimi elime alıp, "Belki de matematik zümresi bizim dönemde insafa gelmiştir," diye mırıldandım yayımlanan okul puan listesine tıklarken. "Gerçi buna ne kadar insafa gelmek denilirse..."

Alena merakla kafasını öne eğdi.

"Doksan yediyi geçen mi var?"

"Bir süredir doksan yediyi geçenler var," diye mırıldandım yalnızca matematik notlarının sıralandığı listeyi önüne iterek. Matematik listesinin sıralaması şu şekildeydi: Varis

Adin, Reha Koç, karşı sınıftan tanımadığım ama sürekli kütüphanede gördüğüm bir kız, başka bir kız, başka bir çocuk, başka iki kız daha, şaşırtıcı bir şekilde Kumsal Kayadelen, ardından Çisem, ardından başka bir çocuk... Ben on üçüncü sıradaydım. *Zavallı doksan yedim ve ben.*

"O ruh hastası..." Alena kendi lafını keserek tablete odaklanmış bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Varis son sınavda tam puan mı yaptı? Şerefsize bak ya, rekorumu geçmiş. Ne zaman oldu bu sınav?"

"Geçen hafta," diye mırıldandım, göz teması kurarken omuz silkerek. "Ama onun notları hep öyle. Bir keresinde şişirildiğini düşünmüştüm, bilirsin, soyadı yüzünden... Ama okul yönetiminin, en başta da babasının böyle bir şeye izin vermeyeceğini düşündüm. Rahatsız edici bir şekilde realist ve sert bir adam olduğunu duydum."

Alena dalga geçercesine güldü.

"GQ dergisinde mi okudun bunu?"

Kaşlarım kalktı. Aslında öyle olmuştu. Birkaç hafta önce rehberliğin önündeki koltuklarda beklerken dergileri karıştırıyordum ve GQ erkek versiyonunun kapağında Balamir Adin'in fotoğrafı vardı. Röportajın hepsini okuma fırsatım olmasa da ailesinden bahsetmekten kaçınan bir işkolik olduğunu anlayabilmiştim.

"Evet..."

"Varis'le yakın mısınız?" diye sordu bir anda, gözlerini üzerime çevirerek. Suratında bir duygu yoktu, yalnızca ifademi ve vereceğim tepkiyi süzüyordu. *Pekâlâ.* Yakın olduğumu söylersem kalkıp gidecek miydi yani?

Alena öyle biri değildi... Değil mi?

"Ben..." Düşünmek için zamanımı alırken gözlerimi kahveme çevirdim ve cevabımı ona bakmadan verdim. "Bilmiyorum."

"*Bilmiyorum*, çok tehlikeli bir cevaptır Ada, dikkat et." Kahvesiyle birlikte geriye yaslandı. Bir anda tekrar gülümsemeye başlamıştı. Ani duygu değişimleri kafasının içi hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. "Aral'la konuştunuz mu?"

"Pek sayılmaz..." Tırnağımla kupayı çınlatmaya başladım ağır bir ritimle. "Dün okula gelmedi. Bugün ve yarın da okul yok. Sonra zaten hafta sonu..."

"Onunla konuşmalısın," diye mırıldandı Alena, cebinden gelen mesaj sesiyle elini yağmurluğunun cebine atarken. "Kendini suçluyor. O salak partide içinde ne olduğunu bilmediği bir içkiyi kafasına diktiği için, ben okulunu bastım diye ya da sana gerçekleri söyleme fırsatı varken akşama kadar sustuğundan..." Ardından telefonunun ekranına baktı ve gülümsedi. "Aslında sahilde yürüyüşe çıkmıştım, sonradan yağmur bastırınca buraya sığındım. Milas beni almaya geliyordu, sanırım burada."

Alena, yarısından fazlasını içtiği kupayı masanın üzerine bırakırken, "Kahveleri kasada öderim, benden olsun, sonuçta bu havada beklerken bana eşlik ettin," diye devam etti ayağa kalkarken. "Küçük sohbetimizden çok keyif aldım, daha sonra görüşmek ister misin?"

"Tabii, olur." Kafamı sallayarak gülümsedim. Alena Doran benimle görüşmek mi istiyordu?

Alena kocaman gülümseyerek telefonunu uzattı. Tuş takımı açıktı.

"O zaman numaranı alayım."

Pekâlâ. Telefonuna uzanıp numaramı girdim, ardından ona geri uzattım. Beni kaydederken çaldırmıştı böylelikle ben de onun numarasını almıştım. Veda ettikten sonra masadan ayrıldığında kapıdan çıkana kadar onu izledim, bir yandan da geri oturmuş tabletten essay örneğini açıyordum.

Milas Adin'in üzerinde deri bir ceket vardı ve baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Alena yanına ulaştığında tek görebildiğim siyah ve beyazdı. Daha sonra görüş açımdan çıktılar.

İnsanları tanımakla ilgili birtakım zorluklar çekiyordum. En başta da kendimi tanımakla... Neden bilmiyordum ama kendime yabancı hissediyordum. Belki de bunun küçük yaşta babama evlatlık verilmemle ilgisi olabilirdi. Gerçek ailem hakkında hiçbir zaman bilgi sahibi olamamıştım. Küçükken başlamıştım yani kendime yabancılaşmaya... Kapalı bahçemde de adını bilmediğim çiçekler yetiştirmiştim ama hepsinin bir hikâyesi vardı. Hepsinin ismini öğretmişti Mustafa abi er ya da geç. Benimkini anlayacak kimse yoktu.

Kimse olduğunu düşündüğüm kişi değildi.

Ve bu, işleri on kez daha zor kılıyordu.

Telefonum titrediğinde boş boş tabletin kararmış ekranından kendime bakmayı kesip telefonumu elime aldım. Gerçekten bugün ders çalışmamam için her şey oluyordu.

Variserefsiz Adin: *Neredesin?*
Ada: *Ders çalışıyorum.*
Variserefsiz Adin: *Ama nerede?*
Ada: *Ama bir yerde?*
Variserefsiz Adin: *Ada.*
Ada: *Varis.*

Telefonumun ekranına bakıp kıs kıs gülerken bir anda ekranda adı yazmaya başladığında aramayı cevaplayıp kulağıma götürdüm.

"Benimle dalga geçmekten zevk alıyorsun değil mi?"

"Dalga geçmiyorum," diye mırıldandım geriye yaslanıp

hırkamın düğmeleriyle oynarken. "Ders çalışıyorum, dikkatimi dağıtıyorsun."

Suratındaki muzip ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Dikkatini dağıtıyorum? Nasıl?"

"Mesaj atarak."

"Öyleyse biraz daha dikkatini dağıtacağım Ada," diye mırıldandı arkadan bir kapı sesi duyulurken. "Adresi mesaj at, oraya geliyorum."

"Evde olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Arkanda toplanan tabak bardakların seslerini duyabiliyorum." Durdu. "Begonya'dasın değil mi?"

Bu çocuğun psişik güçleri falan vardı.

"Hayır, evdeyim," dedim elimi telefonun hoparlörüne tutarak. "Yemek programı izliyorum."

"Beni kandırmak için daha kırk fırın ekmek yemen lazım Kandemir. Orada görüşürüz."

Gözlerimi devirip telefonu kapattım ve ödevime dönerken hafifçe güldüm. Gülmemem gerekiyordu, değil mi? Mesajına öyle cevap vermemem gerekiyordu, aradığında açmamam gerekiyordu... Halbuki ben neredeyse flört etmiştim.

Bunca zaman sonra... bunca şeyden sonra, hâlâ kötü bir fikir miydi bu? Bilmiyordum. Cevabını bilmediğim sorularla ilgili girdiğim bu kısır döngüde ne kadar zorlasam da kendime ulaşamıyordum.

Essayimi yazarken konu listesinden, refleks olarak duygu karmaşası teorisini ele alacağım bir konu seçtim. Giriş paragrafını ve iki ana düşünceyi yazdım, ardından iki farklı paragrafta bu iki ana düşünceyi ele aldım ve desteklediğim başka fikirler ve örneklerle güçlendirdim. Kahvem bitmişti, sonuç paragrafına gelmiştim. Geri çekildim ve üzerinden gittiğim yolun beni getirdiği sonuca baktım.

Birinden nefret etmen, ona ihtiyaç duymadığın anlamına gelmez.

"Bu essay çöp," diye söylendim doğrulup yazdığım kağıdı ters çevirirken.

"Bakayım."

Kâğıt bir anda parmaklarımın arasından kayıp gittiğinde şokla başımı kaldırdım, kâğıt yüzünü kapattığından görememiştim ama kolundaki saatten bile kim olduğunu anlayabilirdim. Ayağa kalkarken bir anda kağıdı elinden çektim ve buruşturup arkama sakladım. Okuyacağı korkusundan kalbim küt küt atıyordu.

"Sen ne zaman geldin?" diye sordum suratına bakarken, kaşlarını çatmış elinden aldığım ve arkama sakladığım kağıda bakıyordu.

Üzerinde ince, siyah bir tişört ve büyük bir ceket vardı. Her zaman koyu renkler giyiniyordu ve bu gözlerinin griliğini daha da ortaya çıkartıyordu.

Dikkatim çaprazıma doğru dağıldığında iki kare yakaladım gözlerimle: Birincisi, açık, büyük camlardan görülen ve kaldırımları döven yağmurdu, ikincisi de ne zaman sessizleştiklerini fark etmediğim ve geldiğimden beri favori köşemde oturan kızlar. İstemsizce bizim okuldan olduklarını düşünmüş, ne konuştuğumuzu duymak için sessizleştiklerini düşünmeye başlamıştım. Paranoyaklık böyle bir şeydi.

Bu okul beni böyle yapmıştı. O kızlar. O çocuklar. Karşımdaki bu mahluk.

"Bunu okuyamazsın," diye mırıldandım kağıdı diğer sandalyenin üzerindeki çantamın içine atıp geri otururken. Varis de çaprazıma geçip oturmuştu.

"Neden? Aşk mektubu muydu?" Kaşlarını kaldırarak dalga geçer bir ifadeyle sormuştu.

"Hayır, kusuyordum. Ve aşk kusmazsın, nefret kusarsın Varis." Bir bakıma doğruydu, sonuçta hakkında yazdığım konu buydu. Tabletimi kapatıp kenara bırakırken, "Ödevimdi," diye devam ettim çok sert çıktığımı düşünerek. "Ama berbat yazdım. Başka bir tane deneyeceğim daha sonra."

"Hmm..." diye mırıldandı geriye yaslanırken.

Matematik kitabının üzerinde elimde kalem çevirirken, "Sen neden geldin ki hem?" diye sordum ifadesini süzerek.

Başını geriye yaslayıp rahat bir tavır takındı.

"İlhamın olmaya geldim. Baksana, nefret hakkında yazıyormuşsun."

Kesinlikle sert çıkmıştım.

Yanımızdan geçen bir garson onun yeni geldiğini fark edince bir isteği olup olmadığını sormak için durdu, ben de o sırada boş kek tabağını ve kupaları alması için kenara bırakıp test kitabımı açtım. Varis sert bir kahve istemişti.

Açtığım ilk sayfadaki sorunun başına işaret koyduğumu fark ettiğimde sayfayı değiştirdim. Varis Adin'in Begonya'nın ortasında bana çözemediğim soruların nasıl çözüldüğünü göstermesini falan istemiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu kitaba bakışımı gördüğünde, garson kahvesini önüne bırakırken.

Sorun sensin. Aklımdaki seni def etmek için o kadar uğraşmışken şimdi kalkıp kendini getiriyorsun buraya. Ben nasıl odaklanacağım şimdi?

"Sen ne zaman ders çalışıyorsun?" diye sordum şüpheyle. Çisem, Alena'nın dışarıdan partiler ve pahalı kıyafetlerden ibaret göründüğünü söylemişti ama hiç de öyle biri olmadığını görmüştük. Varis Adin de mantıklı konuşup hem akademik hem de sosyal anlamda bu kadar başarılı olabilecek biri gibi görünmüyordu ama bu sadece önyargıydı değil mi?

"Geceleri." Kupadan bir yudum aldı.

Zehir içiyordu.

Geceleri yüzüyorsun da, diye düşündüm, aslında dışarıdan düşündüğümün farkında olmayarak.

Hafifçe kafasını salladı.

"Ne zaman uyuyorsun sen?"

Göz göze geldik. Bir şey yakalamıştım.

"Uyumayı sevmiyorum, vakit kaybı," diye mırıldandı ama sözlerinin altında başka şeyler olduğunu hissediyordum.

Kaşlarımı kaldırarak tepkimi belirtirken bundan daha fazlasını soramayacağımı biliyordum ama belki bir gün anlatırdı.

"Nasıl yani? Hiç uyumuyor musun?"

"Bir iki saat."

Bir iki saat yeterli değildi. Bu konudan rahatsız olduğunu düşündüm. Rahatsız olduğum bir konu açıldığında ne kadar gerildiğimi biliyordum, bu yüzden dikkatini dağıtmak istiyordum. Az önce açtığım sayfaya dönüp kitabı önüne bıraktığımda kalemi de hemen ardından uzattım.

"İlk soruyu çözemedim."

"Sen Safir'den nasıl kabul aldın?" diye sordu kalemi eline alırken.

Tarih kitabımla ona vurma isteğime karşı koydum, onun yerine gözlerimi kısarak suratına bakarken kitabıma ve kalemime uzandım.

"Tamam, bırak, ver şunu..."

"Yoo..."

Kitabın üzerine kolunu koyarak beni engellediğinde kitabın başını tutmuştum bile ama çekersem zarar görürdü. Sonunda vazgeçtiğimde seslice nefes vererek geri çekildim, o da zaferle kitabı önüme koyup bir anlığına bana, ardından soruya baktı.

"Muhtemelen soruyu tam anlamadın," diye mırıldandı kendine ters, bana düz bir şekilde, ters türevin asıl formülünü kenara yazarken. "Çünkü bu tarz soruları türevin integral ilişkisiyle çözerler." İki işlem kullandı sadece, yazdığı her bir adımda bir şık eliyordu. Daha çözümün yarısına gelmeden dört şıkkı da elediğinde sona kalan seçeneği işaretledi.

İçimdeki asi Ada'nın ağzı açık kalmıştı. On saniyesini bile almış mıydı, dakikalarımı ayırıp sayfayı silmekten inceltiğim bu soruyu çözmek? Demek sınavda da böyle yapıyordu. Her seferinde şıklara oynuyordu. Böylece hiçbir zaman, vakit sıkıntısı yaşamıyordu.

Kalemi uzattı. Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım kalemi alırken. Daha sonra kitabı, bacaklarımı kendime çektikten sonra kucağıma koydum ve soruya tekrar baktım.

"Okuldaki sınavlar sana çok basit geliyordur."

"Ben öyle demezdim," diye mırıldandı kahvesine dönerken. "Hocaların emeğine hakaret olur."

Önüme dönerken ikinci soruya geçmiş, odaklanmaktan çok uzak bir hâlde işlemler yaparken kendi kendime kısık sesle mırıldanıyorum.

"Pislik..."

Varis duydu, hatta bıyık altından güldü.

Birkaç soru çözdüm, Varis'e toplamda üç soru sormuş oldum. Matematik yeteneği hakkında daha fazla böbürlenmedi. Sonunda daha fazla çözemeyeceğimi fark ettiğimde Varis'in telefonu çalmaya başlamıştı. Masanın üzerinden alıp aramayı cevaplayarak kulağına götürdüğünde kitabın üzerinden ona bakıyordum.

"Efendim?" diye cevapladı aramayı, daha çok, "*Ne var?*" tarzı bir şey beklememe rağmen.

Karşı taraf her ne dediyse başından beri kaşları çatılıydı.

"Uğrayacağım zaten," dedi bir ara. Ardından bir ifade boşluğu yakaladım. Duyduğu bir şey dikkatini çekmişti.

Telefonu kapattı.

"İşin mi çıktı?" Kitabımı kapatıp önüme bıraktım.

"Kalkıyor musun?" diye sordu telefonunu ceketinin cebine atarken.

Kafamı salladım.

"Zaten dikkatim dağıldı. Evde devam edeceğim." Çantama uzanıp kitaplarımı ve tabletimi içine yerleştirdiğim sırada Varis'in garsondan hesap istediğini fark ettim.

"Seni ben bırakırım."

Taksiyle dönerim. İkimiz de bu tartışmanın nereye varacağını biliyorduk. O yüzden hiç böyle bir şeye girmeden, "Tamam," dedim benden beklenmeyecek bir cevapla ve kitaplarla dolu çantamı masanın üstüne, önüne koydum:

"O zaman sen çık, ben kasada hesabı ödeyip geliyorum."

Ona cevap verme şansı tanımadan yürümeye başladığımda nedense kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum. Sabahtan beri kafenin mutfağını sömürmüştüm, gelip bir sade kahve içti diye hesabı ödemeye kalkışırsa kavga edeceğimizi biliyordum.

Yağmur devam ediyordu ama Varis arabayı kapının önüne çekmişti. Elimi kafama tutarak ıslak kaldırımlardan fazla su sıçratmamaya dikkat ettim ve kapıyı açıp içeri geçtim. Ben emniyet kemerimle uğraşırken araba sokakta ilerliyordu.

Çantamı arkaya bıraktığını fark ettiğimde uzanıp kucağıma aldım ve cüzdanımı içine bıraktım. Her nasılsa, bir anda, kafamı cam tarafına çevirip kolumu yüzüme kapatırken hapşırmıştım.

"Hâlâ hasta mısın?" diye sordu Varis kaşlarını çatıp bana dönerek. "Kendine bakmıyor musun sen?"

Kendime gayet de bakıyordum. Sadece, insanlar arada bazen öyle hapşırabiliyorlardı işte. Yine de "Bulaşıcı değildir merak etme," diye mırıldandım geriye yaslanırken.

Varis bir şey söyleyemeden, telefonu çalmaya başladığında kalabalık bir caddeye çıkıyorduk. Arama, arabaya yönlendirildi ve cevapladı.

"Varis Bey?"

Ses hoparlörlerden geliyordu. Numara *Basın Sorumlusu* diye kaydedilmişti.

"Dinliyorum," dedi Varis tok bir sesle. Klima yine sıcak üflemeye başlamıştı.

"Geçen sefer şirkete girişini yasakladığınız gazeteci bir şekilde basın toplantısına girmeyi başarmış, sanırım sahte bir kimlik kullanmış ve görünüşünü değiştirmiş. Balamir Bey şu an anlaşma imzaladığı şirket CEO'suyla gazetecilerin sorularını yanıtlayıp halk fonu planını anlattığı için ona soramıyoruz, adamı konferanstan yaka paça çıkarırsak dikkat çekecek. Ne yapmamızı istersiniz?"

Varis'in babasının işleriyle bu kadar ilgilendiğini hiç düşünmemiştim. Aslına bakarsak okulda gördüğüm o boş bakışlı kas kütlesinden başka bir yönü olabileceğini de daha önce hiç düşünmemiştim. O, yeni tanıştığım bir yabancı gibiydi ve her gün hakkında başka bir şey duyuyordum.

Varis seslice nefes verdi, birkaç saniye düşünmüştü.

"Bir şey yapmayın, çaktığınızı da belli etmeyin. Ben geliyorum."

"Tamamdır efendim."

Arama sonlandırıldı.

Dönüp ona bir bakış attım. Masada gelen aramasında, konuştuğu kişiye uğrayacağını söylemişti, bu toplantıdan mı bahsediyordu?

"Yine ev yolunda uğrayacak durak mı çıktı?"

Dün de beni eve bırakacaktı ama Alper'in evine çevirmişti direksiyonu, torbacılardan tut, Çisem'in siste arabasını saklayıp evi gözetlemesine kadar yaşamadığım kalmamıştı.

"Seni taksi çevirmen için bırakırdım ama çok yağmur yağıyor," diye mırıldandı bana dönerken. "Çok kısa sürecek."

Eminim sahte kimlik alıp konferansa girecek kadar manyamış meraklı bir gazeteciyi olaysız bir şekilde içeriden çıkarmak çok kısa sürerdi. Ama bir yanım onunla gitmek istiyordu, zaten evde yapabileceğim bir şey yoktu. Muhtemelen, gitsem korku filmi açıp bir elimde kumanda, diğer elimde atıştırmalık kâsemle karanlıkta, battaniyemin altında kör olana kadar televizyon izlerdim.

Varis sahil şeridinden şehrin merkezine sürmeye başladığında yollar açıktı. Büyük bir yolun yan tarafında bulunan kocaman bir arazinin ortasında iki büyük holding binası ve başka bir bina daha vardı. Koca bahçeye girmeden önceki güvenlik, kimlik kontrol etmekle ilgilenmedi, muhtemelen aracın modeli ve plakası zaten ellerindeydi.

Varis, en tepesinde koca bir *A* harfi olan binanın önünde arabayı durdurduğunda telefonumu cebime atıp onunla aynı anda arabadan indim. O önden dolaşırken bir vale koşturarak buraya geliyordu. Varis'in büyük adımları kapıya yönelmişti, arabanın anahtarını yanından geçerken valeye attı.

Önden içeri girdi. Güvenlikte çalışanlar oturdukları yerden kalkmışlardı ama Varis hedefe odaklı olduğundan onları görmemişti bile. Koridordan gelen bir grup takım elbiseli adam olduğunu gördüğümde işin tahmin ettiğimden daha ciddi olduğunu düşündüm. Varis'in *Basın Sorumlusu* diye kaydettiği adam olduğunu düşündüm, diğerlerinin

önünde yürüyen lacivert ceketli adamın. Asansörün önünde yan yana gelmişlerdi.

"Varis Bey, hoşgeldiniz."

"Hâlâ içeride değil mi?" diye sordu Varis, oldukça geniş asansöre geçerken. "Bir şey söyledi mi?"

Peşinden girdim. Basın Sorumlusu da binmiş, diğer adamlara yandaki diğer asansörleri işaret etmişti. Kapı kapanırken adamın ceketinin kenarında isimlik olduğunu fark ettim, şirketteki pozisyonunun üzerinde büyük harflerle *Zafer Özçağan* yazıyordu.

"Hayır, henüz hiçbir şey yapmadı. Yalnızca dinliyor."

Gözlerimi gergince kat numarasına çevirdim. On üçüncü katta durdu asansör. Varis'in arkasından çıkarken onunla birlikte sağa döndüm.

"Bundan sonra içeri alınan gazetecilerin kimliklerini, onlar konferans salonuna alınmadan önce teyit edin."

İki koca kapısı olan, duvarda "KONFERANS I" yazan salonun önündeydik. Kapılar kapalıydı ama dışarıda iki tane koruma vardı ve içeriden mikrofonla konuşan bir adamın sesi geliyordu. Varis kapı koluna uzanmadan önce, "Koridorun sonundaki koltuklarda bekleyebilirsin, iki dakikaya döneceğim," diye mırıldandı şirkete girdiği andan beri ilk kez yüzüme bakarak. Kafamı salladım. Ardından içeri girdi. O kapıyı açtığı an ses dışarı çıkmıştı, aralanan kapıdan içerideki masaları ve bilgisayarını önüne almış oturan basın mensuplarını görebilmiştim. İçerisi kalabalıktı.

Basım Sorumlusu olan adam, "Ben de içeri gireyim," diye mırıldandı bana bir bakış atarak garip bir şekilde. Muhtemelen burada ne aradığımı düşünüyordu. Ben de en az onun kadar merak ediyordum doğrusu.

Varis'in söylediği gibi koridor sonuna kadar yürüdüm, ama tam koridorun bittiği sırada, ilerideki büyük camlara

ve siyah deri koltuklara bakarken salonun kapısının bir kez daha açıldığını duydum ve duvara sırtımı yaslayıp kafamı uzatarak ileriye bir bakış attım. Sakallı, kare gömlekli, kargo pantolon giyen, boynunda bir fotoğraf makinesi asılı ve gözlüklü bir adamla birlikte, sakin bir şekilde çıktı Varis salondan. Fakat kapı kapandığında, bir anda dirseğiyle adamı duvara yasladığında anın gerginliğiyle nefesimi tuttum.

"Sana bir daha gereksiz sorularınla bu şirkete adımını atarsan kariyerinin sonu olur dedim mi, demedin mi?" diye söylendiğini duydum, tüylerimi diken diken eden bir sesle. Adam Varis'ten on santim civarı kısaydı ve muhtemelen aralarında bir o kadar da yaş farkı vardı. Yüz yüzelerdi.

"Senden korkmuyorum Varis Adin," dedi adam ismini tükürürcesine söylerken, cesur ama pek de emin olmayan bir ifadeyle. "Suç işlediniz. Bir şeyler saklıyorsunuz."

"Benim aile sorunlarımı çözmek sana düşmez gazeteci. Meraklı burnunu başka insanların özeline sok."

Asansörden çıkan korumalar onların yönüne doğru yürüyordu. Gazeteciyi, Varis'in kıstırdığı yerde kollarından tutarak kaldırırlarken adam, "Bildiklerim dağ gibi Adin!" diye bağırdı koridor boyunca, asansöre götürülürken. "Elbet gerçek ortaya çıkacak!"

Dikkati adamın üzerinden kalkacağına göre, beni görmemesi imkânsızdı. Daha ne konuştuklarını bile düşünemeden koşar adımlarla koltuklara ilerledim, ardından adamın çıkardığı gürültüye ayağa kalkmış gibi yavaş adımlarla Varis'in yanına yürüdüm. Gazeteci her neyden bahsediyorsa Varis'in, hatta ailesinin hiç hoş görünmeyen işlere karıştığı kesindi ve eğer bunları duyduğumu öğrenirse asla işin aslını öğrenemezdim.

Suç işlediniz. Bir şeyler saklıyorsunuz. Elbet gerçek ortaya çıkacak!

Kafamda yankılanan sözlerle birlikte, gazeteci ve korumaların bindiği asansörün kapısı kapanırken Varis'in kadrajına, koridora girdim. Kaşlarını çatmış bir şekilde koridorun ardına bakıyordu, aklını o adamın söylediklerinin kurcaladığı kesindi.

Bu bir aile meselesiydi. Sırf bu yüzden kalkıp kendi gelmişti. O gazeteciyi pek parlak şeylerin beklemediğine emindim, bu sahneden sonra.

"O adam ne diyordu?" diye sordum ifadesini inceleyerek. Mesafe çok da fazla değildi buradan koltuklara, en azından adamın asansöre sürüklenirken bağırdığı iki cümleyi duyduğumu biliyordu.

"Yılın gazetecisi ödülünü almak için fazla çırpınıyor." Varis gözlerini odağından bana döndürürken yüzümü izledi. Ne kadarını duyduğumu tartıyordu. "Hepsini duyduğunu biliyorum."

İfademi korumaya çalıştım ve dümdüz bir şekilde suratına baktım. *Pekâlâ, siktir.* Bunu tahmin edemeyeceğini düşünmek ve rol kesmek aptallıktı.

"Ama bu bir aile meselesi Ada," dedi, ben gergin çene hatlarını izlerken. Bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüz yüze geldik. "Kurcalamaman gereken bir şey."

"O gazeteciye ne olacak?" Gözlerini süzdüm. Griliklerin içinde şeytanlar takla atıyordu. *Varis Adin'in de şeytanları vardı.* Sadece herkesinkilerin aksine, onlar yalnızca fazla yaklaştığınızda görülebiliyordu. Belki de Varis'in kalesi de camdandı. Nerede olduğunu bir kez öğrendiğinizde... *içini de görebiliyordunuz.*

"Daha fazla kurcalamazsa bir şey olmayacak, o yüzden takıntısını geriye bırakıp işine odaklansa onun için iyi olur." Derin bir nefes verdi, gözleri etrafta gezerken. Ardından tekrar bana döndü. Yüzümden ne okunuyordu,

bilmiyordum ama devam etme ihtiyacı hissetmişti. "Şöyle bakmayı bırak Ada, kötü bir şey yapmadım."

O zaman bu, ailesinden birinin yaptığı anlamına geliyordu. Zaten bu kadar zengin ailelerin geçmişlerinde mutlaka kirli lekeler olurdu. Sadece o adamın sesi çok gerçekçi geliyordu ve gördüğüm sahne yüzünden gerilmiştim.

Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım.

"Tamam... tamam."

Yüzümü ovaladım, Varis'in bakışlarının odağında olduğumu biliyordum. Elimi saçlarımdan geçirdiğim sırada başımı kaldırmış ona bakacakken gözlerim omuzlarının arkasına, salonun kapısına kaydı: Yaklaşık bir metre, seksen beş santim boylarında ve kırklarının sonundaki bir adam, konferanstan bunalmış bir ifadeyle çıkmıştı. Ceketinin yakasını düzelterek seslice nefes verirken gözleri gözlerime takıldı.

İşte bu, yalnızca içeride bağdaş kurmuş oturan Ada'nın değil, benim de ağzımı açık bırakmıştı. Şokla donup kalırken nefesimi tuttum.

"Baba?"

ONUNCU BÖLÜM

"Bir tırtıl çiz, kozayı sil; iki kanat ekle...
Ama kelebekler kanatlarını göremez, sen onlara
göstermedikçe."

Varis
Cuma, 11.45

Yağmurdan nefret ederim.

Birçok insan yağmurun rahatlatıcı olduğunu düşünür. Yürüyüşe çıkarlar, işlerine ara verir, bir kahve yapar ve kitap okurlar, bir şarkı açar ve şehre yağışını izlerler... Ama hayatınızın en karanlık gününü yağmur yüklü gri bulutlar esir almışsa yağmurlu günler ne huzur ne de ilham getirebilir, değil mi?

Yağmurun bana getirdiği tek şey hatırlamak istemediğim anılardı.

Merdivenlerde bir topuklu kadın ayakkabısı sesi, kapanırken gıcırdayan ve yerinizi belli eden aptal dolaplar, üzerinize kilitlenen kapılar çünkü görülmemesi gereken morluklar... Yağmurlu günlerden nefret ediyordum, evin

içindeki gürültüyü gizleyebilecek gürlükte çıkan gök gürültüsü sesinden de.

Yağmurlu günlerden nefret ediyordum çünkü...

Boom. Bir tuş, ve her şey gitmişti.

Garantisi olmayan "yarın"ları, bugünden fahiş fiyatlara satıyor hayat.

"Seni burada beklemiyordum."

Su almak için mutfağa giderken evde dolanan hizmetçi kadınlardan birinin evin kapısını açtığını duymuştum ama babamın bu saatte eve geleceğini düşünmediğimden bakma gereği bile duymadan kim olduğunu anlamıştım. Evinize elini kolunu sallayarak girip çıkabilen çok fazla insan olmadığından, azalan seçeneklerinizi elemek yararlı oluyordu. Babamın eve giriş çıkışları duyulmazdı bile, çoğu akşam denk gelmezdik. Amcamın iş için şehir dışında olduğunu biliyordum. Babamın kişisel sekreterini de sivri topuklularının sesinden anlayabiliyordum. Bu konuda tecrübeliydim. O aptal topuk sesine hiç iyi tepki vermiyordum ama defalarca evde giymemesi gerektiğini söylememe rağmen sesini bana duyurana kadar ayağından çıkarmıyordu sanki.

Milas. Geriye bir tek o kalıyordu.

Mutfağa geçip bir bardak çıkardım ve su doldurdum. Buraya geleceğini biliyordum, ona cevap vermemiştim.

"Hâlâ kızgın mısın?"

Milas kaskını tezgâhın üzerine bırakıp telefonunun ekranını kontrol ederken içeri girmek üzere kapıdan görünen kadına baktım. Nedense psişik güçleri olduğunu düşünüyordum, onunla hiç konuşmasam da ne demek istediğimi anlıyordu. Burada uzun zamandır çalışan biri olduğundan diğerlerini de uyarıyordu çoğu zaman, maaşını sonuna kadar hak eden biriydi.

Kadın yüz seksen derece dönerek mutfaktan uzaklaşmaya başladığında Milas yeniden kadrajıma girdi. Ortadaki tezgâhın kenarına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirmişti.

Bardağı lavaboya bıraktım.

"Ne istiyorsun Milas?"

"Caddede yeni bir mekân açılıyor bu akşam." Deri eldivenlerini çıkartmaya başladı ellerinden. "Geliyor musun?"

Çenesi boş laf yapmazdı, ağzındaki baklayı çıkardığını görmemiştim bunca zaman.

"Bu mekân neden beni ilgilendirsin Milas?"

"Bilmem ki," diye mırıldandı omuz silkerek. Şüpheli bir ifadesi vardı. Her zamanki gibi direkt söylemeyecekti, soyadının hakkını veriyordu. Bu akıl oyunlarını çocukluğumuzda bıraktığımızı sanıyordum ama Milas asla değişmezdi.

"Fazla ileri gidiyorsun." Tek adımda yanına yaklaşarak göz göze geldiğimde, söylediklerimin altında yatan anlamı anladığından emin olmak istercesine hareket ettim. "Alena'yı o eve götürdün, Begonya'yı gösterdin. Şimdi telefonunda Ada'nın numarası var." İfadesizdi. "Bir sonraki hamlesi ne olacak? Arkadaş mı olacaklar? Komik olma Milas."

"Alena canı ne isterse onu yapmakta özgür." Milas doğrularak boylarımızı eşitledi. "Ben ona bir şey göstermesem de yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. İmgeler görüyordu. Yakut ve Filiz Doran yeterince dikkatli davranmıyorlardı. Daha geçen gün," diye söylendi kaşlarını kaldırarak, ciddi ve sert bir ifadeyle. "daha geçen gün babasının odasındaki halıya bakıp nedenini bilmediği bir şey için hüngür hüngür ağladı. O halının önceden nerede olduğunu tahmin edersin."

"Yumuşak davranıyorsun. O kız senin zaafın oldu. En başından o okula gitmemeliydin. Seni bu işin içine sürüklemek yanlıştı." Elimi saçlarımdan geçirerek gergince ensemi ovaladım. Eğer Alena, Milas'ın üzerinde böyle bir etkiye sahipse Balamir Adin planlarını daha yakın bir tarihe çekse iyi olurdu. Ortada bir kuzen faktörü vardı ve hiç olmadığı kadar tehlikeli bir hâle gelmişti bildikleri.

"Kimin, kimin zaafı olduğu hakkında konuşmayalım istersen Varis."

Ağır nefeslerimin arasında başımı kaldırıp yüzüne baktım, yine o ifadeyi takınıyordu. Yine bana, benden daha çok şeye hakimmiş gibi bakıyordu.

"Alena bu denklemin sıfır çarpanı Milas." Yanından geçip giderken göz temasımı kesmedim. "Onu kontrol edemeyeceğin bir zaman gelecek. Küçükken oynadıkları oyun açığa çıktığında, kimse kimsenin yapacaklarını engelleyemeyecek."

Mutfak kapısından çıktığım ve koridora adım attığım sırada Milas'ın arkadan cevap verdiğini duydum.

"Senin bundan önce endişelenmen gereken tonla şey var Varis."

Telefonumu çıkartıp mesaj sekmesine girdim ve Ada'ya bir mesaj yazdım.

Mesela, su yüzüne çıkacak gerçeklerin yükselirken boğabileceği küçük, korkak bir toprak parçası vardı hayatımda.

Ada
Bir Önceki Gün, Perşembe

Altın ve beyaz renklerden inşa edilmiş asil bir atlıkarıncaya binmiştim bir yılbaşı günü. Hava soğuktu ama eldivenlerim, atkım, berem ve kapkalın, beyaz montum vardı üzerimde. Babam bir sürü fotoğrafımı çekmişti ama hepsi kıpkırmızı bir burun, kar düşmüş kirpikler ve bir çift yemyeşil gözden ibaretti. Bembeyaz giyindiğim için kar içinde kaybolmuştum.

Anne ve babalarıyla, bir de yetmezmiş gibi kardeşleriyle gelen çocuklar vardı. Üstelik birkaçını tanıyordum da, aynı okula gidiyorduk.

Annem olduğu yalanının altında kemiklerimin kırıldığı zamanlardı.

Bir elimde karton bardaktaki sıcak çikolata, diğer elimde buz pateni ayakkabılarımla iki katım büyüklüğündeki bir kardan adamın yanında fotoğrafımı çekiyordu babam, sınıfın en gıcık çocuklarından biri önümden geçerken.

"Annen nerede Ada?"

Fotoğrafım mahvolmuştu. Nasıl becermiştim, bilmiyordum ama ışıl ışıl parıldayan gözler bir anda kan çanağına dönmüş, gözyaşları gözlerimi doldurmuştu. O kadar sert dişlemiştim ki dudaklarımı, kan tadı gelmişti ağzıma. Babam hemen iki elimden tutup önümde diz çökmüş, sarılmıştı.

Annem nerede baba?

Ne zaman kış gelse, yılbaşı yaklaşsa bu anım gelirdi aklıma. Lunaparklardan, eğlence merkezlerinden nefret ederdim bu yüzden, yılbaşı ağaçlarını süslemek istemezdim... Yılın en hüzünlü zamanıydı yılbaşı. Bir yıl daha kayıptı takvimlerden. Bir yıl daha kayıptım biyolojik ailemden.

Babamın hiçbir zaman annem hakkında doğru düzgün cevap verdiğini hatırlamıyordum o zamanlar, muhtemelen yalan söylemek istemediğinden ve asıl durumu nasıl açıklayacağını bilemediğinden saklamıştı. Meğerse yalnızca annem değil, babam da yokmuş. O gıcık çocuklar bilseler...

Ne zaman babamı görsem aklıma o krem kahve oda geliyordu. Yeşil bir koltuk vardı, yeşili çok sevdiğimden hemen geçip oraya oturmuştum. Babam karşımdaydı. Psikolog Bey masasının başında. Biraz bilgi vermişlerdi önce, dikkatimi dağıtmışlardı... Daha sonra anlatılmıştı her şey. Dökülmüştü birer birer babam sandığım adamın dudaklarından.

Ben sana yabancıyım.

Hayır hayır... Öyle söylememişti. Ben öyle hissetmiştim. Babamın beni bir yetimhaneden evlat edindiğini böyle öğrenmiştim.

Ben sana yabancıyım. Hayır. Agâh Kandemir, benim babam olan adamdı. Beni, tatillerinde istediğim her yere götüren, vakti olduğu zaman mutfağa girip lezzetli makarnalar yapan, ne zaman uyuyakalsam gıdıklayarak uyandıran, şehir dışına çıktığında her akşam arayan adam, *babam.*

Bana sürpriz yapmak için geldiğini söylememişti. Okulda olduğumu düşünüyordu, yarının veli toplantısı nedeniyle tatil olduğunu biliyordu ama bugün öğretmenler toplantısı olduğunu ve bu yüzden ders olmadığını bilmiyordu, bu yüzden beni okulda sanmıştı. Ben dönmeden eve gidecek, akşam yemeği hazırlayacak, sürpriz yapacaktı. Ama Balamir

Adin'in yeni anlaşma imzaladığı işadamıyla yaptığı basın toplantısında ne işi vardı?

Babamın iş için kullandığı resmi aracın arka koltuğunda oturuyorduk, her zamanki gibi, araca bindiği gibi kravatını çıkarmıştı. Sakalları uzamıştı ve aralarına birkaç beyazlık daha eklenmişti sanki.

Holdingin on üçüncü katında, konferansın olduğu odanın önündeyken Varis'le yaptığımız konuşma, babamın salondan çıkışıyla son bulmuştu. Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilememiştim ama "*Baba,*" diyebilmiştim işte.

Babam Varis'i tanıyordu. Fark ettiğim ilk şey buydu. *Varis babamı tanıyordu.*

Babama ne zaman geldiğini, neden bana söylemediğini sorarken başlarıyla selamlaşmalarından fark etmiştim. Birlikte aşağıya inerken herkes sessizdi, sadece ben babama İngiltere'nin nasıl olduğunu soruyor, gelirken yağmurlu havayı yanında getirdiği hakkında şakalar yapıyordum.

Babam arabasını getirmesi için şoförü aradığı sırada Varis'in arabasından çantamı alıyordum, ona sormak istediğim çok şey vardı ama babam bekliyordu. "Sonra konuşuruz," demiştim kısaca, başını sallamıştı ağır bir ifadeyle. Ben babamın aracına binene kadar çekmemişti gözlerini üzerimden. Garip bir istekle, onun yanına koşup, "*Bak babam burada!*" diye bağırmak istemişti içimdeki çocuk Ada, "*Okuldakiler yalan söylüyor bak... Babam ben üveyim diye İngiltere'ye falan taşınmadı. Sadece bir süre işlerini orada halletmek zorunda...*"

Eve girdiğimizde çantamı kenara bırakıp mutfağa yürüdüm. Masanın üzerinde poşetler vardı.

"Bunları sen mi aldın baba?" Diye sordum o kabanını girişte çıkarırken.

"Evet," diye mırıldandı mutfağın girişinde dikilerek, gururla. "Hadi bakalım sen yerleştir, ben bir duş alıp geliyorum. Sonra yemek yapıyoruz."

"Lazanya mı?" Poşetlerin içinden çıkanların lazanya malzemeleri olduğunu fark ettiğimde kocaman açtığım gözlerimle ona baktım.

Babam ifademe kahkaha atarak, "İyi bildin," dedi, merdivenlere döndü. Duş alma vaktiydi.

Üzerimdeki kalın hırkayı çıkartıp ince kazağımın kollarını sıvadıktan sonra saçlarımı bileğimdeki lastikle topladım ve poşettekileri dolaba yerleştirmeye başladım. Bir yandan da internetten lazanya tarifine bakıyor, babam gelene kadar hazırlayabileceklerimi hazırlamayı düşünüyordum.

Ben daha küçükken tahta bir tabure vardı mutfakta, sonradan kapalı bahçeme götürmüştüm ama boyum uzayana kadar burada, masanın altında dururdu. Bir taneydi çünkü bu evde bir tane Ada vardı, yani en azından babam öyle söylemişti, taburem de benim gibi biricikti. Babam yapmıştı.

O yemek yaparken ben de tabureyi tezgâh dolaplarına dayar, üzerine çıkar, yine de yetişemezdim babamın boyuna. O doğrarken ben de oyuncak tavalarımla hayali yemekler pişirirdim. "*Agâh Usta,*" derdim ona, çıkarabildiğim en kalın sesle, elimdeki tavayı önüne uzatırken. "*Bak bakalım pilavımın tadına beğenecek misin?*" Babam bazen çok tuzlu olduğunu söyler, suratını buruşturur, "*Bu ne Adakız? Sen beni tansiyondan hastanelik mi edeceksin?*" derdi. Sonra ben de onun yemeğinin tadına bakınca, "*Pilavıma laf edene de bakın hele, patlıcanı diri diri koymuş önüme!*" diye eleştirirdim palabıyık bir ağa gibi otururken. Eşofmanımın paçalarını sıvar, saç tutamımı dudağımın üstüne bıyık gibi giyerdim.

Uzun zaman olmuştu.

Yaklaşık yarım saat sonra babam her zamanki gri eşofman takımlarından biriyle merdivenlerden indiğinde, "Şe-

fim, bütün malzemeler hazır," diye mırıldandım hafifçe eğilip iki elimle birden tezgâhı göstererek.

"Ooo, sen bu işi iyice kapmışsın Adakız..." İlerleyip borcamı diğer boş tezgâhın üzerine bıraktı, muhtemelen çok kalabalık yapıyordu. "Çok yemek yapmak zorunda kaldın herhalde bu aralar, Pamuk Hanım şehir dışına çıkmak zorunda kalmış diye duydum."

"Evet." Dudak büzdüm. "Öyle oldu biraz. Ama öğrenmek lazım tabii."

"Sen hep pizza falan yemişsindir şimdi, evde yapsaydın bari."

Pizza. Mutfak. Ev yapımı. Az önce birlikte kullanmaman gereken bütün yasaklı kelimeleri tek cümle içerisinde kullandın baba...

"Ama Pamuk hala uğradığında yemek yapıyordu."

"Ah, Pamuk Hanım ah, aç bıraktın kızımı. Kürdana dönmüş yine."

"Artık beslersin beni baba," diye mırıldandım beklentiyle yüzüne bakarken bir kolumu tezgâha yaslayarak. "Beslersin değil mi? Bir süre kalacaksın değil mi İstanbul'da?"

Babam derin bir nefes alırken kıymayı kızgın yağda kavurmaya başladı. Ardından soğanları doğramak için tahta kaşığı bana uzattı, karıştırma işini ben devralmış oldum.

"Aslında, holdingde bir işim çıkmasaydı ve veli toplantın çakışmasaydı gelebilmem pek mümkün görünmüyordu Ada." Babam soğanları doğrarken sanki benim gözlerim yanıyordu. Kendime çocuk olmamam gerektiğini hatırlatıp doğruldum ve daha düzgün kavurdum tavanın içindekileri. "Dönüş uçağım yarın, okuldaki toplantıdan hemen sonra."

Omuzlarım çöktü. En azından bir hafta falan kalır sanıyordum. Evde yalnız olmaktan nefret ediyordum... Yani, yalnız olmayı seviyordum ama *bu kadar* yalnız kalmaktan

nefret ediyordum. Babam resmen başka bir ülkedeydi. Biraz daha kalsa vatandaşlık hakkı verebilirlerdi.

Holding. Adin Holding'den bahsediyordu. Merakla kaşlarım kalktı, ona yan bir bakış attım şüpheyle. Doğradığı soğanları tavanın içine atmış, karıştırma işini devralmıştı.

"Adin Holding'le çalıştığını bilmiyordum."

"Holdingle doğrudan bağlantım yok, eskiden orada çalıştığım olmuştu ama daha sonra ayrılmıştım. Balamir Adin'e danışmanlık yapmak her zaman kârlı bir iş olmuştur, bu seferki iş anlaşmasının sözleşmesini yapmamı rica ettiğinde karşı koymak için bir sebebim yoktu." Baharatları göz kararı eklerken tepkimi görmek için bana baktı. "Küçük oğlanla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

Küçük oğlan mı? Her ne kadar gülmek istesem de kendimi tuttum. Babam muhtemelen Varis'in küçüklüğünü bildiğinden böyle söylüyordu. Varis'in şu an onunla aynı boyda, hatta daha uzun olduğunun farkında mıydı?

"Neye gülüyorsun Adakız?" diye söylendi babam gülerek, dümdüz bir ifadeye sarılmış suratıma bakarken. Cidden, bu adam gözlerimin içinden, aslında ne hissettiğimi okuyabiliyordu. "Küçük oğlan demem mi komik geldi?"

Aslında, evet.

"Yani, biraz." Tuzu işaret ettiğinde ona tuzu uzattım. "Onu tanıyor musun? Çocukluğundan beri yani?"

"Eh, biraz," diye mırıldandı. "Balamir Bey şirkete getirmişti birkaç kez. Sekreterler, korumalar falan... konuşturmaya çalışırlardı ama çocuk pek konuşmazdı. Çok sessiz biriydi."

Sessiz biriydi.

Onu tanımadan önce nasıl biri olduğunu bilmiyordum ama benim yanımda hiçbir lafını esirgemeyen biriydi. Belki de çocukluğundan bu yana çok şey değişmişti... Değişmek zorundaydı da, omuzlarında büyük yükler vardı. Ama öyle

olsa bile, küçük çocukların bağırıp çağırması ve merakla her şeyi sorması gerekmez miydi? Varis, herkesin içinde sessiz kalıp babasının yanında kendini ifade edebilen o canavar çocuklardan mıydı? Ben asla susmadığımı ve her işe burnumu soktuğumu hatırlıyordum, iflah olmazca.

Babamdan bakışlarımı çekmeden salçayı ve rendelenmiş havucu uzattım. Devam etmesini istiyordum. Anlatmaya devam etmeliydi. Bu kadar kısa kesemezdi. Daha fazla şey bildiğini biliyordum. Gözlerimi kırpıştırarak babamın yüzüne baktığımda diğer malzemeleri de sırayla ona uzatıyor, boşalan kapları lavaboya bırakıyordum.

Düşününce... Varis Adin, onu tanımadan önce de sessiz biriydi. Okulda çok fazla muhattap olduğu insan yoktu. Sınıfında nasıl biri olduğunu gözlemleme şansım olmamıştı ama Reha ve Alper dışında biriyle doğrudan arkadaşlık ilişkisi olduğunu düşünmüyordum. Öte yandan Alin'in anlattıkları ve oradan buradan duyduklarım da vardı... Bazıları iyi, bazıları kötü şeyler...

Okula ilk geldiğimde tuvaletlerde ve yemekhane sırasında dönen dedikodular başımı ağrıtır seviyedeydi. Bazı kızlar onun gittiği mekânlara gidip, gittiklerini ispatlamak için Instagram'a fotoğraf atıyor ve sanki o gece Varis'le ya da diğer gözde çocuklarla takılmışlar gibi hayal dünyalarını anlatıyorlardı. Onlar arkada kurgu yeteneklerini döktürürken Çisem de yanımda her cümlelerinin nasıl yalan olduğunu anlatıyordu. Acınası bir durumdu. Tek kelime konuşmadıkları ama herkesçe havalı oldukları kabullenilmiş çocuklarla takıldıkları duyulursa arkadaş ortamlarındaki statüleri yükselir gibi davranıyorlardı. Biriyle isminin anılması, nasıl bunu tetikleyebilirdi? Akılları nasıl çalışıyordu bu insanların? Ayrıca ben tanımadığım insanlarla ismim anıldığı için türlü damgalar yerken onlar nasıl bundan yarar sağlayabiliyordu? Nasıl bir sistemdi bu?

"Balamir Adin'in yanında çalıştığını gerçekten bilmiyordum..." Kendi kendime mırıldanırken babam sıcak suyu katıyordu.

"Birçok ünlü işadamının yanında çalıştım Ada," diye mırıldandı babam. "Ben bir avukatım. İtibar bizler için çok önemlidir. CV'ni doldurman gerekir."

"Varis'le arkadaş olmam konusunda ne düşünüyorsun?" Tepkisini izlemek için suratına baktım. Pek bir farklılık yoktu.

Kafasını sallayıp dudak büzdü.

"Yani, pek bir şey düşünmüyorum. İyi çocuktur. Babasına benziyorsa."

Vaov. Babam gerçekten, gerçekten Balamir Adin'in etkisi altına girmişti. Babasını bilmiyordum ama Varis'in kendisinin haberdar olmadığı, başıma gelen birçok olayın asıl sebebi olduğunu öğrense babam; düşünceleri ne yönde değişirdi?

Benim düşüncelerim de yön değiştirmişti. Yani yön değiştirmeyen birkaç tanesi kaldıysa bile onlar da çevirmek üzereydi yönlerini. Varis'i babama şikayet etmek istemiyordum. Pamuk halanın sözleri aklıma gelip duruyordu.

Gazetecinin de sözleri aklımda yankılanıyordu hâlâ. Varis'in sözlerine güveniyordum, kötü bir şey yapmadığı hakkında... Ama Balamir Adin'e çevriliyordu oklar, Varis kendini aklayınca. Babamın neredeyse idolleştireceği bu büyük işadamı ne kadar kötü bir şey yapmış olabilirdi? Babam öğrense düşünceleri anında değişirdi.

Bir saat sonra babamın zamanında koleksiyonunu yaptığı eski filmlerden birini açmış, koltuğa yayılmış, lazanya tabaklarımıza gömülmüştük. Hava çoktan kararmıştı. Film üç saat olduğundan yine koltukta uyuyakalmıştım. Babamla elimde olan tek geceyi böyle kaçırmıştım. Ama ertesi gün beş saatlik uçak yolculuğu olan ve bel ağrılarıyla uğraşan bir

adamı bütün gece ayakta tutacak kadar cani değildim. O yüzden bencil ve düşünceli tarafım tartışmaya kalkışmadan koltukta uyumam iyi olmuştu.

Dün akşam, koca iki dilim lazanyayı yiyip üstüne koca bir bardak kola içtiğim midemi kanepeden kaldırmadığım ve üstüne, aralıksız on iki saat uyuduğum için, sabah mide ağrılarıyla birlikte uyandığımda babam çoktan kalkmış, hazırlanmış, kahvaltı hazırlıyordu. Başıma bir yastık, üzerime de battaniye örtülmüştü ve koltuk rahat olduğundan deliksiz bir uyku uyumuştum.

Babamla okula gitmek istedim ama bunun ne kadar komik kaçabileceğini düşündüm, sonuçta veli toplantısına gidiyordu. Dönüşte eve uğramak için vakti olmayacaktı. Bu üzücüydü. Sarılıp vedalaştığımızda burnum sızlıyordu, bu da ağlamak üzere olduğum anlamına geliyordu. Onu arabasıyla uğurlarken gözlerimi silmekten yüzüm tahriş olmuştu ama o hâlâ bana bir hafta yetecek lazanya yapmasıyla böbürlenip aç kalmamamı söylüyordu.

Bütün öğlen, odamı toplayıp Fransızca essayimi bitirerek geçti. Daha sonra, bir ara telefonumu elime alma şansı bulduğumda, mutfaktan atıştıracak bir şeyler almak için merdivenlerden aşağı iniyordum. Yalnızca iki farklı kişiden bildirim vardı. Biri Varis'ti, saatler önce yazmıştı. Diğeri ise Çisem.

Variserefsiz Adin: *Bugün ne yapıyorsun?*
Ada: *Gece yarısına kadar ödevlerimi bitireceğim.*

Ne yapacağımı neden bu kadar merak ediyordu ki? Belki de babam geldiğine göre, ne yaptığımızı merak ediyordu. Varis dün, öğlenden sonra beni holdinge götürürken babamın da orada olduğunu biliyor muydu? Bunca zaman babamı tanıdığını neden söylememişti? Gerçi bahsi açılmamıştı. Ona

sormak için tonla sorum vardı ama karşı karşıya gelene kadar beklemeliydim, yoksa tatmin edici cevaplar alabileceğimi düşünmüyordum.

Çisem beş kere aramış, birkaç tane de mesaj bırakmıştı, gördüğümde onu aramamı söyleyen. İlk çalışta telefonu açtığında, aramayı hoparlöre alıp raflardaki bitki çayları kutusunu çıkardım ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Efendim Çisem? Mesajlarını yeni gördüm."

"Adaaaa! Kızım öldüm burada ya! İnsan bir story falan atar Instagram'a... Bana yaşam belirtisi vermeden güne başlama demiyor muyum ben sana?"

"Kusura bakma ya," dedim gülerek, kupalardan birini çıkartırken. "Bayağı hareketli bir gün oldu dün."

"Hadi be." Gözlerini büyüterek ağzını kocaman açtığını tahmin edebiliyordum. "Hemen dökül."

Ona kafeye gittikten sonra Alena'yla karşılaşmamızı, daha sonra Varis'in gelip matematik kitabımı esir alışını, daha sonra holdinge gidişimizi ve Varis'in basın toplantısından bir gazeteciyi dışarı attırışını ve aynı toplantıdan babamın çıkışını detaylara girmeden anlattım. Babamın İstanbul'da oluşuna ayrı, Balamir Adin'le olan ilişkisine ayrı şaşırmıştı.

"Döndü mü yani şimdi İngiltere'ye?" Onun da sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Çisem babamla olan ilişkimi biliyordu ve tanışıyorlardı, şimdi Pamuk hala da yokken evde yalnız olmam onun da hoşuna gitmiyordu. Korku filmleri izleyip geç yattığımı biliyordu... Ya da salonda yemek yediğimi... Pamuk halaya, tüm bunları ilk fırsatta bir fincan çay eşliğinde öteceğini biliyordum.

"Veli toplantısından sonra uçağı var, sabah vedalaştık."

"Vay be... Bak sen Agâh amcaya.... Kimlerle çalışmış zamanında."

Kaşlarımı kaldırıp seslice nefese vererek mutfak tezgâhına yaslandım.

"Eee, sen ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" *Ah, hayır.* Bu ses tonunu tanıyordum. "Hiç... Öyle dışarı çıkar mıyız diye sorayım dedim, dün görüşemedik."

"Dışarı, nereye?" Söyleyeceği kulübün ismini tahmin etmeye çalıştım hızlıca. Ya Bebek'te olanlardan ya da caddedekilerden bahsedecekti. En sevdiği mekânlardı.

"Yeni bir yer açılmış, herkes orada olacak bu akşam. Bak, hemen hayır deme, mekân çok hoş."

Çisem ne zaman hafta sonları ya da cuma geceleri dışarı çıkmayı teklif etse alacağı cevabı çok iyi biliyordu. Takıldığı yerler, okuldakilerin de takıldığı yerler olduğundan gitmek, benim için bir işkence oluyordu ama son zamanlarda fikirlerim değişmişti. Çisem oralara bensiz gittiği için şu an bir şeyleri anlatmıyordu, belki de hayatında gerçekten büyük şeyler oluyordu ve ben ne kadar ona zaman tanısam da hiçbir zaman anlatmak için hazır olmayacaktı.

Ona lazım olan şey zaman değildi, bendim.

"Ehliyetim hâlâ gelmedi," diye mırıldandım. "Saat kaçta alırsın beni?"

Bir şaşkınlık nidasının çıktığını duydum dudaklarından. "Sen ciddi misin?"

"Tabii ki. Yalnızca duş almam lazım."

"Ada, sana inanamıyorum. Kabul etmene çok sevindim!" Arka planda ufak bir çığlık yankılandı. "Dokuzda kapındayım. Sana doğum gününde aldığım elbiseyi giy. Bayy!"

Gülerek telefonu kapattıktan sonra tezgâhın üzerine bıraktım. Pekâlâ, görünüşe göre, Ada Kandemir'in olağanüstü fedakârlık modu açıktı. Ve Çisem'le aramızı düzeltene kadar da olağanüstü hâl devam ediyor olacaktı. Hayatımdaki tek

arkadaşımı, güvendiğim tek insanı kaybedemezdim. Zaten Aral'la günlerdir konuşmuyorduk, olanlar yüzünden yeterince üzgündüm. Aynı şeyin Çisem'le başıma geldiği düşüncesi nefes boruma dikenler batırıyordu.

Çisem'in gelmesine bir saat vardı. Odama çıkıp duşa girdim; ardından, giyinmeden önce masamın ve yatağımın üzerindeki ödev yığınını toparlayıp giyeceklerimi çıkardım. Saçımı kuruttum, uzun askılı, ince, siyah çantamın içine anahtar, kredi kartı ve kimlik sıkıştırabildim yalnızca.

Çisem'in doğum günümde aldığı elbise ince, uzun kollu, vücudu saran siyah, mini bir elbiseydi. Daha önce hiç giymemiştim çünkü fırsatım olmamıştı. Her ne kadar bacaklarımdan üşüyeceğimi bilsem de bu elbiseyi giymek istiyordum çünkü eğer bu sefer de giymezsem Çisem doğum günü hediyemi beğenmediğimi düşünebilirdi. Eğer o, benim ona aldığım özel kaplama nota defterini kullanmasaydı ben çok üzülürdüm. Ve o yanından ayırmıyordu.

Elbisenin altına mat siyah, tabanı kalın ve düz botlarımı giyindim. Ne zaman elbise ya da etek giyinesim gelse altına bot geçiriyordum, artık refleks olmuştu. Makyaj olarak bir şey yapasım gelmiyordu, göz altlarımı kapatıp mat kırmızı bir ruj sürdükten sonra kirpiklerime biraz rimel geçip bıraktım. O mekândaki insanlar iki boyayla suratımı şekle şemale soktuğum için dua etmeliydi, aksi takdirde ruh gibi görünüyordum.

Saat tam dokuzda siyah, deri ceketimle birlikte bahçenin önündeki kaldırımda Çisem'i bekliyordum, tanıdık kırmızı araba uzaktan görünüyordu. Kırmızı ışıkta durmuştu. Hâlâ ona Alper'in evine gittiğimizde gördüklerimle ilgili gerçeği anlatmadığım için suçlu hissediyordum ama Alper'in de özeline saygı göstermem gerekiyordu. Reha orada benden kimseye söylememi istediğinde korumaya çalıştığı kişi kendisi değildi, Alper'di. Eğer orada olanları Çisem'e

anlatsaydım tam da Varis'in yapma dediği şeyi yapmış, aralarındaki meseleye karışmış olacaktım. Bu, isteyeceğim son şeydi. Çisem beni asla affetmezdi.

Çisem beni, ona yalan söylediğim için affeder miydi peki?

Çisem beni iki türlü de affetmeyecek gibi duruyordu...

Varis'i o akşam resmen tehdit etmiştim. Eğer bana, benim iyiliğim için bile olsa yalan söyleyecek olursa her şeyin biteceğini söylemiştim. Özür dilemediğim, teşekkür etmediğim çocuğu bir de üstüne bir güzel sıkıştırmıştım köşeye.

Kendimi affettirmem gerekiyor muydu ki? Gerekiyor muydu gerçekten? O affettirmiş miydi bunca zaman başıma açtığı işleri? Daha iki gün önce, iki sözde sınıf arkadaşım kapıda kıstırıp aşağılamaya çalışmıştı beni. Psikolojik şiddetin sınırları yoktu. Varis, yalnızca adı geçse bile insanların neler yapmasına sebep olduğunu göremiyor muydu? Kimsenin o sabahın stresini atmak için, beni öylece, nedensiz bir şekilde kum torbası olarak gördüğünü sanmıyordum.

Ona bütün gün evde ders çalışacağımı söylemiştim, mesajımı görmüştü ama cevap vermemişti. Çisem'le dışarı çıktığımı söylesem çok garip olurdu. Birincisi, ona nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı söylemek zorunda değildim çünkü herhangi bir sıfat taşımıyordu hayatımda. İkincisi de o an sorduğu soruyu, o anki planlarıma göre cevaplamıştım, güncellemeye gerek yoktu.

Değil mi?

Çisem arabayı önüme çektiğinde ön kapıyı açıp koltuğa geçtim.

"Ada, o ruj ne kızım? Senin, benim bu akşam düşüreceğim çocuklarda gözün mü var?"

Çisem iflah olmaz bir ifadeyle bana bakarken gazladığında, ona gülerek, "Dedi, dünyanın en güzel elbiselerinden

birini üzerinde taşıyan Çisem Laleli," diye karşılık verdim. Babasının tasarımlarından birini giyiyordu; askılı V yaka, siyah, dantel detayları olan bir elbiseydi. Üzerine siyah bir ceket geçirmişti.

Yirmi dakikalık kısa yolculuğumuz kahkahalarla geçti. Çisem'in gelmeden shot attığı belli oluyordu, mekânlarda ağır içmeyi sevmiyordu ama bazen eğlencesine sarhoş numarası yapıp ona asılan çocukları kandırıyordu.

"Herkes orada olacak demiştin ya hani..." Yanımdaki camdan, mekânın girişini süzerken Çisem arabayı sokağın karşısına park etmişti. Ona dönüp soruma devam ettim. "Herkes, herkes mi?"

Çisem'in kaşları kalktı.

"*Herkes*, Varis Adin mi?"

Rahatsızca doğruldum. Aslında direkt onu kastetmemiştim, sadece bir gerginlik sarmıştı vücudumu. İçerinin nasıl olacağını bilmiyordum. Okuldan başka kalabalık ortamlara yeni yeni girmeye başlamıştım, ister istemez geriliyordum.

"İçeride değilse bile gelmesi bir mesajına bakar bence," diye mırıldandı Çisem, muzip bir ifadeyle kapısını açıp dışarı çıkarken. Peşinden dışarı çıkıp karşıya geçerken ona ters bir bakış attım.

Kapıdan içeri girerken Çisem, suratına her zamanki gülümseyişini giydirmişti. Kimliklerimizi gösterdikten sonra bahçeden geçtik ve içeriye yürüdük. Koyu renklerle dizayn edilmiş, çok da kalabalık olmayan bir yerdi ve kaliteli duruyordu. Girerken birkaç yüzü tanıdım, okuldan bayağı bir kişi vardı.

Ceylan'ın kızıl elbisesine gözlerim takıldığında ben yüzüne bakana kadar beni fark etti ve göz göze geldik. Elinde yeşil renkte bir kokteyl tutuyordu. Beni baştan aşağı süzerken pipetini dudaklarına götürüp bir yudum içti, tekrar

başını kaldırdığında ise göz kırptı. Geçen sabahki tavırlarına ve derste bana yolladığı notta yazana alevlenerek iki parmağımı ağzıma götürdüm ve kusuyormuş gibi yaptım. Gözlerini devirerek önüne döndü. *Hah.*

"Ceylan mıydı o?"

Çisem önüne koyulan çerezlerden birini ağzına attıktan sonra omzuma dokundu, biraz gürültülü bir müzik çaldığından konuşurken bağırmak gerekiyordu. Çisem'in oturduğu bar sandalyesine dönüp kolumu masaya yasladığımda Ceylan'a arkamı dönmüştüm.

"Boş ver. Sinir bozucu biri."

"Mekânı beğendin mi?" Etrafa bakarken birden kocaman gülümseyerek ilerideki bir gruba el sallamaya başladığında tam da başka bir yere geçmeyi teklif edecektim ki ben ağzımı açmadan Çisem, kalkıp bileğimden tuttu ve "Gel şuraya gidelim!" diye seslendi.

Çisem'le katıldığımız bir grup kişinin yarısı okuldandı, yarısı da tanımadığım kişilerdi ama zararsız görünüyorlardı. Ceketlerimizi çıkartıp kenara bıraktığımızda ortada eşli shot atma muhabbeti döndü, Çisem teklife atlayıp shotları saniyesinde sipariş etmişti. Bir kere, yanımdaki çocukla kollarımızı kilitleyip shot attım, ikinci turda o an uydurduğum bir bahaneyle daha fazla içemeyeceğimi söylemiştim ve zorlamamışlardı.

En arka taraftaki masalardan birinin etrafına toplanmıştık, burası biraz daha yüksek olduğundan içerisi, bazı kör noktalar hariç, görünüyordu ama içeride ondan iz yoktu. Burada değildi. Bu neden beni rahatlatmıştı bilmiyordum ama bir yandan da gelmediği için rahatsız olmuştum. Üstelik ne ondan ne de arkadaşlarından iz yoktu.

Bir süre dirseğimi masaya dayayıp Çisem'in okuldan bir kızla birlikte hocaların taklidini yapışını kahkahalarla

izledim. Çisem'in konuşurken arada gözlerini etrafta gezdirişini fark etmemiş olmak imkânsızdı, birine bakınıyordu ve bana çaktırmadığını düşünüyor ya da bilse de göz göze gelmemeye dikkat ederek önüne dönüyordu.

Birkaç dakika sonra, etrafı süzerken dikkatim dağıldı. Karşıdaki bar tezgâhının yanında bir kapı vardı ve açıldığında içeriye yansıyan sarı sokak lambası ışığından anladığım kadarıyla dışarıya açılıyordu. Çok fazla arkadaydık, arka çıkış olabilirdi. Bildiğim kadarıyla bu yönde olan bir kapı sokağa açılıyorsa bile caddenin kalabalık sokaklarına değil, mekânların çöp konteynırlarını barındırdığı dar ve tekinsiz bir araya açılıyordu.

Üç çocuk kapıdan geçmişti. Önde gidende tanıdık bir şeyler vardı, arkadaki ikiliyi tanıyamamış olsam da öndeki çocuğu bir şekilde tanıdığıma emindim. Aynı okulda mıydık? Muhtemelen. Başka nerede görmüş olabilirdim? Zorla götürüldüğüne yemin edebilirdim, kapıdan çıkmak üzere olduğunda arkasını dönüp içeri yürümek istemişti ama arkasındakiler onu ittirip zorla çıkarmışlardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak küçük adımlarla kapıya yürüdüğümün farkına, elim kapı koluna uzanırken vardım. Nefesimi tutmuş kapıyı aralayarak kafamı uzattığımda ise geri dönmek için çok geçti. Beni harekete geçiren ne olmuştu bilmiyordum ama her ne dönüyorsa içimde kötü hisler vardı.

Kafamı uzattığımda aşağıya inen merdivenler gördüm, kare plaftorm aşağıyı görebileceğiniz türdendi. Aşağıyla aramda taş çatlasa metre metre vardı.

"Abi bak, cumartesi vereceğim dedim, daha cuma bugün!"

Aşağıdan gelen tanıdık ama korku dolu bir tondaki hiç duymadığım gergin sese doğru gözlerimi büyüterek yöneldim. Sessiz adımlarla kapıdan çıktım ve olabildiğince yavaş

şekilde tırabzanlardan aşağı baktım. Loş ışıktan görebildiğim kadarıyla aşağıda en az altı kişi vardı.

Duvara yaslanmış, etrafını çevreleyen üç çocuğa bakan kişi Kenan'dı. Daha iki gün önce sınıfa girerken öyle sert bir tavır takınmıştı ki şimdi burada, böyle duygular giyinmişken onu tanıyabilmek bir mucizeydi. Arkadaki iki çocuktan birini direkt hatırladığımda nefesim dudaklarımın arasından dehşetle kaçtı. *Toprak*. Onun burada ne işi vardı? Kenan'ı neden sıkıştırmışlardı? Yanında getirdiği bu çocukları Kenan'ın etrafına dizmiş, kaçmasını önlemiş, kendi de karşı duvara yaslanmış sigarasını tüttürüyordu. *Beni görebilirdi.*

Sakince çömelip tırabzanların arasından izledim.

"Peki biz seni cumartesi nereden bulacağız?" Toprak sonuna kadar içtiği sigarayı yere atıp ayağıyla çiğnedikten sonra doğrularak baygın bakışlarını Kenan'a çevirdi. "Ne telefonlarını açıyorsun ne önceden buluştuğumuz mekânlara geliyorsun. Resmen malı aldın, götünü yayarak tüttürdün. Orası tamam da..."

Çocuklardan birisi geri çekildiğinde, sakince gelen Toprak bir anda iki elini Kenan'ın omzuna koyduktan sonra dizini karnına geçirdi. Ses çıkarmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalmıştım. Kenan'ın inleyişi çok derindendi ve eğilince ağzından yere kanla karışık salya akmıştı. *Acımıştı.*

"Orası tamam da hizmetin bedeli nerede orospu çocuğu?"

Kenan, Toprak'tan ot almıştı. Parasını ödememiş miydi? Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. Pekâlâ, okulda burslu seçeneği falan yoktu. Okul başvurusunda öğrencinin ailesinin varlıklı olduğunu bazı belgelerle ispat etmesi gerekiyordu hatta. Kenan'ın parasının olmaması imkânsızdı. Ailesi harçlığını falan mı kesmişti? Evden mi atılmıştı? Bu şeyler ne kadar pahalıydı?

"Abi, bak," dedi Kenan acı içinde doğrulmaya çalışırken. Bir eli karnındaydı. "Bir arkadaştan borç alacaktım bu akşam. Ekti beni..."

Toprak onu daha fazla dinlemeden elini saçlarına geçirdiği gibi kafasını kaldırdı, Kenan'ın kafası duvara öyle bir çarptı ki birkaç saniye, gözlerini açana kadar bilincini kaybettiğini düşündüm. Toprak, Kenan'dan uzundu. Kenan ona yukarıdan bakarken Toprak saçlarını çekmeye devam ettiği için kaşları da kalkıyordu ve berbat görünüyordu.

"O zaman yarın nasıl ödemeyi düşünüyordun çulsuz herif!"

Bir inleyiş daha ve Kenan'ın kafası bir kez daha duvara çarptığında gözlerimi sımsıkı kapatarak cesaret toplamaya çalıştım. Aşağıda benim iki katım ağırlıkta beş erkek olduğunu biliyordum, Kenan'ın da beni yapacaklarımdan sonra öldürmek isteyeceğini saymazsak... Ama ne gelirken botumun içine sıkıştırdığım telefonumla polisi arayabilirdim ne de Bruce Lee misali tırabzanlardan atlayıp herkesi yere serebilirdim. Kafamı kullanmam gerekiyordu, bu da demek oluyordu ki konuşarak bu işi halletmem gerekiyordu.

Kenan'a hiçbir borcum yoktu, hatta bana yaptıklarından sonra ondan nefret ediyordum ama Toprak alacaklı bir insana göre bile aşırı dengesiz ve dikkatsiz davranıyordu. Kenan beyin kanaması geçirebilirdi. Ve ben bu sahneyi görmeme rağmen görmezden geldiğim için kendimi asla affetmezdim.

Gözlerimi açıp suratıma nötr bir ifade giydirerek ayağa kalktım ve tırabzanlardan tutunarak hafifçe öne eğildim. Toprak anında, üzerine düşen gölgeden yukarıda bir şeylerin hareket ettiğini anlamış ve kafasını kaldırmıştı. Önce kaşlarını çattı, ellerini Kenan'ın üzerinden çekti, ardından gözlerini kısarak bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Senin ne işin var burada güzellik?" Birkaç adım ileri

attığında tam olarak platformun altındaydı. Ellerini beline yerleştirdi. "İçeride canın çok mu sıkıldı yoksa? Fazla mı sıradan geldi sana mekân?"

"Çocuğu bırakın, bugün ödemediyse yarın öder. Üç kuruş para için elinizde kalacak." Sesim yeterince sert ve otoriterdi, yalnızca herkesin bakışları üzerimdeyken dönüp Kenan'a bakmamam gerekiyordu. Tanıdığım anlaşılırsa iş boyut atlayabilirdi.

"Benim işim seni ilgilendirmez güzellik."

Toprak'ın ses tonundaki flörtöz hava midemi bulandırıyordu.

"Bana güzellik demeyi kes."

"Doğru, doğru..." Mırıldanırken eliyle çenesini ovaladı. "Adin'in alnıma açtığı yarığın acısı hâlâ geçmedi." Kafasını yeniden kaldırdı ve göz göze geldik. "Ama sen o acıya değersin."

Birden bir gülüş sokakta yankılandığında şokla başımı arkaya çevirdim. Kenan hafifçe gülmüştü ama boş sokakta sesi eko yapmıştı bu yüzden net duyulmuştu. Bu çocuğun derdi neydi? Neye güldüyse, ister sinirleri bozulduğu için ister son yediği darbeden sonra beyninin kısa devre yapmasından olsun, çenesini kapalı tutması gerektiğini bilmiyor muydu?

Toprak sakince arkasını döndü, ardından psikopat bir bakış fırlattı.

"Ne gülüyorsun piç?"

"Hiç."

Toprak sinirlenmişti. Kenan bilerek mi yapıyordu, bilmiyordum ama az önce dikkatini dağıtıp sakinleştirdiğim Toprak, onun yanına yürüyen öfkeli bir ayıdan başka bir şey değildi.

Kenan'la dip dibe geldiklerinde meydan okurcasına yüzüne baktı.

"Söyle."

Kenan ondan beklenmeyecek bir şekilde diklenerek kaşlarını kaldırdı.

"Elde edemeyeceğin bazı kızlar vardır, Toprak Taşkın. Onlarla girdiğin diyaloglar dışarıdan köpek havlaması gibi duyulur."

Siktir.

Toprak birkaç saniye sakinliğini korudu, bir adım geri çekildi, gözlerini ondan çekti. Kenan bile ifadesine şaşırmıştı. Ama ben bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunun gayet farkındaydım. Toprak'ın yumruğu Kenan'ın yüzünde patladığında arkasındaki esmer çocuk bile "Abi dur!" çığlığı atarak engellemeye çalışmıştı ama çok geçti. Kenan'ın kafası duvara öyle bir çarptı ki çocuk yere yığıldı.

Bu sefer elim ağzıma kapansa da çığlığıma engel olamamıştım. Koşar adımlarla merdivenlerden inip caddeden geçerken ara sokağa bir bakış atan tanıdık suratla göz göze geldim ama dönüp Kenan'ın yere düşen bedenine koşarken kim olduğunu bile düşünememiştim. Çocuğun *çenesini* çıkarmıştı.

Eğilip Kenan'ın sırtını duvara yaslarken korkuyla yanaklarını dürttüm.

"Kenan, Kenan kendine gel!"

"Siz tanışıyor musunuz?"

Burnundan gelen kan elime bulaşmıştı. Toprak'ın sesini duyduğum an kalkıp göğsünden sertçe ittirdim onu, bir iki adım geriledi.

"Derdin ne be senin! Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Çocuklardan biri yoluma çıkıp elini koluma koyduğunda beni çekeceğinin farkındaydım ama ben kolumu ondan kurtaramadan başka bir el çocuğun elini koparırcasına çekti ve beni de arkasına aldı. Bu oydu. Caddeden geçerken ara sokağa baktığını görmüştüm. Bu karanlıkta beni tanımıştı.

"Ne oluyor lan burada?" Gökay'ın sesi sokakta yankılanırken diğer çocuklar Kenan'ın etrafından geri çekildiler. Toprak keyifle Gökay'a bakıyordu.

"Vaay, Gökay Mendere ha?" Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı, ardından kafasını eğip bana bir bakış attı. "Valla mıknatıs gibisin kızım, şehrin bütün belalılarını toplamışsın yanına."

"Bana konuş, onunla konuşma."

Gökay, Toprak'ın tişörtüne yapıştığında aralarında gözle görülür bir gerilim hattı kuruldu. *İkisi tanışıyorlardı.* Toprak ne çok kişiyi tanıyordu böyle? Gökay'la tanışmalarının sebebi de Alper'le aynı mıydı?

Kenan'ın belli belirsiz inlemeleri dikkatimi dağıttığında dönüp yanına çömeldim hemen. Ne yapacağımı bilmiyordum, burnu ve ağzının kenarı kanıyordu.

"Kenan beni duyabiliyor musun?"

"Ada..."

"Duyuyorsun... Ayağa kalkabilir misin?"

Hafif aralanmış gözlerini açarak etrafta gezdirdi. Muhtemelen kısa bir baygınlık geçirmişti, o yüzden kendini kaybetmişti. Elimden tutunup yavaşça benimle birlikte ayağa kalktığında sırtını duvara yaslayıp derin nefesler aldı.

Arkama döndüm. Birbirlerinin dibinde, hiç konuşmuyorlardı ama en sonunda Toprak, Gökay'ın elinde buruşturduğu tişörtünden elini çekip çocuklara bir bakış attı ve "Gidiyoruz," dedi. Adımlarını dar sokağın diğer çıkışına atarken, bana bakıp daha sonra Kenan'a dönerek, "Seninle işim bitmedi," diye tehdit savurmayı unutmamıştı.

Gökay, Toprak'ın kadrajdan çıkmasıyla bana döndüğünde ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Ada, ne oluyor burada?"

Gözlerimi başka bir yere çevirip yutkunarak derin bir nefes aldım ve düşünmeye çalıştım.

"Ben de bilmiyorum. Bir terslik olduğunu fark edince mekânın arka çıkışından kafamı uzattım; Toprak, Kenan'ı öldürmek üzereydi."

"Öldürmek üzere falan değildi," dedi Kenan bir elini duvara yaslayıp destek alarak.

Ona gözlerimi devirdim.

"Gurur yapmanın sırası değil Kenan. Ona karşılık bile veremedin."

"Veremezdim."

Gökay'la aynı anda kaşlarımızı çattık. İlk soran o olmuştu.

"Neden?"

Kenan elinin tersi ve kolunun içiyle burnundan akan kanı silerken, "Ailemi tanıyor, şerefsiz," diye homurdandı. "Evin önünde dolaşıyordu daha dün. Onlara kullandığımı söylemesi, hayatımı cehenneme çevirir. Riski alamam. Onlar öğreneceğine beni kum torbası yapsın daha iyi."

"Ne kadar borcun var da ödemiyorsun?"

"Orası seni ilgilendirmez Kandemir."

Gökay, Kenan'ın tavrı yüzünden ona tehditkâr bakışlarını attığı sırada, kolunu dürtüp onu yapacağı ya da söyleyeceği herhangi bir şeyden alıkoydum. Şu an istediğim son şey, başka iki kişinin kavga edişini görmekti. Kenan'ın yaptığı her ne kadar nankörlük gibi görünse de belli ki para sıkıntısı çekiyordu ve bahsetmek isteyeceği son kişi bendim.

"Neyse..." Ellerine bakıp ne kadar kan bulaştığını gördü. Yüzündeki kanı silmişti ama burnu duracak gibi görünmüyordu. "Eyvallah ikinize de. Borcum olsun."

Sen önce bir Toprak'a olan borcunu öde de canını kurtar. Çenemi tutup dudağımı dişledim. Bunu söylememeliydim.

"Uyuma sabaha kadar, kafanın duvara nasıl çarptığını gördüm," dedi Gökay, Kenan geri geri sokağın sonuna

doğru yürümeye başladığı sırada. "Beyin kanaması geçirebilirsin."

Kenan elini alnına götürüp kısaca asker selamı verdi, ardından karanlığın içine karıştı.

Gökay'la ikimiz kalmıştık. Ben hâlâ Kenan'ın ardından bakarken sormasını beklediğim soruyla birlikte bana döndüğünde mekânın ön girişine yürümeye başladık.

"Sen nereden tanıyorsun Toprak'ı?"

"Denk gelmiştik bir kere."

Gökay ifademe baktı, bir şey okuyabileceğini düşünmüyordum ama muhtemelen, kendince tahminleri vadı.

"Ha," diye mırıldandı önüne dönerken.

Kaşlarımı çatarak adımlarımı izledim. Gökay, Alper'den haberdar mıydı? Aynı takımda olduklarını biliyordum ama... Gerçi, Gökay birçok şeyden haberdar gibi duruyordu. Sanırım bu hikâyedeki Fransız bendim.

"Ne, *ha*?" Onu taklit ettim, bahçeden içeri yürürken.

"Ha, *ha,*" diye mırıldandı asla açıklamayarak.

Hafifçe gülerek gözlerimi devirdim. Saçmalamaya başlamıştı.

İçeri geçtiğimizde kan bulaşmış ellerimi göstererek, "Ben lavaboya gidiyorum," diye mırıldandım. "Sen buradasın herhalde?"

Kafasını sallayıp ileriye bakındı.

"Bizim çocuklar loca kiralamış, şurada bir yerdelerdir. Sana iyi eğlenceler."

"Sana da."

El salladım. Ters taraflara yöneldiğimizde tuvaletlere yürümeye başlamıştım, bir yandan da müziğin kafamın içindeki gürültüyü ve az önce olanlardan üzerime bulaşan gerginliği yok etmesini umuyordum. Ama beklentiler üzerdi, değil mi?

Karanlık bir sokakta pek de sevmediğim bir sınıf arkadaşımı sıkıştırmış ölümüne yumruk sallayan bir çocuğa kafa tutmuştum, üstelik aynı çocuk Alper'in torbacısıydı. Bu ne demek oluyordu? Toprak okuldaki birden fazla öğrenciye mi ot satıyordu? Nereden bulaşmıştı bu çocuğun malları bizim okula? Dağın başındaki, etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir okulun çıkışına gelecek kadar yürek yemiş olamazdı. *Öğrencilerin takıldığı ortak mekânlara gidiyordu.*

Mesela burası.

Tuvalet büyüktü, siyah mermerlerle döşenmişti ve içeride birkaç kız vardı yalnızca. Aynalardan birinin karşısına geçip suyu açtım ve elimi ıslattıktan sonra sabun sıkıp kanı tenimden sökmeye çalıştım. Saniyeler içerisinde kurumuştu kan, çıkmakta ne inatçı bir şeydi böyle... İkinci denememde kandan kurtulunca bir peçete alıp ellerimi kuruladım.

Çisem'in yanına dönmeliydim, yokluğumu fark etmiş miydi? Toprak'la Kenan'ı anlatsam Toprak'ı tanır mıydı o da? Bir sürü insan tanıdığını biliyordum ve nedense Alper dolayısıyla olsa da olmasa da Toprak'ı tanıdığından neredeyse emindim... Benim nereden tanıdığımı sorduğunda ne söyleyecektim? Tanımadığımı söyleyebilirdim. Kenan, ara sokakta, tanımadığım torbacı çocuklar tarafından aldığı malın parasını ödemediği için sıkıştırılmıştı ve ben onun hayatını kurtarmıştım. Teknik olarak, Gökay'la beraber. Eyvallah, teşekkür sayılır mıydı?

Tuvaletten çıktığım an Çisem'i göremediğim çocukların yanından ceketimi kapıp çantamın askısına taktım ve etrafa bakınmaya başladım. O sırada Alin gözüme ilişmişti, konuştuğu kızların yanından ayrılıp gülümseyerek yanıma yöneldiğinde yürümeyi kesip olduğum yerde buraya gelmesini bekledim ama bir yandan ya Çisem için bakınıyordum. Botumun arasına sıkıştırdığım telefonumu çıkartıp onu arayacağım sırada Alin önümde belirdi.

"Ada! Burada olduğuna çok sevindim..."

Kafamı sallayarak hafifçe gülümsedim ve gözlerimi mekânın dizaynında gezdirdim.

"Evet... Şey, güzel mekân."

"Mojitosuyla ünlü burası. İzmir'deki şubelerinden biliyorum ben de." Kafasıyla barı işaret etti. "Mutlaka denemelisin. Gel bir tane içelim..."

"Çisem'i gördün mü hiç?" diye sordum onunla birlikte bar kısmına yürürken, ardından onun cevabını duyamadan Çisem'in arka tarafa, sarışın bir çocukla neredeyse koşturarak yürüdüğünü fark ettim. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Sarışın çocuk Alper değildi.

"Sen söyle ben geliyorum."

Koşar adımlarla kalabalığın arasına karışıp Çisem'i masa başlarında ararken daha başından çok yanlış yerlere bakındığımı biliyordum ama resmen kaybolmuşlardı. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Arka çıkıştan mı çıkmışlardı?

Toprak'ın Çisem'le ne ilgisi vardı? Neden geri dönmüştü? Çisem... Alper'i biliyor muydu gerçekten?

Arka çıkışın kapısını açıp etrafa bakındım ama ara sokak boştu. Dönüp tekrar içeri girerken nereye bakabileceğimi bilmiyordum, nereye girmiş olabilirlerdi ki? Tuvaletlere mi? Gidebilecekleri fazla bir yer yoktu.

Sonunda pes ettiğimde bar kısmında yalnız dikilen Alin'i fark ettim, etrafa donuk bakışlar atıyordu. Gülümsemediğinde gerçekten soğuk görünüyordu. Bunu maç sırasında birkaç kere daha fark etmiştim, bazen biriyle konuşurken kocaman gülümsüyor ve o kişi başını çevirdiğinde kendi ifadesini de düşürüyordu suratından. İnsanlara, yanlış anlaşılmamak için zorla gülümsediğini düşünüyordum.

Adımlarımı yanına atarken bir yandan da Çisem'i arıyordum ama açmıyordu.

"Söyledin mi?" Alin'in yanındaki bar sandalyesine

geçtim, telefonumu çantama atarken. Çisem hangi deliğe girdiyse bir an önce çıksa iyi ederdi çünkü bu sefer gördüklerimi açık açık soracaktım.

"Neyi?" Alin dalgınca sordu.

"Mojito?"

"Ha." Kendi kendine güldü. Birkaç saniye sonra barista önümüze iki bardak bırakmıştı. "Söyledim."

Bardağa uzanıp bir yudum aldım, sert değildi, limon tadı geliyordu.

"Güzelmiş."

"Ada, bir şey mi oldu?"

Bir yudum daha alırken bardağın üzerinden gözlerimi Alin'e diktim. Gergin mi davranıyordum? Gergin olmam için bir sebep yoktu. Yalnızca en yakın arkadaşım az önce, sınıf arkadaşımın elinde kalacağı tehlikeli bir çocukla birlikte ortadan kaybolmuştu.

"Çisem kayboldu da ortadan, ona bakınıyordum," diye mırıldandım bardağı bırakırken. "Telefonunu da açmadı. Müzikten duymamıştır."

"Çisem mi?" Alin'in bakışları kısılmış, omzumun üzerinden arkaya bakıyordu. "Çisem şurada değil mi? Şu sarışın çocukla?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. İleride, neon ışıklandırmalı küçük tabelaların asıldığı bir duvarın kenarında, karanlık koridorun önünde kenara çekilmiş tartışan iki kişi vardı. *Çisem ve Toprak*. Ben onlara döndüğüm sırada tartışmaları bitmişti ve Toprak gözlerini devirerek Çisem'in yanından geçip gittiğinde onunla göz göze geldik. Çisem arkasındaki duvara yaslanmış ve ellerini yüzüne kapatmıştı. Toprak'ın yanıma yürüdüğünü, yüzüyle görüşümü kapandığında anca fark edebildim. Bütün dikkatim Çisem'den çekilmişti.

Alin, "Ben arkadaşlarıma bir bakayım," diye mırıldana-

rak bizi yalnız bıraktığında Toprak, Alin'in kalkıp gitmeden önce oturduğu sandalyenin yanında ellerini ceplerine sokarak dikildi ve bana bakmaya başladı.

"Sen gitmemiş miydin?" Çatılmış kaşlarım ve katı ifademle yüzüne bakarken söyleyeceği şeyi değil, az önce Çisem'le ne konuştuklarını düşünüyordum. Çisem'in bu çocukla ne işi olurdu?

"Ufak bir işim çıktı," dedi sakin bir ifadeyle, gözlerini üzerimde gezdirirken. "Yalnız mısın?"

"Seni ilgilendirmez." Gözlerimi kaçırdım. "Çisem'le ne konuştunuz?"

"Çisem?" Kaşlarını kaldırdı. Tanıştığımızı yeni fark ediyordu. Bu duyguyu paylaştığımızı bilmek güzeldi, Toprak etrafımdaki herkes tarafından bilinirken ben, neredeyse her şeye şaşkın gözlerle bakıyor ve neler olduğunu çözmeye çalışıyordum çünkü. Elbette Çisem'le tanışıyorduk. O benim en yakın arkadaşımdı. Ben onun en yakın arkadaşı mıydım... o konu biraz tartışmaya açık görünüyordu.

"Evet, Çisem," dedim başımla arkayı işaret ederek.

"İşte o da seni ilgilendirmeyebilir güzellik." Rahat bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdiğinde hafif baygın gözlerle bana bakıyordu. Bir şey mi kullanıyordu böyle olmak için?

Önüme dönerek yarıladığım içeceğimi elime aldım ve gözlerimi Çisem'in önceden dikildiği yere çevirdim. Hâlâ elleri yüzüne kapalıydı. Ne hakkında konuştuklarını yalnızca tahmin edebiliyordum ama Çisem gerçekten kötüydü. Yanına gitmem gerekiyordu. Kafasını bozan her ne varsa konuşmamız gerekiyordu. Bu gece onun derdini dinlemediğim son gece olacaktı.

Cesaret toplamak için büyük bir yudum aldım mojitodan, ardından bardağı tezgâha bırakıp Toprak'a ters bir bakış atarak sandalyeden indim ve Çisem'in yanına yürümeye

başladım. O sırada mekânın girişinden sesler gelmeye başlamıştı. Dikkatim, Çisem'in yanına ulaştığım an dağılmıştı ve Çisem, beni gördüğünde tepki vermeye kalmadan bakışlarını şaşkınca ileri çevirdi. Gözleri kan çanağı olmuştu, ıslak kirpikleri birbirine geçmişti.

"Çisem?" Endişeli sesime kulak vermedi, dikkatini çekmek için elimi koluna koymuştum ama ona da tepki vermemişti.

"Alper?" Fısıldadığını duydum.

Kalabalığın arasında kaybolan Toprak, Alper'le birlikte göründüğünde Alper'in suratında öfkeli bir ifade vardı. Toprak her zamanki gibi rahattı ama Alper'in peşinde arka tarafa sürükleniyordu. Gözümüzün önünde bar tezgâhının arkasına geçtiklerinde Alper kapıyı öyle sert kapattı ki bir an yerin sallandığını hissettiğimi düşündüm.

"Çisem," dedim önüne geçip kollarından tutarak. "Çisem ne oluyor?"

"Ada..."

Sonunda transtan çıkmıştı. Burnunu çekip kirpiklerindeki yaşları parmaklarıyla silmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Bir şey olmad..."

"Toprak'la konuştuğunuzu gördüm." Dümdüz suratına baktım ve ifadesini dikkatle izledim. Daha fazla saklamaması gerekiyordu.

Şaşkınlıkla dudakları aralandı. Ardından kaşları çatıldı.

"Sen nereden tanıyorsun Toprak'ı?"

Bir şey söylemeden önce düşünmem gerekiyordu. Hem Alper'in sırrını tutup hem de Çisem'e daha fazla yalan söylemekten nasıl kaçınabilirdim ki? Hem doğruyu söyleyerek, hem de bir kısmını saklayarak...

"Bir kere, Varis'le birlikteyken karşılaştık. Az önce de arka sokakta bir çocuğu sıkıştırdığını gördüm. Gökay gel-

diğinde gittiler ama ne olduysa geri dönmüş." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seninle konuşmak için mi geri döndü?"

Çisem'e odaklı kalabilmek için birkaç kere kırpıştırdım gözlerimi ama görüşüm bulanıklaşıp duruyordu. En sonunda neon ışıklara takıldığımda başım dönmeye başlamıştı, geriye yaslanıp bir yere tutunmak için kollarımı uzatırken Çisem ne olduğunu çok geç anladı ama ondan önce belime dolanan bir kol hissettim.

Diğer eli, tutunmak için havaya kalkan elimi tuttuğunda birkaç sarsak adımın ardından tekrar ayaklarımın üzerinde dikiliyordum.

"*Gece yarısına kadar ödev yapacağım,* ha Ada?"

O.

Işığa alışmaya çalışırken birkaç kere gözlerimi kırpıştırarak kafamı kaldırdım. O'ydu. Buradaydı. Burada ne yapıyordu? Alper'le birlikte mi gelmişti?

"Planlar değişebilir," diye mırıldandım elimi elinden, kolunu belimden çekerken. Haklıydım. Haklıydım, değil mi? Bu konuda kendimi haklı çıkardığım denkleme de sonucuna da ulaşamıyordum kafamın içinde. Her şey bulanık gibiydi.

"Bunun hakkında daha sonra konuşacağız." Kulağıma fısıldadı.

Nedense fısıldayışı bütün boynumu ve kulağımı gıdıklamıştı. Üzerinde ince bir tişört ve ceket vardı. Mekân loş aydınlatıldığından gözlerinin griliğini görmek imkânsızdı ama yan duvardaki neon tabelaların ışığı yüzüne yansıyordu.

"Az önce ayakta dururken mi dengeni kaybettin sen?" Çisem şaşkınca sordu.

Elimi saçlarımdan geçirip, "Bir an başım döndü, alkol çarptı herhalde," diye mırıldandım.

"Ne içtin?"

Varis dikkatlice yüzümü süzmeye başladığında önemsizce, "Mojito," diye mırıldandım. Bir bardağı bile bitirmemiştim, ağır bir içki değildi. Çisem'e çevirdim bakışlarımı:

"Hâlâ soruma cevap vermedin Çisem."

Bakışlarını yukarı kaldırıp Varis'e baktı, birkaç saniye sonra tekrar bana döndü ve "Sonra konuşuruz, tamam mı? Sonra anlatacağım, söz," diye mırıldandı. Bakışları, sözünü bitirir bitirmez telaşla Varis'e dönmüştü:

"Alper'le Toprak personel odasına kapattılar kendilerini. Bir şey yapamaz mısın?"

Varis kaşlarını hafifçe kaldırdı, ardından nötr surat ifadesini Çisem'e çevirdi.

"Bir şey mi yapmam gerekiyor?"

"Evet." Çisem üstüne basarak kullandığı kelimeyle birlikte, ellerini iki yanında açıp bir ayağını hafifçe yere vurmuştu. "Toprak'ın dürtüldüğünde ne kadar ileri gittiğini biliyorsun ve Alper çok kışkırtıcı olabiliyor."

"İşlerime karışılmasından nefret ederim, neden başkasınınkine karışayım?"

Pekâlâ, teorik olarak Varis haklıydı. Ama işin manevi boyutuna gelirsek Çisem, ilk defa Varis'ten bir şey rica ediyordu ve Alper için endişeleniyordu. Daha önce Alper'i hiç o kadar öfkeli görmemiştim ve içeride her ne oluyorsa aşırı gürültü çıkması hâlinde bile buradaki müzik, oradaki sesi bastıracak kadar güçlüydü.

"Sen hastasın," dedi Çisem, boynundaki damar çıkmıştı öfkeden. "O senin arkadaşın!"

"Evet, o benim arkadaşım." Varis'te yaprak kımıldamıyordu. "O yüzden bırak da seçimlerine saygı duyayım."

Başım dönüyordu, bir şekilde müzik kulağıma daha güçlü geliyordu. Varis'le Çisem'in arasında çıkan tartışma da

kafamın içinde yankılanmaya başladığında gözlerimi iyice kısmış, artık kimin ne kadar haklı olduğunun hesabını yapamayacak hâle gelmiştim.

"Tamam," dedim aralarından geçerken. "Ben gider bakarım o zaman ne yapıyorlar."

Varis seslice nefes verdiğinde arkamdan yaklaştığını duymuştum. Eli, elime dolandığında gittiğim iki adımı da arkamı dönmeden geri yürümek zorunda kaldım. Varis bana ters ters bakarken bakışlarını Çisem'e çevirdi, ardından, "Sen burada kal," diyerek son bir kez gözlerini üzerime çevirdikten sonra büyük adımlarla ilerlemeye başladı.

Personel odasına gidiyordu.

Ben elimi duvara yaslayıp tutunurken Çisem, "Aman, ne romantik," diye homurdandı ve bana döndü. "Alınma ama..."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Alınacağım bir şey yoktu. Zaten söylediği şeyi de pek algılayabiliyor değildim. Barista mojitoyu sağlam yapmış olmalıydı, kafam güzel olmuştu biraz.

"Ada sen iyi misin?"

Kafamı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve kalabalık ortamları bahane ederek bir şeyler saçmaladım. Çisem elini uzatıp ateşim var mı diye alnıma bastırırken gülerek kolundan ittirmiştim, ateşim falan yoktu. Hasta değildim.

Birkaç saniye sonra personel odasının kapısı menteşelerinden çıkacakmış gibi sertçe açıldığında ilk çıkan Toprak'tı, sinirleri bozulmuş gibi görünüyordu. Arkasından Alper keyifsiz bir ifadeyle geliyordu. Varis arkadaydı. İnsanların arasından bu tarafa yürürlerken Alper'in Toprak'a çıkışı göstererek, siktirip gitmesini söylediğini duymuştum ama Toprak hiç oralı olmamıştı. Bunun yerine, yanından

geçen bir çocuğa omuz atıp birkaç kişinin sohbet ettiği masaların birindeki yarısı boşalmış içki şişesini kaptığı gibi kafasına dikti.

Alper bu tarafa yürürken iki kızın olduğu başka bir masanın başında dikilmiş Toprak'a ters bir bakış atıp gözlerini Çisem'e çevirdi.

Hafifçe gülerek Çisem'in koluna vurdum.

"Sizin aranızda ne var be?"

Çisem şaşkınlıkla bana döndü.

"Ada sen gülüyor musun?"

Anında suratımdaki ifade silindi. Gülüyor muydum? Farkında değildim. Aslında az önce öyle sormak da istememiştim. Yani sürekli içimden kendime sorduğum bir soruydu ama ağzımdan kaçırmıştım sanırım.

"Ayrılıyor musun Çisem, mekândan?" diye sordu Alper kendi kendine cevaplayarak, yanımıza ulaştığında. "Ne tesadüf. Ben de ayrılıyorum. Birlikte gidelim." Çisem'in koluna uzandı.

Çisem sertçe kolunu kendine çektiğinde ceketini üzerine giyiniyordu.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum ben."

Varis karşımda dikiliyordu, gözleri üzerimdeydi. Birkaç saniye ona baktıktan sonra tekrar Çisem'le Alper'in arasında gezdirdim bakışlarımı. İlk defa yanımda tartıştıklarını görüyordum. Biyoloji dersinde yeni bir mikroorganizmayı izlerken kalbi deli gibi atan, tıp okuma hayaliyle gece gündüz çalışan bir öğrenci gibi göründüğüme yemin edebilirdim. Burada da yeni bir oluşumu izliyorduk sonuçta... Değil mi? Görmemek için aptal olmak gerekiyordu.

"Ne derdin vardı da o piç kurusuyla konuştun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmeyen bir şey konuşmuş olamazsınız."

"Çok iyi biliyorsun yani ne haltlar yediğini."

"Çisem, benim yediğim halt seni ilgilendirmez."

"O zaman benim kiminle ne konuştuğum da seni ilgilendirmez Alper!"

Çisem'in sert çıkışıyla birlikte bir adım yana kayıp ona, korktuğumu belli ettiğim garip bakışlar atarken kendi kendime gülerek kafamı sallamaya başladım. Kafamı sallamam, biraz kendime gelmeye çalışmamdı. Kan mı beynime gitmiyordu bilmiyordum ki... Zaten onlar da düşünme işini hiç kolaylaştırmıyordu. Birbirlerine söyledikleri tek şey, birbirlerini ilgilendirmedikleriydi ama bunun koca bir yalan olduğu ortadaydı.

"Ada sen gerçekten iyi değilsin bak," dedi Çisem, şaşkın bakışlarını fark ettiğim sırada.

Omuz silkerek baktım ona. Gayet iyiydim. Neden sürekli iyi olmadığımı söyleyip duruyordu? Elimi ona doğru sallayıp başımı çevirdiğimde yeniden neon ışıklara bakmıştım. Gerçekten insanın gözünü alıyorlardı. Yüzümü buruşturarak önüme dönerken bir anda Varis'i dibimde bulduğumda şaşkınca söylenmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Çenemin altından ittirip başımı yukarı kaldırdı ve neredeyse başımı geriye yatırdı.

"Varis..."

Her ne kadar başımı indirmeye çalışsam da diğer elini boynumla saç diplerim arasında bir yere yerleştirdiği için gücüne karşı koymak pek de olası değildi. Varis'in doğrudan gözlerime baktığını hissettim. Ardından sert bir küfür mırıldandı ve birden elleri üzerimden çekildi. Gözlerimi kırpıştırarak, "Delirdi bu da iyice," diye homurdandım. Varis'in artık karşımda olmadığını fark etmem birkaç saniye sürmüştü. Hayır, burada değildi... Doğruca ileriye, bir masaya gidiyordu.

Toprak'ın hâlâ kızlarla flört ettiği masaya.

Varis'in yumruğu Toprak'ın suratında patladığı an, Toprak kelimenin tam anlamıyla yere uçarken masanın üzerindeki birkaç bardağı da devirmişti ve çıkan ses, etraftakilerin geriye çekilip onların alanının boşalmasına yol açmıştı. Varis'in elleri Toprak'ın yakasına yapıştı ve onu bar tezgâhı boyunca kaldırıp oraya yasladı, tezgâhın üzerinde ne kadar bardak varsa etrafa düşerek kırılmıştı.

"Yemin ediyorum elimde kalırsın Toprak..." Devamını kulağına fısıldadı. Toprak tepinmeye başlamıştı.

Şaşkınca bir çığlık kaçan ağzıma ellerimi kapatırken yanıma döndüm, Alper yerinde yoktu ama Çisem şokla bana bakıyordu. Anlamamak imkânsızdı. *İmkânsızdı.* Ama ne zaman içmiştim ki? Düşünmeye çalışırken bakışlarımı, Alper'in ortaya çıkıp Varis'i Toprak'ın üzerinden çekmeye çalıştığı tarafa çevirdim tekrar, çok fazla şey oluyordu ve beynim doğru düzgün çalışmıyordu.

Çisem'le konuştuktan sonra yanıma gelmişti, dikkatimin dağıldığı bir anda içeceğime karıştırmış olması muhtemeldi. Onun için çocuk oyuncağıydı değil mi? Birinin kanına zehir karıştırmak...

"Abi saçmalama, bırak çocuğu!" Alper'in eli Varis'in kolundaydı. "Burası yeri değil."

"Alper, çekil."

"Ada'yı al, git Varis."

Varis geri çekilecek gibi durmuyordu. Alper'in kolunu tutuşunun ona bir etki etmediğini biliyordum, isterse, özellikle Toprak şu hâldeyken, onu buraya gömebilirdi ama bu kadar insanın arasında kavga edecek biri olmadığını düşünüyordum. Şu an Toprak'a yapabileceği hiçbir şey bütün bu olanları geri saramazdı. Toprak alkollüydü, kullandığını da biliyordum çünkü kafası zaten en başından yerinde de-

ğildi. Tek bir yumrukla daha bilinci tamamen kapanabilirdi ve kötü şeyler olabilirdi. Alper haklıydı.

Varis, dönüp gözlerini benim üzerime çevirdiğinde yalnızca gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakıyordum. Işık gerçekten rahatsız ediyordu. Eve gitsem iyi olurdu. Belki çok su içersem kendimi kusturabilirdim...

Ben uyuşturucu mu içmiştim?

Tekrar hıçkırdım. Varis gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken Alper onu bu tarafa doğru ittirdi, o da karşılık vermedi. Bir saniye sonra Varis yanımdaydı, beni kolumdan yakaladığında, "Gidiyoruz," diye mırıldandı ama ilk defa fikrimi sormadığı için ona diklenecek inatçılığım yoktu üzerimde.

Yalnızca başım dönüyordu biraz.

Dönüp Çisem'e el salladım ama muhtemelen el salladığım kişi Çisem değildi. Çisem küt saçlı, sarışın değildi, değil mi?

Ön çıkış uzaktaydı, Varis yangın çıkışının koridorun sonunda olduğunu görmüş olmalıydı ki o tarafa yönelmiştik ama durma ihtiyacı hissettiğimde kolumdan tutan eline götürdüm elimi ve adım atmayı bıraktım. Kime ne kadar sinirli olduğu önemli değildi, benim başım dönüyordu ve içeride kanımın kaynadığını hissediyordum.

"Ada," diye mırıldandı bana dönerken ama ona bakmadım. Daha çok bakışlarımı yerde gezdiriyor, baş ağrısı gibi hafifçe gelen sinir bozucu dalgaları sindirmeye çalışıyordum.

Hâlâ koluna tutunduğumu fark ettiğinde bir şeyler dank etmiş olmalı ki eğilip kollarını sırtımdan ve bacaklarımın altından geçirdi. Ayaklarım havalanırken bu sefer, tutunmak için kollarımı boynuna doladım. Hareketlerimin mantığını sorgulayacak bir hâlde değildim, yalnızca yürümek

ya da ayakta durmak dışındaki her seçenek daha iyi görünüyordu gözüme.

Merdivenleri inene kadar başımı boynundan çıkarmadım, birkaç soluk alışımda oksijen yerine onu içime çekiyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım ki başımı kaldırmak istedim. Garip bir histi. Bir dürtü gibi. Belki de içtiğim şeyin etkisindendi, bilmiyordum.

Merdivenleri inmiştik.

Boynundaki kollarımı sıkılaştırdığım için başımı kaldırdığımda neredeyse burun buruna geldik. Hareketliliği hissedip başını bana çevirmişti, bunu hesaba katmamıştım. Sokaktaki tek aydınlatma uzaktaki bir sokak lambasından gelen loş ışıktı, o da yandan yüzüne vuruyordu.

"Yalancısın," diye mırıldandım açık tutmaya çalıştığım gözlerimle, gözlerinin içine bakarken. Yorulmuştum.

Anında kaşları çatıldı.

"Ne?"

"Yalancısın," diye mırıldandım hafifçe omuz silkerek. "Bayağı iyi kafa yapıyormuş bu şeyler."

Hepsini denedim Ada. Hiçbiri senin kadar iyi kafa yapmıyor.

Kaşları hafifçe kalktı.

"Gerçekten o küçük kafanın içinde kayboldun değil mi?"

Gülümseyerek gözlerimi kısmış, kafamı sallarken istemsizce gülüyordum. Kafamın içinde kaybolmuştum. Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi, ellerimi dahi nereye koyacağımı bilmiyordum. Varis'in bakışları gözlerimden biraz aşağı, dudaklarıma düştüğünde gülmeyi kesmiştim. Ne zaman bakışlarını aşağı düşürse heyecanlanıyordum. Yüzünde öyle bir ifade oluyordu ki iki dudağımı birbirine dikmek mi istiyordu yoksa öpmek mi, ayırt edemiyordum.

Ayık kafayla yapmayacağım bir harekette bulunup ben de gözlerimi onun dudaklarına indirdim. Belki bir şey yapardı. Belki kafasını biraz daha öne uzatırdı. *Belki...*

Bir kolumu ensesinden çözdüğümde aklıma gelen tek şey, onun aynı hareketi yaptığı birkaç andı zihnimde oynayan; elini çeneme yaklaştırıp başparmağını alt dudağıma sürtüyordu hep. Bu hareketinin bir anlamı var mıydı merak ediyordum. Elimi yüzüne yaklaştırdığımda ne yaptığımı anlamadı, gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Başparmağımı o sırada alt dudağına değdirdim, hafifçe sürttüm, gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Senin kafan yerinde değil," diye mırıldandı kendi kendine.

Değil miydi? Bilmiyordum. Orada olup olmadığını nasıl anlayabilirdim ki? Yalnızca onun güzel yüzünden başka bir şey yoktu gözümün önünde, ben de onu düşünüyordum işte. Neden böyle söyleyip anın içine etmek zorundaydı ki?

"İnsanlar sarhoş olunca en çok gitmek istedikleri yere giderlermiş," diye bir mırıldanış kaçtı dudaklarımın arasından. Normalde olsa ona asla anlatmak istemeyeceğim bir hikâyeydi bu. "Kendilerini neyden alıkoyuyorlarsa onu yaparlarmış." Doğruydu. Çisem bu yüzden sarhoş numarası yapıp arkadaşlarından gelen içki tekliflerini reddediyordu ve asla kendini kaybetmiyordu. "En son ne zaman sarhoş oldun?"

Durdu. Bu soruyu beklemiyordu. Ben de bunu sormak istediğimi bilmiyordum... Kelimeler yalnızca dökülüyorlardı ağzımdan, eğrisini doğrusunu görmem için beynime gitmiyorlardı. Belki beynime kan bile gitmiyordu o an.

"Beş hafta önce. Pazartesi."

Benimle tanışmadan önceydi. Neden sarhoş olduğunu bilemezdim. Belki de sadece arkadaşlarıyla dağıtmıştı...

"Salı sabahı okul olduğunu bilerek dağıtmak pek de sorumluluk sahibi olmadığını gösteriyor Adin."

"Belki de önceki gecenin etkileri sürdüğünden tuvalete dalıp seni kıstırmışımdır Kandemir."

Ben hatırlamaya çalışarak, kaşlarımı çatmış bir şekilde başka bir yere odaklanırken Varis önüne döndü, birkaç saniye sonra arabanın ön kapısını açmış beni içeri bırakıyordu. Emniyet kemerine uzanmış, kilidini takarken kollarımı boynundan indirdim yavaşça.

"Bu bir özür mü?"

Hatırlıyordum. Kumsal yüzünden formam mahvolmuştu, üstümü çıkartmıştım ama kapı bir anda açıldığında korkuyla duvara sinip üzerime tutmuştum lakosumu. Çekilmiyordu. Onu ittirirsem çekileceğini söylemişti ama bu, sadece lakosum üzerimden düşerse olacaktı. Karşısında sütyenle dikilmek benim için utanılacak bir şey değildi; bu yüzden, eğer beni bu şekilde aşağılamaya çalışıyorsa bir işe yaramayacağını göstererek meydan okumuştum ona ve diretmeden ittirmiştim onu. Gözlerini gözlerimden çekmemişti bile.

"Neden beni kırmak istedin?" Emniyet kemerini bağladığında ona sorduğum soru yüzünden hemen geri çekilmedi, griliklerinin yüzümü deştiğini fark ettiğim an ise gözlerimi üzerine çevirdim. Dürüst itirafını istiyordum.

"Ada..." Bir eliyle çıplak bacağımın yanından, koltuğa tutunduğunda diğer eliyle çenemin altından başımı kaldırmam için hafifçe ittirdi. Artık yüz yüzeydik. "Seni hâlâ kırmak istiyorum."

Samimi itirafı gerçekten içimde bir şeyleri kırmıştı. Nasıl bir an şefkatle tutuyor, bakıyor, öpebiliyor ama diğerinde beni kırmak istediğini söyleyebiliyordu? Bu şekilde ona nasıl güvenebileceğimi düşünüyordu?

Alev alev hissediyordum göğsümün orta yerinde.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Ben yaptığımda ona hiçbir etkisi olmamıştı ama o başparmağını alt dudağıma sürttükten sonra saç tutamlarımı kulağımın arkasına ittirdiğinde ben çok şey hissettim. Gözlerimi kapattım. Hissin kaybolmasını bekledim. İçtiğim şeyden mi böyle savunmasız hissediyordum? Kalkanlarımı giydirmem gerekiyordu yüzüme, ifademden ödün veremezdim. Beni kıracağını söylüyordu. Beni kıracağını *biliyordum*.

Gözkapaklarımı araladıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım.

Suratında hiçbir ifade yoktu:

"Sen bana çok şey yaptın."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Ruhuna el sürdürme, gözlerini kör eder.
Kafandaki ses, eğer onu öldürmezsen mezarına
yabani otlar diker."

Göğsüne giren ağrı farklı, bilirsin.

Bilirsin çünkü en önemli derslerden birinin ortasındayken gözlerin dalar ama hatıranın izi yoktur, çok sevdiğin bir yemekle dolu tabağının yarısına ulaştığında doyduğundan değil, içinde kaybolduğundan oynamaya başlarsın çatalınla; gecenin bir yarısı uyanırsın çünkü pencerenden üzerine düşen ayışığı daha da hissedilebilir kılar göğsündeki ağrıyı.

Bilirsin. Göğsüne giren ağrı farklı.

Lafını unutturur, susturur, yutturur. Gözünü kör eder, ışıkları kapar, kapıları kilitler. *Göğsüne giren ağrı farklı.* Ama hatırası hangi delikte saklı?

Çocukluğuma dair hatırladığım çok az şeyden biri, babamın elinden tutarken girdiğim okul binasıydı. Bahçesinde kocaman bir park vardı ve teneffüs vakti olduğu için çocuklar oyun oynuyordu. Babam hep acıkıp acıkmadığımı, bir şey isteyip istemediğimi sorardı. Çok uzun boylu olduğundan eğilirdi dizlerinin üzerinde, boyunu benimle eşitler

öyle konuşurdu. Tişörtümü düzeltirdi, saçlarım karışmışsa kulaklarımın arkasına iterdi; ne zaman dondurma almayı teklif etse cin gibi açılan gözlerimle gülümseyerek kafamı sertçe aşağı yukarı sallamaktan alıkoyamazdım kendimi.

O zamanlar pek konuşmadığımı da hatırlıyordum.

İlkokulda çok arkadaşım yoktu, ortaokulda da... Aslında ilkokulda kimse yoktu. Herkes, derste sürekli konuşup sınıfı güldüren, haylazlık yapan ama kelimeleri doğru heceleyen, bayrak yarışında en hızlı koşanlarla arkadaş olmak istiyordu. En önde otururlardı. Ben en arkadaydım. Yanım boş olduğundan çantamda gizlice bez bebeğimi getirirdim okula, oturturdum yanıma. Öğretmen kızmazdı.

Çok konuşmazdım ben, hatırlıyordum. Öğretmen bir şey sormadığı sürece açmazdım ağzımı. Ne zaman tahtaya kaldırsalar beni, herkes üşüyormuş gibi sesler çıkarır, gülerek fısıldardı yanındakilere. Tahtaya vurduğum tebeşir sesi öyle gür, öyle tok çıkardı ki bugün bile yankılanıyordu zihnimde.

Saçlarım daha uzun, daha dalgalı, daha gürdü o zamanlar küçük bedenime göre. Her sabah önden iki tutamı kurdeleyle birleştirirdi dadım. Kahvaltı hazır olana kadar oturur, televizyonu açar, çizgi film izlerdim. Pamuk halanın, *"Kahvaltı hazır!"* seslenişine kadar güm güm atardı kalbim acaba ne zaman çağıracak diye, bitsin istemezdim hiç o hazırlık. Okulda kimse yoktu benimle oynayan ama çizgi filmlerdeki bütün karakterler sanki arkadaşımdı.

Bazen öğretmen yerlerimizi değiştirmek isterdi, benim yanıma kimse oturmak istemezdi. Dilsiz olduğumu düşünüyorlardı. Bahçenin kenarında oturmuş, salıncakta sallanan kızları izlerken yanıma gelen birkaç küçük çocuğu unutamıyordum mesela. Ağzımı açıp göstermemi istemişlerdi. O zaman fark etmiştim. Suratımı buruşturup

dil çıkarmıştım onlara. Saniye geçmeden korkuyla çığlık atıp topuklamışlardı.

Neden doğru düzgün, sakin bir okul hayatım olmamıştı hiç? Bu soruya bir cevap gelir miydi, bilmiyordum. İlkokulda dilsizdim, ortaokulda sessiz. Lisenin ilk iki yılı, kafamın içindeki gürültüden kendime ulaşamamıştım, son iki yılı ise çevremdeki gürültüden kendi sesime sağır kalmıştım.

Çok mu zordu herkese cevabını vermek? Vermedim değildi ki ama ilk zamanlar... Koridorda takılan çelmeyi hatırlıyordum mesela, herkes gülerken buz gibi bir suratla ayağa kalkıp, bana çelme takan kızın ayakkabısına çantamdaki portakal suyunu döküp sanki dengem bozulmuş da dökmüşüm gibi göstermiş, sesimdeki kinayeyle özür dilemiştim. Kimseden çıt çıtmamıştı. Ertesi gün dolabımı açtığım an dışarıya litrelerce ketçap akmıştı.

Ödevim, kitaplarım, not tuttuğum defterlerim içindeydi o dolabın. Mahvolursa başımın belaya gireceği eşyalarımı, dolabıma bırakmamayı o zaman öğrenmiştim. Değil bir insana, bir dolaba bile güvenemeyeceğimi o zaman öğrenmiştim.

Oyun gibiydi onlar için. Her zaman aynı kişi uğraşmıyordu. Biri çelme takınca cevabını veriyorsam onun arkadaşı bir tık ileri götürüyordu işi. Günün sonunda karşımda dikilen, ağzından tek bir kelime çıkmasa da Kumsal oluyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama onun başının altından çıktığı, attığı bakışlardan, ima ettiği şeylerden anlaşılıyordu, keyif aldığı belliydi.

Gossip Girl zehirlenmesi yaşıyor gibiydi. Dedikoduya çevrilebilecek bir şey olduğunda fırsatı asla geri tepmiyordu. *Ada tuvalette bir çocukla mı yalnız? Muamele çekmiştir. Bir hocayla gülümseyerek konuşurken mi görülmüş? Akşamı planlıyorlardır.*

Mantık. Mantık çerçevesini bu gece Varis Adin kırmıştı, benim ona çok şey yaptığımı söyleyerek.

Kafam iyi olmadığından bir süredir koltuğa yaslanmış önümüzde giden arabaların ışıklarını izliyordum, o kadar parlak görünüyorlardı ki odaklanamıyordum. Bir ara çok sıcak olduğundan camı açıp kafamı dışarı çıkarmış ve nefes almaya çalışmıştım derin derin. Varis sadece bir bakış atıp önüne dönmüştü.

Neden bana bunu yapıyordu? Beni yakınına çekiyordu ama yalnızca işkence edebilmek için. Ellerini ellerime geçirip birbirimiz için yaratıldığımızı söylüyordu ama sadece sözlerinin ağırlığının altında aklımı ezmek için. Üşüdüğümde klimayı açıyordu... Belki de sadece beni bu ateşle yakabilmek için.

İnsanlar nasıl bir odun parçasını sürtüp ateş yakabiliyorsa bazı insanlar da senin tenine, tenini sürtüp alevlere verebiliyorlardı. O yakınımdayken böyle hissediyordum. Uzakken soğuktum, üşüyordum ama yaklaştığında yanan ateş de beni, geriye küllerim kalana kadar yakacaktı biliyordum.

Bir an arabanın içindeydim, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum; diğerinde ise kucağında taşınıyordum, kafam göğsündeydi.

Anahtarımı çantamdan ne ara aldı, ne ara içeri girdik bilmeden, bir anda ışık yandığında kafamı eğip ellerimi kaldırarak ışığı engellemeye çalıştım. Soğuk, taş bir zeminde oturuyordum. Hafifçe aralanan gözlerimin ardından tanıdık zeminin varlığı bir şimşek gibi çakıldı beynime. Küvetimin içindeydim, üzerimde sadece elbisem vardı.

"Ada," diye fısıldadığını duydum Varis'in. Bir eli önüme düşmüş ışığı engelleyen saçlarımı geriye ittiriyordu. "Kendine gelmen lazım."

"Bilmiyorum..." Gözlerimi sımsıkı kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten bilmiyorum..."

Sen bana çok şey yaptın.

Elindeki her neyse kenara bıraktığını işittim, ardından bileklerimden tutup ellerimi indirdi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. O an gözlerimi aralayabilmiştim, yüzü ışığı kesiyordu. Yine de her şeyin çok da net göründüğünü söyleyemezdim.

"Neyi bilmiyorsun?"

İçinde binlerce ruhun kaybolduğu gri gözler, birkaç santim uzağımdayken gözlerime dikenler batmaya başladı, ne söylediğimi ve ne düşündüğümü hatırlamıyordum. Buraya ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyordum. Nasıl bana, neyi bilmediğimi sorabilirdi? Ne söylemiştim ona?

Dudaklarım oksijen ihtiyacıyla aralandı. Kaşlarının altına yerleştirilmiş bir çift gri boşluğun etrafında, bilinmezliğin kara halkaları takla atıyordu işte yine. Uyuşturucuya gerek yoktu, ben onunlayken de böyle hissediyordum. Kelimeleri, kendi elleriyle dövdüğü kurşunlara giydirip silahına yüklüyordu sanki. Alnına dayanmış namluya hangi av hevesle gülümserdi?

Avcının avcı olduğunu bilmeyen bir av.

Aptal bir av.

Av bendim.

Aptal, korkak bir kara parçası.

"Çok acımasızsın," diye mırıldandım yutkunurken. Neredeyse inanacaktım ona. Çok az kalmıştı. Neredeyse bıracaktım kollarına yorgun bedenimi, göğsünde dinlenecektim. Neredeyse sarılacaktım sıcaklığına. Neredeyse bakacaktım yalnızca doğruların yitirilip gerçeklerin kanlı zafer bayrağını çektiği gözlerine, *evet* diyecektim. *Beni öldür.* Çünkü ben arka bahçendeki bir ağacım, beni budasan dallanır, kessen yine uzarım. Beni sadece yakabilirsin.

Ve Varis, çok iyi biliyorsun... Sen "*ateş*"sin.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, ama başımdan aşağı dökülen soğuk suyu hissettiğimde, nefes alma ihtiyacıyla genişleyen ciğerlerim patlayacak zannederek çığlık attım. Ellerimle saçlarımı geriye iterken bir yandan da geri çekilmiş, kollarımı önüme siper ederek bağırıyordum.

"Varis dur! Ne yapıyorsun... Çok soğuk bu!"

"Kullandığın zıkkım yüzünden yanıyorsun Ada, ateşini düşürmemiz lazım. Kendinde değilsin."

Elinde tuttuğu duş başlığına ulaşmaya çalıştım ama o ayakta duruyordu, ben ise küvette oturuyordum ve kalkıp savaşacak gücü kendimde bulamıyordum. Ateşim olduğunun farkında bile değildim, kendimde olup olmadığım ise tartışılmayacak kadar bariz bir şeydi. Bir süre derin nefesler alarak sımsıkı kapattığım gözlerimi aralamaya, onu görmeye, ışığa ya da soğuğa alışmaya çalıştım ama mümkün değildi.

"Tamam ayıldım, ayıldım, bırak artık!" Bir elim küvetin kenarında, diğeri zemindeydi ve kafamı aşağı eğmiş inip kalkan göğsümle sakinleşmeye çalışıyordum. Su tetikliyordu. Her ne kadar bir havuzda ya da suyun içinde olmasam da başımdan aşağı akan su bile şu hâlde kalp krizi geçirmeme yeterdi. Daha fazla dayanamazdım.

"Varis..." Son bir güçle, durması için yalvarırcasına nefes aldım. "B-ben gerçekten... Suyu sevmiyorum..."

Ses kesildi. Hâlâ üzerimden küvetin içine sular akıyordu ama duş başlığı açık değildi artık. Neredeyse sevinerek, gözlerimi elimle silerken doğrulup geriye yaslandım ve derin nefeslerimin arasında ileriye baktım. Odamın ışığı yanıyordu ama banyonunkini kapatmıştı, o yüzden artık ışık rahatsız etmiyordu.

Birkaç saniye sonra elinde gri bir eşofman ve siyah, kalın bir sweatshirtle geldiğinde dolapları açıp birinin içinden

bornozumu çıkardı. Suratı çok uzakta olduğundan bulanık görüyordum ama yine de kaşlarının çatık olduğunun farkındaydım.

"Kendin giyinebilecek misin?" diye sordu elindekileri kenara bırakırken, yanıma ulaştığında. Eğilip bileklerimden yakaladığında kollarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım. En azından ayakta durabiliyordum. Varis çabama öfkeyle bakmaya devam etti. Öfkesinin bana olduğunu düşünürken bir anda gözlerini kaçırınca düşüncelerim başka bir yöne dağılmıştı.

"Orospu çocuğunu oracıkta gebertecektim..."

"Giyinebilirim, sen çık," diye mırıldandım başımı kaldırıp bakışlarımı gözlerine çevirirken. Bana bakışı hâlâ öfkeliydi, ama en azından artık öfkesinin neye, kime karşı olduğunu biliyordum.

Ayağım kaymadan küvetten çıkmama yardım etti, daha sonra tek başıma ayakta durabildiğime ve kendimde olduğuma inanarak birkaç adımda banyoyu terk etti. Kapıyı aralık bırakmıştı, çok az ışık sızıyordu artık içeri.

Elbiseyi yırtarcasına üzerimden çıkarmaya çalıştım ama daha sonra Çisem'in hediyesi olduğunu hatırlayınca hareketlerim yavaşlamış ve sakinlemişti. Elbiseden kurtulduğumda onu küvetin kenarına bıraktım, daha sonra ilgilenecektim. Bornozuma sarınıp sweatshirtle eşofmanın altında kalmış iç çamaşırlarıma gergin bir bakış atarak Varis'in çamaşır çekmecelerimi karıştırmış olduğu gerçeğiyle birkaç saniye durakladım. *Pekâlâ. Sanırım bununla yaşayabilirim.*

Üzerimi güç bela, düşmeden giyinebildiğimde aynaya bakıp akmış makyajıma göz devirerek dolaptan makyaj temizleme mendili paketini çıkardım. Ben yüzümü silerken kapı tıklatılmıştı. *En azından artık tıklatıyordu...* Havluyla ıslaklığını almaya çalıştığım saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek burnumu çektim.

"Giyindim."

Kapıyı açtığımda Varis'in üzerinde sadece tişörtü vardı, ceketini çıkarmıştı. Saçları da muhtemelen elini saçına geçirdiğinden dağılmış görünüyordu. İlk yaptığı şey elinin tersini alnıma yapıştırmak oldu, afallayıp gerileyecek gibi oldum ama dengemi sağlayabildim. Göz gözeydik, çok garip ve sessiz bir andı.

"Miden bulanıyor mu?" Elini geri çekerken dikkatle yüzümü süzdü.

Kafamı olumsuz anlamda salladığımda odanın ortasına yürüyordum. Ben her ne kadar kaldırmaya çalışsam da gözkapaklarım aşağı inmeye çalışıyordu. Derin bir nefes alarak onları açık tutmaya çalıştım.

"Madem bu kadar kötü bir şey, sen neden kullandın?"

"Bağımlı değildim." Masamın üzerindeki sürahiye doğru yürüdü, bardağı eline aldığında içine su dolduruyordu. Yatağıma oturacağım sırada bana yönelince suyu kendine değil, bana doldurduğunu anlamıştım.

Bardağı uzattı.

"İç."

"Emredersiniz paşam. Hemen," diye mırıldandım uyanık kalmaya çalışarak. Normalde olsa itiraz edebilirdim, ama susamıştım. Boğazım kurumuştu üstelik. Belki de yan etkilerinden biriydi.

Bağımlı değildim, demişti. O zaman dur diyebiliyordu? Ve demişti de.

"En son ne zaman kullandın?"

Aldığı nefesi sakince verirken başını hafifçe geriye attı, çenesini kaldırmıştı. Sorularım onu bunaltıyor muydu? Belki de kötü anıları aklına getiriyordu. Gözlerini kapadı, birkaç saniye öyle bekledikten sonra yeniden açtı ve gözlerime dikti.

"Haftalar önce."

Kaşlarım havalandı. Bu kadar yakın zamanda bırakmış olmasını beklemiyordum.

Suyu içtikten sonra bardağı komodine bıraktım, önüme döneceğim sırada ardı ardına iki kere hapşırmıştım. Burnumu çekerken odanın ışığına elimle engel olmaya çalıştım mırıldanırken:

"Şu ışığı kapatır mısın?"

Birkaç saniye sonra ışıklar kapandı. Ardından odamdaki iki gece lambasının da loş ışıkları odayı kaplamıştı. Varis diğer düğmeyi fark etmiş olmalıydı. En azından artık ışık kısıktı, aydınlatma loştu. Gözümü o kadar da almıyordu.

"Eee," diye sorduğunu duydum, ben yatağımın üzerindeki büyük yastıkları aşağı atarken. Yatağımın kenarına gelmişti. "Midem bulanmıyor mu hâlâ?"

"Ne bekliyorsun ki?" Kaşlarımı çatarak kısık gözlerimle yüzüne baktım.

"Kusmanı."

Hayret ederek güldüm.

"Kolay kolay kusmam ben haberin olsun."

"Bir bardak daha su ister misin?" Dönüp sürahiye bir bakış attı ama çatılan kaşlarımla birlikte tekrar bana dönmüştü. "Sen kusana kadar gitmiyorum."

Ne önemi vardı ki? Alkol kanıma karışmıştı, Toprak'ın mojitoma attığı şey de. Midemin rahatsız olduğu doğruydu ama bulanmıyordu. Gerçekten kusabilen bir insan değildim. Eğer rahatlamam için böyle söylüyorsa bile bir anlamı yoktu. Neden daha fazla kalmak için bahane ürettiğini düşünüyordum? Yine de, bu akşamlık son kalan beyin hücremi bu konuya harcamak istemiyordum.

Yorganımı sıyırıp açarken tekrar hapşırdım.

"Senin yüzünden tekrar hasta olursam ne yapacaksın?"

Gücümün olmadığını fark etmiş gibi eğilmiş, yorganın kalanını geriye doğru açmıştı. Ben yatağa tırmanıp içine girdiğimde üzerimi örttü. *Deja vu* gibiydi, kollarını iki yanımdan uzatıp ellerini yatağa yaslayarak üzerime eğildiğinde.

"Benim yüzümden zehirlenmenden iyidir."

"Senin yüzünden değildi ki," diye mırıldandım gözlerimi açık tutmak için gerçekten çabalarken. "Toprak yaptı."

"Asıl olay kimin yaptığı değil Ada, nasıl yapabildiği." Parmaklarının yüzüme uzandığını hissettim. Bir tutam saçı, parmakları yüzümde gezerken kulağımın arkasına sıkıştırdığında parmak uçlarımdan saç diplerime kadar uyarılmıştım. "Ve o piç bunu sana, ben orada değilim diye yapabildi."

Bir şey söylemeden yalnızca gözlerine baktım, nefeslerim ağır olsa da gözlerimi kapatmak istemiyordum artık. Varis Adin, yine Varis Adinlik yapıyordu işte. Bir lafı diğerini tutmazken ağzından çıkan her şey nasıl bu kadar doğru gelebiliyordu, anlamıyordum. Her ne söylüyorsa inanmaktan başka bir çarem yokmuş gibi hissediyordum. Ama onun bunu görmesine izin veremezdim. Dengesizin tekiydi. Arabada söylediği şeyi, ölüm döşeğinde duysam ertesi sabaha yaşar, yine hatırlardım. Söyledikleri aklımdan geçen herhangi bir söz bulutu değildi, zihnime kazınıyordu. Çoğu zaman acıtıyordu. Kanatıyordu. İyileştirebileceğim bir yanı yoktu bu kesiklerin.

Yalnızca bir yalancı bu kadar gerçekçi gösterebilirdi bir hayali. Yalnızca bir yalancı; bir yabancıyı, gözleri açıkken gördüğü kâbusunun cennetten bir kesit olduğuna inandırabilirdi.

"Olsa kullanır mıydın?" diye sordum, zihnimin uçsuz bucaksız tavanında asılı duran sorulardan birini kancasından çekerek. "Bir ortamda, partide önüne gelse, teklif edilse, masada olsa... Kullanır mıydın?"

Birincisi, bana daha fazla yaklaşmasını istemiyordum. Hormonlarımın ne dediğinin bir önemi yoktu, kendi bile benden nefret ettiğini tereddütsüz söyleyebiliyorken yüzüme karşı, ben nasıl yüzünün her santimetresinde kaybolabilirdim? *Gururuz musun Ada Kandemir?*

"Gerek yok."

"O zaman neden gerek vardı?"

"Çok arıyor musun sen bu soruları?"

Varis geri çekilerek yatağın kenarına oturdu ve dümdüz surat ifadesini loş ışığın lütfuna sundu. Ne kadar saçmaladığımın bir önemi yoktu, benden ne kadar uzak durursa ben de o kadar kendime söz geçirebilirdim. Bunun matematiği bu kadar basitti işte.

Çözemediğin bir denklem bu senin de.

"Uykum gelsin diye konuşuyorum işte." Yan dönerek elimi yastığın altına soktum ve ona baktım.

Diliyle dudaklarını ıslatırken gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes alırken göğsünün kalkıp inişini sessizce izledim. Bir konu ne zaman hoşuna gitmese, cevap vermek istemediği bir soru sorulsa ya da hoşnut olmadığını belirtme ihtiyacı duysa bu hareketi yapıyordu.

"Seninle uğraşmak için ayık kafa lazım."

Dürüstlüğüne şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

"Benimle uğraştığını kabul ediyorsun yani?" Doğrulamaya gerek yoktu, o söylemeden önce de bildiğim bir şeydi bu. Birkaç saat öncesine kadar neredeyse inandığım bir şeydi...

Loş, sarı ışıkta canlılık kazanan gri gözleri, gözlerime çevrildiğinde ağır nefesler alıyordum. Uykum gelmeye başladığından değildi bu, yalnızca göğüs kafesi boşluğumdan mideme kadar çırpınan kanatların gürültüsünü bastırmak içindi. Varis Adin'in bir an önce yatağımdan kalkması,

mümkünse önce odamı, ardından evi, çok fazla olmayacaksa da şehri terk etmesi gerekiyordu benim vücudumun kontrolünü elime alabilmem için.

"Uğraşıyorum."

Uğraşıyorum. Tartışılabilir bir kelime tercihiydi. Ama Varis'in olayı da bu değil miydi? Çeksen iki tarafa da iki anlama da uzayabilecek kelimelerle dans ediyordu pistte. Bu yüzdendi aynı anda çelme takma ve elinden tutma isteğim.

Ben de o dans pistinde huzurlu adımlar atmak isterdim ama yüzlerce kiloluk bir taş gibi, dimdik, sağlam durmaya çalışmakla meşguldüm bunun yerine. Sırtımı duvara yaslamasam ve arkama geçecek fırsatı versem birine, beni ittirecekmiş gibi; gözlerimi etrafta gezdirmesem sürekli, saniyesinde dizlerimin üzerine düşecekmiş gibi. Varis Adin'in bana verdiği his buydu.

Bu yüzden uğraşı, beni kazanmak olamazdı. Uğraşı, uğraşmaktı. Canı sıkılan bir çocuğun elinde dolandırdığı yoyo gibi. *Uzat, çek, döndür... Dünyası şaşsın. Bak bakalım şaşı görünce etrafı, yolunu bulacak mısın?*

Yol yok.

Taş, toprak.

"Bu kadar dürüst olmasan beni kandırabilirdin," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken, esneme ihtiyacıyla aldığım bir nefesin arasında. "Beni kandırsaydın, beni kırabilirdin."

Birkaç saniye sonra yatağın o oturduğu için çöken kısmının havalandığını hissettim, kalkmıştı. Adım seslerini duymak için odaklanmaya çalıştım ama gerçekten uyku evresine geçiyor gibiydim.

"Ben seni doğrularla kıracağım Ada."

Sesi, yalnızca birkaç kelimeyle boğazımı kurutabildi.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadım boşluğa doğru ama sesimin çıktığından emin değildim... Çünkü zihnimin boş duvarlarında yankılanan yine onun dudaklarından kurtulan sözcüklerdi. *Sen bana çok şey yaptın.*

Karanlığın içinde küçük bir çocuğu kovaladığım bir rüya gördüm. Başta yüzü bulanık olan çocuğun önce kaşları, kirpikleri, ölü gri gözleri ve kiraz dudakları şekillendi gözlerimin önünde. Siyah, kısa kollu bir tişört ve kot pantolon giydirdi bilinçaltım üzerine. Varis Adin küçük bir çocuk olsa böyle gözükürdü işte. O durgun, dingin surat ve boş bakışlar... İmzası gibiydi. Peşinden koştum, altımda çimenlerle yeşillenmiş kocaman bir bahçe vardı ve ileriden su sesi geliyordu. O arabanın arkasına saklandığında ben de yanına attım kendimi heyecanla. Sanki bu versiyonda onun peşinden koşan bendim.

"Her seferinde benimle aynı yere saklanamazsın," dedi küçük Varis, ters bir bakış atarak. "İkimizi de sobeleteceksin."

Hareketlerimi kontrol edemiyordum. Somurtarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve kaşlarımı çatarak baktım suratına.

"Kreşteki Cemre de seninle aynı yere saklanıyor hep. Ona bir şey demiyorsun ama?"

Gözlerini devirerek önüne döndü ve köşeden hafifçe kafasını uzatarak ileriye baktı. Ebe olan çocuk üçten geriye doğru sayıyordu artık.

Kıskançlık. Hissettiğim şey buydu. Saf kıskançlık. Neden bana cevap vermemişti? Cemre'ye neden böyle davranmıyordu onunla aynı yere saklandığında? Neden bana huysuzluk yapıyordu bir tek? İki elimle birden, bütün gücümü kullanarak omzundan ittirdim onu ileriye doğru. Aniden uyguladığım bu kuvvet karşısında birkaç adım sendeleyerek dizlerinin ve ellerinin üzerinde düştü yere. Sobelendi.

Sobeledim seni.

Bir titreşim sesi, rüyamı mürekkep lekesine çevirip bulandırarak beni karanlığa çektiğinde gözlerim ışığa aşırı hassastı, bu yüzden çok fazla açık tutamadım. Yalnızca pencereden içeri sızan aydınlığı, doğmak üzere olan güneşi ve koltuktan kalkıp giden silueti görebilmiştim. Saat altı civarıydı. Gözlerim yeniden kapandı. Siluet birkaç saniye sonra odaya geri döndü. Kıyafet hışırtıları duydum, ceketini giyiniyordu. Ardından odanın kapısının kapanış sesi beni yeniden karanlığa çekti. Ama mürekkep lekesi bulanmıştı artık, yok olmuştu. Küçük Varis'le saklambaç oynadığım hayal dünyama geri dönemezdim artık.

Babam Varis'in küçükken sessiz, ağzını bıçak açmayan bir çocuk olduğunu söylemişti. Gerçekten de öyle miydi? İlkokulda onunla aynı okulda okumuş olsaydık iki sessiz kafadar, belki arkadaş olabilirdik. Dilsiz lakabıma ortak olurdu. Ya da olmazdı. Büyüklerinin yanında sessiz diye arkadaşlarının yanında da öyle olacak değildi ya? İki yüzlü, küçük bir şeytandı belki de. O zamanlar da kendine bir kurban seçmiş, parmağında oynatıyor olabilirdi. Küçük çocuklar çok daha düşüncesiz, öfkeli ve oyuncu olabiliyorlardı.

Bir süre sonra kendime gelebilmeyi başardım, ama bu "*bir süre*"nin birkaç saatten ibaret olduğunu algılamam uzun sürmüştü. Nasıl oluyordu da göz açıp kapayıncaya kadar geçebiliyordu saatler? Neredeyse öğlen olmuştu.

Yüzümü yıkadığım sırada midemin rahatsızlığını hissedebiliyordum, belki de dün gece Varis söylediğinde kendimi zorlamalı ve kusmalıydım ama kusamamıştım işte. Odamdan çıktığımda yavaş adımlarla merdivenleri indim. Etrafta kimse yoktu. Bir yandan da sabah gördüklerimin rüya olup olmadığını düşünüyordum. Çok erken bir saatte, koltuktan

kalktığını görmüştüm. Titreşim, muhtemelen telefonuna gelen aramadan kaynaklanıyordu. O saate kadar uyanık mı kalmıştı yani? Ve gitmemişti?

Belki de koltukta uyuyakalmıştı.

Uyumayı vakit kaybı olarak görüyor olabilirdi ama yapacak hiçbir şeyi yokken bir koltukta oturmuşsa tüm gece... Evet, uyumuş olabilirdi. Onu uyandıran da gelen aramaydı muhtemelen.

Sabahın altısında gelen bir arama.

O saatte kim aramış olabilirdi?

Daha sonra dönüp ceketini almış ve gitmişti.

Telefonumu bulduktan sonra gelen cevapsız aramayı kontrol ederken su almak için mutfağa geçtim. Çisem yaklaşık yarım saat önce aramıştı, yirmi beş dakika önce de mesaj atmıştı.

"Nerede buluşuyoruz?"

Mesaj sekmesini açıp hızlıca, *"Evdeyim. Buraya gel."* yazıp gönderdim ve telefonu tezgâhın üzerine bırakıp raftan bir bardak aldıktan sonra su doldurdum. Midem aşırı rahatsızdı, uzun zamandır dün akşamki kadar alkol tüketmemiştim. Toprak'ın yaptığı ise... Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum gerçekten. Sırf Kenan'ı savunduğum için sinirlendiğinden yapmış olamazdı, hayır, onun kafası daha çok işin dalgasında ve eğlencesindeydi. Keyfi için yapmıştı bunu.

Sudan küçük bir yudum alırken mutfağın ortasındaki tezgâhın üzerindeki küçük ilaç kutusunu ve üzerinde yapıştırılmış sticker notu fark ettim. Kutunun üzerindeki sticker nota bir şeyler yazılmıştı: *İnatçı keçi, kusmadın evet. Uyandığında aç karna iç bunu.*

"Emredersiniz paşam," diye homurdandım istemsizce. Ne zaman almıştı bunu?

İlacın reçetesinde yazana göre kısaca alkol metabolizmasına iyi gelen bir şeydi. İçip içmemeyi düşünürken bir hapı elime kıracağım sırada zil sesi dikkatimi dağıttı. Pamuk hala dönmüş müydü? Gerçi onun anahtarı vardı, üstelik bugün cumartesiydi. Çisem gelmiş olabilir miydi? Varis olamazdı. Burada olması için hiçbir neden yoktu.

Kapı deliğinden kontrol ettikten sonra şaşkınlıkla kapıyı açtım.

"Çisem?" Siyah bir pantolon, kalın bir kot ceket ve atkı giyiniyordu, burnunun ucu o kadar çok kızarmıştı ki neredeyse bütün sabah kapıda dikildiğini düşünmeme neden olmuştu. "Daha az önce mesajına cevap verdim ama ben..."

"Biliyorum," diye mırıldandı bana alttan bakarak, suçlu bir ifadeyle. "Arabayı gerideki otoparka bırakmış, sahilde yürüyordum."

Arkasından ileri baktığımda sahili görebiliyordum ama pek kimse yoktu çünkü deli gibi soğuktu.

"Bu havada?"

"Ada kısa süreli şok geçirmeni anlıyorum ama dondum burada kızım ya, içeri alıp da sorsan sorularını?" Kaşlarını kaldırarak burnunu çektiğinde hasta olmak üzere olduğunu fark etmek zor değildi.

"Kusura bakma," diye mırıldandım geri çekilip kapıyı sonuna kadar açarken, o içeri girdikten sonra arkasından kapattım. "Ne zamandır buralardasın?"

"Bir iki saat oldu galiba..."

Çisem atkısını çıkartırken mutfağa doğru yürüyordu, muhtemelen sıcak bir şeyler içmek isteyecekti. İlaç kutusu ve sticker notun tezgâhın ortasında öylece durduğunu hatırladığımda, hızlıca önüne geçip fark ettirmeden kutuyu çekmecelerden birinin içine attım.

"Sıcak çikolata yapacaktım ben de tam."

"Süper olur."

Çisem sıcak çikolatadan pek hoşlanmazdı.

Raftan iki kupa çıkartıp içeceği hazırlarken kafasının karışık olabileceğini düşündüm. Ne söylediğimi bile anlamamış, öylece onaylamıştı. Dün geceyi düşündükçe anılarım daha da netleşiyordu, her ne kadar başım ağrısa ve midem berbat bir hâlde olsa da daha kötü akşamdan kalmalarım olmuştu. Çisem'in on sekizinci yaş günü partisini hatırlıyordum da... Babası Fransa'dan vaktinde dönemediği için katılamamıştı, o da delirip şampanyayla kafayı bulmuştu. Benim için de iyi bir akşam olmamıştı çünkü babam, o sabah anlatmıştı bir süre İngiltere'ye yerleşme ihtimalini. Neyse ki gece, iki sarhoş kızın geceden kalma elbiseleriyle öğlene kadar uyumasıyla sonlanmıştı.

Şimdi düşününce... Alper de o partideydi.

Aslında Alper her yerdeydi.

Midemin düzelmesini umarak çekmeceye attığım ilaçtan bir hap çıkartıp ağzıma attım ve su bardağımdan bir yudum aldım. Ardından Çisem'in kupasını önüne bırakıp çaprazındaki bar sandalyesine, karşısında olacağım şekilde oturdum. Hareketlerini incelemek ve geçmişi kurcalamak istemiyordum daha fazla, eğer anlatmak istiyorsa bir an önce dökülse iyi ederdi çünkü öteki türlü sorabileceğimi zannetmiyordum ve cesaretimi kaybetmek üzereydim. Çisem böyle yapmazdı. O zaman böyle olmasının sebebi bendim. O zaman suçlu bendim. O zaman ben iyi bir arkadaş olamamıştım.

İşte o zaman... benim hiçbir şey sormaya hakkım yok demekti.

"Nasılsın dün geceden sonra?" Çisem'in parmakları kupanın etrafını sararken buz kesmiş ellerini süzdüm. Kızarmışlardı. Gerçekten uzun süredir dışarıdaydı.

Omuz silkerek kupamdan ufak bir yudum aldım. Dilim yandı. Birçok insanın aksine seviyordum bu hissi.

"Başım ağrıyor biraz," diye mırıldandım dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Miden de fenadır senin." Suratını buruşturdu. "Kusamamışsındır da sen şimdi."

Çisem ne zaman içkiyi dayasa geceyi bitiriş şekli kusarak oluyordu, bu onu rahatlatan şeydi ve asla gocunmazdı. İş bana geldiğinde biraz sıkıntı çıkıyordu... Denesem bile kusamıyordum, midemin rahatsızlığıyla kalıyordum, olduğum yerde. Kusamamak lanetti.

Kafamı salladım. Kusamamıştım.

Çisem'in bakışları kupasına düştü ardından. Bu suratı biliyordum... Eğer bana bakmıyorsa bu, kafasını önemli bir şeyi söylemek için toparladığı anlamına geliyordu. Sessizliğinden nefret ettiğim tek insandı Çisem. Hep anlatmak istediği bir şeyler olurdu çünkü, benim aksime aklından geçirdiği soruları sormaktan çekinmezdi de. Ama sessizleştiğinde, gözlerini kaçırdığında...

"Dürüst olacağım," diye mırıldığında havadaki gerginliğin kokusunu alabiliyordum, ağırdı. "Dün gece gittiğimiz mekân umrumda değildi. Toprak Taşkın, içkine uyuşturucu karıştıran çocuk, onun orada olacağını bildiğim için gittim."

Aşırı tepki vermemeye çalıştım, şaşırmıştım ama bu ihtimalini düşündüğüm bir şeydi. Çisem, Toprak'la kenara çekilip dakikalarca konuşmuştu. Ne hakkında konuştuklarını bilmesem de elbette bir fikrim vardı.

Devam etmesi için hafifçe kafamı salladım.

"Toprak, bir önceki gün Alper'in onu aradığını ve evine gittiğini itiraf etti. O akşam sisten net görememiştim ama sen Varis'le çıkmadan önce, önden çıkan başka iki silueti

gördüğüme emindim." Kafası kupaya eğik kaldı ama ifademi görmek için gözlerini kaldırdı.

Derin bir nefes aldım suçlulukla.

"Yalan söylediğim için özür dilerim," diye mırıldandım dürüstçe. Artık bildiğine göre, taşımam gereken bir sır değildi Reha'ya söz verdiğim gibi. "Kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim."

"Ben kimse miyim Ada?"

Çisem doğrularak ellerini tezgâhın üzerinde birleştirdiğinde ona söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

"Hayır, değilsin ama sanki özellikle sana söylememem gerekiyormuş gibi sözümü almıştı Reha." Yanağımı dişledikten sonra bakışlarımı yüzüne çıkartıp ifadesini süzmeye başladım. Sakindi ama üzgündü de. "Dışarıda seni görünce çok şaşırdım, ne söyleyeceğimi bilemedim."

Ne kadarını biliyordun, onu da bilemedim.

"Oracıkta uydurdun bir şeyler." Anlıyormuş gibi kafasını salladı çığlıklar atan bir yavaşlıkla. "Sorun değil... Söz verdin. Vermişsin."

"Söz vermiştim." Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım.

Daha önce Çisem'e bir şeyleri anlatmadığım olmuştu ama hiç yalan söylememiştim. Bu ilkti. Her ne kadar başka birine söz vermiş olsam da yaptığım şeyin sonuçları olacağını biliyordum.

"Alper'le ortaokula başladığım yıl tanıştık." Çisem gözlerini kaçırarak anlatmaya başladığında sıcak çikolatamdan bir yudum alıyordum ki gözlerim şaşkınlıkla üzerine çevrildi. *İşte bunu beklemiyordum.* "Birlikte oyunlar oynuyorduk, beni Playstation'a ya da tüm o diğer bilgisayar oyunlarına başlatan oydu. Okul çıkışı ya o bize gelirdi ya ben onlardaydım hep."

O kadar yakınlardı yani?

"Babası ailemle masaya oturduğunda iş konuştuklarını biliyorduk, kapı aralığından dinlemiştik ama tek bir laf anlamamıştık o zamanlar. Meğersem Alper'in babası yeni kuracağı bir iş için yatırımcı arıyormuş. Ailemle görüştüler. Babam o dönem zordaydı, markası iyi satmıyordu ama yine de güvendiğinden birikimini bu işe yatırdı."

Sessizce yutkunarak ona baktım. Sakince kafasını kaldırdığında göz göze gelmiştik, üzgün görünüyordu.

"Alper'in babası o yaz bütün parayla Yeni Zelanda'ya kaçtı."

Ha'siktir.

"Dolandırdı mı yani sizi?"

Çisem kafasını salladı.

"O zamana kadar yaptığı buymuş hep ama en son babamla turnayı gözünden vurunca ailesini bırakıp kaçmaya karar vermesi yirmi dört saat bile sürmedi. Babam okulumu değiştirip Fransa'ya gitti, son bir şans markasını kurtarmak için; annem ise Alper'in annesi Oya Hanım'la öyle bir kavgaya girdi ki kadın terk edilmişliğin de verdiği acıyla alkole saldırdı..."

"Bir dakika..." Soru işaretleriyle dolu ifademle gözlerimi kırpıştırarak Çisem'e baktım. *Yoksa?*

"Uyuşturucu Alper için değildi, hiç olmadı," diye mırıldandı Çisem geriye yaslanarak, kafasını olumsuz anlamda sallarken. "Oya Hanım geçen yıllar içerisinde rehabilitasyona yattıysa da işe yaramadı. O eve giderken etrafın ıssızlığını fark etmişsindir, otobanın hemen dışında ağaçlık bir yerde. Yakınında insan izi yok. Alper'in dayısı yaptırdı o evi birkaç yıl önce, Oya Hanım için. Evden çıkmaz hiç, penceresinden dışarı bakar tek laf etmez. Yalnız bırakınca biraz, alkol arıyor, hap atıyor kafayı bulmak için... Bir

görsen, ilaç kutularına bile saldırıyor bazen. Toprak'ı tanıyor, nereden bilmiyorum, numarası var. Arıyor eline telefon geçtiğinde bir şekilde. İyi para verdiğinden Toprak da gidiyor. Alper kafayı yiyor annesini öyle görünce. Sadece bir paket toz için ağzını açıyor kadın, düşünebiliyor musun? Oğluna günaydın demeye çözülmeyen dili uyuşturucu için açılıyor..."

Ne güzeldi dışarıdan yargılamak insanın içini. Ne kolaydı dışıyla içini bir görmek... Kör kaldığını bilmeden insan, ne güzel kuruyordu kafasında.

Alper Cihangir şimdiye kadar çizdiği profille hep gülen, her şeyi şakaya vurma potansiyeli olan, zengin, basketbolcu çocuktu. Hiçbir şey umrunda olmaz gibi görünür, partilemeyi severdi. En azından herkesin gördüğü Alper Cihangir buydu.

Kabuk ruha ayna değil.

"Çisem, ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok," diye mırıldandı Çisem seslice nefes alarak. "Alper'le ortaokuldan beri kanlı bıçaklıyız bu yüzden. Onun bir suçu yok biliyorum ama bu olaydan sonra beni ilk gördüğü yerde bana sataşan oydu, bu yüzden böyle geldi, böyle gitti hep."

"Ne kadar kör olduğuma inanamıyorum sadece." Uzanıp iki elini de avuçlarımın içine aldım. "Bunca zaman bunlarla uğraştığını fark edememişim. Özür dilerim Çisem. Gerçekten özür dilerim."

"Saçmalama Ada... Ben anlatmasam nereden bilecektin?"

"En azından Alper'le aranızda bir şeyler geçtiğini fark edebilirdim Çisem. Sen benim her hareketimin röntgenini çekiyorsun oracıkta... Ben bu kadar ufak bir şeyi bile fark edememiştim."

"Ben de iyi gizlemişim ama, hakkımı yeme." Gülerek elini elimin üzerine koydu. "Valla benden bu kadar. Bundan sonra büyük baklayı ötecek sensin."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kupamdan çektim ve ona baktım.

"Büyük bakla mı? Hangi büyük bakla?"

"Çaldı, götürdü seni o dengesiz yine dün akşam?" Sesinde hafif öfke vardı. "Alper engel olmasa peşinizden geliyordum ama beni ikna etti. Bir saat sonra aradığımızda sen uyuyordun."

Kaşlarımı kaldırarak olayı kavramaya çalıştım.

"Aradınız mı? Beni mi?"

Kafasını, onaylar bir ifadeyle aşağı yukarı salladı.

"Varis açtı telefonunu. Uyuduğunu söyledi. Başta inanmadım ama sonra görüntülü arayınca gösterdi. Yastıklarına gömülmüştün her zamanki gibi." Uzanıp kollarını tezgâha yasladığında bana yaklaşmıştı. "Ne oldu dün akşam? Hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım hafifçe.

"Duş aldım, giyinip uyudum. O ne yaptı bilmiyorum... Sabaha karşı gitmiş zaten."

"Ada," dedi Çisem, soru işaretleriyle dolu sesiyle, gözlerini kısarak kupasından bir yudum alıp. "Bak ben çift kişilikliyim ama ikisinden biri bile anlamıyor bu çocuğun hareketlerini."

Ben bile anlamıyordum olayların bu kadar içindeyken, Çisem nasıl anlayabilirdi ki? Bu konu hakkında yeterince tartışmıştım kendimle, ne kadar net kararlar alırsam alayım Varis etrafımda olduğunda işler hiç de planladığım gibi gitmiyordu, bu yüzden her şeyi kafamda oturtmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Gökay'dan duydum, Toprak ara sokakta bir çocuğu sıkıştırdığında araya girmişsin."

Bakışlarımı kupama eğerek bir yudum aldım ama artık çikolatanın tadı yoktu. Hiçbir şeyin tadı yoktu.

"Ailesi Kenan'ın harçlığını kesmiş galiba. Aldığı malın bedelini ödememiş, ek zaman isteyip duruyordu Toprak'tan."

Çisem şaşkınlıkla ağzını açtı.

"Bizim Kenan? Sınıftaki? Zorbacı başı?"

Kafamı salladım gözlerimi kaçırarak.

"Bıraksaydın da pestilini çıkartsalardı ya. Hak etmedi değil."

Ona alayla bakarak hafifçe gülümsedim. Her ne kadar şimdi bunları söylüyor olsa da eğer orada o an, benim yerimde olsaydı o da aynı şeyi yapardı. Kenan gerçekten Toprak'ın elinde kalacaktı.

"Ben senin için endişeleniyorum." Çisem geriye yaslarak bir bacağını kendine çekti ve dirseğini dizine yasladı.

Tek kaşımı kaldırarak soru sorar gibi baktım ona:

"Neden?"

Sıkıntıyla nefes verdiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Gözden kaçırdığım, ya da her zamanki gibi bilmediğim bir şey vardı ortada. Tüm bu denklem... Bir şeyler yanlıştı.

"Varis iki gün önce Toprak'ı, Oya Hanım tarafından çağırıldığı hâlde Alper'in evinden kovdu, daha sonra sen tahsilatına engel oldun, seninle uğraşmak için bardağına hap koydu, kafayı buldun diye yine Varislendi Toprak. Olay bu da değil sadece, Gökay gelmiş dün akşam Kenan'la yanınıza..."

"Gökay'ın ne ilgisi var ki?"

"Bazı şeyleri sana ben anlatamam Ada, haddim değil," diye mırıldandı Çisem hafifçe kafasını eğerek başını iki yana salladıktan sonra. Ardından başını kaldırdı ve göz

göze geldik. "Ama şunu bil, Toprak'ın Varis'le arası kötüyse Gökay'la çok daha kötü. Çok, çok daha..."

Yani aslında herkesin Toprak'la bir geçmişi vardı. Çisem onu tanıyordu, mekânda kenara çekip o akşam Alper'in evinde olup olmadığını sormuş, bilgi almıştı. Kenan'ın bizzat torbacısıydı. Varis, Alper ve Reha'yla arası kötüydü o zaman. Gökay'la ise... Çisem'in dediğine göre, çok, çok daha kötü.

Peki ben?

"Neden benim için endişelendin?"

Çisem'in gözleri saniyesinde gözlerimle buluştu. Bir şeyler düşünüyordu ama düşüncelerini doğrudan bana anlatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Toprak açık hedef seçmez kendine. Hele de seni Varis'le gördüyse kılına dokunmazdı. Gökay yüzünden bu hap meselesinin ortaya çıktığını düşünüyorum." Histerik bir şekilde güldü. "İşin komik tarafı, sebebi Gökay'sa olabileceğin en güvenli yer şu an Varis Adin'in yanı. Çünkü Toprak yine sana bulaşacak."

"Toprak beni o akşam Gökay'la gördüğü için mi bana bulaşıyor?" Kurduğum cümlenin, anladığım olayın saçmalığıyla suratımı buruşturarak öne eğildim. "Kaç yaşında bu çocuk? Beş mi?"

"Onların meselesini hafife alma Ada."

Ama Çisem gayet ciddiydi.

"Ne geçti ki aralarında?"

Seslice nefes verdi. Eskiye gitmişti sanki bir anlığına.

"İkisi de değer verdikleri birini kaybettiler. Trajik bir olaydı." Kafasını sallayarak anılarından sıyrıldı. "Toprak'ın kafası iyi değil. Ne yapacağı belli olmaz. Bir daha onu etrafta gördüğünde tedbirli ol."

Bu insanları tanımıyordum... Bir anda ne kadar çok

isim dahil olmuştu yaşamıma. Bir gece, tek bir arkadaş sahibi olan, çiçeklerinin yanına uzanıp kitap okuyan o sessiz kızken bir anda başımı beladan kurtaramaz olmuştum. Bir süre önce, hâlâ kâbus gibi gelen sevgili okul zorbalarımın arasında laflarına kulaklarımı tıkarken bir anda öfkemi tutamaz, cevap verir olmuştum.

Yorulmuştum.

Sorun şuydu ki daha en başındayken de yorgundum.

Lisenin altın kapılarının benim için aralanacağı o günü beklerken öğrendiğim ufak bir gerçekle, kemirmeye başlamıştı şeytanlar beynimi. Kendimi küçük gördüğümden, laflarını kendime giydirebildiğimden değildi etrafımdakilere olan sessizliğim; yorgunluğumdan ve umursamazlığımdandı. Kime, neden, nasıl laf anlatabilirdim ki? Anlatsam dinleyecekler miydi?

Hayır.

Ertesi gün daha hayati organlarıma nişan alırlardı onlar.

Pahalı rujlarını bile, ben kabinden çıktığımda görebileyim diye aynaya sürmeye razılardı.

Benim böyle insanlara anlatacak tek bir lafım yoktu.

Bir de ne onlara, ne de onların içinden gelen bir yabancıya verebileceğim bir parça güven...

Çisem, Gökay'la Toprak'ın arasında olanlara daha fazla ışık tutmadı. Soğuyan içeceklerimizin kalanını lavaboya döktükten sonra birlikte güzel bir kahvaltı hazırlamaya karar verdik. Saate bakılsa öğlen yemeği sayılabilirdi gerçi.

Ben odamı toplarken Çisem de çalışma masamın kenarına oturmuş, son zamanlarda okuduğum kitabı karıştırıyordu.

"Hmm... Demek başrol kızıl saçlı," diye mırıldandı bana bir bakış atarak. "Hazal ne yapıyor? Geçen yoktu ya kafede, görüşemedik. Vaktin varsa bir gidelim."

"Bugün cumartesi," diye mırıldandım saate bakarak. Neredeyse akşam olacaktı. "Kafede midir ki?"

"Değilse de gelsin hanımefendi bir zahmet. İki integralini çözeriz. Hepimiz aynı yolun kurbanı değil miyiz yahu?"

Gülerek, "E iyi, ara o zaman," diye mırıldandım. Bir yandan da pencereyi açmış, havayı kontrol ediyordum. Hava kapalıydı ama yağmur yağmıyordu, yine de oldukça serinlemişti geçen haftaya göre.

Çisem ayaklarını sallayarak telefonu elinde tuttuğunda hoparlörden çağrı sesi gelmeye başladı. Hazal telefonu neredeyse kapanmak üzereyken nefes nefese açmıştı.

"Çisem? Ne oldu?"

"Asıl sana ne oldıu çitlembik? Egzersiz falan mı yapıyordun?"

Arkadan boğuk bir gürültü geliyordu. Çatal-bıçak sesleri, konuşan insanlar, sipariş seslenmeleri... Hazal kafedeydi ve muhtemelen çok yoğun bir zamanda aramıştık.

"Hee, egzersiz yapıyorum. Tabak kaldır, tabak taşı, tepsi boşalt, tepsi diz... Nasıl hareketler? Aşina mısın?"

"Sesin gergin geliyor Hazal," diye mırıldandım Çisem'in yanına yürürken, telefona doğru konuşarak. "Bir sorun mu var?"

"Var, var, olmaz mı hiç?" Hazal'ın sesi trajikomik geliyordu. Biraz güldü ama kısa kesti. "Arkada raf devrildi, dört garsonduk, ben varım şu an yalnız başıma. Birinin eline çivi girmiş, diğerinin omzu çıkmış, üçüncü aval da arabayı sürdü hastaneye doğru, bıraktı beni burada. Bir de bir grup insan gelmez mi doğum günü kutlamaya habersiz, sanki Begonya bu saatte çok boşmuş gibi? Patronun bana sırf bu akşam için iki katı ödemesi lazım."

"Hadi ya, geçmiş olsun."

Çisem'in omzuna vurdum dalga geçercesine.

"Gelelim mi biz? Yardım edebileceğimiz bir şey var mı diye bakarız?"

Çisem'in kaşları kalktı.

"Aynen aynen, gelebiliriz istersen."

"Of... Gelseniz mi?"

"Gelsek mi?"

Çisem cilveli bir şekilde mırıldandığında gülerek araya girdim.

"On dakikaya oradayız."

"Siz bir tanesiniz!"

Telefon, Hazal'ın suratına yapıştırdığı hoparlörden bize ulaşan öpücük sesleriyle kapandıktan sonra hızlıca, üzerime bir kot ve ince bir kazak geçirdim. Begonya'da çalışmayı özlemiştim doğrusu, okuldan gelenler sinir etmese çalışıp harçlığımı çıkarmak bana sorumluluk duygusu yüklüyordu. Her ne kadar çalıştığım dönemki para teknik olarak Kumsal'a aldığım telefona gitmiş olsa da...

Ceketim ve çantamla birlikte evden çıktığımızda arabaya ilerliyorduk, hafiften yağmur çiseliyordu.

"Bugün cumartesi değil mi?" diye sordum ön koltuğun kapısını açarken, Çisem'e doğru.

Kafasını sallayıp içeri geçti. Aynı anda binip kapıları kapattık.

"Yani piyano dersin yok mu?"

"Mental olarak ulaşılabilir değilim şu an, hocam için de benim için de çöp bir ders yani. Ben de iptal ettim."

Kaşlarım kalktı. Çisem'in daha önce tek bir piyano dersini bile kaçırdığını hatırlamıyordum.

"Yıl sonuna hazırlandığını sanıyordum... Annen nasıl izin verdi?"

Gaza bastığında emniyet kemerimi bağlamak için yanıma uzandım.

"Annem izin veremez," diye mırıldandı Çisem. "Çünkü haberi yok."

Ağzım açık bir şekilde ona döndüm.

"Dilara Hanım seni öldürür. Sonra döner bakar, yanında spor olsun diye beni de öldürür Çisem."

Güldü. Gülerek yolu izliyordu, sırıtışında bir şeytanlık vardı.

"Annem bu sabah Fransa'ya uçtu. Hiçbir şeyden haberi yok."

Kafamı iki yana sallayarak önüme döndüm ama bir yandan da gülüyordum. Demek her şeyi düşünüp de çıkmıştı evden.

Begonya'ya geldiğimizde sokağın karşısına arabayı park edip birlikte karşıya geçtik. Begonya'nın ön bahçesi bile doluydu, içeriyi düşünemiyordum. Böyle bir zamanda Hazal tek başına çalışamazdı gerçekten... Müdürü aramış mıydı? Boşta garson yok muydu arayıp çağırabileceği? Fazla mesai yaptığı için ona göre ödeme alabilirdi.

İçeri girdiğim an nefes almak için dudaklarım aralandı ve olabildiğince oksijeni ciğerlerime misafir ettim. Ortadaki o hiç dolmayan büyük masa doluydu... Bu *ölüm* demekti. Sadece o masaya bile tek bir garsonun bakması gerekirdi ama Hazal tüm kafeye mi koşuşturuyordu?

Tezgâhın arkasında, kasada duran elemanın önlük giyip servis tabaklarını arka bahçeye uçurduğunu gördüm, sırf o an garson için seslenen dört ayrı masa vardı. Hazal arka masaların birinden elinde sipariş defteriyle mutfağa koşmaya başladığında Çisem'in kolundan tutup onu da peşimden sürükledim.

"Nereye gidiyoruz? Nasıl yapacağız?"

"Önlükleri takacağız," diye mırıldandım Hazal'ın ardından tezgâhın arkasına geçtiğimizde. Ekrana yeni siparişleri girene kadar bizi fark etmedi, nefes nefeseydi.

Siparişleri girdikten sonra mutfak bölmesinden gelen zil sesiyle tabakları kocaman bir tepsiye diziyordu ki personel odasına girmek üzere olduğumuzu fark etti.

"Ada! Çisem!" Durup derin bir nefes aldı ve seslice verdi. "Allah gönderdi kızım sizi... İyi ki varsınız ya!" Tepsiyi doldurduktan sonra eline aldı ve geçmek için ilerledi. Çisem onun için tezgâhın tahtasını kaldırmıştı. "Nasıl ödeyeceğim bilmiyorum gerçekt..."

"Sus da önüne bak be kızıl." Çisem gülerek ilerlemesini işaret etti. "Sen işine bak, biz halledeceğiz."

"Tamam, tamam, gidiyorum!"

"Hadi yallah."

Çisem'e gülerek Hazal'a el salladım. Çoktan masaların arasında kaybolmuştu bile.

Personel odasına geçtiğimiz gibi çantamı ve ceketimi çıkartıp kullanılmayan bir dolabın içine bıraktım. Çisem'le birlikte önlüklerimizi üzerimize geçirip odadan çıkmadan önce saçlarımızı topluyorduk. Ona hızlıca sipariş ekranının mutfak personellerine nasıl gittiğini ve masa düzenlerini anlattım, ardından hesap defteri, pos makinesi ve kasanın nasıl açıldığını.

İki dakika sonra Çisem olayı kapmıştı, ardından kasa arkasından çıkmış ve masalara dağılmıştık. Doğum günü tayfası liselilerden oluşuyordu, çoğu kız olan yaklaşık on beş kişilik bir gruptular ve ortadaki büyük masada oturuyorlardı. İçeride ve dışarıda olmak üzere yaklaşık otuz, otuz beş masa daha vardı, üstelik ön bahçeyi saymıyordum bile. Begonya gerçekten büyük bir yerdi ve normal bir dolulukta bile dört garson yetmiyorken hangi akla hizmet yalnızca dört garson iş başındaydı bu akşam, hiçbir fikrim yoktu.

Hazal oradan oraya koşuştururken Çisem'i neredeyse bir kızın arkasından saçını kavrayacağı sırada yakaladı-

ğımda bir saatin sonuna yaklaşmış gibiydik ve şimdiden yorulmuş, acıkmıştım. Onu kolundan yakalayıp kasaya doğru çektim ve personel dolabından iki şişe su çıkarıp birini içerken diğerini ona uzattım.

"Müşterilerimizin saçını yolmuyoruz Çisem."

"Valla kusura bakma ama ben bu müşterinin a... bile koyarım."

Gözlerimi büyüterek koluna vurdum. Neredeyse ağzımdaki suyu püskürtüyordum.

"Ne yaptı ya seni bu kadar delirtecek?"

"Makarnası sulu olmayacakmış. E salak, sipariş ettiğin makarnanın olayı zaten suyun içinde yüzmesi? Beğenmiyorsan düz spagetti söyle! Ben hayatımda bu kadar kültürsüz embesil görmedim. Çıkışta kenara çekip bayılana kadar tokatlarım ben bunu."

Kahkaha attım elimi ağzıma kapatarak. İşe geri dönmemiz gerekiyordu.

"Tamam ben bakarım o masaya, sen devam et diğerlerine."

"Dikkat et, elinde kalır bak o mal." Çisem son bir kez suyundan yudum alıp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra bana bir bakış atıp arka bahçeden seslenen bir masaya ilerledi.

Su şişelerini kasa arkasına bırakıp önlüğümü düzelttiğim sırada önlüğün cebindeki telefonumun titreşmeye başladığını fark ettim. Biri arıyordu.

Hazal elinde kirli tabaklarla mutfağa ilerlerken, "Cam kenarındaki masaya baksana!" diye seslenerek geçti önümden. Ona kafamı sallayıp cam kenarına ilerlerken bir yandan da elimi cebime atmış telefonumu çıkartıyordum.

Masaya ulaştığımda ekranda yazan isimle göz göze geldim. *Varis.*

Bu saatte neden arıyordu?

"Buyrun efendim," diye mırıldandım iki gencin oturduğu masanın önünde durduğumda. Telefonum titreşmeyi kesmişti, o yüzden cebime geri bıraktım.

İki çocuk da menüden kafasını kaldırdığında sipariş almak için hazırda bekliyordum. Diğerine göre daha yapılı olan, bana bakar bakmaz umursamazca menüye geri döndü ama hemen ardından tekrar bakışlarını kaldırıp yüzüme baktı.

Siktir ya, diye mırıldandım içimden. Bu bakışı tanıyordum. Bu çocuk Safir'dendi.

Karşısında oturan çocuk hızlıca siparişini verdikten sonra geriye yaslandı. Hızlıca notumu alıp başından beri bana bakan diğer çocuğa döndüm.

"Siz ne alırdınız?"

"Mümkünse seni. Çıkışın ne zaman? Bizim evin deniz manzarası çok güzel, oraya geçeriz."

Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Karşısında oturan arkadaşı bile şaşkınca ona bakıyordu.

Ardından, "Şaka," diyerek kahkaha attı çocuk. "Şaka tabii ki. İnandın mı?" Kaşlarını çatarak sordu.

Soğukkanlılıkla not defterime döndüm.

"Siparişinizi alabilir miyim?"

"Et tabağı alacağım, sekiz numara. Bir de şişe şarap açtıralım, Chamlija Cabernet Sauvignon," diye mırıldandı rahat bir tavırla, geriye yaslanırken kolunu koltuğun arkasına atarak.

Kafamı sallayarak dönüp hızlıca masadan uzaklaştım ve tuttuğum nefesimi verdim. Böyle bir akşamda bile Begonya popülerdi ve okuldan birileri gelip siparişlerini aldığım sırada bu şansı değerlendirebiliyordu. *Gerçekten inanılmaz.*

Ekrana siparişi girdiğim sırada, Çisem kenardan bir

tepsi almış, kasa arkasına geliyordu. Mutfak bölmesindeki siparişleri tepsiye yerleştirirken, "O surat ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Bana bir iyilik yap," diye mırıldandım. "Ben, senin şu gıcık kızın masasını alırken sen de cam kenarını hallet. Olur mu? Siparişlerini girdim."

"Kim ki onlar?" Başını kaldırarak ileriye baktı. Gözleri kısılmıştı. "Lacivert gömlekli, piçlik yaptı değil mi?"

"Nereden anladın?"

"Bizim okuldan, futbol takımında. Futbol takımının seninle uğraştığını biliyoruz, bu çocuğun da nasıl bir tavır takındığını tahmin etmek pek de zor değil." Sinsice güldü. "Tamamdır. Ben alıyorum onların masasını."

"Çok sağ ol," diye mırıldandım arka bahçeye gidecek tabağı elime alıp tezgâh arkasından çıkarken. Bu sorun da hallolmuştu.

Çisem'in tartıştığı masa el işareti yapınca tabağı teslim edip yanlarına yürüdüm. Ne isteyeceklerdi, merak ediyordum. Platin sarısı, yanmış saçlarını dalgalandırmış, deri bir askılı atlet giyiniyordu Çisem'in saçlarını yolmak üzere olduğu kız. Önünde bir kâse etli ramen vardı ve ellememişti bile.

"Buyrun?" diye sordum yanlarına ulaştığımda.

"Ben makarnam sulu olmasın demiştim." Önündeki tabağı ittiğinde suyu masaya döküldü biraz. "Bu ne?"

"Bu," dedim iyice görmesi için, iğneleyerek tabağını işaret ederken. "Asya mutfağından bir yemek. Yemeğin olayı sulu olması. Bu yüzden, ufak bir kepçe ve çubuklarla geliyor." Kâsenin içindeki küçük kepçeyi ve çubukları işaret ettim. Makarna bile sayılmazdı ki bu yemek, makarna diyip duruyordu. "Eğer kuru bir makarna istiyorsanız menüyü getireyim, yardımcı olayım. Değiştirebiliriz."

"Dedim ki o sağır garson arkadaşına," diye söylendi bastıra bastıra, sahte mavi gözlerini üzerime dikerek. "ben bu yemeği istiyorum ama sulu olmasın. Bunu yapmak çok mu zor?"

Derin bir nefes çektim ciğerlerime. Telefonum yine titremeye başlamıştı üstelik cebimde.

"Ramen kâselerini susuz yapmıy..."

"Boş ver," diyerek araya girdi sözümü keserek. "Müdürünüz nerede sizin? Çağırın o gelsin, onunla konuşalım."

Boş boş suratına baktım. Dalga geçiyor olmalıydı.

O sırada arkadaşı masanın diğer ucundan uzanıp platin kızın kolundan tuttu ve "Uzatmaya gerek yok Ezgi," diye mırıldandı. "Menüyü getirsinler, başka bir şey seçelim. Ben yardımcı olurum sana."

"Yardımcı olmaya ne gerek var Damla? İstediğim şeyi biliyorum, neden bu kadar sorun ediyorlar? Söylenileni yapmak çok mu zor?"

Sabır çekmeye başladığım sırada Damla dediği arkadaşı bana dönüp, "Siz menüyü getirin lütfen, biz başka bir şey seçelim, onunla değiştirirsiniz," dedi nazik bir sesle. En azından mantıklı bir arkadaş getirmişti yanında.

Sahte bir gülümsemeyle kızın önündeki mis gibi ramen kâsesini alıp mutfak bölmesine ilerledim ve kâseyi bırakıp zile bastıktan sonra, "İptal," diye söylenerek kasaya yürüdüm. Ön bahçedeki bir masa hesabı istemişti, adisyonu yazdırmam gerekiyordu.

Telefonum tekrar titreşirken bu sefer açıp kulağıma götürdüm ve omzumla kulağım arasına sıkıştırdım. Aynı anda platin kızın masasına menüyü bırakmış, ön bahçeye hesap defterini götürüyordum.

"Of, ne var?"

"Zıkkım, Ada. Böyle mi açılır telefon?"

Bir saniyeliğine durup kabalığımı düşünerek yanaklarımın içini ısırdım.

"Kusura bakma ya, işim var. Ne oldu? Niye aradın?"

"Neredesin? Ne işin var?"

"Begonya'dayım," diye mırıldandım. "Ufak bir kaza yaşanmış, garsonlar yaralanınca Hazal tek başına kalmış. Kafe dolu. Çisem'le yardıma geldik."

"Çalışıyorsun yani?"

Kafamı salladım, salak gibi. Sanki görecekmiş gibi kafamı sallarken telefonum omzumla kulağımın arasından kayıp düşmüştü. Küfrederek telefonu yerden alıp seslenen üç masaya kafa karışıklığıyla bakmaya başladım. Gerçekten delirecektim.

"Telefon düştü ya... Varis gelip buraya yardım etmeyeceksen ve acil bir durum da yoksa kapatıyorum ben. İyi akşamlar. *Bye bye. Bonne Nuit!*"

Telefonumun bir yerini kırdım mı diye kontrol edemeden cebime atarken hesabını aldığım masanın para üstünü getirmek için kasaya koştum. Nasıl oluyordu da bütün masalar aynı anda sipariş vermeye kalkıyordu?

Platin saçlı kız oturduğu masada dönüp bana el işareti yaparken yanlarındaki masanın para üstü ve faturasını götürüyordum. Hesap defterini bırakıp iyi akşamlar dilemekten sonra siparişini almak için başına dikildim.

"Karar verdiniz mi?" *Sonunda?*

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ben kıymalı makarna istiyorum, ama..." *Ama, ne?* "Kıymasız olsun. Veganım da ben."

Kendimi çok zor tutarak kafamı salladım ve menüyü aldıktan sonra kasaya yürümeye başladım. Kahkahalarla yere kapanmamak için elimi ağzıma tutmuştum ama kendimi tutmaktan gözümden yaş gelmişti.

"Ne oldu?" dedi Çisem önümden geçerken. "Verdi mi plastik bebek siparişini?"

"Kıymalı makarna istedi." Sakince söylemeye çalıştım. "Ama kıymasız."

Çisem kafasını kaldırıp tavana bakarak kahkaha atarken, "Veganmış," diye devam ettim. "Etli ramen kâsesi istemişti bundan önce de." Elimdeki menüyü kenara bıraktım. "Madem vegan, niye vegan menüsünden sipariş etmiyor? İstediği makarna kafe mutfağında elle açılıyor, yumurta falan var içinde."

"Aman sen götür onun istediğini, yesin, kalksın geri zekâlı. Bıktım ya. Bu ne ulan. Bir de dik dik bakıyor müşteri diye." Gözlerini devirdi. "Yazık, bu, üniversite sınavında da gözetmen hocayı çağırır, "*Ben yeni kitapçık istiyorum, matematiksiz olsun,*" diye söylenir. Fonksiyonlara alerjisi falan da vardır bunun."

Gülerek Çisem'in omzuna vurdum, söylenmeye devam etti. O sırada masalardan biri el işareti yapmıştı yine. Tam yanından ayrılıyordum ki gözüm kapıdan içeri giren siyah silueti fark etti.

"Yok artık..." Elimle alnıma şaplak attım.

"Ne oldu?"

Çisem şaşkınca arkasını dönerken kafamı kaldırdığım an göz göze geldik. Üzerinde siyah dar paça bir pantolon, ince bir kazak ve deri ceket vardı. Girdiği an masaların yarısı, bakışlarını ona çevirmişti bile. Tamam, her yakışıklı erkek ve her güzel kız bir mekâna girdiğinde dikkatleri üzerine çekerdi. Bu yazılı olmayan bir kuraldı ama her yerde işlerdi. Kime işlerse işlesin, yine de... ne zaman onun başına gelse ve ben de orada olsam kendimi en yakın pencereden aşağı atmak istiyordum. Ne diye geliyordu hem? Otursa evinde, koltuğunda, olmuyor muydu?

"Benim sevgilim bu kadar yakışıklı olsa ben evimin bodrumuna mahzen inşa ettirir, kafese tıkardım çocuğu, kimse görmesin diye."

Hazal aramıza girerek elindeki tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra Çisem'in yüzünün önünde el çırptı.

"Kızım dalmasana, masalar bekliyor masalar!"

Hazal'a dönüp *sevgili* lafına itiraz edeceğim sırada Çisem dönüp, "Sen mi çağırdın bunu?" diye sordu kocaman açtığı gözleriyle.

"Yani, ben..." Öyle söylemek istememiştim aslında. *Müsait değilim telefonu kapatıyorum,* demek istemiştim.

"Aferin, aferin. Önlük ver çalışsın pezo..."

Hazal, Çisem'in kolundan yakalayıp onu arka bahçeye çekerken ne diyeceğimi bile bilemeden ortalıktan kayboldular.

Şaşkınlıktan sıyrılmış bir şekilde adımlarımı Varis'e doğru atarken o da bu tarafa geliyordu. Kalkıp geleceğini düşünmemiştim... Normalde olsa düşünürdüm, çünkü gelecek biriydi. Ama o an vaktim yoktu düşünmeye sipariş almaktan.

"Gerçekten geleceğini düşünmemiştim," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

Elleri cebindeyken omuz silkip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Geldim." Ardından bakışlarını yüzümden çekerek kısaca etrafta gezdirdi. "Boş masa yokmuş hakikaten."

Kafamı salladım, ardından gözlerimi kısarak gözlerine baktım.

"Gerçekten çalışacak mısın yoksa oturup bir şeyler falan mı içeceksin?"

Dudaklarını ıslattıktan sonra seslice nefes verdi.

"Önlük ver."

Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktım ama ciddiydi. Gerçekten yapacaktı bunu. Varis Adin bu akşam Begonya'da masalara bakacaktı.

"Beni takip et," diye mırıldandım şaşkınlığımı gizleyerek, adımlarımı kasa arkasındaki personel odasına atarken. Tezgâhı kaldırıp geçtim ve odaya girdim, peşimden gelmişti.

Temiz önlüklerden birini çıkartıp kuru temizleme paketini açarken Varis ceketini çıkartıyordu. Boş dolaplardan birini açıp, "Buraya asabilirsin," diye mırıldandım askıları göstererek. Ardından önlüğü uzattım. Başından geçirip hızlıca arkasında bağladı. Karşısında durmuş, önlüğü giyinişini izlemiştim öylece. Burada olduğuna, hele de bunu yaptığına inanamıyordum ama büyük yük alacaktı omuzlarımızdan. Kasadaki çocuk, Hazal, Çisem ve ben çalışıyorduk son bir saattir ve belimiz kırılmıştı. Üstelik kafenin kapanmasına daha en az iki saat vardı. Varis ipleri bağladıktan sonra doğrulup bana baktı:

"Eee?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Sorsam mı, sormasam mı?* Her zamanki gibi soracaktım.

"Canın falan mı sıkıldı evde?"

"Buraya gelmeden önce evde olduğumu nereden biliyorsun?"

Bilmiyordum. Sadece tahmin etmiştim. Arkadaşlarıyla da olabilirdi. Ya da ailesiyle. Babasıyla mesela, annesiyle. Varis'in kardeşi var mıydı? Yoktu, tek çocuktu. Şimdiye dek, bir tek babasını görmüştüm, o da dergi kapağında. Halbuki o, babamı çocukluğundan beri tanıyordu ve benimle konuştuğu ilk hafta evime gelmiş, Pamuk hala ve Mustafa abiyle tanışmıştı.

"Benimle gel," diye mırıldandım personel odasından çıkarken. Kasa arkasında ona hızlıca siparişleri girdiğimiz

ekranı, masaların numaralarından siparişleri eklediğimizi, mutfak bölmesinden de tabakları alıp götürdüğümüzü, içki raflarını ve içecek dolabını gösterdim. Hızlı anlamıştı.

Arkasından çıkıp kıymasız kıymalı makarna tabağıyla birlikte platin saçlı kızın masasına doğru yürüdüm. Her ne kadar bu tabağın vegan olmadığını bilsem de önüne koymak zorundaydım. Hangi vegan ne yiyeceğini bilmezdi ki? Önceden sipariş ettiği ramen tabağının içi et doluydu ve sadece susuz olmasını istemişti. Belki de vegan bile değildi.

Tabağını kızın önüne bırakırken dikkatlerinin çok başka bir yerde olduğunu fark ettim. Varis, doğum günü kutlanan büyük masadan sipariş alıyordu ve platin saçlı kızla arkadaşının dikkati oradaydı. Tıpkı doğum günü masasındakilerin olduğu gibi.

"Makarnanız," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek, kızın dikkatini çekmek için. Sırıtışı düşerken önüne dönüp tabağına baktı.

"Bir sorun yok değil mi?"

Kız düz bir ifadeyle tabağına baktı, ardından derin bir nefes aldıktan sonra kafasını kaldırıp gözlerini üzerime çevirdi.

"Baksana, şu arkadaş baksın bundan sonra bizim masaya."

Kafasıyla Varis'i işaret ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra samimiyetten çok uzak bir ifadeyle gülümsedim.

"Tabii."

Arkamı dönerek boşalan bir masaya ilerledim kirlileri toplamak için. *Sen uzaktan bakmaya devam et. Sanki sana bakar da o.* Nedense sinirlenmiştim. Zaten Çisem'i de beni de deli etmiş bir müşteriydi. Bir de garson mu seçiyordu? İtiraz edecek bir şey söylesem eminim, müdürle konuşmak

istediğini söyleyecek, ortalığı birbirine katacaktı, o tarz müşterilerden olduğunu biliyordum. Müdürle konuşmasında hiçbir sorun yoktu. Ben burada bile çalışmıyordum. Ama Hazal'ın başı belaya girebilirdi.

Bulaşıkları tepsiye üst üste dizmiş, bulaşık bandına bırakırken, Hazal nefes nefese masaların arasından sıyrılarak yanıma koşmaya başladı. Soru işaretleriyle dolu bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Ne oldu?"

Çimcikledi beni kolumdan. Acıyla çığlık attım.

"Ne var be!"

"Kızım sen manyak mısın? Delirtecek misin sen beni? Diri diri gömmek mi istiyorsun bu gece cesedimi?" Hiddetle kolunu kaldırıp işaretparmağıyla ileriyi işaret etti. Varis kasaya yürüyordu. "Bu ne, bu çocuğun üstündeki ne?"

"Önlük," diye mırıldandım çimciklediği yeri ovalarken, kelimenin üstüne basa basa.

Hazal elinin tersini alnına götürüp üzerime doğru bayılırken omuzlarından yakaladım.

"Hazal kendine gel!"

Aniden doğrularak üzerime yürüdü.

"Sen İstanbul'un yarısı üzerine kayıtlı bir çocuğu, nasıl paçavra bir kafeye garson edersin Ada?"

"Begonya paçavra falan değil," diye homurdandım kaşlarımı çatarak. "Gayet güzel, hoş, her seviyeden insanın geldiği bir yer."

"Allah aşkına, al şu çocuğu git yoksa müdür bırak prim vermeyi bir kuruşsuz kovar beni öğrenirse." İki eliyle birden elimden tutup umutla gözlerimin içine baktı eğilerek. "Ada ne olursun ya."

"Saçmalıyorsun Hazal," diye mırıldandım elimi çekerken. "Ben zorla taktırmadım o önlüğü. Canı sıkılıyormuş, gelmiş, yardım ediyor işte. Ne var?"

"Ulan, ben bu zenginlerin sıkılınca keyiften kendilerini süründürme huyunu da anlamıyorum, otur jakuzinde, iç şampanyanı; kendince, zengince sıkıl işte!"

Hazal'ın omzunun üzerinden duvar kenarına yeni oturmuş masanın menüsüz olduğunu fark ettiğimde omzunu pat patlayıp yanından geçtim.

"Hadi hadi, işe dön, az kaldı."

Sonraki yarım saat boyunca siparişleri aldım, boşalan masaları temizledim, hesap aldım. Arada Varis'le denk geliyorduk ama ben bir şey söylemediğim için o da söylemiyordu. Belki de onun kafası da karışıktı ve kafa dağıtmaya gelmişti. Gerçi, kafa dağıtmak için sipariş almak da...

Cam kenarındaki masanın yanından geçerken bir anda, biri kolumu yakaladığında neredeyse düşüyordum. Şokla geri geri yürüyerek kolumu yakalayan hayvana baktım. Siparişini alırken uygunsuz şakalar yapan çocuktu. Şarabın da etkisiyle iyice çakırkeyf olmuştu.

"Baksana güzelim," diye söylendi sırıtan gözleriyle. "Neden bakmıyorsun?"

Kolumu sertçe kendime çektiğimde kaşlarını çattı.

"Buyrun, ne istemiştiniz?"

"Mesain ne zaman bitiyor diye sorduğumu hatırlıyorum," diye mırıldandı gülerek önüne dönerken. "Pekâlâ, patavatsızlık yaptığımı biliyorum. Biraz kafam da iyi." Cebinden bir kalem çıkartıp tabağının altındaki peçeteye numarasını yazmaya başladı. "Ama daha sonra konuşabiliriz, değil mi? Nasıl olsa aynı okula gidiyoruz?"

Bana uzattığı, üzerinde telefon numarası yazılı olan peçeteye baktım. Şaka gibiydi gerçekten. Uzanıp peçeteyi alırken sırıtarak beni izliyordu. Numarasını aldığımı düşünüyor olmalıydı. Yarısı dolu şarap bardağınının içine attım peçeteyi. Ardından elimi masaya koyup üzerine doğru eğildim.

"Aldın mı cevabını?"

Gülerek kafasını geriye attı. Diliyle yanağına içeriden baskı yapıyor, baygın gözlerle beni süzüyordu.

"Hesabını getiriyorum, defolup git."Bir adım geri çekilip aval aval bizi izleyen arkadaşına döndüm kasaya gitmeden önce. "Sen de şu karşındaki andavala sahip çık biraz. Büzüşmüş, oturmuşsun olduğun yerde. Onun yaptığı taciz ama senin boş boş izlemenin de ondan pek bir farkı yok."

Dönüp ilerlediğim sırada bir şey söylediklerini duymadım. Sadece adisyonu çıkartıp hesap defterinin arasına koyarken Varis'in tezgâhın arkasına geçtiğini fark etmiştim. Tam önümde durduğunda, "Ne bu surat?" diye sordu.

"Yoruldum," diye homurdandım kendi kendime. Eğer Varis olayı anlarsa büyük gürültü çıkabilirdi ve istediğim son şey ilgi çekmekti. O dingil ve arkadaşı çıkıp gitse rahat bir nefes alacaktım gerçekten.

Hesap defteriyle birlikte masaya ilerlerken tanıdık, nazik bir tutuş hissettim bileğimde; az öncekinin aksine. Ona döndüm. Ne zaman kasa arkasından çıktığını bile anlamamıştım.

"Müşteriler azaldı. Hastaneye giden garsonlardan biri de dönmüş, üzerini giyiniyormuş arkada. On beş dakikaya çıkıyoruz."

Çisem'i arkada bırakamazdım, buraya beraber gelmiştik. Ona da fikrini sormam gerekiyordu. Gerekiyordu biliyorum ama... Şu an olmak istediğim tek yer evdi gerçekten. Kaprisli müşterilerden, alaycı okul arkadaşlarımdan sıkılmıştım. Varis haklıydı, müşteriler azalmıştı ve eğer hastaneye giden sağlam garson çocuk da geri döndüyse... Ona baktım. Bir cevap beklercesine üzerime dikmişti koyulaşmış gri gözlerini. Bileğimi elinden çekerken kafamı salladım. Ardından dönüp cam kenarındaki masaya yürüdüm ve hesap defterini masanın ortasına çarparak bıraktım.

"Pos cihazı istemediniz. Getirse miydim?"

"Gerek yok," dedi dingil olanın suskun arkadaşı, iki yüzlük kağıdı defterin arasına bırakırken. *Şimdi bir de para üstünü getireceğim... Hay ya...*

"Para üstü kalsın." Suratında anlamlı bir sırıtışla geriye yaslanırken sinir bozucu bir ses tonuyla mırıldanmıştı bunu, sabahtan beri benimle uğraşan çocuk. "Lazım olur, harçlık edersin cebine."

Şimdi bağıracağım.

Defteri alıp adisyona baktım. 189 lira tutmuştu hesap. İki yüzlüğü de suratına çarpıp boş defteri kolumun altına koydum.

"Vazgeçtim. İstemiyoruz paranızı, siktirin gidin."

Daha adını bile bilmediğim dingilin egosuna zarar vermiş olacağım ki suratındaki öfke fark edilmemesi imkânsız bir hâle geldi. Arkadaşı masanın diğer ucundan uzanıp, "Abi, kalk gidelim," dediyse de o bunu pek de duymuşa benzemiyordu.

Tam kalkmış, benimle dip dibe girip kafa tutacaktı ki çocuğun önünden çekildim. Kendi isteğimle olmamıştı, biri beni ittirmişti. Yalnızca birkaç saniye sonra Varis, çocukla göz göze, dip dibeydi.

"Bir sorun mu var?"

Masada oturan arkadaşı yutkunarak ayağa kalktı ve seviyesiz arkadaşının yanında dikildi.

"Abi, gidelim diyorum."

Çocuk bir şey söylemiyordu, Varis de öyle. Aralarındaki gerginlik etraftaki masaların da dikkatini çekmişti. Ne olacaktı? Kavga mı edeceklerdi? Çocuk bir an önce dikkafalılığı bırakıp arkadaşını alıp gitse iyi ederdi. Birkaç saniye sonra, tam birinin bir hamle yapacağını ya da bir şey söyleyeceğini düşündüğüm sırada, adını bilmediğim dingil

biraz geri çekilip arkadaşına baktı. Ardından, birlikte dönüp bakmadan çıkıp gittiler.

Tuttuğum nefesi seslice dışarı verdim, gelen rahatlamayla omuzlarım çökmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Varis, yan bir bakış atıp yüzümü süzerek. "Niye rahatladın?"

"Yumruk falan atacaksın sandım."

"Asıl o pezevenk suratına yumruk yese rahatlaman gerekmiyor mu Ada?" Dönüp yanımdan geçmeden önce durdu. "İnsanlar, bu durumda sikik sokuk şeyler düşünüyorlarsa onların o çöp düşüncelerini umursamaman gerekiyor Ada, seninse tam tersine önemsediğin tek şey etrafındakilerin ne düşüneceği, kendini nasıl bir duruma sokmuş olacağın." Geçerken kolu, omzumu sıyırmıştı.

Ama öyle değildi. Öyle değildi, değil mi? Etraftakilerin ne düşünceği değildi ki benim aklımdaki, ben gürültü çıksın istemiyordum. Bu aynı şey mi oluyordu?

Uzatmamak için cevap vermeyerek kısa kestiğim onca zamanlar, yutuyor muydum laflarımı, kabulleniyor muydum suratıma söylenenleri? Ben öyle yaptığımı düşünmüyordum. Cayır cayır yanan bir ateşe odun atmaktan çekinmekti benim yaptığım. Zaten çok sıcaktı içerisi.

Varis ise benzin dökmeyi öneriyordu.

Tam da onun tarzı.

Bir masanın hesabını daha alıp gönderdikten sonra kirlileri bulaşık bandına bırakıyordum ki doğum günü masasından biri el kaldırıp beni yanlarına çağırdı. Artık boş masalar vardı ve kalan masalar da aktif sipariş vermiyorlardı. Üstelik hastaneden dönen garson da iş başındaydı. Çisem çoktan bir masaya geçmiş, kafenin gurme çikolatalarıyla dolu bir tabağın tadına bakıyordu telefonuyla uğraşırken. Bunun baktığım son masa olacağını düşünerek yanlarına

ilerledim. Bir çocuk ve iki kız, özellikle sandalyelerini yan yana çekmiş ve beni çağırmışa benziyorlardı.

"Buyrun?"

"Şey, merhaba," dedi sarıya çalan kabarık, turuncu saçları olan kız, tatlı bir gülümsemeyle. O kadar yorulmuştum ki geri gülümseyecek enerjiyi bulamıyordum kendimde. "Ben uzun zamandır buraya geliyordum ama şu garson arkadaşı daha önce hiç görmedim."

Doğal. Çünkü burada çalışmıyor. Evet, devam?

"Acaba sonraları yine burada olacak mı? Yani mesai günleri ne zaman tam olarak, biliyor musunuz?"

Kabarık saçlı kıza ve bizi dikkatle dinleyen diğer kızla oğlana bir bakış attıktan sonra kafamı kaldırıp Varis'i kestim. Kasada, hesap defterine koyacağı adisyonun çıkmasını beklerken tezgâha yaslanmıştı ve bu hâliyle bile çekici görünüyordu.

Ben cevap vermeyince diğer kız, "Bence gidip eski usul dalalım," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kabarık saçlı kız. "Su bardağıyla falan mı?"

Kafasını salladı heyecanla diğeri; esmer olan, masadaki soğumuş kahve bardağına uzanırken. Yarısı doluydu.

"Bak bununla olur bence. O kasadan ayrılınca sen de dışarı doğru yürü."

"Yalnız o eşcinsel."

Elimi ağzıma çarpma isteğine engel olmaya çalışarak yutkundum. Kendimi durdurmalıydım. Kendimi durdurmalıydım ama engel olamamıştım. Fikir aklıma geldiği an, mantık terazimde tartmadan çıkarıvermiştim dudaklarımın arasından. Birincisi, kızlar güzeldi. İkincisi, kimsenin şu an önümde, Varis Adin'le flört etmeye çalışmasını izleyemezdim. Zaten sabahtan beri bütün kafe ahalisi tarafından, kızlı erkekli kesilmediği kalmamıştı.

Kızlar büyüyen gözleriyle birbirlerine bakarken, esmer olanın yanında oturan çocuk sırıtarak, "Bu akşamın benim akşamım olacağını biliyordum," diyerek ayaklandı ve üzerini düzeltmeye başladı. Gömlek, süveter ve pantolon giyiniyordu. Dönüp kızlara baktı:

"Gömleğimin yakaları düzgün değil mi?"

"Nasıl yani?" Doğrulup şaşkınca çocuğa baktım. Bebek suratlıydı.

Çocuk uzanıp soğuk kahve bardağını aldı.

"Şans dileyin bebekler."

Hadi oradan.

Kocaman açılan ağzımın üzerine elimi kapatıp gülmemek için kendimi sıkmaya başladım. *Şaka mı? Şaka değil. Şaka gibi!*

Acilen toz olmam gerekiyor.

Çocuğa gülümsemeye çalışarak şans diledikten sonra dönüp elimdeki boş tepsiyle birlikte Çisem'in oturduğu boş masaya doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan da kendi kendime kıkırdayıp duruyordum. Çisem'in karşısında oturduğumda Instagram'da geziniyordu. Ben gelince telefonunu bırakıp çeşitli çikolata toplarıyla dolu kâseyi önüme uzattı.

"Kahve ister misin?"

Kafamı olumsuz anlamda salladıktan sonra, "Varis'i görüyor musun?" diye sordum ona. Bir yandan da gözlerimi Varis'in üzerinden ayırmıyordum. Çocuk masadan kalkmış, yanına gidiyordu gerçekten de.

Çisem, "Gördüm," dedi ileriyi işaret ederek. "Bak şurada."

Çocuk yanından geçerken ona çarpıp bardağını üzerine devirecek gibi olduğunda denklemdeki Varis Adin bilinmezi yüzünden işler yolunda gitmemişti; çocuk atıldığında Varis

inanılmaz bir refleksle geri çekildi. Böylece soğuk kahve yere döküldü. Belki biraz ayakkabıları nasibini almış olabilirdi.

"Nasıl yani?" Çisem metrelerce öteden şaşkınlıkla bana döndü. "Bilerek mi çarptı o çocuk?"

Gülmeye başlamıştım. Kafamı sallayarak sırtımı duvara yasladım ve bacaklarımı kendime çekerek manzaranın tadını çıkardım. Çocuk ne söyledi, bilmiyordum ama Varis kısa kesip elindeki defteri çarprazındaki masaya bıraktı. Ardından dönüp etrafa baktı. Göz göze geldiğimizde çoktan buraya yürüyordu.

Anlamış mıydı acaba?

Doğum günü masasındaki çocuk, düşmüş suratıyla arkadaşlarının yanına geri yürürken onun için üzgün hissettim. Yalan söylemiştim, evet ama... o da hayatında biri olup olmadığını bilmeden tanımadığı erkeklere yürümeseydi...

"Az önce bir çocuk bana çıkma teklifi etti," diye mırıldandı Varis, her gün aldığı bir teklifmiş gibi sakince söyleyerek. Masanın önünde dikiliyordu, aşağıdan yüzüne bakıyordum. Bana döndü. Gözleri kısıldı. Tepkimi izliyordu.

Çisem gülerek kafasını başka bir yere çevirdi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Vaov," diye mırıldandım kendi kendime ve uzanıp Çisem'in kahvesinden bir yudum aldım. Ekstra espresso koyduğuna emindim kahvesine, o kadar acıydı ki normalde sade kahve tüketen biri olarak bile bu kadar acı içemezdim.

Çikolata kâsesine uzandığımda Çisem kenardaki fıstıklı çikolatayı gösterdi.

"Bak bu çok güzel. Enfes bir şey."

Varis, Çisem'le aramızdaki sandalyeyi çekip otururken sakinliğini koruyor ve yalnızca izliyordu.

"Bitter yok mu?" diye sordum Çisem'e bakarak.

"Kızım, sen gece gündüz sıcak çikolata içen birisin, nasıl sütlü çikolata sevmezsin ya?"

Omuz silktim.

"Çok tatlı. Her şey kararında."

Varis'in gözleri bir anda üzerime çevrildiğinde bakışlarını fark etmemek imkânsızdı. Kâsenin içinde kapkara kalan bir bitter topunu gördüğümde alıp ağzıma attım ve tekrar duvara yaslandım. İçinde badem vardı.

Birkaç dakika sonra Hazal gelip gidebileceğimizi söylediğinde Çisem, koşarak personel odasına gitmişti üzerini giyinmek için. Muhtemelen, bir daha buraya gelmektense piyano dersini çekmeyi tercih ederdi. Biz kasa arkasına geçerken Çisem üzerini giyinmiş, çıkıyordu. Kapının önünde durduğunda çantasını omzuna takıp önce Varis'e, sonra bana baktı. Varis aramızdan geçip içeri girmişti.

"Bekleyeyim mi seni?"

Elimle at kuyruğumdan kurtulmuş birkaç tutam saçı kulağımın arkasına iterken yanağımı dişledim.

"Bilmiyorum."

"Bence ben gideyim," diye mırıldandı Çisem elini omzuma koyarak, tereddüt bile etmeden. "Sizin konuşacaklarınız falan vardır."

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye düşündükten sonra kafamı salladım. Sonuçta dün akşam olanlar az değildi, değil mi? Üstelik Varis bütün gece benimle kaldıktan sonra sabahın köründe gitmişti ve bir daha konuşamamıştık bu konu hakkında. Toprak'la daha sonra tekrar yan yana gelmişler miydi acaba?

Çisem, "Hadi iyi geceler," diye mırıldanarak yanımdan geçti. Tezgâh tahtasını kaldırıp kapıya yönlendiği sırada gidişini izliyordum ki aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Mekanik bir hareketle bana döndü adımları. Gözlerini kıstı.

"Şu... çıkma teklifi eden çocuk. Senin başının altından çıktı değil mi? O çocukla ve kızlarla masada konuştuğunu görmüştüm."

Dümdüz surat ifadem bir anda kontrol edilemez bir şekilde kocaman bir sırıtışa döndüğünde dudaklarımı sertçe birbirine bastırmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Varis'in şaşkın surat ifadesi hâlâ gözümün önüne geliyordu. Anlayamadığı için yanımıza oturmuştu öylece.

"Sen çok fenasın Ada," diye mırıldandı Çisem, gitmeden önce. "Hiç belli etmiyorsun ama sen çok fenasın."

Ona el salladım. Ardından ifademi düzeltmeye çalışarak personel odasından içeri girdim ve kapıyı kapattım. İçeride sadece Varis vardı. Üzerini değiştirip ceketini giymiş, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde duvara yaslanmıştı. Ona bir bakış attıktan sonra dolabı açıp önlüğümü katlayarak içeri bıraktım ve ceketimi giydim. Ardından kapağı kapattım.

"Cık, cık, cık," diye bir ses çıkardı Varis.

O an bizi duyduğu düşüncesiyle karnıma bir ağırlık oturdu. Kapı önlerinde konuşmamayı öğrenmem gerekiyordu. Dönüp ona bakacağım sırada bana doğru yürüyordu. Fazla yaklaştığı için sırtımı dolaplara yaslayıp biraz da olsa mesafeyi korumaya çalıştım.

"Demek o çocuğu bana ayarlamaya çalıştın?"

Varis göğsünde birleştirdiği kollarını çözdükten sonra iki yanına bıraktı. Öfkeli değildi, daha çok ufak çöpçatanlığımı öğrendiği için keyifli görünüyordu.

"Kimseyi sana ayarlamaya çalışmadım," diye mırıldandım gözlerimi gözlerinden indirmeye çalışırken. Başka nereye bakacaktım ki?

"Ben öyle duymadım ama..."

"Yanlış duymuşsun."

Kaşlarını kaldırdı. Kaşlarını kaldırdığını fark ettiğimde kafamı kaldırıp yüzüne bakma isteğime engel olamamıştım. Gerçekten buraya gelip bütün akşam bizimle birlikte çalıştığına inanamıyordum. Yüzmeye gidebilirdi, arkadaşlarıyla dışarı çıkabilirdi, birçok şey yapabilirdi canı sıkıldıysa... Ama o buraya gelmişti.

"Ada."

"Kaç kişi peçeteye yazdı bu gece numarasını, sen boşları toplamaya gittiğinde?"

Varis'in az önce inmiş kaşları tekrar, bu sefer şaşkınlıkla havalandı. Her ne kadar duygusuz bir öküz olsa da benim yanımdayken surat ifadesini rahat bırakmasını seviyordum. İnsan olduğunu hatırlatıyordu bana.

"Yoğun ilgiden kurtardım işte seni," diye mırıldandım. "Çocuğu ben göndermedim sana, duyunca kendi kalktı geldi yanına."

"Hmm..."

İşte bunu yapması deli ediyordu beni. Ne tarz bir cevaptı bu böyle?

Kafamı geriye yaslayıp bakışlarımı etrafa çevirdiğim sırada askılığa asılmış önlüğü fark ettim. Cebinde, kenarı ruj lekesi olmuş bir peçete vardı. Varis'le dolabın arasından çıkıp askılığa yürürken bir an ona dönerek sordum.

"Bu senin önlüğün değil mi?"

Bir şey söylemedi. Elimi önlüğün cebine attığımda peçeteyi tutup çıkardım. Buruşturulmamış, sadece ortasından katlanmıştı. Biri rujlu dudaklarıyla peçeteyi öpmüştü, altına da numara yazılmıştı. Şaşkınlıkla, elimdeki peçeteyle arkamı döndüğümde Varis'in dümdüz bakan gözleriyle karşılaştım. Yine o soğuk hâline bürünmüştü, hiçbir ifade yoktu suratında.

"Bu ne?"

"Neye benziyor?"

Soğukkanlı kalmaya çalıştım. Fark ettirmeden verdim, aldığım derin nefesleri; ifademi nötr tutmaya çalıştım. Varis... O meşhur peçetelerden birini almış mıydı? Cebine koymuştu. Alıp cebine koymuştu. Yani gerçekten beğendiği biri olmuştu bu akşam. O kişi de gönüllü vermişti numarası. Ruj lekesiyle dudaklarının haritasını bıraktığı peçetenin üzerine yazarak hem de.

"Yani birini aldın?" Peçeteyi tutan elimi hafifçe kaldırdım ama dikkatini gözlerimden çekmedi.

Bir şey söylemedi. Sessizlik rahatsız etmeye başlamıştı. Tabii... Bir yanlışlık olduğunu anlamalıydım. Bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım bu işte. Kafamda mı kuruyordum? Nasıl kafamda kurabilirdim bu noktada? Onun önlüğüydü bu, Çisem dışında kimse girmemişti içeriye üzerini değiştirmek için. O da bir kızın öpüp numarasını yazdığı bir peçeteyi almazdı.

Peçeteyi Varis'in önüne atıp kapıyı açtım ve personel odasından dışarı çıktım. O kadar sinirliydim ki bunu belli etmemeye çalışırken neredeyse tezgâh tahtasını menteşelerinden söküyordum. Ne zaman ifademi, sözlerimi kontrol altına alsam altında yatan öfke hareketlerime bulaşıyordu. Duygular bir şekilde dışarıya çıkış yolunu buluyordu her seferinde.

Dışarı çıkarken ön bahçede hesap alan Hazal'la göz göze geldiğimizde masayı bırakıp yanıma doğru yürümeye başladı.

"Ada, ne oldu?"

Ama onu es geçtim. Kimseyle konuşmak istemiyordum, daha sonra özür dileyip anlatabilirdim ama şu an olmazdı. Zaten onun da kalan birkaç masayla ilgilenmesi gerekiyordu.

Caddeye çıktığımda ilk işim bir taksi için aranmak oldu.

Geçen arabalara bakarken başım dönüyordu. Elimi saçıma atıp atkuyruğumu çözdüm ve tokayı bileğime geçirdim. Tokayı geçirdiğim kolumdan geriye doğru çekildiğimde ayakta durmaktan iflas etmiş ayaklarım, güçsüzlükleriyle çekildiğim tarafa doğru döndü. Saçlarım saçılmıştı havada.

Varis karşımda duruyordu. *Elbette.* Kolumdan çekip beni kendine döndüren oydu.

"Taksiyle gidiyorum ben. Bırak kolumu."

"Yine yapıyorsun Ada."

"Yine neyi yapıyorum? Kafamda mı kuruyorum? Bana gayet açık ve net geldi önlüğünün cebinde gördüğüm şey." Gözümün kenarıyla, caddenin başından bu tarafa döndüğünü fark ettiğim taksiye el işareti yaptım. Saniyeler içinde arkamda durdu. Kolumu Varis'in elinden kurtardıktan sonra, "Sana iyi geceler," diye mırıldandım. "Sıkılırsan arayacağın numarayı biliyorsun."

Taksiye dönmek gibi bir girişimim oldu, planım arka koltuğa geçip şoföre gazlamasını söylemekti ve ardından evde bulacaktım kendimi ama öyle olmadı. Varis beni tekrar kendisine doğru çektiğinde bir anda dünyam baş aşağı oldu. Eğilip kolunu bacaklarımın altından geçirmiş ve bir omzuna atmıştı beni, şişme balondan bir bebek gibi. Kollarım ve saçlarım aşağı sarkarken baş aşağı görmeye başladım dünyayı. Varis'in kalçasıyla bakışıyordum.

"Abi sen düz devam et," dedi Varis taksiciye selam vererek. "Kusura bakma."

Taksici hiç alınmadan gazladı.

Şokla yutkunup ağzımı aralayabildim sonunda.

"İndir beni yoksa çığlık atarım. Bu cadde boylu boyunca insan dolu."

"At çığlık," dedi hiç alınmadan ilermeye başladığında. "Ben de onlara, kız kardeşimin sarhoş olup eve gitmeye direndiğini söylerim."

"Kız kardeşin mi oldum şimdi?"

"Gey arkadaşın değil miydim ben senin? Sen de kız kardeşim ol iki dakikalığına."

Sırtına vurmaya çalıştım.

"İndir beni!"

Adımları durmuştu. Sırtına vurduğum için miydi? Vurduktan sonra pek etkilenmişe benzememişti. Daha sonra yanımızdaki arabanın kilidi açıldığında arabaya geldiğimiz için durduğunu fark ettim. Kapıyı açtığında beni indirmek için eğilip belimden tuttu. Omuzlarından tutunup ayaklarımı yere bastıktan sonra yanından geçip gitmeye, dönüp ters yöne yürümeye çalıştım ama izin vermemişti. Kapıyla arasında sıkıştırmıştı beni, binmekten başka bir şansım yoktu. Bir an "*Git numarasını aldığın kızı ara, onu çağır, binsin,*" *arabana* demeyi düşündüm, ama bu tam olarak kıskanç bir sevgilinin söyleyeceği bir şeydi. Ben ne kıskanıyordum ne de sevgilisiydim. Sonuç olarak böyle bir şey söylemem anlamsızdı.

Pes edip arabaya bindim. O dönüp koltuğuna geçeceği sırada çıkmayı tekrar deneyecektim. Emniyet kemerimi takmak için eğilip kafasını içeri soktu, eğilmiş başını kaldırsa yüz yüze gelecektik. Kafamı iyice koltuğa gömmeye ve uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmaya çalıştım ama koltuklar kuş tüyünden yapılmış değildi ya? Ne kadar gömülebilirdim ki?

Varis, emniyet kemerini taktıktan sonra başını kaldırdı. Elini bacağımın yanından koltuğa yaslamıştı.

"Ben almadım kimsenin numarasını," diye mırıldandı yüzüme bakarken. "Elim doluyken biri cebime attı. O önlüğü de bir daha giyecek değilim zaten, çıkardım astım askıya. Nereden uyduruyorsun bütün bunları anlamıyorum."

O geriye çekilirken beynimde şimşekler çakıyordu. Kapıyı üzerime kapattığında bile çekmedim gözlerimi odaklandığım

yerden, önümdeki boşluktan. Haklı olduğunu biliyordum... Kahretsin ki haklıydı. Önlüğü çıkarıp askılığa asmıştı, peçeteyle ilgilenmemişti bile. Çıkıp gidecektik. Bir daha nasıl dönüp gelebilir, giyebilirdi ki o önlüğü? Numarayla ilgilense alır ceketinin cebine atardı.

Yine mi kurmuştum yani kafamda? *Yine mi?*

Varis ön koltuğa geçip kapıyı kapattıktan sonra gaza bastı. Kafelerden gelen insan sesleri ve ışık, pencereden geçip kaybolurken caddeye indik, kırmızı ışıkta durmuştuk. Yutkunarak dudaklarımı araladım ve sessiz, derin bir nefes aldım. Bir şey söylemem gerekiyordu.

"Benim... güven sorunlarım var," diye mırıldandım başımı kaldırıp ona bakmadan.

O da bana dönmedi.

"Biliyorum." Elini direksiyondan çekti, dizinin üzerine koydu. Bazen yüzükler takıyordu. "Her an çekip gitmemi bekliyorsun." Kafasını çevirdiğini hissettim, artık bana bakıyordu. "O yüzden gözünün gördüğü, kulağının duyduğu her şeyi körü körüne aleyhime çekiyorsun."

İstemsizce başımı kaldırıp ona baktım. Trafik lambasının kırmızı ışığı yüzüne vuruyordu. Çene hatlarına, dudaklarına, burnuna, kirpiklerine, kaşlarına, alnına, saçlarının gölgesine...

Gerçek olduğuna inanmayı reddettiğim her bir zerresine.

Onu okula ilk geldiğim gün gördüğümde de böyle hissetmiştim. Hayatımda ilk defa, mızmız bir çocuk olup raftaki o oyuncak için zırlamak istemiştim ebeveynlerime.

Oyuncak dolabıma yumruk atmıştı.

En büyük kâbusum o gün başlamıştı.

Konuyu değiştirmek maksatlı, "Alper'le Çisem'in arasında ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandım. "Çisem anlattı. Toprak'la olan ilgisini de... Bağımlı olanın Alper

olmadığını da." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neden bana yalan söyledin?"

"Ben sana hiçbir şey söylemedim." Hafifçe omuz silkti. "Sen, kendin o kanıya vardın."

"Ama sen de varmama izin verdin. En azından beni düzeltebilirdin."

"Alper'in özeli."

"Çisem'in anlattığı da Alper'in özeliydi."

"Çisem'in olaylarla doğrudan ilgisi var, o yüzden birine anlatmaya hakkı var. Ben arkadaşına yardımcı olan üçüncü gözlerden biriyim. Sana anlatamazdım."

Arkadaşlarına olan bağlılığı inanılmazdı. Onların her bir anına, hayatına, sırlarına nasıl saygı gösterileceğini biliyordu. Böyle anlarda içim ısınıyordu, Varis Adin iyi bir arkadaştı. Kimsenin sorun olacağını aklının ucundan geçirmediği şeylerde bile saygılı davranıyordu. Bir anıya bile saygı duyuyordu.

Yüzüne yansıyan ışık yeşile döndüğünde ben de önüme döndüm, Varis ise gaza bastı. Çok değil, birkaç saniye sonra telefonu çalmaya başlamıştı. Aradaki bölmeye bıraktığı telefonunu açıp kulağına götürdüğünde meraklı görünmemeye çalışarak pencereden dışarı bakarak sahil şeridini izlemeye koyuldum.

"Ne oldu bu saatte? İşim var demiştim," diyerek cevapladı telefonu Varis. Alper ya da Reha'yla mı konuşuyordu? Eğer öyleyse onların yanından gelmişti Begonya'ya.

"Ha'siktir."

Küfürünü duyduğum an ona döndüm. Ciddi bir durum var gibi çıkmıştı sesi.

"On dakikaya oradayım."

Varis telefonu kapatıp cebine atarken gaza bastığında araba asfaltta gidiyor değil, havada uçuyor gibi gelmeye başladı bir anda. Emniyet kemerime tutundum.

"Ne oluyor?"

"Alper'in annesi..." Varis arabayı sağdaki yola sokup neredeyse daire çizerek başka bir yere sürmeye başladığında eve gitmediğimizi çoktan fark etmiştim. "Oya teyze, evden kaçmış."

Evden kaçmış. Koskoca kadın. Değiştiriyorum. Alkol ve uyuşturucu bağımlılığı olan koskoca bir kadın.

"Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

Hafifçe kafasını salladı.

"Daha da kötüsü, kiminle gitmiş olabileceğini de biliyorum."

"Kiminle?"

Bir saniyeliğine bana baktı, ardından yola döndü. Radara yakalanmak umrunda değildi. Önemli olan oraya hızlı ulaşmaktı. Her nereye gidiyorsak...

"Toprak," dedi tok bir sesle.

Toprak. Toprak Taşkın. Teras partisine uyuşturucu sokan, Kenan'ı ara sokakta sıkıştıran, içkime hap atan, Alper'in annesi Oya Hanım'ın torbacısı olan çocuk. *Nasıl yani?* Oya Hanım kaçıp kaçıp Toprak'la birlikte mi kafayı buluyordu? *Ne alaka?*

Her ne kadar daha fazlasını sormak istesem de İstanbul içinde kırmızı ışığa yakalanmadan yüzün üzerinde süren birinin dikkatini dağıtmak istemedim. Varis de yoldaki odağını çekmek istemiyor gibiydi, aklının dolu olduğunu fark etmek için kontrol etmek gerekmiyordu.

Birkaç dakika sonra dağlık bir araziyi tırmanmaya başladığımızda aşağıda kalan şehrin manzarasını izleyip kafamı dağıtmaya çalıştım ama pek bir işe yaramadı. Sonunda bahçeli bir eve geldiğimizde kapının önüne bıraktık arabayı. Aynı anda dışarı çıkarken Varis etrafa bakıyordu.

"Başka bir araba mı arıyorsun?" diye sordum onun gibi etrafa bakarken. "Taksi kullanmış olabilirler."

Kafasını salladı. Arabanın önüne buluştuğumuzda dikkati benim üzerime çevrilmişti. Beni eve bırakmış olmayı dilediğine yemin edebilirdim o an ama bir şey söylemedi. Onun yerine, "Yanımdan ayrılma," diye mırıldanıp elimden tuttu.

Bir şey söylemedim ya da elimi elinden çekmedim. Her nasılsa ellerim her zamanki gibi soğuktu ve onunkiler sıcacıktı yani şikayet edebileceğim bir durum içerisinde değildim.

Bahçe kapısının şifresini girdiğinde kapı saniyeler içinde açıldı. Demir kapıyı ittirip geçmemiz için yer açtıktan sonra arkamızdan kapatmıştı.

"Burası kimin evi?" diye sordum kıstığım sesimle, bahçede ilerlerken. İleride çok güzel bir çardak vardı ama bahçe o kadar bakımsızdı ki... Burayı Mustafa abiyle benim elime verseler bir güzel yenilerdik toprağı, can verirdik çiçeğe, yeşilliğe. Bir haftada dargınlığı geçerdi toprağın. Bir aya affederdi.

İnsan gibi kindar değildi toprak. Bağışlamayı severdi.

"Alper'in ailesine ait, yıllar önce terk ettiler." İhtişamlı evin ihtişamlı kapısı yine elektronik kilit sistemiyle çalışıyordu. Varis şifreyi girdi, uzun ve karışık bir şeydi. "Oya teyzenin gidebileceği başka bir yer yok."

Yine de bana, bu fikir saçma gelmişti. Evinden kaçan birinin sığınacağı yer, nasıl yine kendi evi olabilirdi ki? Belki de bilmediğim bir şeyler vardı. Henüz öğrenmediğimden böyle düşünüyordum.

Kapı elektronik bir sesle açıldığında önce Varis içeri geçti, ardından ben elini takiben içeri girdim. Kapıyı aralık bırakmıştı. Telefonda konuştuğu Alper ya da Reha'ysa, muhtemelen onlar da buraya geleceklerdi.

Varis doğrudan karanlığın içinde mutfağa ilerledi. Bir saniyeliğine bıraktığı ellerimi önümde birleştirerek ortada öylece dikildim. Bir süre sonra ne yaptığını anlamıştım, şartelleri kaldırıyordu. Bahçenin loş aydınlatmasının açıldığını ve eve elektrik verildiğini anlayabilmiştim. Ankastrenin ışığını yaktı Varis, böylece fazla aydınlık olmamıştı içerisi ama yine de görebiliyordum artık mutfağı ve içeriyi.

"Muhtemelen yukarıda," diye mırıldandı Varis. "Gelmek ister misin yoksa burada mı kalacaksın?"

"Yalnız kalmak istemiyorum."

Kafasını salladı.

"Tamam," diye mırıldandı yanıma doğru yürürken, ardından elini uzattı yeniden. "Gel."

Tereddüt etmedim elimi tekrar elinin arasına hapsederken. Sanki olması gereken yer hep orasıydı ve ben, bunca zaman yanlış yerlere yerleştirmiştim ellerimi. Bu histen kurtulamıyordum. Bana verdiği hiçbir histen kurtulamıyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Merdivenleri gördüğüm sırada bahçedeki adım seslerini duydum. Varis de duymuş olmalı ki adımlarını durdurdu. Kapının aralanışını birlikte izledik, içeri giren tanıdık bir simaydı. *Reha.*

"Alper nerede?" diye fısıldayarak sordu Varis, Reha'ya doğru.

"Başka bir yerdeydi o, gelmesi biraz sürer." Reha, soruya cevap verdikten sonra botlarıyla çok ses çıkarmamaya çalışarak yanıma doğru yürüdü. "N'aber Ada?"

"Selamlaşmanın sırası mı şimdi?"

"İyi Reha," diye mırıldandım Varis'i duymazdan gelip gülümseyerek Reha'ya dönerken. "Senden n'aber?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

Varis gözlerini devirdi. Gülme isteğime karşı koymaya çalışarak gözlerimi önüme çevirdim. Nasıl oluyordu da istediği zaman dünyanın en anlayışlı, zeki insanı; istediği zaman da hiçbir boş konuşmaya dayanamaz biri hâline gelebiliyordu, anlayamıyordum.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye sordu Reha, başıyla merdivenleri işaret ederek.

Kafasını salladı Varis. Ardından bana baktı. Reha'nın da bakışlarının bana döndüğünü hissettim.

"Ne?" diye sordum şüpheyle.

"Sanki yukarı gelmemen daha iyi olacak gibi." Varis'in ifadesi tereddütlüydü.

"Gibi mi? Geliyorum Varis. Aşağıda kalmak istemiyorum. Hayaletli ev gibi burası. Sen hiç *The Haunting of Hillhouse* izledin mi? Korku filmi geçmişim böyle yerlerde tek başıma kalmama izin vermiyor."

Reha gülmemeye çalışarak önüne döndü. Bakışlarımı Varis'in suratından çekmedim, önüne dönüp benimle birlikte merdivenlere yönelmesini bekliyordum çünkü yukarıda göreceğim her ne ise aşağıda yalnız kalacağımda duyacağım korkudan daha yoğun bir şey hissettiremezdi bana.

Değil mi?

Varis sonunda pes edip merdivenlere yöneldiğinde çok ses yapmamaya çalışarak birlikte yukarı çıktık. Tahta merdiven evin eskiliğinden gıcırdıyordu.

"Sondaki oda, değil mi?" diye sordu Reha.

Varis kafasını salladı. Odanın kapısının önüne geldiğimizde Varis kapı koluna uzanmış, yavaşça çevirmişti. Kilitliydi. Elimi bıraktı. Kapıya omuz atacaktı. *Bir, iki, üç.* İlk denemesinde kapı sarsıldı, ikincide meteşelerinden sökülerek ileriye doğru kırılmıştı. Çıkan tozdan hafifçe öksürürken elimi sallayarak önüme gelen tozu dağıtmayı denedim. Varis

dirseğini burnuna ve ağzına tutarak gelen toza karşı içeri girdi. Ardından Reha geçti. Ardından ben.

Ben. Aşağıda kalması gereken ben.

Reha ışığı açtığında oda loş, sarı bir ışıkla aydınlandı. Ampul bozuktu. Ama görebiliyordunuz, Oya Hanım'ın tozlu çarşafların üzerine uzanmış bedenini görebiliyordunuz. Yalnızca, içindeki yaşamı göremiyordunuz. Ölmüş müydü? Bilmiyordum. Teni çok soluktu. Göğsü inip kalkmıyordu. Ölmüş mü oluyordu? Nasıl olmuştu? Ne zaman olmuştu? Ne zamandır bu hâldeydi? Biz aşağıda, benim kalıp kalmamamı tartışırken de mi? Reha doğruca kadının boynuna uzanıp nabzını kontrol etti; ardından elini burnuna götürdü ve nefes alıp almadığını...

Alıyor muydu?

Masanın üzerinde toz vardı. Beyaz bir toz, bembeyaz... Katlanıp pipet şeklini almış küçük kâğıtlar, sigara paketi, içki şişesi...

Varis telefonunu çıkardığında kimi aradığını bilmiyordum. Daha sonra, çok sonra, bulanık seslerini anlamlandırabildim. 112'yi aramıştı, ambulans istemişti. Bu hâlâ yaşadığı anlamına mı gelirdi? Gelirdi değil mi? Varis yanıma doğru yürümeye başladığında ancak çekebildim kadının üzerinden gözlerimi.

Varis..." diye mırıldandım, çok basit bir cümle kuracaktım aslında ama dudaklarımdan bir türlü dökülmedi. *Yaşıyor mu? Alper'in annesi yaşıyor mu?*

Yaşıyorsa peki... Yaşamak istiyor mu?

Neden istemiyor?

"Ada," diye ismimin dökülüşünü duydum, Varis'in dudaklarından. Kollarımdan tutarak çıkarttı beni odadan. "Gel seninle aşağıya inelim biz."

Dilim tutulduğundan mıdır, sesimin olmadığını düşün-

düğümden midir bilinmez; anın şokuyla,hiçbir şey söyleyemedim, yalnızca merdivenlerden aşağı inmeye çalıştım dikkatlice, Varis'in elleri omuzlarımdan beni tutarken. Arkamdan geliyordu.

Beyaz çarşaflarla üstleri örtülmüş koltuklardan birindeki çarşafın kenarını kaldırıp beni oturttu. Ardından bir yere gitti, arkadan sesler geliyordu. Cam bardak ve su sesi.

Önümdeki masaya bir bardak su bıraktı.

"Su getirdim. İç lütfen."

Suya uzanmak istedim ama ellerim titrediğinden, bardağı düşüreceğimi düşünüyordum. Ona sadece kafamı sallamakla yetindim, ardından kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Daha önce hiç ölmüş bir insan görmemiştim, yine de Varis Adin'in gözlerine ölü sıfatını yakıştırabilmiştim.

Varis bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Birazdan geleceğim, tamam mı?" diye mırıldandı benden onay beklercesine. Tekrar kafamı salladım. Birkaç saniye sonra gitti. Merdivenlerden çıkarken adım seslerini duydum. Keşke sorabilseydim ona aklımdaki soruyu ama alacağım cevaptan korkmuştum.

Suya uzandım, bardağın etrafını kavradı parmaklarım ve bir yudum aldım. Su buz gibiydi. Yoksa ben mi çok sıcaklamıştım? Belki de üşüyordum, ateşim çıkmıştı. Emin değildim. Bir süre sonra adım seslerini duydum arkamdan. Biri burnunu çekiyordu sürekli. Varis olamazdı. Varis ağlamazdı. Ağlıyor muydu ki bu biri? Bir yudum alabildiğim bardağı geri bırakırken ayağa kalkıp etrafa baktım. Karanlıkta çok bir şey görünmüyordu ama merdivenlerin yanında birinin dikildiğini fark edemeyecek kadar da kör değildim. Biri vardı orada.

Yutkundum.

Toprak.

"Kuzuyu aşağıda yalnız mı bıraktılar yahu?" diye sordu Toprak, dengesini zor sağlar bir şekilde ileriye doğru yürümeye başladığında. Üzerinde kirlenmiş, gri bir hırka ve kot pantolon vardı. Kafası mı iyiydi? Çok mu içmişti? Kullanmış mıydı peki? Torbacıların kullanmadığını duymuştum bir yerde. Satarlardı ama kullanmazlardı. Sanki bu kural Toprak için geçerli değildi ama en azından bu gece...

"Nasıl benziyorsun ama ona," diye mırıldandı kendi kendine, gözkapaklarını kapatıp gözlerini ovuştururken. "Ama o öldü." Hafifçe güldü. Kafasını eğdi, salladı, gözlerini kapattı, burnunu çekti. Ardından başını kaldırıp bana baktı. "Sen neden yaşıyorsun?"

"Toprak sen iyi misin?" Kimden bahsediyordu? Oya Hanım'dan mı? Oya Hanım ölmüş müydü? Bana mı benzetiyordu?

Toprak'la Oya Hanım'ın ne gibi bir ilişkisi vardı?

Toprak burada ne yapıyordu?

Varis haklıydı. Oya Hanım, Toprak'la birlikte gelmişti buraya. Toprak bunca zamandır, biz aşağıda oyalanırken buradaydı. Gözleri bir yere takılmıştı. Duvardaki bir tabloya. Hayır. Tablo değildi, gerçekti. Duvarda bir yay asılıydı. Üstelik oku da vardı. Gerçek bir yay mıydı? Özel yapılmış gibi güzel duruyordu.

Toprak uzanıp yayı ve oku aldığında "Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Nasıl kullanılıyordu bu meret?"

Oku yerine yerleştirip yayı gerdikten sonra nişan aldı, önce yere doğru tutuyordu ama daha sonra kaldırıp bana çevirmişti oku. Şaşkınlıkla karışık korku içinde merdivenlerden yukarı baktım. Varis ve Reha hemen yukarıdalardı, bir çığlık ötemde. Eğer kendimi bir şekilde korumaya alabilirsem, eğer saklanabileceğim bir yer bulabilirsem çığlık atabilirdim.

"Aklından bile geçirme kuzucuk." Toprak, şeytani bir bakışla kafasını iki yana sallarken yukarıya ses gitmesin diye fısıldıyordu artık. "Sesini çıkardığın an göğsünden vururum seni. Kafam iyi ama çok net görüyorum, kuşkun olmasın."

Cihangir ailesi neden gerçek bir ok ve yay asmışlardı duvarlarına? Aile sembolü falan mıydı? Böyle tehlikeli bir şeyi bu kadar kolay ulaşılabilir bir mesafede tutmak yasal olmamalıydı. En azından bir cam fanusun içine falan koysalardı!

"Dışarı çık," diye fısıldadı Toprak. "Aç teras kapısını, bahçeye çık."

"Toprak, bak çok yanlış yapıyorsun. Kurtulamazsın bundan."

"Boğazıma kadar boka batmışım ben Ada. Hazır bataklıkta batıyorken biraz eğlensem fena olmaz."

"Ben mi eğlendireceğim seni? Bana eziyet etmek eğlendiriyor mu seni?"

"Çık dışarı yoksa salarım oku."

Derin birkaç nefes aldım, nabzım çok hızlıydı. Kalbim göğüs kafesimde debeleniyordu korkudan. Toprak çok ciddiydi, Varis ve Reha'dan ses yoktu. Muhtemelen yukarıda ne yapacaklarını düşünüyorlardı. İstemsizce geriye doğru gitti adımlarım, artık titriyordum. Kapıyı açtım, buz gibi havaya ilk adımımı attım. Bahçe iki basamak aşağıdaydı hemen, büyük ve karanlıktı. Loş aydınlatma çok da ileriye gitmiyordu, korkuyordum.

"Yürü," diye emretti Toprak. Ok ve yay kullanmasını nereden biliyordu ki hem? Belki de hazır işin başındayken şansımı kullanıp çalılıkların arkasına falan koşturmalıydım. Elinde sadece bir tane ok vardı, isabet ettiremediği an işi biterdi.

Riski alabilir miydim?

"Aklından bile geçirme güzel kuzucuk." Yüzünden bir sırıtış geçti. "Zoru oynamak istediğini biliyorum ama o zaman senin için iyi bitmez."

"Benimle derdin ne senin?"

"Beni tanıyor musun?" diye sordu tok bir sesle.

"Adını biliyorum."

"Hikâyemi değil. Evet." Hafifçe güldü. "Görünüşe göre gerçekten karanlıkta kalmışsın küçük kuzucuk."

"Aydınlat beni o zaman."

Biraz düşündü. Üzerime gelmeye devam ediyordu, her ne kadar adımlarımı sürekli kontrol etmeye çalışsam da kör sağır geri gitmekten alıkoyamıyordum kendimi.

"Toprak," diye mırıldandım bir kez daha geri adım atarken. Bu sefer kontrol etmedim. "Benden ne istiyorsun sen?" Bir adım daha. Bir adım daha. Bütün bahçe çimenlikti. Çimenlikti değil mi?

"Gökay piçinin yanında, bırak kızı, tek bir arkadaşını görmedim bunca zaman. Ama seni evine bıraktı, senin için normalde sikine takmadığı sokak kavgalarından birinin ortasına atladı."

"Gökay mı?" Gökay'la mı ilgiliydi bu? "Gökay benim arkadaşım."

"Fark etmez. Değer veriyor mu? Veriyor."

"Bana zarar vermekle ona da zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" Demek ki geçmişleri gerçekten can yakıcı derinlikteydi. Toprak, Gökay'dan iliklerine kadar nefret ediyordu. *Neden?* "Daha çok Varis'i kışkırtmış olmaz mısın?"

"Bir taşla iki kuş vurmuş olurum. Nasıl olsa hapse gireceğim."

"Sadece torbacısın, değil mi Toprak? Hapse girmek zorunda değilsin," diye mırıldandım huyuna gitmeye, vazge-

çirmeye çalışarak onu. "Eğer beni şimdi bırakırsan sorun olmayacak."

"Oya teyzeye tozunu ben verdim. Hep ben veriyordum." Sesi yorgun geliyordu. "Eğer yukarıda aşırı dozdan öldüyse bu benim suçum."

"Başına ne geldiğini biliyorsun yani?"

"Öldü mü?"

İşte bu. Sesindeki zayıflığın kokusu geliyordu. *Oya teyze* mi? Yakınlar mıydı? O zaman onun başına geleni umursardı.

Ölüp ölmediğini bilmiyorum, sadece kötü bir durumda. Eğer beni bırakmazsan Oya Hanım iyileşse bile bir daha yüzünü göremeyeceksin."

"Bu önemli değil."

Bir an yayını indirir gibi oldu, dikkati dağılmıştı. Ne yapabilirdim? Kaçabileceğim en yakın çalılıkta beni koruyabilecek kadar dal, yaprak yoktu bile. Bu bahçe ölüydü. Ağaçlar bile cılızdı, hepsi yaprak dökmüş ve kurumuştu. Sanki Tanrı lanetlemişti bu bahçeyi, yağmur bile susuzluğunu gidermek için yağmamıştı buraya.

Toprak bir anda yayını, "Ne yaptığını biliyorum, dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylenerek kaldırdığında şoktan geriye doğru büyük bir adım atmaya çalıştım ama ayağım boşluğa geldi. Bir saniye bile olmadı düşme hissini tadalı, sırtımı ve kafamı buz gibi bir zemine çarptım. Ne kadar aşağıya düşmüştüm, nereye düşmüştüm bilmiyordum ama canım çok yanmıştı. Gözlerimi açmaya çalışarak, inleyerek avuçlarımın üzerinde doğrulup oturmaya çalıştım. Kafam zonklamıştı gerçekten. Belimi kırmış gibi hissediyordum.

"Orada havalar nasıl güzellik?"

Başımı kaldırdım. Toprak, hemen dibinde duruyordu bu çukurun. Yayını indirmişti, bana bakıyordu. Başı dönüyor gibiydi. Gerçekten kafası yerinde değildi.

Hayır...

Nerede olduğumun, hangi deliğe düştüğümün farkına yeni varıyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama ani hareketlerim yüzünden başım dönmüştü. Düşecek gibi olduğumda dengemi sağlayıp yeniden doğruldum ve başımı kaldırıp Toprak'a baktım.

"Toprak beni çıkar buradan."

"I-ıh. Neden çıkartayım ki?"

Yaklaşık iki, iki buçuk metrelik boş bir havuzun içindeydim. Nefes borum çoktan daralmaya başlamıştı.

"Toprak istersen okla vur beni ama izin ver çıkayım!"

"Hiç çıkartasım yok seni kuzucuk. Aksine, düşmene sevindim oraya. Yüzmeyi bilmediğini duymuştum." Mırıldanarak bir yere ilerlemeye başladı. "Bakalım suya nasıl tepki vereceksin."

"Toprak yapma!" Boğazıma iğne batar gibi olduğunda öksürerek sesimi düzeltmeye çalıştım. Korkudan sesi kısılır mıydı bir insanın? "Toprak yapma ne olursun! Su olmaz!"

Muslukları açacaktı. Havuzun suyunu açacaktı. Biliyordum. Suyu getirecekti.

Tırmanabileceğim hiçbir yer yoktu. Merdiven yoktu, ne basamaklı ne de tırmanmalık... Hiçbir şey yoktu. Dümdüz havuzdu. Lanet olsun. Yukarı çıkabileceğim tek yöntem, su dolduktan sonra yukarıda kalabilmekti ama bu, benim gibi derin su fobisi olan bir insan için imkânsızdı.

Bir anda vana açıldığında havuzun beyaz aydınlatmaları açıldı, aynı zamanda korkunç bir basınç sesi kulaklarıma doldu ve su gelmeye başladı. Çığlık attım. Gözlerimi kapattım, ellerimi kulaklarıma götürüp duymamaya çalıştım ama ayaklarım çoktan ıslanmıştı.

"Aşağıda hava nasıl?" diye sordu Toprak.

"Orospu çocuğu!" Kısılan sesimle bağırmaya çalıştım. "Çıkar beni buradan!"

"İstesem de çıkartamam. Merdiven falan yok ki." Toprak'ın güldüğünü duyuyordum, su sesinden sıyrılıp kulağıma doluyordu şerefsizinin sesi. "Yukarı çıkmanın tek yolu su doldukça yukarıda kalmak. Yüzmeyi biliyordun değil mi küçük kuzu?"

"Benimle dalga geçme Toprak!"

"Aaa... Bilmiyordun değil mi? Eh, yazık oldu. Belki yeterince yalvarırsan ben atlarım suya, kurtarırım seni."

"Senin tarafından kurtarılacağıma bu suda boğulurum daha iyi!"

"E ama niye? Az önce hapse girmeyeceksin, beni bırak, normale dönecek her şey diyordun?"

Su dizlerime geliyordu. Dizlerim titriyordu.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

"Bazen, bazı insanlar anın kurbanı olur, Ada. Alış bu fikre."

Nefes almaya çalışıyordum ama içime çektiğim her nefeste ciğerlerim tıkanıyordu sanki. Nasıl olurdu da oksijen bir insanın içini yakabilirdi? Soluk borum mu doğru çalışmıyordu yoksa alacak nefes kalmamış mıydı dünyada? *Su belime geliyordu.* Ölmek istiyordum. Boğulmak istemiyordum. Nefes alarak ölmek istiyordum. Beni bununla sınamamalıydı. Beni suyun içinde çaresiz bırakmamalıydı!

Gözlerimi açabildiğim sırada su göğsüme geliyordu. Artık alamadığım nefeslerden kıpkırmızı kesilmiştim ama su o kadar soğuktu ki bir yandan da titriyordum. Toprak dizlerinin üzerinde eğilmiş, ne yapacağımı izliyordu merakla.

Ardından bir kapı çarpış sesi duydum. Biri bahçe kapısını çarparak girmişti içeri. Toprak şaşkınlıkta ayağa kalkıp yayını o tarafa doğrulttu, alçakta olduğumdan dolayı kim olduğunu görememiştim.

"Sen ne yapıyorsun burada a...n oğlu!"

Alper'in tek nefeste ettiği küfür kulaklarıma ulaştığında bir küfürü bu kadar net duyduğum için hiç sevinmemiştim hayatım boyunca.

"Alper!"

"Ada?"

"Yaklaşma!" diye bağırdı Toprak, Alper'in yaklaşmasına engel olarak. "Yaklaşırsan vururum." Yayını tekrar bana çevirdi.

Su artık boğazıma geliyordu. Ayaklarım yere değmeyeceği zaman çırpınmaya başlayacaktım. Asıl o zaman başım belada olacaktı ve çok fazla zamanım yoktu.

"Ne yapıyorsun kıza orospu çocuğu?" Alper aklını kaçıracak gibi görünüyordu, artık göğsünden yukarısını görebiliyordum. Elleriyle saçlarını çekiştirerek Toprak'a doğru bağırdı. "Bırak kızı gitsin! Onun ne günahı var?"

"Sen, bence onu bırak, içeri git Alper Cihangir. Annenin başına geleni duymadın mı?"

"Ne?"

Şerefsiz. Zayıf noktasından vuruyordu. Alper'i gönderecekti. Alper'i annesinin yanına gönderecekti ve ben burada boğulacaktım. Burada, yalnız başıma, üzerime çevrilmiş bir okla ölecektim.

"Git, bir bak istersen Cihangir. Bir kontrol et. Kankaların yukarıda."

"Alper git!" diye bağırdım sesimi duyurmak istercesine, çeneme gelen suyun içinde. "Git lütfen!" Alper'in gitmesi gerekiyordu. Gitmeliydi, yukarıya çıkıp birine haber vermeliydi. *Birine...* Lütfen.

"Ada!" diye seslendi Alper, neredeyse ağlar sesiyle. "İyi misin?"

"Alper git!"

Ağzıma dolmaya başlayan suyun içinde, nefesimi tutup ayağımı zemine basarak kendimi yukarı doğru ittim. Eğer biraz daha suya dayanırsam, zıplarsam belki havuzun taşına ellerimi uzatıp kendimi yukarı doğru çekebilirdim. Ama ne zaman kendimi kaybetmeyeceğimi kim bilebilirdi? Şimdi bile hareket ettiremiyordum kendimi. Nasıl ileriye gidecektim?

Toprak'ın yayı üzerime çevriliyken Alper'in eve doğru koştuğunu duydum.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum son bir kez kendimi yukarı iterken. Su yutmaya başlamıştım ve devamlı öksürüyordum. Ellerimi ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyordum ama yüzemiyordum. "Gelecekler!"

"Hapse falan girmeyeceğim ben!"

"Delirmişsin sen! Uyuşturucudan kafan uçmuş!"

"Kapa çeneni!"

"Çıkar b..." *Su.* "Be-beni!"

Burada kadardı. Hepsi buydu. Su artık alnıma geliyordu ve kontrolümü kaybettiğimi hissedebiliyordum. Geniş, iki buçuk metre derinlikte bir havuz... Ne kadar çok su ediyordu. *Çok su. Çok fazla su. Derin. Çok derin.*

Nefes almak istiyordum ama daha fazla alabileceğimi zannetmiyordum.

"Irmak!" diye bağırdığını duydum Toprak'ın, sanki ağıt gibiydi. Sanki ağlıyordu. "Irmak... Sen de böyle mi... Böyle mi boğuldun?"

Sen de böyle mi boğuldun?

Ben de boğulmuştum. Biliyorum, hatırlamadığım bir zaman diliminde, ben de boğulmuştum. Çok çırpınmıştım yüzeye doğru, o kadar çırpınmıştım ki altımdaki toprak kalkmıştı, çamur olmuştu su, çamur yutmuştum. Uzanmaya çalışmıştım, yetişmemişti kollarım. Nefes almaya çalışmıştım, ciğerlerime

dolan hava değil, su olmuştu, yutmuştum yine. Kollarımı, ayaklarımı hareket ettiremediğim, gözlerimi açamadığım bir anım olmuştu; suyun sesini duymaya devam etmiştim, o boşluğun içinde saniyelerce boğulmaya devam etmiştim.

Ben de boğulmuştum. Cesedim insan bedenine evrilmişti büyüdükçe.

Ama ne zaman suya atılsam... Ne zaman suya atsalar beni, dönüyordum yine o günlere.

Ben de boğulmuştum. Biliyordum.

"Ada!"

Son bir sefer, son bir güçle ayaklarımı zemine basıp kendimi yukarı doğru ittirdim ve havayla buluştuğumda doldurdum ciğerlerimi. Çırpındım. Varis'in yüzünü gördüm, Toprak yoktu. Toprak neredeydi bilmiyordum. Oku ya da yayı yoktu. Varis vardı.

Varis.

Suya atladığını gördüğümde hiç hissetmediğim kadar mutlu hissettim kendimi. *Kurtuldum.* Yine kurtulmuştum. Çisem tarzı, bayılana kadar tokatlamak istiyordum Toprak'ı. Kurtulduğum an mahvedecektim onu.

Suyun içinde, baloncukların arasında kaybolduğum sırada, beyaz ışıkların aydınlattığı kadarını görebilmek için gözlerimi açtım. Çok fazla açık tutamıyor, yeniden ve yeniden kapatıyordum gözlerimi. Varis neredeydi? Suya atladığını görmüştüm. Görmüştüm değil mi? Belki de beynimin bir illüzyonuydu bu. Belki çoktan nefesim kesilmişti ve ben ölürken gerçek olsaydı çok mutlu olacağım bir anı görüyordum.

Bir an, bir an, üzüntüden nefesim kesilecek sandım.

Diğer an, bileğime dolanan kolla birlikte köşeye çekiliyordum.

Kollarımı boynuna dolamak için kaldırdığımda nefes

alabiliyordum, kafam suyun dışındaydı. Öksürerek kendime gelmeye çalışırken kafam göğsündeydi, gözlerimi dahi açamıyordum. Sıkıca belime dolanmış kolları, beni su üstünde tutan şeydi. Bu gerçeğe tutunarak daha da sıkı sardım kollarımı boynuna. Açabilsem gözümü, açtığımda görmek istediğim ilk yüz onun yüzüydü. Duyabilsem o an, duymak istediğim ilk ses onun sesiydi. Yalnızca şokta gibiydim.

Öksürmelerim nefes alabileceğim kadar seyrekleşmeye başladığında sonunda gözlerimi açabildim. Kirpiklerim gözlerime batıyordu sanki, canım yanıyordu. Kafamı kaldırıp yüzünü görebildiğim ana şükrederek gözlerini açması için yüzüne baktım.

"Varis," diye mırıldandım yüzüne bakarak. Elimi yanağıyla boynu arasında bir yere koydum. "Varis, ne oldu?"

"Bir şey yok," dedi boğuk bir sesle, hafifçe öksürerek. Gözlerini araladı.

"Ödümü kopardın." Derin nefeslerimin arasında homurdanabildim.

"Asıl sen benim ödümü kopardın."

Gülerek ellerimi yüzüne çıkardım. Kurtulduğuma inanamıyordum. Kurtulduğuma inanamıyordum ama bundan da kurtulmuştum. Bu sefer de kurtulmuştum.

Varis'in yüzünün sağ elime doğru tartıldığını hissettiğimde şaşkınlıkla kapanan gözlerine baktım.

"Varis?"

"Hmm?"

"Ne oluyor?"

"Ada!"

Reha'nın bağrışını duydum uzaktan. Çok, çok uzaktan geliyordu sanki sesi.

"Varis neyin var?" Ellerimle başını doğrulttum, hafifçe dürtmeye çalıştım onu. "Varis gözlerini aç. Beni duyuyor musun?"

Belimdeki elleri zayıflıyordu. Neden? Neden zayıflıyordu tutuşu?

Panikleyerek etrafıma bakmaya çalıştım. Yüzünü, kafasını inceledim. Boynunu, kollarını, göğsünü... Oradaydı. Karnından suya kan yayılıyordu.

Güneşli bir yaz günüydü. Üzerindeki ince, beyaz, askılı elbisesiyle merdivenlerden aşağı inerken anaokulunda yeni öğrendikleri bir şarkıyı mırıldanıyordu küçük kız. Ablası duysa çok kızardı. Küçük kız kardeşinin sesinin dayanılmaz olduğunu söyleyip ne zaman şarkı söylese kapı dışarı ediyordu onu odalarından. Kaç defa söylemişti annesine herkesin önünde, ayrı odalar istediğini ama izin vermiyordu işte annesi. Tıkılı kalmıştı küçük kız kardeşiyle aynı odaya.

Karnı acıktığı için mutfağa koşturdu zıplayarak. Annesi görse o da bu hareketine çok kızardı işte. Düştüğünde dizinde izler kalıyordu ve annesi uzun süre iz bırakan o kabuklu yaraların, kızlarının dizlerinde olmasından nefret ediyordu.

Zaten küçük kız da elbiselerden nefret ediyordu. Erkek kardeşinin dolabını karıştırıp pantolonlar, gömlekler, tişörtler giymek istiyordu hep. Annesi evden uzaktayken yapıyordu da... Ama annesi evdeyken onun kuralları geçerliydi. Küçük, sarışın kızlar beyaz elbiseler giymeliydi.

Mutfakta yiyebileceği lezzetli bir şey bulamayınca kapıdan çıkıp bahçeye yürüdü. İşte oradaydı: "Sonsuza dek" arkadaşı... Bahçe mobilyalarından birine oturmuş, arkasına yaslanmış kitap okuyordu. Nasıl oluyordu da kitap okuyabiliyordu? Ablası bile zar zor okuyabiliyordu alfabeyi öğrenmiş olmasına rağmen. Bu çocuğun elinde elli sayfalık kitaplar oluyordu. Elli. Küçük kız elliye kadar saymayı,

daha geçen hafta çocuğun kitabının elli sayfa olduğunu öğrenince inat edip öğrenmişti.

Beyaz, pofuduk yastıkları olan bahçe koltuğuna tırmanıp yanına attı kendini çocuğun. Ortalarında çikolata toplarıyla dolu bir kâse vardı ama yalnızca acı olanlar kalmıştı. "Meh," dedi küçük kız, memnun olmayan bir ifadeyle. Çocuğun dikkati işte o zaman dağılmış, kitaptan, yanındaki beyaz elbiseli küçük kıza çevrilmişti.

"Yalnızca acı olanlar kalmış, bütün sütlüleri yemişsin," diye homurdandı küçük kız, yanaklarını şişirip dudaklarını büzerek.

"Git kendine mutfaktan bir paket al."

Çocuğun tavrı netti. Zaten hep net oluyordu. Çok fazla konuşmuyordu ama konuşunca da büyük adamlar gibi konuşuyordu. Hiç ağladığını görmemişti küçük kız, halbuki kendisi, her cuma uyuma saatinde uyumamak için ağlıyordu. Sırf, malzeme odasında yedek eşofmanlarını giyebilmek için yemek saatinde bilerek üzerine meyve suyu döküyor, yine ağlıyor, sonra malzeme odasında bir sürü yeni paket boya kalemlerinin arasında gönlünce eğleniyordu. Üstelik elbise giymesine de gerek kalmıyordu artık, eşofmanlarını giyebiliyordu. Çok mutlu oluyordu. En çok cuma günlerini seviyordu.

"Gerek yok," dedi küçük kız, bilmiş bir tavırla. "Senin yüzünden acı çikolataları daha çok sevdim." Uzanıp bir top acı çikolata aldı ve ağzına atıp çiğnedi. Gerçekten tadını sevmeye başlamıştı. "Her şey kararınca."

Çocuk şaşkınca ama şaşkın ifadesini gizleyerek merakla baktı küçük kıza.

"O ne demek?"

Küçük kız önüne dönüp kollarını göğsünde birleştirerek, "Bir şeyin bokunu çıkarma yani, o demek," diye mırıldandı.

"Nereden öğrendin sen o kelimeyi?"

Küçük kız, çocuğa yan bir bakış fırlattı.

"Hangi kelimeyi?"

"Bok."

"Ablam söyledi. Eğer çok sinirliysen bok dermişsin."

"Hmm..."

Küçük kız, çocuğa ters bir bakış attı bu sefer. Çocuğun "hmm"lamasından nefret ediyordu. Belli belirsiz bir cevaptı bu, hatta cevap bile değildi ki! Böyle bir kelime yoktu. Böyle bir ses çıkarmamalıydı.

Küçük kız çocuğun kitabını kucağından alıp koltuktan aşağı atladı. Masayı geçti, koltuğu da geçti, havuza doğru yürüdü. Yüzmeyi çok seviyordu ama eğer yeni, beyaz elbisesini mahvederse annesinin çok kızacağını biliyordu. Annesi çok kızınca küçük kıza şekerleme vermiyordu.

"Kitabımı geri getir," diye homurdandı çocuk, koltuktan aşağı inip kızın yanına doğru yürürken. Araralarında bir metre mesafe bırakacak şekilde durdular.

"Ben mi, kitabın mı?" diye sordu küçük kız.

"Kitabım," dedi çocuk.

"Neden?"

"Çünkü kitabım ağlamıyor. Ağlayan kızlardan nefret ederim."

Küçük kız kitap hâlâ elindeyken beline koydu ellerini, bilmiş bir tavırla.

"Kreşteki kızlar da ağlıyor ama onlarla oynuyorsun."

"Kreşteki kızlar her an beni takip etmiyor," dedi çocuk, aynı bilmiş tavırla. "Her şey kararında."

"O benim lafım!"

"Elindeki de benim kitabım!"

Çocuğun kitabını arkasına sakladı küçük kız. Biliyordu ki eğer kitabını ona geri verirse geçip yine koltuğa oturacak ve

kızla oynamayacaktı. Zaten çocuk, ne zaman onlara gelse hiç oynamıyordu onunla. Küçük kız ona meyve suları getiriyordu, en lezzetli jelibonları hep ona saklıyordu; paket, top çikolata alsa sütlüleri bırakıyor, acıları yiyordu. Çocuk onunla hiç oynamıyordu yine de. Çocuk sadece kitaplarıyla oynuyordu.

Küçük kız kitap olmak istiyordu artık.

"Yüzmeyi sever misin, Varis?" diye sordu küçük kız, gri gözleriyle gözlerini delen küçük çocuğa doğrudan bakarak. Bazen uzun süre, bazen de hiç bakamazdı çocuğun gözlerine. Utanıyordu.

"Sevmem."

"Ben çok severim," diye devam etti küçük kız lafına. "Suyu çok severim. Birlikte yüzelim mi?"

Çocuk kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Suya düşsem, boğulsam beni kurtarır mısın Varis?"

Çocuk kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Neden?"

"Yüzme biliyorsun," diye mırıldandı çocuk. "Geçen haftaki yarışta yine birinci oldun. Senin kurtarılmaya ihtiyacın yok."

"O zaman senin mi var, Varis?"

Çocuk bir şey söylemedi, kafasını da hareket ettirmedi. Kız çok üzüldü. Çocuk suya düşse, boğulsa kız onu kurtarmak için atlardı suya. Çocuk neden atlamıyordu? O an aklına bir fikir geldi. Annesinin ne kadar kızacağını umursamadı, çünkü eğer fikri işe yararsa çok daha büyük bir mutluluk kazanacaktı. Güven. Güvenecekti.

Bir adım geriye gitti küçük kız, arkasında havuz olduğunu bilerek. Çocuk anlamıştı. Şaşkındı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu küçük kız.

"Kitabımı ıslatırsan seni kurtarmam," diye söylendi çocuk.

"Kitabın mı, ben mi Varis?"

"Kitabım."

Kitabını bir uca, kendini bir uca fırlattı küçük kız. Yüzmedi, aksine dibe batmak için çırpındı suya gömülürken. Nefesini çok uzun süre tutabiliyordu suyun altındayken. Hafta sonları hocasıyla alıştırmalar yapıyorlardı sürekli. Büyüyünce çok iyi bir yüzücü olacaktı kız. Yüzücü olmak hayaliydi. Çocuk ilgilenmiyordu, o sadece kitaplarıyla ve basketbolla ilgileniyordu.

Bir dakika geçti. Kız üzüntüyle, nefesini daha fazla tutamayacağından endişeleniyordu. Çocuk kitabı mı seçmişti? Ama hayır, suya atlasa kız fark ederdi. Ederdi değil mi? Görebilirdi onu suyun içinde. Su temizdi. Berraktı. Rahatlatıcıydı. Sessizdi. Ablası da böyle düşünüyordu. Birlikte suyun altına girer, nefeslerini tutarlardı, suyun altına girer deniz kabuklarını toplarlardı. Suyun altına girer... birbirlerinin kulaklarını kapatırlardı.

Duymamak için.

Çocuk suya atladı. Çok hızlı yüzdü küçük kıza doğru, küçük kız neredeyse boğulacaktı. Birlikte su yüzeyine çıktılar. Öksürerek nefes alma ihtiyacıyla ağzını açtı kız. Bir yandan da çocuğa sarılıyordu.

"Gördün mü?" diye sordu kız sevinçle, bir yandan da hâlâ havuzun diğer ucunda ıslak bir şekilde yüzen kitaba bakıyordu. "Gördün mü bak? Beni seçtin."

"Bir daha kitabımı suya atarsan seni bu suda ben boğarım."

"Bir daha kreşteki diğer kızlarla oyun oynarsan bütün kitaplarını ellerimle yırtarım."

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Kelebeği Öldürmek'i yazarken attığı tweetlerle ve gönderdiği mesajlarla yanımda olan, bana her zaman ilham olmuş okurlarıma teşekkür ederim.

Bu kitap, toprağın içine ektiğimiz bir tohumun günler içerisinde büyüyüşü gibi düştü zihnime; filizlendi, fidan oldu, daha da büyüdü, meyve verdi. Yüzlerce sayfa okuduk buraya kadar ama daha hiçbir şey okumadık aslında...

KÜL KELEBEK, birkaç ay sonra sizlerle olacak.